„Sabrina Jeffries oferă un alt roman senzațional.“
Romantic Times
Vicontele păcatului
SABRINA JEFFRIES

SABRINA JEFFRIES
VICONTELE PĂCATULUI
SERIA ŞCOALA PENTRU MOŞTENITOARE

Let Sleeping Rogues Lie **by Sabrina Jeffries**

Traducere din limba engleză: Elena Arhire
LITERA*

2019

Pentru soţul şi părinţii mei, care m-au învăţat
ce este adevărata moralitate.

Prolog

Chertsey, Surrey, octombrie 1803

— Tatăl dumneavoastră este pregătit să vă primească, stăpâne Dalton.

Cu o încuviinţare din cap, slujnica de la Norcourt Hall se dădu într-o parte ca să-l lase pe Anthony să intre în biroul vicontelui.

Era o slujnică frumoasă, cu sâni mari, care îl fascinau Anthony, băiatul de 11 ani. Când ea îi zâmbi, gândurile obraznice pe care sânii aceia îi treziră în mintea lui îl făcură să se înroşească până în vârful urechilor.

Mormăind o mulţumire, el se grăbi să intre. Mătuşa Eunice avea dreptate. Era cel mai păcătos băiat din Anglia. Indiferent cât de des îşi spunea că nu avea să se mai uite la sânii slujnicelor ori să-şi mai dorească să îi atingă, tot o făcea. În ultima vreme, nevoia de a vedea femei goale era ca o boală ascunsă. Tatăl lui nu trebuia să bănuiască niciodată asta. Niciodată.

Când tatăl lui îşi scoase ochelarii şi îl fixă cu o privire severă, Anthony se înroşi din nou, temându-se ca bărbatul să nu-i fi citit deja mintea păcătoasă.

— Înţeleg că ai ceva de discutat cu mine, îi spuse tatăl lui.

Anthony înghiţi în sec. Poate că ochii albaştri şi sprâncenele negre şi stufoase ale tatălui le oglindeau pe ale băiatului, dar când ochii aceia se întunecau, iar sprâncenele acelea îi ascuţeau trăsăturile împietrite, efectul era înfricoşător.

Împingându-şi pieptul în faţă, Anthony încercă să nu pară intimidat.

— Tată, vreau să mă duc la Eton.

Privirea severă a tatălui se îndulci pentru o fracţiune de secundă, în timp ce îşi strânse ochelarii.

— Şi o să te duci, băiete, o să te duci. La vârsta de 12

ani, la fel ca fratele tău.

Încă un an. Nu mai putea suporta să trăiască încă un an alături de unchiul Randolph şi de mătuşa Eunice Bickham, în Telford. Ar fi preferat orice pedeapsă de la Eton.

— Vreau să mă duc când se întoarce Wallace după primul an. La tăcerea tatălui lui, Anthony continuă în grabă: El spune că jumătate dintre colegii lui au început la 8 ani.

— Probabil ştiau latina suficient de bine încât să fie primiţi la o vârstă aşa de fragedă.

— Şi eu ştiu.

În orice caz, se ruga să ştie. Ura latina. Nu era precum matematica, pe care o visa. Latina nu avea niciun sens.

Tatăl lui îşi arcui o sprânceană.

— Unchiul tău spune că nici măcar nu poţi să citeşti din Cicero.

— Pentru că volumul de Cicero este mai greu decât capul lui Wallace, spuse el în şoaptă.

Când privirea tatălui lui deveni rece ca gheaţa, Anthony vru să intre în pământ. De ce nu putea niciodată să îşi ţină gura?

— Îmi pare rău, tată, n-am vrut să spun că Wallace…

— Este un prost? Chiar asta ai vrut să spui. Dar presupun că era de aşteptat ca fratele cel mic să fie insolent cu fratele mai mare. Tatăl lovi uşor cu ochelarii în biroul strălucitor de mahon. Din păcate, este necesară cunoaşterea aprofundată a latinei, iar unchiul tău spune că n-ai ajuns la acest nivel de când ai venit acasă de Paşte.

Cum putea să facă asta? Era greu să înveţe latina în timp ce memora învăţăturile din *Ghidul şi îndrumătorul tinerilor spre virtute şi religie* pentru mătuşa Eunice.

— Dacă m-ai testa, ai vedea că ştiu latina destul de bine.

— Nu e nevoie să te testez. Cuvântul unchiului tău este de ajuns.

Broboane de sudoare se iviră pe fruntea lui Anthony. Nu avea să scape niciodată de familia Bickham, niciodată! După moartea mamei, tatăl lui îl trimisese să trăiască

alături de aceştia ca măsură *temporară*, dar Anthony era acolo de trei ani deja.

Învăţase să nu mai plângă după mama lui când din cauza asta mătuşa Eunice îl plesnise peste faţă a treia oară, dar se părea că nu reuşea să-şi alunge gândurile nepotrivite şi să-şi ţină gura.

— Dacă nu pot să mă duc la Eton, pot să vin acasă? Sub supravegherea ta, ştiu că în scurt timp o să citesc până şi cea mai grea carte în latină.

Privirea tăioasă a tatălui aţintită spre el îl făcu să se simtă incomod, dar se ţinu tare pe poziţie. Vicontele dispreţuia orice semn de slăbiciune.

— Există vreun motiv pentru care nu mai vrei să locuieşti cu unchiul tău?

Oare mătuşa Eunice îi povestise tatălui său despre pedepsele îngrozitoare pe care i le administrase din cauza purtării urâte? Ar fi murit dacă ar fi făcut-o. Dar ea îi promisese că nu avea să o facă dacă el jura să fie mai cuminte. Aşa că jurase, implorase şi făcuse tot ce îi ceruse, ştiind că nu putea să scape niciodată din casa familiei Bickham dacă tatăl lui afla totul despre firea lui păcătoasă.

La început, Anthony fusese alungat la mătuşa Eunice pentru că, după cum spusese tatăl lui, „un băiat răsfăţat de mamă are nevoie de un mediu strict”. De ce să se fi răzgândit vicontele doar pentru că Anthony era prea neascultător ca să profite de acest mediu?

Reuşi să ridice din umeri.

— Casa unchiului Randolph nu este ca aici, asta-i tot. Îmi doresc să fiu acasă, cu tine.

Tatăl lui schiţă un zâmbet.

— Uneori, îmi aminteşti atât de mult de… Zâmbetul dispăru. Îmi pară rău, băiete. Pentru moment, nu cred că este înţelept să locuieşti la Norcourt Hall. Îţi este mai bine cu mătuşa şi cu unchiul tău.

Disperarea puse stăpânire pe el. Deci mai avea un an în care trebuia să stea în genunchi pe podeaua de marmură în multe după-amiezi lungi, în vreme ce mătuşa Eunice îi citea din *Predicile lui Wesley.* Încă un an de băi reci, în timp

ce ea încerca să-i îngheţe nevoile păcătoase şi să-l facă să le uite. Încă un an captiv preţ de ore întregi în întuneric…

Nu!

— Tată, *promit* că o să fiu cuminte! Nici nu o să ştii că sunt aici. O să învăţ din greu şi o să fac ce mi se spune. Nu o să scot nici măcar un cuvânt dacă nu mi se dă voie.

Tatăl lui râse sec.

— Mă tem că eşti incapabil de aceste lucru, Anthony. În plus, asta nu are legătură cu faptul că nu eşti cuminte. Eu o să plec la moşia unui prieten din nord ca să-i studiez noul sistem de irigaţii, pe care sper să-l folosesc aici. Nu pot să te iau cu mine şi nu am timp să angajez un preceptor. Şi nici nu o să te las în grija unor slujnice indiferente. Nu, trebuie să stai la Telford până când o să intri la Eton, la vârsta de 12 ani, şi cu asta, basta!

Tatăl lui îşi aşează ochelarii pe vârful nasului şi se întoarse la cititul ziarului, semn că discuţia se încheiase.

În clipa aceea, Anthony îşi urî tatăl îngrozitor de tare, ceea ce dovedea o dată în plus caracterul său urât.

Promisese că avea să fie mai bun, dar nu contase. Contelui nu-i păsa de eforturile fiului său. Nu-l interesa ce făcea Anthony atât timp cât stătea departe de Norcourt Hall. Iar gândul de a se întoarce în Telford, la mătuşa lui…

Junghiul ascuţit din piept îi aduse lacrimi în ochi. Le înăbuşi fără milă. Nu trebuia să plângă! Nu mai era un băieţel. Era aproape un adult sau avea să fie cât de curând. Trebuia să fie în stare să ajungă la Eton dacă voia asta. Trebuia să fie în stare să facă exact ce îşi dorea fără să-l împiedice cineva.

Şi chiar *încercase* să le facă pe plac mătuşii şi tatălui lui. La ce bun? De fiecare dată scotea pe gură cuvintele nepotrivite, iar băiatul rău din pantalonii lui se trezea la viaţă ori de câte ori vedea o fată frumoasă, aşa că era pedepsit în continuare.

În regulă. Dacă oricum trebuia să sufere, putea la fel de bine să le dea un motiv pentru care să-l pedepsească.

Aşa că, atunci când plecă din biroul tatălui lui şi o găsi pe slujnica atrăgătoare afară, nu îşi ascunse privirea plină

de admiraţie pe care o aruncă spre pieptul ei generos.

Ea râse.

— Stăpâne Dalton, eşti incorigibil!

„Incorigibil”.

Îi plăcea cum suna. Pentru că era… sau urma să fie de acum încolo. Avea să le arate el!

— Da, replică şi îşi împinse bărbia în faţă. Să nu uiţi asta!

Apoi se îndepărtă ţanţoş, îngropându-şi conştiinţa atât de adânc încât să nu îl mai deranjeze niciodată.

Capitolul 1

Dragă Charlotte,

Mă bucur că, în sfârşit, le dai mai multe sarcini profesoarelor tale în loc să te ocupi tu de tot. În special domnişoara Prescott pare să fie de mare folos, dată fiind înclinaţia ei către lucrul cu cifrele. Ştiu cât de mult îţi displace aritmetica… în felul acesta, poţi să rămâi stăpână pe situaţie fără să te supui chinului de a face calcule.

Prietenul şi vărul tău,

Michael

Pentru a cincea oară în ziua aceea, domnişoara Madeline Prescott se uită lung la plicul cu sigiliu. O mână hotărâtă scrisese pe el „refuzat”.

Nu-i venea să creadă. Chiar dacă se mai întâmplase să nu primească niciun răspuns la scrisorile ei anterioare, continuase să spere că Sir Humphry Davy avea să citească într-o bună zi una dintre misive. Dacă erau refuzate, ea nu avea nici cea mai mică şansă de a-şi susţine cauza în faţa celebrului chimist.

Lacrimi îi înţepară ochii. Şi acum ce era de făcut? Nu ştia încotro să se îndrepte, iar *papa* se simţea tot mai rău

cu fiecare zi ce trecea. Dacă nu găsea o soluţie cât de curând…

— Ah, aici erai! spuse doamna Charlotte Harris, proprietara şi directoarea Şcolii pentru tinerele domnişoare, în timp ce intra în biroul şcolii. Mă gândeam eu că te găsesc aici.

Îndesând scrisoarea în buzunarul de la şorţ, Madeline se chinui să zâmbească.

— Completez registrele contabile.

Doamna Harris se aşeză de partea cealaltă a biroului, cu buclele ei roşii legănându-se uşor.

— Nu te invidiez. Sunt atât de recunoscătoare că ai preluat aceste sarcini!

Angajatoarea ei nu ar fi fost nici pe departe atât de recunoscătoare dacă ar fi aflat de scandalul legat de numele Prescott în Shropshire. Doamna Harris se aştepta ca profesoarele ei să fie fără cusur.

Un lacheu apăru în pragul uşii biroului şi îi spuse doamnei Harris:

— Doamnă, vă caută un anume Lord Norcourt.

Lui Madeline i se uscă gâtul. Nepotul lui Sir Randolph Bickham era *acolo?* Se putea ca vicontele de Norcourt să o caute din cauza urzelilor meschine ale unchiului său împotriva lui *papa?* Sir Randolph îi urmărise până acolo, în Richmond?

Nu avea niciun sens. Nu doar că vicontele nu o cunoscuse niciodată, dar se spunea că el şi Sir Randolph erau înstrăinaţi. Oare Lord Norcourt îşi dăduse seama că familia ei avea vreo legătură cu a lui?

Chiar dacă aflase, nu putea să ştie că ea era profesoară acolo. Nu spusese nimănui acasă, în Telford. Şi, cu siguranţă, îi ascunsese doamnei Harris viaţa ei anterioară.

Doamna Harris păru nedumerită.

— Dar nu-l cunosc pe Lord Norcourt.

— Cred că a venit pentru o eventuală elevă, zise lacheul.

Madeline se relaxă uşurată. Deci era o pură

întâmplare. Slavă Cerului!

— Nu mai sunt locuri disponibile pentru acest început de an, replică doamna Harris.

— I-am spus, doamnă. Dar tot doreşte să discute cu dumneavoastră.

Doamna Harris se întoarse spre Madeline.

— Ştii ceva despre Lord Norcourt?

— Foarte puţin, spuse ea evaziv. Tocmai a moştenit titlul de la fratele lui mai mare – l-a primit luna trecută. Înainte, era cunoscut drept onorabilul Anthony Dalton.

Doamna Harris clipi.

— Desfrânatul care avea slăbiciuni pentru văduve?

— Aşa se spune.

— Mă întreb de ce se află aici. Nu are copii pe care să-i înscrie la şcoală. Aruncând o privire spre lacheul care aştepta, doamna Harris se ridică şi îşi atinse tâmpla cu o mână delicată. Bârfele spun că a sedus jumătate dintre văduvele din Londra.

— Este imposibil. Madeline făcu un calcul rapid în minte. Dată fiind populaţia mai mare de un milion, chiar dacă douăzeci la sută sunt văduve, ar fi trebuit să se culce cu câte o femeie la fiecare patru ore în ultimii zece ani ca să reuşească o asemenea ispravă. Abia dacă ar mai fi avut vreme pentru cluburi de jocuri de noroc şi petreceri sălbatice.

Privirea de sub sprâncenele arcuite aruncată de doamna Harris dădu de înţeles că directoarea nu aprecie în mod deosebit perspectiva pragmatică a lui Madeline.

— Am auzit despre petrecerile acelea, rosti doamna Harris sec. Vărul Michael chiar mi-a descris una dintre ele.

Vărul Michael era fondatorul şcolii, un domn retras, care îi scria doamnei Harris şi îi dădea informaţii secrete, care – credea el – le ajutau pe moştenitoarele care urmau cursurile şcolii. Madeline se întreba în sinea ei dacă vărul Michael stătea atât de departe de evenimentele sociale pe cât lăsa de înţeles. Dar nu avea cum să afle din moment ce identitatea bărbatului nu fusese dezvăluită nimănui niciodată, nici măcar doamnei Harris.

— Nu crezi că Lord Norcourt a venit aici pentru că sunt văduvă, nu-i aşa? întrebă directoarea, în vreme ce se duse la fereastra care dădea spre grădinile întinse ale şcolii.

— Cred că este foarte puţin probabil.

— Totuşi, nu vreau să am de-a face cu omul ăsta. Doamna Harris se întoarse spre Madeline: Poate că tu ar trebui să vorbeşti cu el. A venit vremea să înveţi cum să te descurci cu astfel de lucruri. E posibil să fii mult mai diplomată decât mine, dată fiind reputaţia lui.

— Dar…

— De ce să te limitezi la a preda şi a te ocupa de registrele şcolii? Ai arătat deja că te poţi descurca şi cu sarcini mai importante. Aşa că fugi şi explică-i lui Lord Norcourt că nu mai avem locuri!

Madeline şovăi. Dacă bărbatul îi recunoştea numele de familie ca fiind al lui *papa?*

Nu, era o idee stupidă. Prescott era un nume destul de comun. Şi era puţin probabil ca el să-i cunoască pe medicii din oraşul unchiului său.

Ridicându-se de pe scaun, Madeline încuviinţă din cap.

— Mă ocup de îndată de asta.

Cu cât intra mai mult în graţiile doamnei Harris, cu atât mai stabilă devenea poziţia ei în şcoală, fiind puţin probabil să-şi piardă postul dacă scandalul din jurul lui *papa* ajungea vreodată acolo.

În timp ce îl urma pe lacheu pe hol, o preocupă alt lucru. Chiar dacă auzise multe despre reputaţia lui de crai, se părea că vicontele avea relaţii cu oamenii de ştiinţă şi cu persoane docte. Se spunea chiar că îl cunoştea pe Sir Humphry Davy însuşi! Trebuia să folosească acea ocazie în avantajul ei, ca să îl salveze pe *papa* şi să-şi recapete viaţa de dinainte.

Dar cum să o facă dacă trebuia să îl pe refuze pe Excelenţa Sa?

În timp ce Madeline şi lacheul se apropiau de hol, ea îl opri în penumbra scărilor, dorindu-şi ca mai întâi să-l

studieze pe bărbatul care se plimba pe podeaua de marmură cu paşi mari şi iuţi şi cu mâinile prinse la spate.

Lord Norcourt era mult mai înalt şi mai chipeş decât unchiul lui demn de dispreţ. Îmbrăcat cu haină, vestă şi pantaloni dintr-un material fin negru, cu părul la fel de negru, care se răsucea elegant până la gulerul alb, bărbatul era o creatură la fel de splendidă ca un cerb sălbatic pe care ea l-ar fi descris în lucrarea de ştiinţe ale naturii.

Îi studie trăsăturile în oglinda din spatele lui – fruntea nobilă, nasul acvilin care se desena deasupra unei guri pline, senzuale, maxilarul pătrat. Dar nimic nu se compara cu silueta bine legată, care trăda multe ore petrecute făcând scrimă, box sau orice alt sport practicat de domni.

Într-adevăr, era un exemplar splendid.

Apoi el se opri în faţa oglinzii, cu capul înclinat, asemenea unui cerb care adulmeca primejdia, iar ea avu doar o secundă la dispoziţie pentru a se pregăti înainte ca el să se întoarcă şi să o fixeze cu nişte ochi albaştri uluitori, ce aveau exact nuanţa cristalelor de azurit pe care le ţinea într-un bol pe biroul ei. Dar erau de două ori mai tăioşi, şi mai ales tulburători. Totuşi, nu se potriveau cu bărbatul scandalos pe care îl descriau bârfele.

— Doamna Harris, presupun? spuse el, plecăciunea lui scurtă fiind la fel de arogantă ca una pe care ar fi făcut-o unchiul lui.

Cu inima bătându-i în piept, ea înaintă.

— Nu, milord. Eu sunt domnişoara Prescott.

În timp ce făcea o reverenţă, îşi ţinu răsuflarea, aşteptând să vadă dacă el îi recunoştea numele de familie.

El pur şi simplu îi aruncă aceeaşi privire dispreţuitoare pe care ar fi avut-o la vederea unui subordonat.

— Vreau să vorbesc cu directoarea.

— Este ocupată, aşa că m-a trimis pe mine. Când Lord Norcourt se încruntă iritat, ea îi spuse lacheului să plece pe un ton – speră ea – autoritar. Apoi râse cu răceală. Eu mă ocup de finanţele şcolii. De asemenea, predau matematică. Şi ştiinţele naturii, când mai rămâne timp.

Trăsăturile şlefuite ale vicontelui se îmblânziră.

— O naturalistă? Excelent! Ar trebui să existe mai multe în şcolile pentru tinerele domnişoare.

Complimentul nonşalant o uimi pe Madeline. În afară de doamna Harris, nimeni nu privea interesul ei pentru matematică şi pentru ştiinţele naturii ca pe un avantaj. Cu siguranţă, niciun alt bărbat, în afara lui *papa,* nu o făcuse. Cât de neobişnuit!

Dar când el îşi continuă complimentul cu o examinare scrutătoare, care se încheie cu un zâmbet ce îţi tăia răsuflarea, dezvăluind nişte dinţi de un alb strălucitor şi un farmec linguşitor, ea îl privi cu mai mult cinism. Era foarte priceput la fermecat femei, nu-i aşa? Nu era de mirare că acestea ajungeau în patul lui cu atâta nerăbdare.

— Bănuiesc că vă întrebaţi de ce mă aflu aici, continuă el. Zâmbetul lui dispăru brusc. Vedeţi dumneavoastră, fratele meu mai mare şi soţia lui au murit luna trecută, într-un incendiu izbucnit într-un han.

— Îmi pare foarte rău pentru pierdere, murmură ea.

Încuviinţarea schiţată printr-un semn al capului undui o şuviţă de păr mătăsos şi negru, care îi căzu pe frunte. El o îndepărtă cu o iuţeală ce trăda faptul că era un gest repetat adesea.

— În urma lor a rămas o fetiţă de 12 ani, onorabila domnişoară Teresa Ann Dalton. De aceea am venit aici. Ca s-o înscriu pe nepoata mea la şcoala dumneavoastră.

— Cu siguranţă, lacheul v-a spus că nu mai sunt locuri libere.

El îşi arcui o sprânceană.

— Asemenea chestiuni pot fi rezolvate pentru un anumit preţ.

Slavă Cerului că doamna Harris nu venise să se ocupe de asta – aluzia că bunăvoinţa ei putea fi cumpărată ar fi încheiat discuţia. Dar Madeline refuză să îl alunge pe viconte până ce nu îşi dădea seama dacă bărbatul putea să îl ajute pe *papa.*

— Din pură întâmplare, spuse ea îndulcindu-şi cuvintele cu un ton amabil, angajatoarea mea nu are nevoie să accepte pe oricine îi oferă mulţi bani. O să aibă

nevoie de un motiv întemeiat ca să ia în considerare cererea dumneavoastră.

— Alegerea angajatoarei dumneavoastră îi face cinste, la fel ca pregătirea deosebită oferită domnişoarelor. Dar, cu siguranţă, nici dumneavoastră, nici doamna Harris nu o să permiteţi unei limitări samavolnice a numărului de eleve să vă convingă să refuzaţi o fată de o inteligenţă aparte, care ar putea să vă onoreze şcoala.

— Mai sunt şi alte şcoli…

— Nu mi-aş înscrie nici calul la acele şcoli, darămite o tânără impresionantă! Şcolile acestea sunt conduse prost şi oferă o educaţie fără valoare şi superficială.

Ei bine, se părea că cercetase totul cu mare atenţie. Cu siguranţă, doamna Harris putea să mai facă loc pentru o fată, cu câteva ajustări. În plus, dacă Madeline reuşea să îi facă această favoare lui Lord Norcourt…

Dar mai întâi trebuia să o convingă pe doamna Harris, iar ca să reuşească, trebuia să afle mai multe.

— De ce vi s-a încredinţat tutela nepoatei dumneavoastră? Nu este neobişnuit ca un burlac să fie numit tutore?

— Bărbatul însurat pe care l-a desemnat fratele meu a murit acum câţiva ani, iar Wallace nu s-a mai deranjat să îşi schimbe testamentul. O notă tăioasă i se simţi în voce. Delăsarea era talentul lui deosebit.

Aşa auzise şi ea. În Telford, Wallace Dalton era cunoscut ca un nătâng extravagant, care îşi neglijase moşia din Surrey în încercarea de a duce un trai îmbelşugat. Madeline nu ar fi fost surprinsă să afle că îi lăsase fratelui mai mic un munte de datorii.

— Din fericire, continuă vicontele, nepoata mea o să moştenească o sumă substanţială datorită contractului de căsătorie al mamei sale, de care fratele meu nu a putut să se atingă. Aşa că, dacă vă faceţi griji că moştenirea ei nu ar putea să acopere taxele…

— Pur şi simplu încerc să vă înţeleg dreptul legal. Sunteţi sau nu tutorele domnişoarei Dalton?

Pentru prima dată de când îl întâmpinase, siguranţa

de sine a vicontelui se zdruncină.

— Nu sunt, recunoscu el, apoi adăugă în grabă: Dar sper să devin în curând. Instanţa trebuie să numească pe cineva, iar eu am depus cererea pentru tutelă. Mă aştept ca petiţia mea să fie aprobată.

Cu reputaţia *lui?* Madeline nu ştia prea multe despre instanţă, dar se îndoia că avea să desemneze un burlac libertin ca tutore al unei fete.

Totuşi, era viconte. Şi s-ar mai fi aflat în faţa ei dacă nu era sigur de rezultat?

— Nepoata dumneavoastră nu mai are alte rude interesate să-i fie tutore?

Un muşchi se încleştă în maxilarul lui.

— Şi unchiul, şi mătuşa din partea mamei mele au făcut cerere pentru tutelă.

Se referea la familia Bickham? Dar fiica lor, Jane, era deja adultă. De ce să se angajeze să se ocupe de o rudă tânără la vârsta lor? Dacă nu cumva…

— Moşia fratelui dumneavoastră trebuie să ofere tutorelui o sumă frumoasă, spuse ea.

Orice urmă de farmec de pe chipul lui dispăru.

— Eu nu caut banii nepoatei mele.

— Oh, nu am vrut să spun că *dumneavoastră…*

— De când i-au murit părinţii, Tessa locuieşte cu mătuşa Eunice şi cu unchiul Randolph, iar ei o fac tot mai nefericită cu fiecare zi care trece.

Madeline era convinsă de asta. Familia Bickham ar fi făcut nefericit pe oricine, mai ales o fetiţă îndurerată, care avea nevoie de alinare, nu de predici.

Sărmana domnişoară Dalton! Când, cu câţiva ani în urmă, Madeline îşi pierduse mama din cauza tuberculozei, măcar avusese timp să se pregătească. Şi nu fusese prinsă într-o bătălie între rudele ei după aceea.

— Nefericirea este altceva, spuse ea. Cu siguranţă, rudele dumneavoastră nu s-ar purta urât cu ea.

— Este exact lucrul de care mă tem. Trăsăturile lui deveniră sumbre. Au mai făcut-o înainte.

Cu cine? Sigur nu cu el. Dacă îşi amintea bine, el

locuise o perioadă scurtă cu familia Bickham când fusese copil. În plus, tatăl lui trăia pe vremea aceea şi nici măcar familia Bickham nu era atât de arogantă încât să se poarte urât cu fiul unui viconte.

Poate că Lord Norcourt se referea la verişoara lui, Jane. Se căsătorise şi se stabilise în Telford, dar îşi evita părinţii. Detaliul acela o puse pe gânduri pe Madeline.

— Trebuie să o scot pe Tessa din locul acela îngrozitor, continuă el. Niciunul dintre cei doi nu e potrivit să crească un copil, îndeosebi mătuşa mea.

— Vă înţeleg îngrijorarea, spuse ea încet, dar nu ştiu cum ar putea să fie de ajutor înscrierea nepoatei dumneavoastră.

— Familia Bickham cultivă o faţadă de viaţă casnică plăcută. Sunt o familie din lumea bună, respectabilă într-un oraş apatic de provincie. În ochii instanţei, avantajele lor cântăresc mai mult decât dezavantajele poziţiei mele de burlac cu o reputaţie dubioasă, chiar dacă sunt un burlac cu titlu. Singurul mod prin care pot să echilibrez balanţa este să demonstrez că îi pot oferi alte avantaje – rafinamentul de la oraş, introducerea într-o societate mai potrivită rangului ei şi o educaţie exemplară, pe care nu este posibil să o primească la ţară. De aceea este atât de important să o acceptaţi.

— Înţeleg.

Înţelegea foarte multe. Situaţia nepoatei lui era aproape la fel de disperată ca a ei. Şi ambele puteau fi ajutate dacă Madeline îi făcea vicontelui acea favoare.

— Prea bine, milord, o să discut cu doamna Harris în numele dumneavoastră. Vă rog să aşteptaţi aici până când mă întorc.

Ea plecă, înăbuşind durerea pe care o trezi în piept afecţiunea evidentă pe care vicontele o simţea pentru nepoata lui. *Papa* fusese la fel de protector cu propriul ei viitor până când Sir Randolph îi răpise reputaţia şi viaţa.

Scoase un suspin gutural. În ultimele zile, *papa* nu se mai ridicase din pat, darămite să o apere. Melancolia îl copleşea prea tare ca să mai lupte, iar fără venitul obţinut

din exersarea profesiei lui, aveau să rămână în curând fără fonduri, în ciuda poziţiei modeste pe care ea o ocupa la şcoală.

Trebuia să îi redea lui *papa* fosta lui viaţă chiar dacă asta însemna să implore o favoare de la conte. Dar putea să facă întocmai numai dacă îşi convingea angajatoarea să o înscrie pe domnişoara Dalton.

Ceea ce se dovedi mai greu decât se aşteptase. Chiar şi după ce Madeline îi explică situaţia delicată a domnişoarei Dalton, doamna Harris continuă să şovăie.

— Este un crai, pentru numele lui Dumnezeu! zise tăios doamna Harris. Nu ar trebui să crească o tânără domnişoară.

— Nu o s-o crească, sublinie Madeline. *Noi* o să o creştem. În plus, ştii cât se exagerează cu bârfele. Nu se poate ca reputaţia lui să fie atât de rea pe cât se spune.

— Crezi că nu? Ea pufni. Atunci nu ai auzit ce am auzit eu. Ce spui despre evenimentele acelea sociale depravate pe care le organizează şi despre care se scrie mereu prin ziare?

— Dacă vă referiţi la petrecerile cu oxid de azot, doamnă, se auzi din pragul uşii o voce încordată de bărbat, acelea sunt organizate de dragul cercetării intelectuale.

Madeline gemu. Ar fi trebuit să ştie că vicontele nu avea să lase lucrurile în seama ei. Era genul de bărbat care prelua controlul.

Când Lord Norcourt intră, furia îi aprinse trăsăturile frumos sculptate.

— La petrecerile mele participă unele dintre minţile de seamă din domeniul ştiinţelor şi al artelor.

Exact motivul pentru care Madeline încerca să îl ajute. Dar chiar în clipa aceea, scos din sărite, nesăbuitul arogant îşi pecetluia soarta în faţa doamnei Harris.

— Lord Norcourt, aceasta este angajatoarea mea, spuse ea în grabă, hotărâtă să recapete controlul asupra situaţiei. Doamnei Harris, permite-mi să ţi-l prezint…

— Nu este nevoie să îmi prezinţi un bărbat a cărui faimă e cunoscută, spuse doamna Harris, ea însăşi

enervată când se întoarse spre viconte. Iar minţile dumneavoastră *de seamă* nu sunt singurii oaspeţi, domnule. Ce spuneţi despre femeile pe jumătate îmbrăcate care ţopăie de colo-colo, în timp ce tineri *din lumea ştiinţelor şi artelor* pufăie din baloane şi le fac ochi dulci femeilor ca să se distreze? Potrivit surselor mele foarte credibile, petrecerile dumneavoastră nu sunt organizate întotdeauna de dragul cercetării intelectuale.

Enervarea se aprinse în ochii lui.

— Trebuie să aveţi surse foarte interesante. Şi da, sunt conştient că trebuie să fiu mai discret cu o tânără domnişoară locuind sub acoperişul meu. Nu o să mai fie organizate petreceri pentru burlaci la mine acasă şi nici o altă femeie în afara respectabilei doamne de companie care o s-o însoţească pe Tessa. Când nepoata mea nu o să fie aici, o să ducă aceeaşi viaţă ca oricare altă fiică de lord.

— Deci aveţi de gând să renunţaţi la amante şi la lungile nopţi petrecute prin cluburi?

— Nu o să audă şi nici nu o să vadă nimic care să o facă de ruşine ori să o corupă, spuse el evaziv. Mă îndoiesc că o să obţineţi mai mult de atât de la orice bărbat însurat a cărui fiică studiază aici, ignorând, din fericire, activităţile tatălui ei.

Doamna Harris ştia destule încât să nu susţină că taţii elevelor ei nu adoptau asemenea conduite; mulţi bărbaţi din lumea bună o făceau.

— Dacă aş crede-o pe Excelenţa Voastră capabilă de discreţie, aş putea să găsesc un loc pentru nepoata dumneavoastră, dar, dată fiind faima dumneavoastră de a vă etala păcatele, mă îndoiesc că…

— Îmi puneţi la îndoială cuvântul, doamnă?

El rosti acele vorbe uşor, ceea ce nu făcu decât ca avertizarea lor mută să fie mai înfricoşătoare.

Însă doamna Harris detestase dintotdeauna să fie ameninţată.

— Să spunem doar că, de-a lungul anilor, am devenit cinică în privinţa abilităţii unui bărbat de a-şi schimba obiceiurile.

Vicontele se apropie şi îşi înfipse braţele de birou.

— Cinică este una, crudă şi lipsită de suflet este alta. *Jur* că, dacă nepoata mea este crescută în casa rudelor mele aspre, psihicul ei o să fie marcat pe viaţă.

Chiar dacă doamna Harris tresări, nu cedă.

— Atunci trebuie să o înscrieţi la altă şcoală pentru domnişoare.

— Nu pot! El făcu o grimasă, apoi se împinse dinspre birou cu o înjurătură, de parcă nu îşi dorise să o recunoască cu voce tare. Nu pot să o înscriu nicăieri altundeva.

— De ce nu? întrebă doamna Harris.

— Nu o s-o accepte.

— Am crezut că aţi spus că *dumneavoastră* nu doriţi *acele* şcoli, interveni Madeline.

— Nu le doresc. Dar şi ele refuză să-i promită un loc până când nu obţin tutela. Nu vor să fie atrase în lupta mea.

— Nici eu nu vreau, replică doamna Harris.

— Da, dar dumneavoastră aveţi reputaţia de a obţine ce doriţi. Ele nu. Din păcate, dacă nu găsesc o şcoală cu reputaţie unde să o înscriu pentru a putea demonstra că este un avantaj să fie crescută de mine, nu o să fiu acceptat ca tutore. Aceasta este problema mea.

Doamna Harris îşi împinse bărbia înainte.

— Problema dumneavoastră este că directoarele nu sunt atât de uşor de fermecat ca să-şi trădeze principiile aşa cum fac femeile cu care vă însoţiţi.

El îşi încleştă maxilarul.

— Pot să-mi dau seama că până şi o femeie deschisă la minte ca dumneavoastră poate să aibă o gândire limitată când vine vorba despre bărbaţi. Nu v-am abordat până ce nu am încheiat investigaţiile, pentru că mi-am închipuit că bine-cunoscutele dumneavoastră *principii* o să vă împiedice să mă ajutaţi. Se pare că am avut dreptate. O zi bună, doamnelor!

În timp ce el se îndepărtă, Madeline se panică. Nu putea să o lase pe doamna Harris să îl gonească pe viconte. El putea fi singura ei şansă de a-l ajuta pe *papa!*

— *Poate că* Excelenţa Sa ar putea *dovedi* că poate să fie un tutore acceptabil pentru o tânără, răbufni ea.

În vreme ce vicontele se opri brusc, cu o speranţă prudentă licărindu-i în ochi, doamna Harris se uită urât la ea. Oh, Dumnezeule!

Madeline trebuia să gestioneze situaţia cu delicateţe. Nu-şi putea permite să piardă poziţia din pricina zelului de a câştiga favorurile vicontelui.

— Dacă Excelenţa Sa demonstrează că îşi poate păstra discrete activităţile personale, continuă Madeline, nu ar fi un beneficiu pentru şcoală ca nepoata lui să fie înscrisă aici? Gândeşte-te la avantajul de a avea o elevă care a fost fiica unui fost viconte şi nepoata unui actual viconte. Avem puţine eleve care sunt fiice de nobili.

— Adevărat, spuse doamna Harris, dar, prin acordul de a o primi, aş lăsa de înţeles că aprob cererea de tutelă a Excelenţei Sale, ceea ce mă face să nu mă simt în largul meu.

— Nu te-ai angaja la nimic până când nu ai fi convinsă că Lord Norcourt poate fi un tutore bun.

— Nu pot să pierd vremea şi să aştept ca vreo directoare cu înalte concepţii morale să-mi decidă soarta, mormăi el. Trebuie să mă ocup de datoriile fratelui meu, de o moşie pe care trebuie să o aduc la zi…

— Înţeleg. Dar nu ar trebui să dureze mai mult de două săptămâni ca să dovediţi că sunteţi potrivit ca tutore. Propunerea mea v-ar permite să fiţi folositor şcolii şi, pe termen lung, nepoatei dumneavoastră.

— Serios, Madeline, toată povestea asta nu are niciun rost, interveni doamna Harris. Cu ce ar putea fi de folos şcolii Excelenţa Sa?

Madeline îşi concentră puterea de convingere spre angajatoarea ei nervoasă. Nu avea de gând să permită ca o asemenea şansă să îi scape printre degete.

— Cât de des ai deplâns lipsa de experienţă a fetelor când vine vorba despre felul în care interacţionează cu vânătorii de avere şi cu craii? Indiferent cât de mult le avertizezi, în momentul în care se află în prezenţa unui

domn chipeş care aruncă în stânga şi în dreapta cu complimente, uită de toate.

— Unde vrei să ajungi? zise doamna Harris iritată, fără să nege afirmaţia lui Madeline.

Deseori, erau disperate de nesăbuinţa tinerelor impresionabile.

— Dacă fetele ar putea să audă avertismente de la un expert în asemenea manipulări, chiar ar putea să se apere. Îndreptându-se de spate, se întoarse cu faţa spre angajatoarea ei. Cred că vicontele ar trebui să le dea fetelor astfel de lecţii.

Doamna Harris se uită uimită la ea.

— Ce fel de lecţii ar putea să…

— Le poate învăţa cum să evite uneltirile canaliilor şi ale crailor. Madeline zâmbi. Lecţii de libertinaj.

Capitolul 2

Dragul meu văr,

Nu-mi amintesc să-ţi fi spus vreodată că detest să lucrez cu cifrele. De unde ai ştiut că aş prefera să curăţ lavoarele decât să mă ocup de registrele şcolii?

Ruda ta intrigată,

Charlotte

Anthony se uită uluit la domnişoara Prescott, neştiind cum să reacţioneze la propunerea ei. Ce Dumnezeu era o lecţie de libertinaj?

— Sugerezi să lăsăm vulpea în coteţul de găini pentru a le corupe pe fete? întrebă doamna Harris.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu…

— Eu nu *corup* copile. De ce să fac asta când exista o mulţime de femei deja corupte dintre care să aleg? Elevele neprihănite cu taţi cu pistoale şi cu temeri copilăreşti

înseamnă prea multe probleme. Prefer femeile care ştiu ce vor şi nu se ruşinează să-şi ia. Se încruntă la Miss Prescott. Din acest motiv, nu le-aş putea învăţa nimic util pe elevele dumneavoastră.

— Sigur metodele de seducţie sunt aceleaşi pentru orice femeie, continuă profesoara minionă. Se zvoneşte că... v-aţi bucurat de favorurile mai multor văduve. Trebuie să fi folosit *unele* trucuri pentru a le atrage, la care un bărbat mai puţin scrupulos ar apela pentru a seduce o inocentă. Domnişoara Prescott îi aruncă un zâmbet nevinovat, care îi făcu să strălucească pielea catifelată. Asta, dacă nu cumva pretindeţi că femeile vă cad în braţe doar graţie aerului dumneavoastră impetuos.

— Este un motiv la fel de bun ca oricare altul, i-o întoarse el, enervat de rezistenţa evidentă a profesoarei în faţa *aerului* său impetuos. Nu am nici cea mai vagă idee de ce femeile mă aleg drept iubit. Poate că ar trebui să le întrebaţi pe ele.

— Daţi-mi o listă şi o s-o fac. Când el clipi nedumerit, femeia îi aruncă în treacăt angajatoarei ei o privire şi adăugă pe un ton de avertizare: Deşi o asemenea cercetare ar putea prelungi considerabil procesul de înscriere a nepoatei dumneavoastră aici.

Femeia încerca să-l ajute să o înduplece pe directoare? Dacă făcea asta, trebuia să aibă propriile motive. El întâlnise destule profesoare în periplul nesfârşit prin şcolile din Londra pentru a şti că toate erau dornice să scape de existenţa lor jalnică.

Şi totuşi...

Ea părea diferită. În primul rând, era mult mai frumoasă. În al doilea rând, se îmbrăca asemenea cuiva care chiar se bucura de ceea ce făcea. Miss Prescott nu avea haine cenuşii din lână. Rochia veselă, de un galben cu picăţele, completa culoarea deschisă a tenului şi îi sublinia silueta subţire în zonele potrivite.

Unii puteau să o considere mai frumoasă pe doamna Harris, graţie părului de un roşu exotic şi ochilor albaştri, dar rigiditatea văduvei îl ţinea la distanţă. Stilul deschis şi

sincer al domnişoarei Prescott i se părea mai atrăgător. Îi amintea de o lăptăreasă de la ţară, cu şuviţele ca mierea aurie şi cu obrajii roşii ca mărul.

În afară de ochii aceia de un chihlimbariu neobişnuit. Ochi de pisică. Ochi de ispititoare. Totuşi, în mod remarcabil, ochii aceia îl studiau ca pe o sculptură fascinantă, fără urmă de flirt sau reţinere. Femeile nu se uitau niciodată aşa la el. Îl făcu să se întrebe dacă ea *chiar* încerca să-i ajute pe el şi pe Tessa.

Nu că ar fi fost de vreun folos, data fiind absurditatea propunerii ei.

— Nu aş şti cum să predau aceste lecţii. Nu sunt conştient de faptul că aş folosi vreun *truc.*

Domnişoara Prescott scoase râsetul nestingherit al unei femei care nu fusese niciodată instruită de o mamă din lumea bună.

— Iertaţi-mă, dar nu aţi spus la un moment dat că, acolo unde există o văduvă, există şi o cale? Asta implică o anumită abilitate de a vă purta cu femeile.

El se încordă. Comentariul idiot pe care îl făcuse de faţă cu prietenii lui, pe când era ameţit bine, îl urmărea de câţiva ani. Cât de inteligent din partea ei să-l folosească pentru a-l face să pară un seducător calculat! Desigur, nu era vreun sfânt, dar nici nu era ca prietenul lui, marchizul de Stoneville, care avea relaţii intime cu femei doar pentru a dovedi că putea să o facă. Poate că ea era mult mai critică la adresa caracterul lui decât lăsa să se înţeleagă. Poate că într-adevăr era *precum* toţi ceilalţi.

Intenţionat, rămase cu privirea aţintită asupra gurii ei frumoase.

— *Touché.* Deşi, de dragul mândriei mele, sper că o să recunoaşteţi că, atunci când vine vorba de femei, *o parte* din talentul meu vine din şarmul natural.

Femeia nici măcar nu se îmbujoră.

— Desigur. Dacă *dumneavoastră* o să recunoaşteţi că unii bărbaţi se pricep mai bine decât alţii să atragă o femeie şi să menţină viu interesul acesteia, indiferent cum arată. La fel cum unele femei se pricep mai bine să atragă

bărbaţii.

Ea se întoarse spre doamna Harris.

— Tinerele noastre domnişoare ştiu cum să atragă bărbaţii. Dar, dacă ar putea să audă cum bărbaţii ispitesc femeile, mai ales de la un bărbat care excelează la asta, ar putea să îşi dea seama când bărbaţii care le fac curte nu sunt sinceri.

— Bărbaţi ca mine, vreţi să spuneţi, rosti el tărăgănat, încă neştiind ce să creadă despre ea. Consideraţi că sunt nesincer?

— De fapt, milord, sunteţi destul de cunoscut pentru felul în care şocaţi lumea cu părerile dumneavoastră oneste şi scandaloase. Ea îşi arcui o sprânceană. Deşi bănuiesc că sunteţi mai precaut cu femeile pe care doriţi să le seduceţi.

El se uită lung la ea.

— Asta depinde de femeie.

— Exact, replică ea. Şi ideea aceasta ar fi o lecţie bună pentru fetele noastre – cum poate un libertin să-şi adapteze armele de seducţie în funcţie de femeie.

Ochii lui se îngustară. Iată la ce se referea când spunea lecţii de libertinaj! Dar de ce să o preseze pe directoare să accepte acele lecţii? Doar din cauza celor câtorva lucruri pe care le spusese el despre Tessa?

Îndesându-şi mâna în buzunar, dădu dintr-odată peste tabachera din mucava pe care nepoata lui o făcuse *special* pentru unchiul ei preferat. Fata nu se gândise că el nu fuma şi nici el nu o lămurise, mai ales după ce văzuse miniatura extrem de fermecătoare pe care o pictase pe capac.

Îi oferise tabachera la ultimul Crăciun, înainte de moartea prematură a lui Wallace. Ultima dată când fuseseră împreună. Ultima oară când o văzuse zâmbind.

El se încordă. Poate că propunerea domnişoarei Prescott era ciudată şi mai degrabă insultătoare, dar putea să accepte ideea ei dacă asta însemna că o salva pe Tessa de la suferinţă.

— Dacă Excelenţa Sa ar preda aceste lecţii, întrebă înţepată doamna Harris, cum anume ar dovedi că este acceptabil ca tutore?

Ce întrebare bună! El se uită nerăbdător la domnişoara Prescott.

— Păi, o să ne permită să observăm cum se poartă cu fetele. În primul rând, o să vedem dacă se poate abţine în preajma lor şi dacă se comportă ca un gentleman. O să vedem dacă poate să fie discret, ceea ce pare că este principala ta îngrijorare.

Doamna Harris oftă.

— Chiar dacă ideea ta e de luat în seamă, Madeline, pare puţin periculoasă.

Pentru *el,* poate. În afară de faptul că îşi pierdea vremea dacă nu obţinea nimic de pe urma acelor lecţii, vreuna dintre fetele lor prostuţe putea să susţină că îi făcuse avansuri nedorite. Căsătoria cu o fetişcană neprihănită, care uneltea să-i devină vicontesă nu făcea pare din planurile lui, mai ales că scandalul ce ar fi decurs de aici i-ar fi zădărnicit şansele de a obţine tutela nepoatei lui.

— Voi supraveghea eu însămi lecţiile, îi spuse domnişoara Prescott angajatoarei. Mă voi asigura că Excelenţa Sa respectă cu stricteţe regulile şcolii şi că…

— Uitaţi care este problema, interveni el, dacă este să mă fac de râs, în faţa tinerelor voastre domnişoare, am nevoie de mai mult decât de o speranţă vagă că o să fiţi de acord cu înscrierea nepoatei mele. Tind să cred că nicio altă candidată nu trebuie să treacă prin această situaţie absurdă.

— Săptămâna trecută, am respins patru tinere bogate, domnule, spuse directoarea pe un ton arogant. După cum v-am spus, nu mai sunt locuri disponibile. Pentru a o accepta pe nepoata dumneavoastră, ar trebui să-i fac loc într-o cameră, ceea ce nu este deloc uşor în perioada foarte ocupată a semestrului de Paşte. Şi tocmai ne-am pierdut bucătăreasa…

— Sunt sigură că Excelenţa Sa ne-ar putea ajuta să găsim alta. Domnişoara Prescott îi aruncă o privire piezişă. La fel cum sunt sigură că doamna Harris o să promită că o să scrie o misivă în care să susţină cererea dumneavoastră

privind tutela dacă este mulţumită de lecţiile pe care o să le predaţi.

El îşi fixă privirea asupra doamnei Harris.

— Chiar aţi face o asemenea promisiune?

— Depinde. Domnişoara Prescott mă asigură că nepoata dumneavoastră o să fie tratată urât dacă ajunge în grija rudelor ei. Chiar credeţi asta?

Încuviinţă din cap.

— Am fost sigur de asta chiar din clipa în care am văzut cum a necăjit-o mătuşa mea la înmormântarea fratelui meu, ca să o determine să nu mai plângă.

Sperase că mătuşa lui se îmblânzise odată cu înaintarea în vârstă, dar comportamentul ei faţă de Tessa îi frânsese acea speranţă! Îi amintise dureros de mult de copilăria lui.

Spre surprinderea lui, chipul doamnei Harris fu cuprins de empatie.

— Foarte bine, spuse ea morocănoasă, au mai rămas două săptămâni din sesiunea asta, timp în care o să vă oferiţi lecţiile de libertinaj o oră pe zi, sub supravegherea domnişoarei Prescott. Dacă la sfârşitul acestei perioade suntem mulţumite de comportamentul dumneavoastră şi evitaţi să fiţi subiect de discuţie prin ziare, de exemplu, o s-o înscriu pe nepoata dumneavoastră în semestrul de Paşte şi o să scriu o misivă către instanţă pentru susţinerea cererii dumneavoastră. De acord?

El şovăi, neştiind dacă voia să ajungă la mila unei femei ale cărei principii nobile îi aminteau de detestabila lui mătuşă, şi se simţi îngrijorat de perspectiva de a fi sub supravegherea unei femei atât de greu de citit ca domnişoara Prescott.

Dar, dacă le spunea să-şi ia *lecţiile de libertinaj* şi să le arunce în cea mai apropiată latrină, Tessa rămânea fără şcoală. Instanţa avea să decidă că era mai bine să-şi petreacă zilele în căminul unui cuplu cu frica lui Dumnezeu decât în casa unui desfrânat, iar acela avea să fie sfârşitul dorinţei lui de a deveni tutore al fetei.

Ultima scrisoare primită de la Tessa îl înfiorase,

arătând limpede că fusese instruită de mătuşa Eunice. Fetiţa îi scria de când învăţase să ţină o peniţă în mână, deci el îi cunoştea stilul. *Nu* şi acea scrisoare. Iar faptul că mătuşa Eunice îi supraveghea corespondenţa îl îngrozea, pentru că îl făcea să se întrebe ce ar fi scris nepoata lui în alte condiţii.

Cât de rău avea să fie dacă mătuşa Eunice câştiga dreptul de a fi tutorele legal al Tessei? Ce fel de orori putea face nemernica bătrână dacă ajungea să deţină controlul? Îşi amintea de orele petrecute de verişoara Jane cu faţa la perete doar pentru că îi zâmbise unui băiat chipeş. Iar aceea fusese o pedeapsă uşoară în comparaţie cu…

Se cutremură, frecându-şi absent cicatricea striată de pe încheietura mâinii. Avea să facă orice ca Tessa să nu treacă prin ceea ce trecuseră el şi Jane. Şi chiar i-ar fi fost de folos o scrisoare care să-i sprijine cererea, venită din partea unei femei atât de integre ca doamna Harris.

Forţând un zâmbet, întinse mâna.

— De acord, doamnă.

În timp ce doamna Harris îi strânse mâna, greutatea care i se aşezase pe umeri de la moartea fratelui lui deveni şi mai apăsătoare. La naiba cu Wallace pentru că murise şi îi lăsase acea responsabilitate! *La naiba* cu omul acela!

Dată fiind inteligenţă îndoielnică a fratelui său, probabil că dăduse foc hanului cu un trabuc. Şi acum, după ani în care se luptase ca să ignore modul în care omul acela îngropa proprietatea familiei, Anthony trebuia să cureţe mizeria pe care Wallace şi soţia lui nebună şi extravagantă o lăsaseră în urmă.

Îşi înăbuşi fără milă ghiontul de vină pe care i-l trezi gândul acela necuviincios. Dacă Wallace nu ar fi murit, l-ar fi împuşcat el însuşi. Cum îndrăznise idiotul să nu se asigure că Tessa avea un tutore potrivit?

Ei bine, sărmana copilă era nevoită să se mulţumească pur şi simplu cu derbedeul ei unchi până ce avea să se mărite. Ceea ce însemna că, pentru o vreme, el trebuia să le accepte pe profesoarele de la şcoală.

Şi avea să fie al naibii de complicat, judecând după

regulile pe care doamna Harris începuse să le dicteze.

Prima regulă: să vină călare, ca trăsura lui să nu trezească bârfe printre oamenii locului.

A doua regulă: să intre în şcoală pe aceeaşi uşă pe care o folosea personalul.

A treia regulă: să nu vorbească despre povestea aceea cu nimeni din înalta societate.

Oare era nebună? Dacă ieşea la iveală faptul că acceptase să le înveţe pe tinerele domnişoare cum să evite puterea seducţiei, avea să ajungă de râsul întregii Londre.

— Şi niciodată să nu încercaţi să fiţi singur cu fetele, adăugă doamna Harris.

Pentru numele lui Dumnezeu, toată povestea devenea tot mai ridicolă cu fiecare minut care trecea!

— Trebuie? Ce păcat! Speram să ajung să-mi fac de cap cu fiecare dintre ele, una câte una, întinându-le virtutea şi distrugând toate speranţele lor privind viitorul. Chiar sunteţi sigură că nu o să permiteţi una ca asta?

Expresia speriată de pe chipul doamnei Harris nu îi făcu nici pe departe la fel de multă plăcere precum urma de râset înăbuşit al domnişoarei Prescott.

— Lord Norcourt… începu doamna Harris pe un ton de avertizare.

— Să nu rămân singur cu fetele. Am înţeles. Împieliţatul dinăuntrul lui îl făcu să adauge: Dar să rămân singur cu directoarea şcolii? Asta este permis? Aş putea să aduc nişte şampanie, câteva căpşune…

— Oh, Cerule! spuse văduva şi dădu ochii peste cap. Să ne ajute Dumnezeu, Madeline, fetele o să se îndrăgostească de el înainte de sfârşitul acestei săptămâni!

— Asta înseamnă că trebuie să-şi înveţe lecţia – faptul că un libertin poate fi fermecător fără ca măcar vreun cuvânt de-al lui să fie spus serios, răspunse domnişoara Prescott.

— Sau că este mai distractiv să ai în preajmă un libertin, zise el în glumă.

Replica atrase o încruntarea ambelor femei. Trebuie să înveţe să-şi ţină gura. Mergea să facă pe arogantul la

club cu prietenii lui, dar nu şi cu doamnele profesoare.

Doamna Harris se întoarse spre domnişoara Prescott.

— Ce le spunem părinţilor despre povestea asta? Ei nu o să fie de acord.

— De ce să le spunem ceva? zise domnişoara Prescott. Nu facem nimic rău.

— Dar fetele ar putea să menţioneze câte ceva.

— Da, presupun că lor trebuie să le explicăm. Profesoara îşi lovi uşor bărbia. O să spunem că nepoata lui Lord Norcourt o să urmeze în curând cursurile noastre, aşa că dumnealui oferă lecţii cu tâlc ca pe o favoare. Dacă lecţiile dumnealui nu obţin aprobarea ta, o să susţinem pur şi simplu că s-a răzgândit în privinţa înscrierii domnişoarei Dalton. În orice caz, până când părinţii o să afle şi o să se împotrivească – *dacă o* s-o facă –, problema o să fie rezolvată. Nu o să fie suficient timp ca vreo persoană de aici să facă legătura între Lord Norcourt şi celebrul domn Anthony Dalton.

— *Dumneavoastră* aţi făcut-o, sublinie el.

— Exact, adăugă doamna Harris. Iar fata îi poartă numele de familie, Madeline.

— Cu siguranţă *nu* e de ajutor să spuneţi lucruri scandaloase. Cu fiecare remarcă pripită, reuşiţi doar să o convingeţi mai greu să vă păstreze.

— Să mă păstreze! El o privi sceptic. Se pare că m-ai confundat cu un căţel, scumpa mea.

— Nu sunt scumpa dumneavoastră, la naiba! Ea aruncă o privire furişă spre biroul doamnei Harris. Iar asta este exact genul de remarcă pripită despre care vorbeam. În general, angajatoarea mea este prietenoasă, dar astfel de bărbaţi, cei ca dumneavoastră, o enervează.

— Astfel de bărbaţi, repetă el.

— Libertinii. Ştiţi la ce mă refer.

— Iertaţi-mă, încă încerc să mi-o închipui pe doamna Harris ca fiind *prietenoasă*.

Cu un oftat, domnişoara Prescott îşi continuă drumul de-a lungul coridorului.

— În tinereţea ei, îi explică ea, în timp ce el ţinea

pasul, a fugit cu un crai impetuos, care s-a dovedit a fi un vânător de avere. Este de mirare că nu îi place genul acesta de bărbaţi?

— Iar *dumneavoastră* ce părere aveţi despre crai şi libertini, domnişoară Prescott? întrebă el, aşteptând să-i vadă reacţia.

— Cum tocmai l-am întâlnit pe primul azi, cu greu îmi pot exprima o părere.

— Asta nu-i opreşte pe cei mai mulţi oameni.

— Cei mai mulţi oameni au văzut un libertin în habitatul lui natural. Eu nu.

— Habitat natural? El râse. *Chiar* că sunteţi o iubitoare de ştiinţă. Trecând în faţa ei, îi blocă drumul. Ştiu că aveţi o părere personală. Toată lumea are. Nu o să-mi răniţi sentimentele dacă o verbalizaţi.

Astfel, ştia cum stăteau lucrurile cu ea.

Ea scoase un oftat printre buze.

— Foarte bine, atunci.

„Oh, acum ajungem la predică!”

— Din puţinul pe care îl ştiu, craii par a fi o specie fascinantă, care merită să fie studiată.

Strecurându-se cu graţie pe lângă el, ea îşi continuă drumul pe hol.

El îşi închise gura rămasă căscată suficient de repede ca să o urmeze în grabă. „O specie fascinantă? Care merită să fie studiată?” Vorbea serios?

Câteva secunde mai târziu, ajunseră în holul în care fusese primit mai devreme. Zgomote de sporovăieli între fete plutiră dinspre impresionanta scară principală. Clădirea, construită în epoca elizabetană, se părea că fusese o reşedinţă privată înainte de a fi adaptată pentru a fi folosită ca şcoală, iar tavanele înalte amplificau zgomotul.

Doamna Prescott se opri în faţa unei uşi albe.

— Ce-ar fi să vă arăt sala de mese înainte ca fetele să coboare pentru ceaiul de după-amiază? Vorbea de parcă nu ar fi făcut cea mai bizară afirmaţie pe care o auzise el vreodată. Apoi, putem să vizităm sălile de clasă, în timp ce fetele nu sunt la ore.

— În regulă. El o urmă într-o încăpere spaţioasă, cu o masă din mahon la care puteau să se aşeze cu uşurinţă douăzeci de persoane. Spuneţi-mi, domnişoară Prescott, de ce Dumnezeu credeţi că libertinii merită studiaţi?

Cu o ridicare din umeri, ea se plimbă de-a lungul mesei, îndreptând scaunele.

— Din cauza stilului nesăbuit de viaţă, presupun. Vreau să înţeleg cum puteţi să trăiţi aşa.

— Vreau să înţeleg de ce credeţi că este nesăbuit, i-o întoarse el, nefiind sigur dacă ea încerca să-l insulte.

— Nu luptaţi în dueluri?

Ah, *acela* era genul de bărbat la care se referea.

— În niciun caz. Trebuie să te trezeşti în zori pentru asta.

Ochii ei se îngustară.

— Nu faceţi curse cu faetonul?

Zâmbetul lui arogant şovăi.

— Eu nu am un faeton.

Dar mai făcea din când în când curse cu birja. Nu avea niciun rost să menţioneze acel detaliu.

— Şi bănuiesc că nu beţi tărie.

— Ei bine, ba da, dar…

— Asta nu face bine la sănătate. Altfel, nu i-ar face pe bărbaţii sănătoşi să aibă dureri de cap a doua zi şi să-şi arunce veniturile pe apa sâmbetei. Cu siguranţă, vă daţi seama că asemenea reacţii pun la încercare corpul.

El îşi întinse braţele în faţă.

— Arăt eu ca şi cum aş fi cu un picior în groapă?

Domnişoara Prescott trecu pe lângă el cu o nonşalanţă dezarmantă.

— Nu acum, dar îndrăznesc să spun că arătaţi diferit în dimineţile de după chefuri.

— Ţin foarte bine la băutură, remarcă el, inexplicabil iritat de observaţia ei logică. Şi sigur nu mi-aş numi chefurile *nesăbuite*.

— Bine. Ea se îndreptă spre o uşă aflată în celălalt colţ al încăperii. Puneţi pariu pe asta?

— Bineînţeles.

Aceea trebuia să fie cea mai ciudată conversaţie pe care o avusese vreodată cu o femeie.

— Desigur, consideraţi că *asta* este ceva nesăbuit. Având în vedere şansele de câştig faţă de cele de a pierde, orice matematician bun vă poate spune că se întâmplă rar ca o persoană să-şi sporească venitul anual la jocurile de noroc. Cu toate astea, craii insistă să rişte pierderea proprietăţii.

— Nu este un risc dacă ştii care sunt probabilităţile matematice şi joci în consecinţă. Şansele de a câştiga la poker sunt de cinci la una. Desigur, depinde dacă joci cu trei sau cu cinci cărţi, dar, când iei în calcul ce carte pune primul jucător, şansele pot să varieze de la cinci la unu până la zece la patru. Conform calculelor mele.

Aerul ei de mirare se transformă repede într-unul de admiraţie, iar reacţia ei îl încălzi aşa cum nicio femeie nu o făcuse vreodată. El excelase mereu la matematică – acela era motivul pentru care reuşise să-şi completeze mica alocaţie atât de eficient cu ajutorul investiţiilor –, dar, de obicei, femeile nu erau impresionate de priceperea unui bărbat de a lucra cu cifrele.

Când o văzu privindu-l cu ochi plini de interes, i se trezi instinctul la viaţă. Cât de uşor ar fi fost să se apropie şi să sărute gura aceea atrăgătoare, dumnezeieşte proporţionată…

Acesta chiar ar fi fost un gest nesăbuit!

— Ideea este, domnişoara Prescott, că sunt foarte conştient de probabilităţi, aşa că nu risc niciodată mai mult decât îmi pot permite.

Punând mâna pe clanţă, ea se încruntă.

— Dar de ce riscaţi ceva? Nu trebuie să pariaţi ca să vă simţiţi bine când jucaţi cărţi.

El râse.

— Colegii mei de la club nu v-ar împărtăşi opinia, vă asigur.

Un zgomot tumultuos venit de deasupra o făcu să tresară.

— Vin fetele. Haideţi repede pe aici! Nu trebuie să fim

asaltaţi de întrebări şi priviri curioase.

Cu o încuviinţare din cap, el o urmă într-o sală de bal. Nu băgă în seamă podele de stejar care se întindeau pe o distanţă impresionantă sub un candelabru de cristal sau rândurile de scaune simple şi albe, ce se aliniau de-a lungul pereţilor acoperiţi cu o ţesătură verde şi elegantă. Îl interesa mai mult de ce domnişoara Prescott, cu aparenta ei dezaprobare a libertinilor nesăbuiţi, şi propusese să le dea lecţii elevelor ei.

— Avem lecţii de dans de trei ori pe săptămână aici, spuse ea pe un ton impersonal. În fiecare sâmbătă seară, avem o adunare pentru fete, iar o dată pe lună, îi invităm pe tinerii din zonă să participe, ca elevele noastre să-şi exerseze abilităţile cu gentlemenii.

— Dansaţi, domnişoară Prescott? întrebă el, sperând să afle mai multe despre ea.

— Când am ocazia.

Se învârti prin încăpere şi ieşi pe uşile deschise pe o terasă care oferea o privelişte frumoasă spre grădinile îngrijite, pline de trandafiri şi de liliac. Când ea se opri lângă balustrada de marmură, luciul de aur pictat de soarele după-amiezii peste buclele ei superbe îl făcu să-şi dorească să le atingă.

— Sunt surprins că dansul nu vi se pare nesăbuit, spuse el, imaginându-şi şoldurile zvelte legănându-se, sânii obraznici împinşi cu încăpăţânare într-o rochie de seară până ce se ridicau şi cădeau ademenitor sub efectul efortului.

— Presupun că dansul *poate* să fie nesăbuit. Ea îşi ridică bărbia spre el. Dacă îi împinge pe un bărbat şi pe o femeie să facă alte lucruri.

În sfârşit, ajunseră la miezul problemei. El ştiuse că ea avea să ridice, în cele din urmă, chestiunea moralităţii, mai ales în relaţiile dintre bărbaţi şi femei. Genul de femeie care voia să se mărite o făcea întotdeauna.

— Ce alte lucruri, domnişoară Prescott? întrebă el tărăgănat, demonul dinăuntrul lui fiind hotărât să o forţeze să-şi spună cuvintele cu voce tare.

Ea îl privi ca pe un nebun.

— Ştiţi la ce mă refer. La tăvălit.

— *Tăvălit?* El izbucni în râs. Aveţi un vocabular interesant pentru o profesoară.

— Cuvântul îi aparţine lui Shakespeare, spuse ea defensiv. Este perfect acceptabil.

— Poate pentru o tavernă în Spitalfields, dar doamnele din lumea bună nu discută despre posedare.

— Oh, ar trebui! Atunci ar învăţa primejdiile ce decurg de aici. Tăvălitul la întâmplare e cea mai nesăbuită activitate a unui crai. Răspândeşte boli, determină personaje de genul lui Harriette Wilson cu *Memoriile ei* să şantajeze domnii cu ameninţarea compromiterii şi pot duce la producerea de copii ilegitimi…

— Boli? interveni el neîncrezător. Şantaj şi copii ilegitimi. *Acestea* sunt lucrurile care vă îngrijorează în legătură cu posedările la întâmplare ale libertinilor?

— Bineînţeles. Ea îl privi cu o uimire limpede. Ce altceva?

— Virtutea? Moralitatea?

Ea pufni.

— În primul rând, acestea sunt lucrurile care fac ca tăvălitul la întâmplare să fie atât de nesăbuit. Să ştiţi că femeia este cea care poartă povara. În afară de faptul că îşi pierde poziţia şi eventual căminul, riscă să nască un copil şi să fie renegată de o societate care o consideră imorală pentru a se scuza că nu le protejează pe femei de…

— Bărbaţii ca mine?

— Ei bine… da.

Acuzaţia uşor voalată îl tulbură. Era adevărat că femeile puteau să se transforme foarte uşor din respectabilă în dezonorantă în ochii societăţii, chiar şi când bărbatul era cel vinovat, dar nu permisese niciodată ca acea mică nedreptate să-l deranjeze. Iubitele lui fuseseră fie fetişcane întinate, fie văduve, iar să se distreze cu el fusese întru totul alegerea lor. Niciuna dintre ele nu păruse să aibă nevoie de prea multă protecţie.

Totuşi, acum că trebuia să se gândească la viitorul

nepoatei lui, nu mai vedea cu aceiaşi ochi perspectivele unei femei. Şi lucrul acela îl deranja. Nespus.

Apoi îl enervă. Nu era ca şi cum *el* ar fi compromis femei respectabile în stânga şi în dreapta. La naiba, încerca să facă tot ce era drept pentru Tessa, chiar dacă toată povestea putea să însemne nopţi lungi şi singuratice petrecute în patul lui, incapabil să alunge întunericul cu ajutorul băuturii şi al femeilor uşoare.

Gândul la ceea ce renunţa – sacrificiu de care ea nici măcar nu era conştientă – îl făcu să se aplece spre tânăra profesoară.

— Unii oameni, chiar şi femeile, consideră că plăcerea *tăvălitului* merită riscurile, domnişoară Prescott.

Chiar dacă i se tăie respiraţia, ea nu se îndepărtă.

— Nu pot să-mi închipui de ce.

Fu cuprins de parfumul ei curat şi dulce, în timp ce ea îi întâlni privirea.

— Aţi fost *sincer* când aţi spus că o să vă comportaţi ca un gentleman când o să fiţi aici la şcoală, nu-i aşa?

Vru să sublinieze că acceptase să fie un gentleman doar cu elevele ei. Dar nimic nu se schimbase – ea continua să fie genul de femeie pe care nu trebuia să o seducă.

Cu ceea ce consideră că era o reţinere admirabilă, el se retrase.

— Nu prea am de ales, spuse el apăsat, încă iritat de acel adevăr.

— Toată lumea are de ales, domnule.

— Chiar şi aceia dintre noi care s-au născut imorali?

— Nu spuneţi prostii, zise ea. Imoralitatea este doar un tipar de purtare nepotrivită, un obicei cultivat de-a lungul timpului. Pur şi simplu trebuie să se rupă de acest obicei.

— Ah, dar amândoi ştim că este greu să scapi de un obicei. Brusc, el înţelese. De fapt, asta vă îngrijorează? Că nu mă pot dezbăra de obiceiurile rele în preajma elevelor dumneavoastră?

Sinceritatea lui atrase o umbră peste trăsăturile ei ferme. Ea coborî privirea.

— Ce am auzit despre dumneavoastră sugerează că aţi spus adevărul când aţi menţionat preferinţa pentru femeile experimentate.

— Şi, ca naturalistă, chiar vreţi să credeţi asta. El îi studie chipul. Dar o parte dinăuntrul dumneavoastră continuă să-şi facă griji că tentaţia unei frumuseţi atât de tinere o să fie prea mult pentru… hm… obiceiul meu de a seduce femeile.

Când îi întâlni privirea şi văzu răspunsul foarte evident din expresia ei, el încremeni.

— Nu vă faceţi griji, domnişoară Prescott. Seducţiile mele se limitează la femeile în vârstă. Nu sunt un destrăbălat care compromite copile. Puteţi să aveţi deplină încredere că o să mă comport cu decenţă în preajma fetelor.

— În regulă. Uşurarea străluci pe chipul ei. Am nevoie de acest post, să ştiţi, iar dacă aţi încerca să seduceţi chiar şi una dintre elevele mele…

— Sau pe dumneavoastră?

Rosti cuvintele înainte să apuce să le oprească şi văzu o licărire de nesiguranţă în ochii ei. Ea îşi mască reacţia printr-un râs tremurător.

— Puteţi încerca oricât să mă seduceţi. Ar fi lipsit de sens, sunt prea conştientă de riscuri. În plus, asemenea lucruri nu mă tentează.

Pe naiba că nu o tentau!

— Atunci aţi face bine să aveţi grijă în preajma mea, spuse el încet. Sau vă voi dovedi că vă înşelaţi.

Spre marea lui satisfacţie, cuvintele o făcură, în cele din urmă, să se îmbujoreze.

— Asta nu prea i-ar arăta doamnei Harris că puteţi să fiţi discret, nu-i aşa?

Numai mustrarea slabă din vocea ei îl împiedică să-i demonstreze cât de discret putea să o seducă.

El se sprijini de balustradă.

— Trebuie să vă întreb, date fiind convingerile pe care le aveţi despre crai şi scepticismul evident legat de abilitatea mea de a mă purta cum se cuvine, de ce

Dumnezeu aţi sugerat să le dau lecţii elevelor dumneavoastră?

Cu o expresie panicată, ea se întoarse cu faţa spre grădini.

— Eu… hm… adevărul este că… Ei bine, speram că o să faceţi ceva în schimb pentru mine.

Dezamăgirea care îl cuprinse fu mai ascuţită decât ar fi trebuit. Nu se aşteptase ca ea să fie atât de calculată.

După ce moştenise titlul, oameni aproape necunoscuţi începuseră să susţină că îi erau prieteni buni. Mamele din înalta societate, care îl dispreţuiseră toată viaţa, îl invitau acum la petrecerile lor ca să-şi îmbunătăţească statutul social. Linguşitorii care îl trecuseră cu vederea, considerându-l un simplu fiu mai mic al unui viconte, îi solicitau acum atenţia la baluri.

Negustorii erau cei mai răi. Dintr-odată, nu mai putea să intre într-un magazin fără să i se fluture prin faţă tot felul de obiecte costisitoare. Asemenea lucruri nu i se întâmplaseră niciodată tânărului domn Dalton. Dar greutatea moştenirii fratelui său nu se simţise niciodată mai grea decât în clipa aceea.

— Cât? întrebă el încordat.

Ea îşi întoarse capul.

— Cât ce?

— De câţi bani aveţi nevoie?

Cuvintele părură să-i aţâţe mânia, căci îşi puse mâinile în şold şi îl privi cu răceală.

— Tot ce am nevoie este o favoare. Una care o să vă coste puţin, tind să cred.

— Mă îndoiesc de asta, replică el sec.

— Nu este nimic nou pentru dumneavoastră – e vorba de acele petreceri cu oxid de azot pe care le organizaţi.

— Pe care *obişnuiam* să le organizez, o corectă el. Nu o să le mai organizez.

— Oh, dar trebuie! Vedeţi dumneavoastră, aceasta este favoarea pe care mi-o doresc. Să mă invitaţi la o petrecere cu oxid de azot.

Capitolul 3

Dragă Charlotte,

Ştii că nu trebuie să-mi menţionezi nimic ca să aflu ce se întâmplă. Înainte de a începe să sponsorizez şcoala, am făcut cercetări cu privire la directoarea ei. În plus, cel puţin o dată pe an, te plângi că te ocupi de registre. Ar fi trebuit să fiu orb, surd şi prost ca să nu observ.

Prietenul tău,

Michael

Madeline se încruntă. Probabil nu ar fi trebuit să-şi verbalizeze cererea, dar putea la fel de bine să se facă înţeleasă încă de la început.

— Sunteţi surdă? se răsti vicontele.

— Nicidecum, răspunse ea, refuzând să-l lase să o intimideze.

Deci era supărat. Ei bine, şi ea era supărată… Supărată şi obosită să rămână cu un pas înaintea creditorilor, să-şi vadă tatăl rătăcind fără ţintă prin căsuţa lor, să-şi facă griji pentru viitor.

Lord Norcourt se aplecă mai tare şi o încruntare periculoasă i se desenă pe frunte.

— De ce Dumnezeu v-ar interesa o petrecere cu oxid de azot? Nu este genul de aventură la care să participe o tânără respectabilă.

Ea încercă să pară indiferentă, în vreme ce îi oferi povestea pe care o născocise în grabă.

— V-am spus… sunt o naturalistă. Studiez comportamentul uman. Scriu o broşură despre efectele oxidului de azot asupra oamenilor, dar cunoştinţele mele limitate despre gaz îmi îngreunează demersul. Am nevoie să văd care îi sunt efectele asupra unei varietăţi de indivizi.

— *Acesta* este motivul pentru care vreţi să participaţi

la o petrecere cu oxid de azot? întrebă el neîncrezător. Ca să faceţi cercetare pentru un articol ştiinţific?

— Da.

Cu câţiva ani în urmă, povestea putea fi adevărată. Dar, când tatăl ei începuse să folosească gazul, explorarea beneficiilor lui îşi pierduse farmecul.

— Pot să satisfac cererea asta fără o petrecere. O să chem cu bucurie un chimist care să amestece nişte oxid de azot. Şi apoi puteţi experimenta cu cine vreţi dumneavoastră.

— Asta nu o să funcţioneze!

Ochii lui se îngustară.

— De ce nu?

Pentru că nu mai avea şansa să se întâlnească cu Sir Humphry. Ceea ce trebuia să se întâmple urgent, din moment ce ultima ei scrisoare fusese trimisă înapoi.

Încercase să pătrundă în cercul lui restrâns de când se mutase cu *papa* anul trecut în Londra. Să se ducă direct acasă la faimosul chimist şi la Societatea Regală se dovedise a fi la fel de zadarnic precum trimiterea unei scrisori. Ajunsese la capătul răbdării tot încercând să-şi dea seama cum să ajungă la el. Iar fără ajutorul lui, *papa* nu mai putea practica niciodată medicina.

În ultima vreme, singurul lucru care părea să-l atragă pe Sir Humphry să iasă în lume erau petrecerile cu oxid de azot. Şi, într-o atmosferă atât de relaxată, era uşor să li se facă cunoştinţă.

— Ei bine? insistă Lord Norcourt. De ce nu se poate să vă ofer chiar eu oxid de azot?

— De unde să găsesc eu oameni care să experimenteze? Eu instruiesc tinere. Dacă încerc să folosesc azotul pe ele, îmi pierd funcţia.

— Este mult mai probabil să vă pierdeţi funcţia participând la una dintre petrecerile mele, sublinie el.

— Nu trebuie să organizaţi o petrecere cu genul acela de femei care se destrăbălează, pentru numele lui Dumnezeu! spuse ea iritată. Ci una în scop ştiinţific.

El pufni.

— Nu puteţi fi atât de naivă. Nu există nicio deosebire între petrecerile pe care le organizez... Şi ar fi deplasat să organizez petrecere. Dacă o să participaţi, o să vă riscaţi nu doar poziţia, ci şi reputaţia şi viitorul.

Faptul că era posibil că el să aibă dreptate o călcă pe nervi.

— Dacă lumea ar fi corectă, domnule, participarea la o petrecere în scopuri pur ştiinţifice nu ar reprezenta un risc. Femeile ar primi acelaşi respect ca naturaliştii bărbaţi. Ar putea să se ducă la universitate ca orice alt bărbat.

Privirea lui se îmblânzi.

— Dar lumea nu este corectă. În orice caz, încă nu este.

Acel punct de vedere îi învălui sufletul ca o mângâiere. Alţi bărbaţi ar fi început să îndruge aiurelile despre faptul că femeile aveau nevoie de protecţie şi nu erau destul de inteligente pentru o asemenea educaţie. Dar nu şi el. Uluitor! Mai ales pentru un libertin.

El se îndepărtă şi se sprijini cu coatele pe balustradă, muşchii încordându-se sub haina perfect croită. Impulsul incandescent care îi cutremură simţurile o tulbură. Dumnezeule, se mişca asemenea unui armăsar pursânge, cu o uşurinţă şi o încredere aşa de naturale!

Dar ea era tulburată nu numai de aspectul lui extraordinar de chipeş. Era obişnuită să observe animale frumoase, să le înregistreze caracteristicile şi să le detalieze comportamentul. Însă nu era obişnuită să râvnească după ele.

Să râvnească după *el?* Trebuie să fie nebună. Un bărbat ca el nu s-ar fi uitat nici de două ori la ea, în vreme ce femeile se strecurau în patul lui în mod regulat. Aproape că îşi dorea să se uite la ea, din moment ce se dovedise surprinzător de inteligent.

Fără îndoială, cultiva acea impresie ca să poată seduce femeile.

„Ai grijă, eşti pe un teren alunecos! El este atât un libertin lipsit de remuşcări, cât şi un lord. Să nu uiţi niciodată asta!”

De parcă şi el şi-ar fi amintit asta, redeveni distant.

— Tocmai pentru că lumea nu este corectă nu pot să vă ofer ce vreţi. După cum aţi subliniat deja, înscrierea Tessei aici depinde de capacitatea mea de a arăta că pot să fiu discret. Organizarea uneia dintre petrecerile mele celebre ar arăta contrariul.

Ea se pregăti să rămână tare pe poziţie.

— Uitaţi, milord, că înscrierea nepoatei dumneavoastră depinde şi de aprobarea *mea* privind lecţiile.

— Nu am uitat, i-o întoarse el. Cereţi-mi altceva…

— Acesta este singurul lucru pe care îl vreau! Căută să găsească o cale prin care să-l convingă pe afurisitul încăpăţânat. Poate să fie privată. De ce trebuie să afle toată lumea bună?

— Pentru că întotdeauna află.

— Nu ar afla dacă nu aţi invita oameni care scriu pentru ziare!

Un râset sec îi scăpă printre buze.

— Mi-aş dorit eu să meargă lucrurile aşa. Fără îndoială, v-aţi petrecut viaţa într-un orăşel liniştit de provincie, unde bârfele se limitează la ceea ce a servit la cină doamna X sau Y, dar la Londra ne place să auzim bârfe nebuneşti, rele şi scandaloase.

— Credeţi-mă, există multe asemenea bârfe în Te… Ea se opri la timp. În provincie.

Altfel, *papa* nu şi-ar mai fi pierdut pacienţii. Sau reputaţia.

— Da, dar mă îndoiesc că oamenii din provincie mituiesc servitorii pentru informaţii picante. Mă îndoiesc că îşi trimit poveştile la ziar sau îşi şantajează prietenii ca să câştige favoruri. Vocea lui deveni acidă. Bârfa este o licitaţie legală într-o societate care se preface că dispreţuieşte lucrurile murdare. Este destul de greu să participi la o asemenea petrecere fără să se discute despre tine, darămite să organizezi una… El clătină din cap. Nu se poate.

— Nu pot să cred asta! zise ea cu disperare.

— Chiar şi angajatoarea dumneavoastră a auzit de petrecerile mele.

— Pentru că au fost menţionate în ziare!

— Pentru că are *sursele* ei. Petrecerile la care au venit femei sumar îmbrăcate nu au fost niciodată menţionate în vreun ziar. Au fost organizate la ţară, în cabana de vânătoare a unui prieten. Şi totuşi, doamna Harris a auzit de ele.

De la vărul Michael, fără îndoială. Cum reuşea acest om să fie invitat la atât de multe evenimente? Se presupunea că era un singuratic.

Vicontele îşi frecă încheietura cu un aer distrat.

— Sigur puteţi fi mulţumită dacă încercaţi oxidul de azot pe prieteni sau în familie.

— Nu am prieteni, iar familia mea este mică.

În plus, asta nu i-ar fi fost de folos.

El o privi ciudat.

— Pe nimeni?

Ea se opri la timp.

— Pe nimeni care să mă lase să experimentez pe ei.

— Îmi pare rău, trebuie să cereţi altă favoare. Răceala din vocea lui se adânci. Suma potrivită de bani ar putea să cumpere o mulţime de prieteni pe care să experimentaţi.

La naiba, îl pusese în gardă! Cât de mult îşi dorea să-i spună că unchiul lui punea presiuni pe vicar ca să ridice acuzaţii împotriva lui *papa!* Dar, cu siguranţă, ar fi fost un lucru care l-ar fi făcut să dea bir cu fugiţii. Cererea lui pentru obţinerea tutelei era şi aşa destul de nejustificată; ultimul lucru de care avea nevoie era să se implice în scandalul lui *papa.* Sir Randolph sigur avea să folosească o asemenea informaţie sordidă ca să zădărnicească demersul lui Lord Norcourt.

Poate că vicontele avea să o prezinte pur şi simplu lui Sir Humphry?

Da, cum să nu! După şase luni la şcoala doamnei Harris, ştia prea bine cum funcţiona societatea londoneză. O profesoară modestă nu cerea să fie prezentată unui bărbat ca Sir Humphry, din moment ce chimistul se

retrăsese din viaţa publică. Soţia şi prietenii lui Humphry erau ca un cerc închis, protejându-l de fiecare intrus. Iar Lord Norcourt era unul dintre acei prieteni.

Chiar dacă vicontele accepta să o prezinte, avea să vorbească mai întâi cu Sir Humphry despre asta. Şi, având în vedere modul constant în care ea îl urmărise pe bărbat, probabil că Sir Humphry credea deja că era nebună. Fie îi spunea lui Lord Norcourt ce voia ea de la el, ceea ce avea să pună punct planurilor ei, fie refuza să o cunoască. În orice caz, o altă uşă avea să fie închisă.

Nu, cea mai bună şansă pe care o avea era să obţină o prezentare în lumea bună. Care era puţin probabil să se întâmple altundeva decât la o petrecere dată de Lord Norcourt.

Trebuia să forţeze mâna vicontelui. Îndepărtându-se de balustradă, se îndreptă spre sala de bal.

— Nicio altă favoare nu o să fie în regulă. O să-i spun doamnei Harris că mi-am reconsiderat propunerea şi că, la urma urmei, lecţiile acestea de libertinaj nu o să funcţioneze.

— Vrăjitoare mică şi vicleană, mormăi el când ea trecu pragul.

Madeline se chinui să se întoarcă spre el, deşi sclipirea îngheţată din ochii lui o încremeni pe loc.

— Nu, Lord Norcourt, un asemenea limbaj nu o să vă facă să-mi intraţi în graţii.

— Nu vreau să vă intru în graţii, doamnă, răbufni el, apoi trecu pe lângă ea şi intră în sala de bal.

— Şi nepoata dumneavoastră? Ea înghiţi cu noduri, dar se obligă să continue: Aţi spus că trebuie să o scoateţi din acel loc îngrozitor.

El se opri brusc, cu spatele înţepenit de mânie.

— O petrecere cu oxid de azot este preţul dumneavoastră pentru înscrierea Tessei?

— Da. Când el se întoarse şi se apropie, Madeline fu nevoită să reziste impulsului de a se da înapoi. Dumneavoastră organizaţi petrecerea. Eu particip.

Privirea lui lungă o studie scrutător.

— V-ar mulţumi să vă duc la petrecerea cu oxid de azot a altcuiva?

Sir Humphry participa din când în când la alte petreceri. Dar era mai puţin sigur.

— Ori asta, ori nimic, continuă el. Pentru că, dacă organizez eu o petrecere cu oxid de azot, o să fie afectate nu doar şansele Tessei de a fi înscrisă aici. Aproape sigur detaliul o să fie spus în faţa instanţei, aşa că o să pierd tutela.

Ea clipi.

— Dar dacă participaţi la altă petrecere…

— Este mai uşor de păstrat secretul aşa. Pot să vă fac să vă strecuraţi înăuntru şi să rămâneţi ascunsă.

Nu putea să ignore logica spuselor lui.

— Dar juraţi că o să mă duceţi la o astfel de petrecere?

Un muşchi se încordă în maxilarul lui.

— Jur.

— Şi mare parte dintre prietenii dumneavoastră o să fie acolo?

— Prietenii mei? Ochii lui se îngustară. De ce contează asta?

Doamne, ce greu era să-l înşele!

— Eu… am vrut doar să spun că trebuie să fie multă lume. Am bănuit că nu participaţi la nicio petrecere la care să nu meargă prietenii dumneavoastră.

Se uită urât la ea.

— Bine, o mă asigur că este multă lume. O să conving pe cineva în care am încredere să organizeze petrecerea.

Chiar dacă nu se întâlnea cu Sir Humphry acolo, putea să-şi câştige intrarea în cercul lui de cunoştinţe ca să poată fi invitată la o petrecere la care el *chiar* participa.

— Bine, sunt mulţumită.

— Cât de reconfortant, rosti el, cu o notă sarcastică în voce. Eu risc totul ca dumneavoastră să scrieţi un afurisit de studiu, în timp ce *dumneavoastră* nu riscaţi nimic.

— Eu îmi risc reputaţia şi poziţia prin participare, sublinie ea.

— Ceea ce nu pare să vă îngrijoreze prea mult.

Pentru că, dacă obţinea ceea ce îi trebuia de la petrecere, se putea întoarce în Telford.

— În plus, continuă el pe acelaşi ton plin de resentimente, din moment ce nimeni nu vă cunoaşte, nu o să fiţi descoperită. După cum am spus, puţine riscuri pentru dumneavoastră, multe riscuri pentru mine.

— Nu am ce să fac dacă sunteţi mai cunoscut şi aveţi atât de multe de pierdut. Ea îşi arcui o sprânceană. Şi nu este vina mea că duceţi o viaţă nesăbuită. În general, alţi gentlemeni nu trebuie să se afirme.

Încruntarea lui era plină de furie.

— Da, dacă subscriam regulilor limitate care trec drept moralitate în societate, nu aş fi în poziţia asta. Ce scăpare din partea mea!

— Eu nu am spus nimic despre moralitate.

Unchiul lui se ascunsese în spatele pretenţiilor de moralitate ca să-l condamne pe *papa*, iar ea detesta felul în care era strânsă cu uşa din cauza asta.

— Nici nu a fost nevoie. S-a înţeles din discuţia cu dumneavoastră despre nesăbuinţă. Şi, pentru că vreţi ceva de la mine, vă este frică să nu mă insultaţi spunându-mi că sunt imoral.

— Nu fiţi absurd!

Albastrul acela nepământean al ochilor lui străluci.

— Nu trebuie să vă deranjaţi; după cele mai multe standarde ale societăţii, *chiar* sunt imoral. Şi dacă nu era nepoata mea, aş continua să trăiesc exact aşa cum vreau pentru că nu îmi pasă ce crede societatea. El se aplecă spre ea. Iată, am fost sincer cu dumneavoastră! Măcar atât puteţi face, să fiţi sinceră cu mine.

— Sunt! Întotdeauna spun exact ce cred. Iar din cauza asta îi era atât de greu să ascundă motivele pentru care voia să participe la petrecere. Moralitatea nu are nimic de-a face cu părerea mea, vă asigur.

— Serios? În ochii lui licări o lumină vădit necurată. Deci, dacă v-aş ruga să pecetluiţi înţelegerea noastră cu un sărut, nu aţi avea obiecţii de ordin moral.

Un sărut? Ea înăbuşi tresărirea stranie de încântare care o traversă la auzul cuvintelor lui.

— La urma urmei, continuă el, nu am boli, nu pot să-l folosesc pentru a vă şantaja, din moment ce nimeni nu o să ia de bun cuvântul meu în faţa cuvântului dumneavoastră şi, cu siguranţă, nu o să ducă la apariţia unor copii ilegitimi. El se uită prin sala de bal goală. Fără martori, nici nu există vreun risc pentru poziţia sau reputaţia dumneavoastră.

Privirea pe care o fixă asupra ei avea o lumină necunoscută, care îi făcu pulsul să vibreze nebuneşte. Niciun bărbat nu se mai uitase vreodată aşa la ea. Cei câţiva bărbaţi neînsuraţi din Telford o evitaseră pe fiica ciudată a medicului.

— Deci, dacă nu aveţi obiecţii de ordin moral, continui el, nu văd niciun motiv pentru care să *nu* ne sărutăm. Mai ales că mi-aţi spus deja că pot încerca oricât să vă seduc pentru că asemenea lucruri nu vă tentează.

Ce inteligent din partea lui să-i folosească propriile cuvinte împotriva ei! Lucrul ciudat era că i-ar fi plăcut la nebunie ca el să o sărute, numai şi pentru a vedea de ce toată lumea făcea atâta tam-tam în legătură cu asta. Dar nu era o mişcare înţeleaptă, din *atât* de multe motive.

— Dacă mă sărutaţi, nu aţi demonstra că aţi fost sincer când aţi spus că o să fiţi discret.

— Mai discret de atât nu se poate. Îi aruncă o privire nimicitoare. În plus, nu vă pasă cu adevărat dacă sunt sincer. Mi-aţi propus lecţiile de libertinaj doar pentru a vă rămâne îndatorat, ca să puteţi să vă cereţi favoarea.

Oh, Dumnezeule, o citise atât de bine! Dar, la naiba, ea *nu* era o seducătoare care să spună orice pentru a-şi obţine favoarea, în timp ce îl dispreţuia în secret pentru moravurile lui.

— Bine, spuse ea, încercând să pară nonşalantă. Sărutaţi-mă dacă vreţi! Dar nu aici.

Învârtindu-se pe călcâie, intră într-o încăpere aflată în apropiere, unde aveau mai puţine şanse să fie văzuţi dacă se plimba cineva pe acolo.

Se întoarse şi îl găsi uitându-se cu ochi mari la ea,

încremenit pe loc. În mod evident, se aşteptase ca ea să spună că un asemenea comportament era imoral. Aşa ar fi putut să se felicite că îi demascase caracterul mincinos.

Ha! Îi arătase ea lui, nu-i aşa?

— Deci? Ne sărutăm sau nu? Am treabă, să ştiţi. Nu pot să stau aici toată ziua…

Cuvintele ei se stinseră când el începu să se mişte ca un animal mare şi splendid care îşi urmărea prada. Înainte ca ea să apuce să se îndepărteze de intenţia întunecată din privirea lui, el îi prinse capul între mâini şi o sărută. Gura lui nu îi arăta nicio urmă de milă, acoperind-o pe a ei atât de hotărât, încât aproape că nu mai reuşi să respire, apoi se îmblânzi într-o mişcare de mătase lichidă, în timp ce se modelă şi o gustă pe a ei.

O bucurie ciudată şi necunoscută îi cuprinse membrele, făcându-i genunchii să se înmoaie şi pântecul să tremure. Dacă el nu avea nici o boală, ce era febra aceea care se strecura înăuntrul ei?

Îşi simţea fruntea caldă şi obrajii arzând… Peste tot se simţea fierbinte.

Ea îşi aşeză mâna pe pieptul lui pentru a-l împinge, dar ritmul sălbatic al inimii lui o făcu să se oprească brusc. Pentru că şi inima ei bătea în acelaşi ritm.

Deşi Madeline citise despre obiceiurile de împerechere ale animalelor, sursele ei nu menţionaseră creşterea bătăilor inimii şi a temperaturii. Nu era de mirare că femeile vorbeau despre leşinul cauzat de un sărut. Ei i se păruse ceva prostesc, dar acum ideea aceea devenea tot mai puţin stupidă.

Până ce el îşi înclină capul şi îşi strecură limba printre dinţii ei.

Ea se trase înapoi cu o smucitură.

— Cu siguranţă, limba dumneavoastră nu are ce să caute în gura mea, domnule!

Pentru o clipă, el păru uluit, de parcă sărutul îl surprinsese la fel de mult ca pe ea. Apoi aruncă spre buzele ei o privire plină de dorinţă, care îi trimise un tremur straniu de-a lungul şirei spinării.

— Asta face parte din sărut, spuse el cu o voce scăzută şi răguşită. N-aţi mai fost sărutată niciodată, nu-i aşa?

O considera prea respingătoare pentru a atrage un bărbat? Detesta gândul că putea să o creadă o biată fată bătrână pe care putea să o iniţieze în tainele plăcerii. Chiar dacă era.

Îşi împinse bărbia în faţă.

— Nu am spus asta. Dar ştiţi foarte bine că este impropriu să mă sărutaţi aşa.

— Asta nu face decât să sporească plăcerea.

Pentru o fracţiune de secundă, zâmbetul de crai se desenă în ochii lui. Contrastul dintre amabilitatea zâmbetului şi privirea lui sumbră o fascină.

La ce-ţi stătea mintea? Poate că nu era obişnuită cu libertinii, dar recunoştea o capcană. Şi, fiind prinsă în capcană de incorigibilul Lord Norcourt, indiferent ce exemplar splendid era, se îndepărta de scopul ei.

— Haide, scumpo! spuse el cu o voce dulce, care alunecă peste pielea ei ca satinul, doar ca să ne pecetluim înţelegerea. Lasă-mă să-ţi dau un sărut adevărat. Numai unul.

Deşi şovăi, curiozitatea de a experimenta un sărut adevărat triumfă în faţa bunului-simţ.

— Numai unul, încuviinţă ea.

De astă dată, când el îi cuprinse capul între mâini, îşi trecu buzele peste ale ei, întredeschizându-le înainte să se avânte cu limba înăuntru. La început, senzaţia fu stranie. Apoi el îşi retrase limba, doar ca să revină, din nou şi din nou, într-o mişcare lentă, seducătoare, care înteţi din nou febra.

Jocul limbilor ar fi trebuit să o dezguste, dar nu fu aşa. Dezmierdările poruncitoare, focul, alunecarea buzelor lui peste ale ei… Uimitor! Chiar uluitor. Îi amintiră de ceva acele intrări şi ieşiri ritmice…

Oh, Dumnezeule!

Îşi despărţi gura de a lui. Sărutul lui adevărat semăna cu împerecherea, doar că foloseau limbile. Văzuse

suficiente animale în călduri ca să recunoască actul în sine.

— De ajuns, spuse ea, uimită de vocea ei tremurătoare. Tind să cred că înţelegerea noastră este foarte bine pecetluită.

El trase adânc aer în piept, apoi îşi trecu degetul peste buzele ei.

— Da, într-adevăr, cred că este.

O îmbujorare se ivi în obrajii ei când făcu un pas înapoi. Ea nu se înroşea niciodată. Era îngrozitor că un crai putea să aibă acel efect asupra ei! Niciodată nu avea să le poată învăţa pe fete cum să evite legăturile lipsite de înţelepciune dacă ea cădea atât de uşor în braţele unui pierde-vară declarat.

— Un asemenea lucru nu poate să se repete.

Licărirea iscoditoare din ochii lui o făcu să se îngrijoreze.

— Ţi-e teamă că ai putea să fii ispitită de *asemenea lucruri,* domnişoară Prescott?

— Sigur că nu, minţi ea. Dar amândoi vrem ceva de la această colaborare şi ştim că nu o să obţinem dacă suntem prinşi sărutându-ne.

Din fericire, cuvintele acelea îl făcură să redevină distant.

Simţind nevoia să scape de el, ea aruncă o privire spre ceasul de buzunar.

— Iartă-mă, dar am o oră acum. Trebuie să terminăm turul.

— Bine. El o privi îndeaproape, pentru a-i observa reacţia. Diseară iau cina cu prietenii vechi de la Eton, aşa că oricum ar fi mai bine să plec.

— Te conduc. Sub privirea lui gânditoare care o făcea să nu se simtă în largul ei, Madeline se îndreptă spre uşă. Poţi să începi lecţiile mâine?

— Cu siguranţă.

— Atunci ne vedem la ora opt. La ora aceea le predau fetelor ştiinţele naturii.

— La opt? El păru neîncrezător. *Dimineaţa?*

— Îmi pare rău, spuse ea cu o voce siropoasă. E prea

devreme pentru Excelenţa Ta?

Buzele lui se strânseră într-un zâmbet subţire.

— Este în regulă.

În mod evident, nu era. Şi nu ar fi trebuit să facă lucrurile *prea* grele pentru el.

— Dar o să te întâlneşti cu prietenii la cină şi probabil o să beţi.

Mai ales având în vedere cine erau prietenii lui.

Îşi amintea de bârfele din Telford după ce el şi alţi băieţi de la Eton avuseseră probleme după o bacanală cu vin, femei de la tavernă şi plimbări pe o capră. Ea flutură mâna în aer.

— Nu contează. Vino când vrei. Pot să îmi schimb programul după al tău.

— O să fiu aici la opt fix, domnişoară Prescott. El făcu o plecăciune scurtă. Acum, scuză-mă, ştiu drumul spre ieşire. Ne vedem de dimineaţă.

Îl privi cum se îndepărtează. Era un amestec ciudat de aroganţă aristocratică şi înflăcărare abia ţinută în frâu. Avea senzaţia ciudată că, dacă aţâţa prea tare acea înflăcărare, cărbunii mocniţi aveau să se aprindă ca să o ardă.

Trebuie să fie atentă. El nu era precum negustorii hotărâţi şi orăşenii aroganţi care veneau acolo ca să-şi vadă surorile ori să-şi înscrie fiicele. Acei domni permiteau ca societatea să le dicteze comportamentul.

Nu şi Lord Norcourt. El nu respecta regulilor nimănui. Îşi petrecuse viaţa în căutări nesăbuite; dacă el credea că putea să scape nepedepsit, avea să seducă o profesoară de şcoală fără niciun fel de scrupule. Şi nu avea să însemne nimic pentru el.

Totuşi, nici măcar acea idee nu alungă farmecul lui ispititor. Pentru că gândul ca vicontele să o iniţieze în tainele feminităţii…

Madeline gemu. Acum *cine* era nesăbuit? Cu familia ei cufundată până peste cap în scandal, să îl lase să o compromită era în afara oricărei discuţii. Cu siguranţă nu avea cum să îl ajute pe *papa.*

Dar, să o ajute Dumnezeu, aveau să urmeze două săptămâni foarte lungi.

Capitolul 4

Dragul meu văr,

Apropo de talentul tău de a afla informaţii, se întâmplă să îl cunoşti pe noul viconte de Norcourt? Am auzit (nu întreba cum) că intenţionează să ducă o viaţă mai discretă de dragul tinerei lui nepoate, care şi-a pierdut recent părinţii. Ştii dacă este adevărat?

Ai văzut vreo dovadă în acest sens?

Aşteptând cu nerăbdare răspunsul tău,

Charlotte

Aplecându-se peste masă, Anthony apucă o pricomigdală din farfuria pe care Oliver Sharpe, marchizul de Stoneville, o monopoliza. Dar abia dacă gustă din ea, chiar dacă la hotelul Sablonière se făceau nişte pricomigdale delicioase. Simţea doar gustul domnişoarei Prescott.

Îi scăpă un geamăt. La ce se gândise când o sărutase după ce abia câştigase un ajutor pentru Tessa în şcoală?

Nu se gândise. Fusese prea supărat ca să mai gândească. Cum îndrăznea tânăra imprudentă să se ofere să-l ajute, apoi să-l şantajeze să accepte petrecerea aceea blestemată? Cum îndrăznea să se dovedească a fi ca toţi ceilalţi, urmărind numai ceea ce putea să obţină de la el?

Şi cum îndrăznea să aibă o gură atât de moale şi de dulce încât gustul ei, asemenea citricelor, cuişoarelor sau al altor condimente picante, să fi persistat câteva ore?

Îşi înăbuşi o înjurătură. Aşa ceva nu i se întâmpla niciodată. Nici măcar cea mai ademenitoare dintre femei nu rămânea în gândurile lui mai mult de o oră după ce o

părăsea. Cu toate acestea, domnişoara Prescott, cu ochii ei ispititori şi gura uluitoare…

Băiatul lui râu se trezi la viaţă, iar el se foi în scaun. Întotdeauna era atent cu flirturile ocazionale, alegând numai femei şi văduve cu moravuri uşoare, care ştiau regulile jocului şi nu cereau niciodată mai mult decât îşi dorea el să ofere, care nu îi ispiteau excesiv controlul asupra poftelor trupeşti.

Dar domnişoara Prescott îl prinsese cu garda jos cu părerile ei caustice şi ideile înviorătoare, cu aparenta inteligenţă şi dorinţa de a-l ajuta. Pur şi simplu nu o înţelegea.

Şi îngrijora reticenţa ei blestemată în privinţa motivelor pentru care îşi dorea să participe la o petrecere cu oxid de azot. Ea îşi risca poziţia pentru a-şi susţine cauza. O femeie chiar ar fi făcut asta doar pentru ştiinţă?

El se îndoia. Înainte de a organiza o petrecere care putea să pună în pericol obţinerea tutelei Tessei, avea de gând să afle ce punea la cale femeia aceea.

Dintre toate lucrurile, sugerase lecţiile de libertinaj pentru fete. Era pur şi simplu ideea unei naturaliste pragmatice şi progresiste? Sau a unei intrigante care, în clipa în care intrase, îl văzuse doar ca pe un mijloc de a scăpa de munca ingrată?

Cu siguranţă, nu se împotrivise prea mult sărutului. Nici nu se purtase ca o profesoară candidă. Da, sărutul ei păruse nepriceput la început, dar uneori lucrul acela era un truc extraordinar în atragerea unui bărbat. Şi se stinsese de îndată ce sărutul devenise mai înflăcărat.

Apoi, mai era comportamentul ei de după sărut. Nu arătase nicio urmă de indignare feciorelnică, tratând episodul ca o parte necesară din înţelegerea lor. Cu excepţia îmbujorării ei.

Se lăsă pe spate în scaun. Deci sărutul *chiar o* tulburase.

Bine, atunci avea să facă întocmai până ce îi afla adevăratele motive pentru care voia să participe la petrecere. Intenţiona să flirteze suficient încât să o facă să-

şi piardă controlul. Şi nu trebuia să se teamă că avea să se plângă doamnei Harris de avansurile lui. Domnişoara Prescott era suficient de inteligentă încât să-şi dea seama că, dacă el dezvăluia că îl şantaja, asta ar fi pus capăt atât planurilor ei, cât şi planurilor lui. Indiferent care erau acelea.

— Ce te nelinişteşte în seara asta, Norcourt? îl întrebă David Masters, vicontele de Kirkwood.

Slavă Cerului că întrebarea îl scoase pe Anthony din gândurile lui obsesive!

— Nimic.

Nu avea de gând să le povestească prietenilor despre nebunia în care se băgase.

Mai ales că amicul lui era ferm hotărât să bea zdravăn în seara aceea. Fără îndoială, soţia lui, fiica unui bancher bogat, cu care Kirkwood se însurase de dragul familiei lui sărace, îi dădea din nou bătăi de cap. Iar conflictele maritale îl făceau întotdeauna pe Kirkwood să devină cinic.

— Trebuie să fie o femeie, spuse Simon Tremaine, ducele de Foxmoor. Ce altceva îl face aşa de gânditor pe un bărbat?

Stoneville chicoti.

— Ar trebui să ştii că numai vreo femeie ar putea să-i facă asta lui Norcourt. El schimbă femeile la fel cum un spilcuit îşi schimbă lavalierele.

Descrierea îl irită inexplicabil pe Anthony, deşi spunea deseori acelaşi lucru despre sine.

— Măcar le las cu inima întreagă.

Spre deosebire de Stoneville, care obişnuia să profite de înfăţişarea de crai pentru a seduce dansatoare de operă, apoi punea punct legăturii când ele se îndrăgosteau de el.

— De fapt, continuă Anthony, mă gândeam la un nou proiect de-al meu. Se gândi că prietenii lui puteau să-l ajute cu lecţiile de libertinaj. Una dintre cunoştinţele mele bogate este îngrijorată că fiica îi cade pradă unui vânător de avere, aşa că am fost de acord să iau masa cu familia lor şi să-i explic fetei cum să evite să fie înşelată. Numai că nu sunt sigur ce să spun.

— Este frumoasă? întrebă Stoneville.

— Cine?

— Fiica, fireşte. Stoneville zâmbi. Pentru că un sărut merită o mie de cuvinte.

Anthony se încruntă.

— Poate că tu eşti suficient de afurisit ca să seduci fiica unui prieten, dar eu nu sunt. Se întoarse spre duce, singurul dintre prietenii lui care avea o căsnicie fericită. Spune-le, Foxmoor!

— Ce să le spun? Foxmoor îi aruncă lui Anthony o privire cu subînţeles. Nu te-aş lăsa să te apropii de fiica mea. Nici măcar nu sunt sigur că te-aş lăsa singur cu soţia mea – şi este de la sine înţeles că am încredere în ea.

— Ah, dar Norcourt este un alt om acum, nu ai auzit? zise Kirkwood, cu o licărire amară în ochii lui verzi. Câştigarea titlului fratelui său a scos de tot ticăloşia din el. Acum nu se mai uită la o femeie decât cu respect.

Afirmaţia fu urmată de tăcere, apoi imediat de râsete.

Anthony se încruntă spre grupul de prieteni pe care îl avea de pe vremea când fusese la Eton.

— Trebuia să ştiu că nu era cazul să vă cer *vouă* sfaturi. Ideea voastră de discuţie serioasă este aceea de a dezbate calitatea coniacului.

— Cine dezbate? Kirkwood lovi uşor sticla. Coniacul ăsta este spilcuit.

În timp ce ceilalţi râseră, Kirkwood bău ce îi rămăsese în pahar, apoi mai ceru o sticlă – a doua de când începuse cina.

— În plus, adăugă Foxmoor cu o privire îngrijorată aruncată în direcţia lui Kirkwood, am destule discuţii serioase în parlament. Aş prefera să fiu scutit de ele când sunt cu voi trei.

— Mai ales dacă Norcourt are de gând să fie plictisitor şi respectabil.

Stoneville ridică din umeri cu emfază.

— Nu-ţi face griji! i-o întoarse Anthony. Ultimul lucru pe care o să-l fac vreodată este să fiu respectabil.

Responsabil, da, pentru că avea de gând să cureţe

toată mizeria lăsată în urmă de fratele lui, atât în ce o privea pe Tessa, cât şi moşia. Dar respectabil?

Niciodată. Avea să se abţină în public de dragul Tessei. Intenţiona chiar să fie *discret,* un cuvânt pe care îl dispreţuia. Dar refuza să devină un ipocrit.

— Poftim, Norcourt, rosti Kirkwood când fu adusă a doua sticlă. Mai ia un pahar. Problema ta e că încă nu eşti suficient de beat ca să ne apreciezi înţelepciunea.

— Care înţelepciune? întrebă Anthony.

Lady Kirkwood chiar trebuia să fi întrecut măsura. Kirkwood se îneca în băutură numai când datoriile la jocuri de noroc ale soţiei lui deveneau prea mari. Cu siguranţă, avea să sufere pentru răsfăţul din seara aceea a doua zi dimineaţă.

„Nu este bine pentru organism”.

La naiba, domnişoara Prescott îi invada din nou gândurile cu părerile ei ciudate, de intelectuală! Iar organismul lui era în regulă. Îşi întinse paharul spre Kirkwood.

— Atunci mai dă-mi unul!

— Aşa te vreau, spuse Kirkwood şi îi turnă un pahar.

Tăria cobori uşor pe gât, pentru că era într-adevăr un coniac spilcuit, dar Anthony se bucură de el mai puţin ca de obicei. Îi veni în minte o imagine cu nepoata lui, cu ochi mari şi nevinovaţi, aşezată la masă, în timp ce îl privea cum cobora împleticindu-se la micul dejun, iar băutura se transformă în cenuşă în gura lui.

La naiba, Tessa încă nici nu era în grija lui! De ce Dumnezeu să nu se simtă bine? Avea încredere în prietenii lui, nu aveau să dezvăluie niciodată că el era la fel cum fusese dintotdeauna.

Bău paharul şi îl împinse spre Kirkwood.

— Încă unul!

— Ai grijă, nebunule, spuse Foxmoor, în vreme ce Kirkwood îl umplu din nou, nu te-am provocat să-l dai pe gât!

— Vorbeşte în numele tău, i-o întoarse Stoneville, cu o lumină păcătoasă în ochii negri. Dă-mi şi mie încă unul,

Kirkwood. Se întoarse spre duce. Şi tu, Foxmoor? Eşti ţinut prea strâns sub papuc ca să bei un coniac?

— Am deja coniac, mulţumesc.

Foxmoor lovi uşor paharul din care băuse în ultima oră.

Tonul de uşor reproş al ducelui nu-i scăpă lui Anthony, care îl admira pe Foxmoor încă de când se împrieteniseră la Eton. Bărbatul mai în vârstă fusese cel care sugerase ca Anthony să o înscrie pe Tessa la şcoala doamnei Harris, căci soţia lui Foxmoor era cumva legată de locul acela.

Păcat că Anthony nu reuşise să o convingă pe ducesă să pună o vorbă bună pe lângă doamna Harris. Dar soţia lui Foxmoor îl displăcea încă de când îl auzise flirtând cu o văduvă din Societatea Doamnelor. La fel ca majoritatea femeilor care făceau opere de caritate, ea avea idei preconcepute despre purtarea cuviincioasă.

Ce părere ar fi avut ducesa despre domnişoara Prescott, care pretindea că era mai preocupată de pragmatism decât de virtute? Imaginea profesoarei dezbătând efectele fizice ale tăriilor cu soţia lui Foxmoor îl făcu să chicotească până când îşi dădu seama că toţi ceilalţi îl priveau.

Dumnezeule, nu putea să şi-o scoată din minte pe femeia aceea?

Se ridică brusc în picioare şi înălţă paharul.

— Un toast, domnilor! Avea să o alunge pe femeia aceea enervantă din gândurile lui, chiar dacă trebuia să-şi bea minţile. Pentru vin, femei uşoare şi necuviinţă!

Toţi, cu excepţia lui Foxmoor, răspunseră toastului, iar ducele doar sorbi puţin din coniac. Acum că bărbatul se însurase, se transformase într-un încrezut.

Când Anthony se aşează din nou pe scaun, Stoneville îşi ridică paharul.

— Pentru coniac, bordeluri şi purtări necuviincioase!

Kirkwood îşi arcui o sprânceană.

— Asta este doar o variaţiune a toastului lui Norcourt.

— Suficient de bună pentru mine, murmură Anthony, care începea să articuleze cuvintele cu o oarecare greutate.

Nu că i-ar fi păsat, pentru numele lui Dumnezeu! El repetă toastul, apoi îşi bău paharul.

Ridicându-şi propriul pahar, Kirkwood strigă:

— Pentru tărie, fetişcane întinate şi păcat!

— Şi ai spus că eu nu sunt original? se plânse Stoneville. Măcar cuvintele au curs de pe limbă.

— Singurul lucru care a curs de pe limba ta este respiraţia urâtă, ripostă Kirkwood.

Foxmoor se ridică brusc.

— Eu am plecat, domnilor. Vă mulţumesc pentru cină şi pentru partea de conversaţie coerentă.

— Pleci? întrebă Anthony.

— De îndată ce Stoneville şi Kirkwood încep să se insulte unul pe celălalt, în general, seara începe să o ia la vale. Iar mâine trebuie să mă trezesc devreme.

La fel trebuia să facă Anthony.

În timp ce Foxmoor îşi plăti partea, mintea lui Anthony rătăci la şcoala doamnei Harris. Pentru a fi acolo la ora opt fix, trebuia să plece din Londra nu mai târziu de ora şapte, ceea ce însemna să se trezească înainte de şase ca să se îmbrace.

Bineînţeles, domnişoara Prescott spusese că putea să ajungă oricând îşi dorea, dar numai pentru că îl credea incapabil să vină devreme. Şi pentru că ar fi făcut tot ce era nevoia pentru a obţine favorul lui, chiar să-i ascundă directoarei faptul că el întârzia.

Se încruntă. Probabil se aştepta ca el să apară pe la amiază, palid la faţă, mirosind a băutură şi a parfum rânced şi obligând-o să mintă pentru el.

Dacă rămânea mai mult acolo, exact aşa avea să se întâmple. Stoneville urma să îl târască într-un bordel privat, necunoscut de judecători, unde cei doi puteau să-şi facă de cap după pofta inimii. Avea să bea până ce adormea în braţele vreunei femei uşoare, până ce se iveau zorii, iar el putea să se ducă singur în camera lui.

Asta, dacă nu cumva…

Dacă nu cumva apărea luminos şi vesel la opt dimineaţa şi îi dovedea distantei domnişoare Prescott că

putea face tot ce îşi propunea. Nu ar fi fost o plăcere să o vadă cum rămâne gură cască?

În plus, de îndată ce Tessa venea să locuiască împreună cu el, trebuia să îşi petreacă nopţile singur, în întuneric. De ce să nu înveţe să o facă de pe acum? Domnişoara Prescott credea că necuviinţa era un obicei. Ei bine, el *chiar* îi arătase că putea să renunţe la acest obicei în orice clipă. Avea să îşi primească lecţiile de libertinaj la opt dimineaţa, pentru numele lui Dumnezeu, chiar dacă el trebuia să se zvârcolească şi să se întoarcă de pe o parte pe altă jumătate din noapte. Mica naturalistă *nu* avea să scape cu acţiunile ei care dădeau de înţeles că el era incapabil să fie responsabil.

Se ridică, enervat că deja se împleticea. Din fericire, încă avea o bună parte din noapte ca să se trezească.

Ducele se îndreptă spre uşă când Anthony îl strigă:

— Foxmoor, aşteaptă! Mă laşi şi pe mine acasă?

Foxmoor se opri surprins.

— Nu ai propria trăsură?

— Am venit cu Stoneville. Anthony ocoli masa. El o să vrea să rămână.

— Ai perfectă dreptate. Stoneville se ridică legănat în picioare. Tu şi Foxmoor nu puteţi să plecaţi aşa de devreme. Eu ce fac după ce Kirkwood se întoarce acasă la femeiuşca lui?

— Rămâi singur, bătrâne. Ochii lui Foxmoor străluciră. După cum spune Shakespeare, „Ia-ţi o soţie!”

Stoneville arătă spre Kirkwood cu un semn din cap.

— Şi să-mi petrec serile în deznădejde, ca prietenul nostru de aici? Nu, mulţumesc.

— Mergem să ne facem de cap în altă seară, îi zise Anthony. Dar mâine trebuie să fiu undeva dimineaţă devreme.

Cu un oftat de dezgust, Stoneville se trânti la loc în scaun.

— Bine. Pleacă dacă trebuie. Eu şi Kirkwood o să bem pentru voi doi.

În vreme ce Anthony pleca împreună cu Foxmoor,

vicontele îşi turna deja încă un pahar.

În clipa în care ajunseră suficient de departe ca să nu mai fie auziţi, Foxmoor murmură:

— Îmi fac griji pentru Kirkwood. Nu obişnuieşte să bea atât de mult.

— S-a întâmplat ceva în afară de problemele obişnuite cu soţia lui?

Foxmoor aruncă o privire înapoi pe scări.

— Nu ştiu. Nu vrea să discute despre asta.

— O să-l întreb pe Stoneville dacă a auzit ceva.

— O s-o întreb şi eu pe soţia mea, din moment ce doamna Kirkwood a frecventat cursurile acelei şcoli pe care ţi-am recomandat-o pentru nepoata ta, cea condusă de prietena soţiei mele.

Ajunseră în hol, aşa că Anthony aşteptă până când Foxmoor îşi chemă trăsura.

— Apropo de şcoală, ţi-am ascultat sfatul de a o înscrie pe Tessa.

— Şi doamna Harris a fost de acord? Excelent! Mi-ar fi plăcut să pun o vorbă bună pentru tine, bătrâne, dar…

— Ştiu că soţia ta ar fi fost consultată şi că s-ar fi grăbit să-i ofere prietenei ei o listă lungă cu păcatele mele. Chiar mi-ar fi plăcut ca la nunta ta Kirkwood să nu fi fost atât de sincer în privinţa isprăvilor noastre din trecut.

— O să pun o vorbă bună pentru tine atunci când cazul tău o să ajungă în faţa instanţei.

— Pentru ca unchiul meu să te împroaşte cu noroi cum a făcut şi cu mine? Anthony se uită lung la Leicester Square, la fel de aglomerată la ora zece pe cât era Rotten Row de aglomerată la ora când. Nu, nu o să accept să-mi murdărească şi prietenii. Acum că eşti în politică, trebuie să ai grijă de reputaţia ta.

— Reputaţia mea este în siguranţă, îţi garantez.

Foxmoor era bine intenţionat, dar duşmanii lui s-ar fi agăţat de orice scuză ca să-i facă rău pe scena politică, iar Anthony nu avea de gând să le ofere mijloacele necesare.

— Dacă ajung să fiu disperat, o să-ţi accept oferta, dar acum sunt mai optimist cu privire la şansele mele.

— Bun. Foxmoor se gândi o clipă. Unchiul tău nu are cumva o fată care te place? Poate că ea o să i se împotrivească.

— Jane este pe lista de martori a tatălui ei, aşa că mă îndoiesc că o să mă ajute pe *mine.*

Era singurul vinovat de tot ceea ce se întâmpla. Ar fi trebuit să ţină legătura cu ea, să o viziteze ca să vadă cum îi mai mergea. Dar, de îndată ce scăpase din casa aceea nenorocită, numai gândul de a vorbi despre ceea ce înduraseră îi îngheţa inima. La Eton, ignorase cele câteva scrisori primite de la ea, iar fata încetase să-i mai scrie de îndată ce se măritase cu noul director al şcolii din Telford.

Simţi un junghi de vinovăţie. Ar fi trebuit să-i scrie doar ca să o felicite. Dar căsătoria cu un director de şcoală însemna că ea cedase în faţa ideilor rigide ale mamei sale, iar el nu putea suporta să o audă cum îndruga platitudinile mătuşii Eunice, susţinând că pedepsele fuseseră necesare pentru disciplinarea lor. Nu suporta gândul de a auzi că se transformase în femeia de care el scăpase plecând la Eton. Pentru Jane, nu existase nicio şcoală.

Băgându-şi mâna în buzunar, îşi trecu degetul peste tabacheră. Ei bine, avea să existe una pentru Tessa, la naiba!

Când sosi trăsura lui Foxmoor, Anthony se gândi că poate ducele ştia mai multe despre persoana în mâinile căreia se afla viitorul Tessei.

— Foxmoor, tu vizitezi vreodată şcoala doamnei Harris?

Putu să simtă privirea lui Foxmoor întoarsă spre el.

— Din când în când, cu Louisa. De ce?

— Există acolo o anumită profesoară, domnişoara Prescott. Ce ştii despre ea?

— Te referi la frumuseţea blondă cu ochi neobişnuiţi?

— Nu i-am observat înfăţişarea, minţi el, dar acum că pomeneşti asta…

Cu un pufnit suspicios, Foxmoor se îndreptă spre uşă.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! murmură Anthony, în vreme ce îl urmă pe duce la trăsură. Sunt doar

curios întrucât pretinde că e naturalistă, iar Tessa este interesată de grădinărit.

Bine, aceea chiar era o minciună, dar nu voia ca Foxmoor să înţeleagă greşit interesul lui pentru domnişoara Prescott.

— Nu pot să-ţi spun prea multe. Foxmoor bătu uşor în tavan pentru ca vizitiul să pornească. Directoarea unei şcoli de la ţară – am uitat de unde – i-a recomandat-o doamnei Harris când ea şi tatăl ei s-au mutat în Richmond.

— Tatăl ei nu poate să o întreţină?

— Sincer să-ţi spun, nu ştiu. Din ce înţeleg, e foarte discretă. Păstrează totul pentru sine, nici măcar nu-şi aduce tatăl prin preajma şcolii.

Interesant. *Chiar* avea un tată? Sau era vreun fel de invenţie care să o facă să pară respectabilă?

— Şi mama ei? Ce poţi să-mi spui despre ea?

— Cred că a murit. Cu o arcuirea vicleană a unei sprâncene, Foxmoor adăugă: Aş putea să o întreb pe Louisa ca să fim siguri.

Anthony încremeni.

— Nu, este doar o simplă curiozitate.

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca ducesa să încerce să-l însoare cu o femeie provenită dintr-un loc dubios.

Aşezându-se mai bine pe banchetă, Foxmoor îl privi atent.

— Povestea asta are de-a face cu *prietenul* care vrea să-i instruieşti fiica în privinţa vânătorilor de avere?

— Nu, răspunse încordat Anthony.

Dumnezeule, chiar fusese atât de evident? Nu avea să-i mărturisească nici măcar lui Foxmoor ce îl convinseseră să facă doamnele de la şcoală. Poate că ducele era un stâlp al comunităţii, dar tot avea să râdă cu gura până la urechi la gândul că Anthony învăţa ceva pe cineva. Asta, dacă nu se ridica revoltat şi nu o punea pe doamna Harris să oprească lecţiile de libertinaj.

Indiferent ce ar fi presupus aceste lecţii.

Se uită lung pe fereastră. Ei bine, domnişoara Prescott

era nevoită să-şi explice mai bine propunerea dacă îşi dorea ca el să se supună.

Altfel, nu avea să-şi primească petrecerea cu oxid de azot.

*

Un hârşâit puternic răsună în casa mică a lui Madeline şi o trezi dintr-un somn adânc. Se trezi numaidecât – era un obicei pe care fusese nevoită să şi-l însuşească în ultima vreme. Coborând grăbită din pat, îşi puse un halat peste cămaşa de noapte, apoi se duse să-şi caute tatăl.

Îl găsi în salon, înfigând un vătrai în şemineu. O privire aruncată spre ceas o făcu să geamă.

— *Papa,* este ora trei. De ce eşti treaz?

— Este al naibii de frig în locul ăsta, murmură el. Nu pot să dorm.

Cu un oftat obosit, ea îi luă vătraiul. Nu avea dispoziţia necesară să se ocupe de *papa,* nu după ce se zvârcolise şi se foise jumătate de noapte, având în minte sărutul obraznic al vicontelui.

— Du-te înapoi în pat. O să-ţi încălzesc nişte lapte.

El îşi întoarse privirea tulburată spre ea, aşa cum făcea uneori după ce îl trezeau coşmarurile lui.

— Am avut un vis.

— Da, da, ştiu. Îl conduse spre dormitorul lui. Nu ar trebui să iei pastilele alea de dormit. Îţi provoacă mereu vise nebuneşti.

— Dar nu pot să dorm fără ele. Tot aud şoapta ei de la sfârşit, îi tot aud răsuflarea greoaie…

Madeline îl luă în braţe, dorindu-şi să fie în stare să-i alunge amintirile dureroase. Doamna Crosby, soţia vicarului, fusese ultima pacientă a lui *papa.* De ce moartea aceea îl chinuia de luni întregi?

Îl strânse tare. Era din vina îngrozitorului Sir Randolph. Papa nu făcuse nimic rău în timp ce o tratase pe doamna Crosby. Desigur, nu comisese actele înfiorătoare pe care le susţinea Sir Randolph. Acesta îl ura pe *papa*

pentru că încercase să aducă raţiunea într-un oraş în care domnea ignoranţa, aşa că profitase de aiurelile acelea ca să-l gonească din zonă.

— Ai făcut tot ce ai putut, *papa*. Pe doamna Crosby a ucis-o infecţia.

— De câte ori nu am eliminat abcesele fără niciun efect advers? El se eliberă din braţele ei şi se uită cu amărăciune la foc. N-ar fi trebuit să-i dau nimic pentru durere, dar sărmana doamnă urla cu atâta durere…

Papa avea o prejudecată legată de laudanum, aşa că decisese să încerce oxidul de azot după ce citise ce scrisese Sir Humphry în cartea lui despre diminuarea durerii.

Se încruntă spre vatră.

— Oxidul de azot a ucis-o… ştiu sigur asta.

— Ba nu. Madeline îl luă de braţ. Altfel, toţi lorzii ăştia nesăbuiţi care îl inhalează ca să se distreze ar fi deja morţi.

— Vezi, vezi? strigă el. Este bun doar pentru frivolităţi.

— Nu este adevărat. Amândoi ştim că are şi alte proprietăţi neexploatate. În plus, ai spus chiar tu că abcesul doamnei Crosby era mai rău decât părea la început.

— Da, dar să provoace o febră acută şi un puls galopant în doar câteva clipe… El clătină din cap. Asta nu s-a mai întâmplat niciodată cu un pacient. La fel de brusc pe cât apăru, furia se şi risipi, fiind înlocuită de tristeţea copleşitoare. Lăsându-se într-un scaun, îşi îngropă capul în mâini. S-a dus atât de repede… o răsuflare, două, şi s-a stins.

Lacrimile i se prelingeau pe obraji.

Plânsul lui o distruse. Până când murise soţia vicarului, Madeline nu îşi văzuse tatăl plângând decât la înmormântarea mamei. De atunci, plânsese fără niciun alt motiv, uneori suspinând ca un bătrân, deşi avea doar 50 de ani.

— Sigur am ucis-o – a fost ca şi cum aş fi împuşcat-o, suspină *papa*. Sir Randolph are dreptate – *sunt* un ucigaş pentru că am încercat oxidul de azot pe ea.

— Sir Randolph este un nebun depravat, şi tu ştii asta,

protestă ea.

— Da, dar asta nu schimbă faptul că ea a murit. Celelalte aiureli pe care le spune ar putea să fie minciuni, dar partea asta este adevărată. Şi merit să fiu pedepsit numai pentru asta.

Cu o scuturare îndurerată din cap, se şterse la ochi cu o batistă.

Când îl vedea aşa, îşi dorea să-l străpungă pe Sir Randolph cu o spadă. Şi aşa era destul de rău că *papa* îşi punea la îndoială judecata medicală. Ar fi putut să treacă peste asta dacă Sir Randolph nu ar fi ridicat o asemenea acuză la adresa întregii poveşti. Dar să-l acuze pe *papa* că îi dăduse doamnei Crosby oxidul de azot ca apoi să profite de ea… Era o minciună sfruntată!

Sir Randolph şi *papa* avuseseră o altercaţie cu ani în urmă, dar oamenii crezuseră minciunile bărbatului pentru că tatăl ei era văduv, iar doamna Crosby fusese frumuseţea oraşului. Avuseseră dintotdeauna suspiciuni legate de învăţăturile lui ştiinţifice avansate, din moment ce poveştile soţiilor bătrâne erau adevăratele remedii pentru cei din oraş. *Papa* îşi petrecuse viaţa îngrijindu-se de locuitorii oraşului numai ca să vadă cum îi întorc spatele la prima scânteie de scandal.

Îşi încleştă pumnii. Cea mai rea parte era că ea le permisese să reacţioneze aşa. Pe vremuri, el ar fi ripostat. Dar sentimentul de vinovăţie exagerat, trezit de moartea doamnei Crosby, îl împiedica să se apere, ceea ce însemna că singura care îi lua apărarea era ea.

De ce îl supăra atât de tare întâmplarea aceea? Avusese crize de deprimare toată viaţa, dar, în general, crizele treceau după o săptămână sau două. Nici măcar moartea mamei, provocată de tuberculoză în urmă cu doi ani, nu atrăsese o asemenea durere îngrozitoare.

Gândul la mama ei o făcu să-şi înăbuşe un suspin. Mama ar fi ştiut cum să-l aline; orice spunea Madeline nu făcea decât să provoace lacrimi. Sau, mai rău, îl determina să explodeze de furie – şi nu doar împotriva ei, ci şi a vecinilor, a negustorilor şi chiar împotriva doamnei Jenkins,

văduva pe care o angajase ca să se ocupe de casă.

Acela era motivul pentru care i-l spusese lui *papa*, *dar* adevărul era că nu îndrăznea să îl lase singur, de teamă să nu-şi ia viaţa în timpul uneia dintre crizele lui de melancolie. Posibilitatea aceea o îngrozea.

Sperase că mutarea din Telford şi faptul că scăpaseră de bârfele oribile pe care le tot lansa Sir Randolph să îl ajute, că poate reuşea să reia practica medicală în Richmond. Dar el nu fusese în stare să o facă.

Slavă Cerului că directoarea de la şcoala din Shrewsbury, acolo unde Madeline obişnuise să predea, fusese destul de amabilă încât să o recomande doamnei Harris. Altfel, s-ar fi confruntat cu o sărăcia lucie când se terminaseră economiile modeste ale lui *papa.*

Încă riscau să ajungă acolo. Chiar dacă judecătorul considerase că moartea doamnei Crosby nu fusese o crimă, Sir Randolph era hotărât să-l convingă pe reverendul Crosby să ceară autorităţilor reevaluarea cazului.

Furia se învolbură în stomacul ei. Dacă se întâmpla una ca asta, era nevoită să angajeze un avocat şi să cheltuiască bani pentru apărarea lui *papa.* Dar, dacă reuşea să-l convingă pe Sir Humphry să vină la Telford, acesta putea să discute cu vicarul pentru a-l asigura că oxidul de azot era sigur, iar toţi ceilalţi îl folosiseră pentru altă calitate, nu ca să profite de cineva.

O cutremură un suspin. Era o speranţă slabă, în cel mai bun caz. În primul rând, şansa de a-l întâlni pe celebrul chimist depindea de Lord Norcourt. Dar cât de probabil era aşa ceva?

Sforăitul venit dinspre scaun o făcu să tresară, apoi o uşură. *Papa* adormise. Slavă Domnului!

Având grijă să nu facă zgomot, se întoarse în patul ei. Dar acum *ea* nu mai putea să doarmă. Era a treia noapte în săptămâna aceea în care *papa* o trezise la o asemenea oră din noapte şi se surprinsese uneori moţăind, în timp ce fetele făceau vreun exerciţiu aşezate la pupitru. Era atât de obosită…

Păru că la numai câteva secunde după aceea ceva

începu să o scuture. Strânse mai tare perna în braţe.

— Domnişoară Prescott! îi spuse la ureche o voce ascuţită.

Deschise ochii. De ce era lumină? Şi de ce se afla Letty Jenkins acolo, aplecându-se peste ea…

Dormise prea mult!

— Cât este ceasul? strigă ea, dând grăbită la o parte aşternutul.

— Puţin trecut de şapte, răspunse femeia îngrijorată. Nu trebuia să fii la şcoală, la…

— Doamne, cât am întârziat! ţipă Madeline când sări din pat.

Grăbindu-se spre lavoar, turnă apă din urcior.

Ca un înger protector, doamna Jenkins îi întinse prosopul şi apoi se îndreptă spre uşă.

— Ai ratat micul dejun la şcoală, îţi aduc ceva de mâncare.

— Nu am timp pentru asta. O să mănânc mai târziu.

Bătrâna văduvă spuse ceva dezaprobator, dar scoase o rochie din dulap şi îi pregăti lui Madeline hainele cu care să se îmbrace.

Madeline se grăbi să se spele. Nu dormea niciodată prea mult. Fetele aveau să se întrebe unde Dumnezeu era. Trebuia să se grăbească! Doamna Harris nu avea să observe că întârziase – asta, dacă nu cumva una dintre fete îi atrăgea atenţia.

Sau dacă nu cumva sosea vicontele; în ziua aceea, trebuia să-şi înceapă lecţiile! Cât de groaznic ar fi fost dacă o întreba pe doamna Harris unde era!

Îşi dădu ochii peste cap, în timp ce îşi puse cămăşuţa şi corsetul. Lordul Libertin *nu* avea să ajungă la timp; era norocoasă dacă măcar îşi făcea apariţia. Tot ce trebuia să facă era să ajungă la oră înainte ca elevele ei să o pună în gardă pe doamna Harris, şi nimeni nu avea să observe nimic.

— Cum se simte *papa*? o întrebă pe doamna Jenkins, în timp ce femeia începu să îi lege panglicile corsetului. L-ai văzut când ai venit?

— Sforăie în scaunul lui.

— Dacă nu se mută în pat, o să-i înţepenească muşchii…

— Mă ocup eu de asta. Doamna Jenkins îi întinse rochia. Lasă totul în seama lui Letty ştiu cum să mă descurc cu doctorul Prescott.

Să o angajeze pe doamna Jenkins fusese cea mai înţeleaptă idee din viaţa ei.

— Mulţumesc, spuse ea, în vreme ce femeia o ajută să se îmbrace. Eşti un dar de la Dumnezeu.

— Păcat că soţul meu nu a crezut niciodată asta. Crede-mă, să am grijă de tatăl tău este floare la ureche după am avut de-a face o viaţă întreagă cu domnul Jenkins. Văduva o împinse spre uşă. Acum fugi! Totul o să fie bine.

Când Madeline se îndreptă valvârtej spre uşă, se agăţă de cuvintele văduvei, rugându-se ca femeia să aibă dreptate.

Capitolul 5

Dragă Charlotte,

De ce Dumnezeu vrei să afli aceste lucruri despre Lord Norcourt? Te rog, spune-mi că nu ai căzut pradă farmecului său! După ce ţi-am povestit despre petrecerile lui scandaloase, aş fi crezut că ai mai multă judecată decât să cedezi în faţa mult lăudatului lui talent de a seduce văduvele.

Vărul tău îngrijorat,

Michael

Anthony se plimbă prin sală, pierzându-şi cumpătul. Servitorul îl asigurase că domnişoara Prescott avea să i se alăture în curând, dar el încă aştepta în afara sălii de clasă. Un grup de fete zâmbăreţe trecuseră cu zece minute

înainte, venind de la micul dejun. Din când în când, una mai scotea capul pe uşă, apoi se întorcea spre celelalte şi le şoptea ceva. Se simţea ca o atracţie de la circ.

Naiba să o ia pe domnişoara Prescott… Fără îndoială, îl făcea să aştepte pentru vreun motiv infam de-al ei. Iar el detesta să fie luat de prost.

Se putea să-i fi înţeles greşit instrucţiunile? Cu siguranţă, ea nu îşi dorea ca el să înceapă unul singur lecţiile acelea stupide. Încă nu era sigur ce voia ea să le spună.

Chiar când hotărâse să se ducă în biroul doamnei Harris, auzi cum cineva urcă scările în grabă. Se întoarse şi o văzu pe domnişoara Prescott cum păşi pe ultima treaptă şi apoi cum încremeni când îi zări.

Părul ei glorios era o adevărată harababură, pe jumătate căzut pe umeri, iar obrajii îi străluceau în aceeaşi nuanţă pe care o avea rochia roşie de culoarea macului. Răsufla întretăiat.

— L-Lord… N-Norcourt, spuse ea bâlbâindu-se, încercând în zadar să-şi tragă sufletul. B-bună dimineaţa…

Enervarea lui dispăru, înlocuită fiind de o satisfacţie diabolică. El nu înţelesese greşit. Ea pur şi simplu întârziase.

Oh, era un adevărat regal! Era o revanşă pentru că fusese nevoit să se trezească la o oră imposibilă, pentru ritmul frenetic în care îşi mânase calul şi chiar pentru că renunţase la cheful lui alături de Stoneville.

Abia dacă reuşi să-şi stăpânească veselia, i

— Domnişoară Prescott, spuse el tărăgănat. Te aşteptam. Scoţându-şi ceasul de buzunar, îl privi cu un interes exagerat. Ai spus opt, nu-i aşa? Dimineaţa?

În vreme ce îşi aranja părul, se apropie grăbită de el.

— Puteam să jur că aşa ai spus. El îşi flutură ceasul, apoi îl privi din nou. Ori ceasul meu este stricat, ori dumneata eşti teribil de…

— …punctuală, încheie ea printre dinţii încleştaţi. Se opri la câţiva paşi distanţă. Foarte bine, Lord Norcourt. Ai dovedit că poţi să ajungi la timp.

Fără să încerce să-şi ascundă zâmbetul, el îşi puse ceasul la loc în buzunar.

— Iar tu, domnişoara Prescott, ai dovedit că nu poţi.

Dacă ochii ar fi putut să ucidă, el ar fi zăcut nimicit pe podea. Dar nici măcar privirea ei furioasă nu reuşi să-i alunge bucuria. O urmă în sala de clasă într-o stare de dispoziţie mult mai bună.

Elevele care tot mişunaseră se grăbiră să o salute.

— Eşti bine, domnişoară Prescott? întrebă una dintre ele.

— Nu ai fost la micul dejun, spuse alta, cu chipul ei tânăr îngrijorat.

Ea le privi cu drag.

— Sunt în regulă.

— Tatăl tău nu este bolnav din nou, nu-i aşa? întrebă o fată.

Bucuria lui Anthony provocată de întârzierea ei se risipi. Se putea ca interesul pentru oxidul de azot să fie legat de sănătatea tatălui ei?

Dacă începuse deja să scrie un articol pe acea temă, cu siguranţă ştia că gazul nu avea proprietăţi vindecătoare. În plus, dacă acela ar fi fost scopul ei, de ce nu-i spusese pur şi simplu?

Cu o privire furişă aruncată spre el, ea spuse:

— *Papa* este bine. Pur şi simplu am dormit prea mult. A fost nepoliticos din partea mea şi îmi pare rău dacă v-am făcut să vă îngrijoraţi. Un zâmbet sincer îi traversă trăsăturile, în timp ce le privi pe fete. Vă apreciez îngrijorarea.

Anthony trebuia să admire felul în care îşi trata elevele – era o diferenţă de la cer la pământ faţă de felul în care fusese el tratat la vârsta lor. Probabil că astfel se explica îngrijorarea fetelor.

Madeline bătu din palme.

— Acum, fetelor, este timpul să vă aşezaţi la locurile voastre. Avem un oaspete special, aşa că mă aştept să vă purtaţi cât mai frumos în dimineaţa asta.

Treizeci de perechi de ochi se întoarseră curioase spre

el, dar fetele făcură aşa cum îi spusese fără să piardă vremea. El recunoscu îmbufnat că domnişoara Prescott părea să fie o profesoară bună – încă un motiv pentru a lupta ca Tessa să fie admisă, mai ales dacă şi celelalte profesoare erau la fel de competente.

— Domnişoarelor, rosti ea de îndată ce ele se aşezară, suntem onorate să-l avem azi alături pe vicontele de Norcourt. Nepoata lui Lord Norcourt o să se înscrie în curând aici, aşa că dumnealui a fost suficient de binevoitor să ofere… adică… o să vă dezvăluie, fetelor…

Făcându-i-se milă de îmbujorata domnişoară Prescott, Anthony făcu un pas în faţă.

— O să vă dau lecţii despre bărbaţi.

Cuvintele lui atraseră numaidecât atenţia. Fetele îşi îndreptară spatele şi schimbară priviri pline de subînţeles, care îl făcură să se întrebe din nou ce Dumnezeu avea să le spună.

Domnişoara Prescott schiţă spre el un zâmbet recunoscător.

— Lord Norcourt o să vă dezvăluie ce a învăţat din vasta lui experienţă în societate. Lecţiile lui o să se concentreze pe identificarea tipurilor de bărbaţi nepotriviţi.

— Pentru ca, atunci când o să vă întâlniţi cu ei, adăugă el, să ştiţi cum să-i faceţi să vă lase în pace.

O mână se ridică undeva în spatele încăperii. El se uită la domnişoara Prescott, dar ea îi acordă lui cuvântul. La naiba! Sperase ca ea să îl călăuzească la prima oră.

Înăbuşindu-şi iritarea, Anthony îi zâmbi fetei cu mâna ridicată.

— Da?

Tânăra se ridică.

— Eu sunt domnişoara Lucinda Seton. Îşi ridică nasul în vânt. Tatăl meu este colonel. El spune că, dacă un soldat sau alt bărbat încearcă să mă atingă, trebuie să-l plesnesc peste faţă şi să-i spun că tatăl meu o să-l împuşte în zorii zilei dacă o să mai încerce.

Suspinul domnişoarei Prescott îi dădu de înţeles că nu era prima dată când domnişoara Seton oferea asemenea

sfaturi. Nu era de mirare că îşi dorea ca fetele să primească lecţii.

— Şi strategia asta funcţionează pentru tine? întrebă el.

Domnişoara Seton clipi.

— N-nu ştiu. N-am avut ocazia să o încerc până acum.

— Cu atât de mulţi soldaţi prin preajmă, nu ai dat niciodată peste unul impertinent? El o privi atent. Sau doar niciunul dintre cei care ţi-au *displăcut* nu a fost vreodată impertinent?

Îmbujorată, fata se aşeză.

Când celelalte fete începură să chicotească, iar îmbujorarea domnişoarei Seton se accentuă, el adăugă:

— Dar tatăl tău are dreptate. Tactica lui o să funcţioneze cu un anumit tip de bărbat.

Odată deschis subiectul, începu să se plimbe prin sală.

— Ascultaţi-mă bine, domnişoarelor, există trei feluri de bărbaţi: bestiile, gentlemenii şi bestiile care se deghizează în gentlemeni. În ciuda lucrurilor pe care poate vi le-au spus părinţii voştri, nici legăturile unui bărbat, nici rangul, nici banii lui nu vă pot ajuta să-l deosebiţi de ceilalţi. O dată, am văzut un fierar care îi oferea haina lui unei cerşetoare şi un conte care a scos o văduvă din trăsură într-un mod grosolan pentru că aceasta tuşise pe bancheta lui. Bărbaţii sunt o treabă complicată, indiferent de rangul lor. Să nu permiteţi nimănui să vă spună altceva. El se opri ca să se uite la tinerele susceptibile din faţa lui şi fu cuprins de o panică necunoscută la gândul de a fi responsabil pentru părerile acelor fete. Apoi, în mintea lui apăru chipul înlăcrimat al Tessei, la înmormântare, şi se gândi la ce i-ar fi spus *ei.* Într-o fracţiune de secundă, panica se risipi. Exact aceasta este problema, continuă el. O bestie este uşor de identificat. Vă aruncă priviri lascive sau vă atinge când dansaţi cu el. Vă prinde la cotitură când sunteţi singure şi încearcă să vă sărute chiar şi atunci când vă împotriviţi. El zâmbi spre domnişoara Seton. Să-l plesniţi şi să-l ameninţaţi cu mânia lui *papa* este un lucru potrivit. Dar

nu ar fi greşit nici să scăpaţi în capul lui un ghiveci de flori.

Fetele râseră. Chiar şi domnişoara Prescott reuşi să zâmbească.

— Indiferent cum le spuneţi – crai sau cum vreţi voi –, bestiile care se deghizează în gentlemeni au un lucru în comun. Sunt greu de descoperit. Nu poartă semne care să spună „Am venit să te ispitesc întru necuviinţă.” Nu, ei zâmbesc şi vă farmecă până ce vă intră în graţii. *Apoi* vă ispitesc întru necuviinţă.

Expresiile sceptice de pe chipurile fetelor îl făcură să se întrebe cât de des auziseră asta de la doamna Harris şi de la profesoarele ei, probabil pe lângă o doză sănătoasă de morală plictisitoare. Şi ce fată credea că nu erau toţi bărbaţii nişte gentlemeni impetuoşi cu care tânjea să se mărite? Mai ales când gentlemenii aceia eleganţi făceau voit ca inimile fetelor să se topească şi pulsul lor să se înteţească.

Acele fete aveau nevoie de ceva mai puternic care să le convingă.

Aşteptă până ce chicotelile lor se stinseră.

— Înainte de a continua, vreau să aflu mai multe despre voi. Făcând un semn spre o fată simplă din primul rând, care purta ochelari, spuse: Hai să începem cu tine, domnişoară…

— Bancroft, spuse ea prudentă. Elinor Bancroft.

— Ce nume minunat! Şi chiar unul cunoscut. Unde îl mai auzise? Este potrivit pentru o fată cu manierele tale elegante.

În timp ce celelalte fete chicotiră, ea se încruntă.

— Mulţumesc, domnule.

— Şi de unde eşti, domnişoară Bancroft?

— Din Yorkshire, domnule.

Acum ştia cine era fata. Era considerată de departe cea mai bogată moştenitoare din nordul Angliei.

— Ah, da, aş fi putut să-mi dau seama. Ai aerul acela de încredere în sine pe care îl văd la atâtea persoane din Yorkshire. Aerul tonic din nord, care întăreşte vigoarea omului. Venind mai aproape de pupitrul fetei, zâmbi.

Probabil se face responsabil şi pentru tenul tău fin.

Îmbujorându-se puţin, ea se îndreptă în scaun.

— Mulţumesc, domnule.

El luă cartea de pe pupitrul ei şi aruncă o privire la titlu.

— Citeşti sonetele lui Shakespeare?

— Sunt preferatele mele, mărturisi ea.

— Şi ale mele. Cum spune versul acela… „Un trandafir, oricum i-ai spune… ”

— Nu, domnule, protestă ea, acesta este din piese. Din *Romeo şi Julieta.*

Lipindu-şi o expresie îndurerară pe chip, el zise:

— Ai dreptate. Clătină din cap. Nu mă pricep la memorat versuri, domnişoară Bancroft. Mereu mă fac de ruşine. Trebuie să mă crezi complet idiot.

— Nu, chiar nu! se grăbi ea să-l asigure.

— Oh, dar sunt sigur că o faci. O fată inteligentă ca tine…

— Serios, domnule, oricine poate să înveţe să recite poezia dacă se străduieşte.

— Mi-aş dori să fie adevărat. Mama mea oarbă, sărmana, mă roagă întotdeauna să recit versuri pentru ea, dar nu pot niciodată să-i fac pe plac dacă nu am o bibliotecă prin apropiere. Urăsc faptul că sunt nevoit să o dezamăgesc atât de des!

— Aş putea să vă arăt o modalitate uşoară prin care să învăţaţi dacă vreţi.

— Serios? El o apucă de mână. Ar însemna atât de mult pentru mama mea!

Ea se înroşi toată.

— Aş fi onorată să vă ajut.

El îi strânse mâna.

— Să te ţii de promisiune, domnişoară Bancroft.

— Desigur, domnule.

Ea încercă să-şi retragă mâna, dar el i-o întoarse ca să o privească.

— Ai cerneală pe degete. Îndrăznesc să spun că şi tu scrii poezii.

Mâna ei se relaxă într-a lui.

— Într-adevăr, scriu.

— O să-mi permiţi să le citesc cândva? Se jucă uşor cu degetele ei, în timp ce fetele din jur se chinuiau să vadă mai bine. Mă încântă enorm un poem bun.

— O să vă dau nişte poeme de-ale mele mâine, dacă vreţi.

— Mi-ar plăcea foarte mult. El se încruntă. Ah, dar am uitat... nu o să fiu aici. Poţi să urci mai târziu în camera ta şi să mi le aduci? Aş putea să te însoţesc în bibliotecă.

Ea clipi nedumerită spre el.

Eliberându-i mâna, făcu un pas înapoi, apoi se întoarse spre fetele care îl priveau cu expresii şocate pe chip.

— *Acesta,* domnişoarelor, este o bestie deghizată în gentleman.

Uitându-se la domnişoara Prescott, o văzu înăbuşindu-şi un zâmbet. El îi făcu cu ochiul, iar ea clătină din cap. Dar ochii ei frumoşi dansară, iar imaginea aceea îl făcu să simtă un val de dorinţă, pe care îl ignoră din răsputeri.

Din păcate, când se întoarse spre eleve, domnişoara Bancroft părea devastată.

— Trebuia să-mi dau seama că nu mă credeţi elegantă, spuse ea încet. Nimeni nu mă crede elegantă.

Tonul ei rănit îl afectă. În ciuda bogăţiei, fata îi amintea teribil de mult de Tessa.

— Nu te cunosc, domnişoară Bancroft, spuse el cu blândeţe, aşa că nu pot să te consider elegantă sau în alt fel. Dar discuţia noastră mi-a spus un lucru. Ai o inimă bună. Iar pentru un bărbat, lucrul acesta este mai important decât orice urmă de eleganţă.

Când ea îi aruncă o privire recunoscătoare, el se întoarse spre celelalte.

— Din nefericire, fetele cu inima bună reprezintă o pradă frumoasă pentru ticăloşi. Asemenea gentlemeni o să spună orice ca să vă convingă să plecaţi singure cu ei. O să vă vorbească despre sărmanele lor mame, dacă aşa vă pot câştiga simpatia. O să vă spună cu aparentă modestie că

au fost răniţi în Franţa, dacă asta o să vă înmoaie inima.

Privind în spatele camerei, el spuse mai tare:

— Domnişoară Seton, dacă am fi avut aceeaşi conversaţie, şi eu ţi-aş lua mâna în acelaşi mod, m-ai fi plesnit şi m-ai fi ameninţat că îl trimiţi pe tatăl tău după mine?

Domnişoara Seton îşi muşcă buza de jos, evident, gândindu-se dacă trebuia să spună adevărul. În cele din urmă, oftă.

— Cred că nu. Apoi se gândi o clipă înainte să se uite cu prudenţă la el. Dar dumneavoastră sunteţi o partidă mai bună decât majoritatea soldaţilor pe care îi întâlnesc, aşa că nu cred că *papa* s-ar supăra prea tare dacă v-aş încuraja.

El râse.

— Asta depinde de cât de multe ştie despre reputaţia mea.

O fată care stătea mai în faţă mormăi:

— Eu nu aş crede niciodată asemenea prostii.

— Poate că nu, replică el adresându-i-se direct, dar numai pentru că am spus doar lucruri potrivite pentru domnişoara Bancroft. Orice ticălos care ar încerca să te ispitească pe *tine* şi-ar adapta minciunile în consecinţă. Cu cât craiul este mai inteligent, cu atât o să fie mai puţin evident. Complimentele o să fie subtile, de felul celor pe care îţi doreşti foarte mult să le crezi.

O fixă cu privirea pe domnişoara Bancroft.

— Care a fost primul lucru care te-a făcut să-ţi îmblânzeşti inima în faţa mea, domnişoară Bancroft?

Îmbujorându-se, ea aruncă o privire spre celelalte fete.

— Dragostea pentru poezie. Presupun că aţi inventat şi asta, nu-i aşa?

— De fapt, nu. Dar genul de versuri care îmi plac mie nu este potrivit pentru doamne.

La auzul unui sunet înăbuşit scos de domnişoara Prescott, el se uită la ea şi o văzu cum îşi înăbuşi un râset.

— Ai ceva de adăugat, domnişoară Prescott? o

tachină el.

Ea clipi.

— Nu, Lord Norcourt. Te rog să continui.

El făcu semn spre cartea domnişoarei Bancroft.

— Am spus că îmi plac poeziile pentru că am dedus după ochelarii tăi şi colecţia de versuri că *ţie* îţi plac. Începu din nou să se plimbe. Nu uitaţi, domnişoarelor, un crai o să profite de orice indiciu ca să se apropie de voi şi să vă cunoască mai bine. Dacă aveţi un coş cu flori şi pielea vă este bronzată, o să pretindă că îi plac grădinile mai mult decât orice pe lume. Dacă vă cheamă McBride, iar panglicile voastre sunt de tartan, el o să preamărească virtuţile Scoţiei. O să spună orice crede că vă poate face să vă simţiţi în largul vostru în preajma lui.

Mâna unei fete se ridică în aer, şi el încuviinţă din cap spre ea.

— Ce se întâmplă dacă domnul *chiar* are o mamă oarbă, domnule? Dacă lui chiar îi plac versurile şi aşa mai departe? Nu este nepoliticos să presupunem că este necinstit de la bun început?

— Nu presupuneţi că este un necinstit. Presupuneţi că este un străin. Pentru că, până când nu ajungeţi să-l cunoaşteţi bine, exact asta este. Un gentleman nu o să vă preseze cu atenţiile lui. El o să permită ca o prietenie să evolueze în mod firesc. O să fie răbdător şi o să vă permită să aflaţi câte ceva despre caracterul lui prezentându-vă prietenii şi familia înainte să caute să fie singur cu voi într-o bibliotecă.

— Doamna Harris zice că, dacă este un gentleman, zise domnişoara Seton, nu o să încerce să fie singur cu noi.

— Chiar şi un adevărat gentleman vrea să fie singur cu femeia pe care o curtează. Asta nu înseamnă că trebuie să-i lăsaţi. Dar el o să încerce.

— *Dumneata* ai încerca? întrebă domnişoară Seton, cu ochii mari.

— Toţi bărbaţii încearcă.

— Dar…

— Ce vrea să zică Lord Norcourt, interveni

domnişoara Prescott, este că oricine, bărbat sau femeie, ticălos sau gentleman, se naşte cu instinctul animalului de a se împerechea.

Instinctul de a se *împerechea?*

Aruncându-i o privire piezişă, el zâmbi.

— Să lăsăm naturalistul să exprime ideea într-un mod atât de elocvent!

Dar ea nu terminase.

— Diferenţa dintre oameni şi animale este că oamenii pot să-şi îmblânzească instinctele dacă aleg să facă asta.

Un lucru care depindea de cât de puternic era instinctul şi de cât de hotărâtă persoana în cauză. El reuşea să-şi ţină propriile pofte lacome în frâu, permiţându-i regulat bestiei să iasă la suprafaţă şi să se joace în timpul unor întâlniri foarte controlate. Dar, Doamne fereşte dacă renunţa vreodată pe deplin la restricţii! Nu ştia ce era în stare să facă.

Desigur, ea nu vorbea despre el. Vorbea despre omul obişnuit. *Aceea* era o chestiune pe care putea să o discute.

— Domnişoara Prescott are dreptate. Un adevărat domn o să-şi controleze dorinţele. Iar dacă voi refuzaţi să plecaţi singure cu el, o să vă accepte decizia. Şi dacă se întâmplă să rămâneţi singure cu el, o să fiţi în siguranţă, pentru că trăieşte după regulile pe care societatea le stabileşte pentru comportamentul lui.

Nu foarte conştient de gestul lui, Anthony se încruntă.

— Dar *bestiei* nu-i pasă de reguli. O să continue să încerce să fie singur cu voi până când o să reuşească. De îndată ce reuşeşte, nu o să mai aveţi cum să-l controlaţi. Cu siguranţă, el nu o să încerce să se controleze. De aceea trebuie să învăţaţi să faceţi diferenţa între bestie şi gentleman. Pentru că este singura modalitate prin care să vă protejaţi de rău.

Dintr-un motiv oarecare, afirmaţia provocă o avalanşă de şoapte în rândul fetelor. La o aparentă încurajare venită din partea colegelor, domnişoara Seton ridică din nou mâna.

— Da, domnişoară Seton?

Ea se ridică, având o expresie serioasă pe chip.

— Ne întrebam, domnule... Ei bine, se pare că vă pricepeţi să arătaţi că sunteţi sincer şi aveţi multe cunoştinţe despre aceste lucruri şi...

Cu o privire aruncată spre prietenele ei, ea şovăi.

— Pune întrebarea, domnişoară Seton, promit să nu muşc. Îndemnată de chicotelile prietenelor, fata îi întâlni privirea.

— Ceea ce am vrea să ştim, domnule, e ce sunteţi *dumneavoastră?* Un gentleman? Sau o bestie deghizată în gentleman?

Capitolul 6

Dragul meu văr,

Deşi eşti neliniştit, observ că nu dezvălui dacă îl cunoşti personal pe Excelenţa Sa. Poate că o să-l întreb despre prietenii pe care îi invită la petrecerile lui. Ar putea să fie o discuţie cât se poate de edificatoare.

Ruda ta curioasă,

Charlotte

Madeline fu nevoită să-şi înăbuşe râsul la vederea expresiei consternate a lui Lord Norcourt. Numai fetele ei puteau să lase un viconte fără replică. Făcându-i-se milă de el, spuse:

— De vreme ce Excelenţa Sa a fost atât de amabil încât să vă instruiască pe voi, fetelor, în aceste chestiuni, nu cred că ar trebui să întrebăm...

— Nu, nu, vreau să răspund. Se uită gânditor la fete. Doamna Harris şi profesoara voastră mi-au cerut să vă ofer această lecţie din cauza reputaţiei mele de libertin. Ele au hotărât că sunt o bestie care se preface că este un gentleman şi se gândesc că nimeni nu ştie mai bine cum se comportă o bestie. Poate că au dreptate.

Sprijinindu-şi şoldurile de biroul lui Madeline, el le privi

pe fete cu o expresie ciudat de serioasă.

— Însă trebuie să decideţi singure. În ciuda a ceea ce v-am spus până acum, caracterul unui bărbat nu este întotdeauna uşor de citit. În următoarele zile, sper să vă ofer o modalitate prin care să faceţi asta, dar, în cele din urmă, decizia legată de modul în care priviţi un bărbat – orice bărbat – poate fi numai a voastră.

Ce mod inteligent de a se eschiva! Totuşi, nu era un răspuns rău date fiind circumstanţele. Dacă era să fie direct şi să spună că era o bestie, probabil fetele oricum nu l-ar fi crezut. Sau, chiar mai rău, ar fi fost fascinate.

La drept vorbind, erau deja fascinate. În timp ce descrise tehnicile false ale unui crai prin care atingea mâna, braţul sau chiar părul unei femei fără să o alarmeze, el o făcu pe fiecare domnişoară din încăpere, inclusiv pe ea, să îşi dorească să primească acele atingeri.

Madeline oftă. Cine putea să le condamne? Chiar îmbrăcat în haine de doliu, reuşea să fie la modă. În acea zi, purta pantaloni de călărie din piele neagră, cu nasturi din abanos. Cizmele lui înalte străluceau, iar haina din merinos şi vesta de mătase neagră cu model erau perfect croite. Chiar şi părul îi era răvăşit elegant, probabil din pricina drumului călare, nu din grija vreunui valet.

Dacă nu cumva încercase intenţionat să pară absolut natural.

Oh, cum putea o simplă profesoară de şcoală să discearnă asemenea capricii aristocratice? Dumnezeule, omul tocmai ilustrase cu entuziasm trucurile unui crai! Dacă ea avea vreo urmă de logică, nu putea avea încredere în el. Cu o zi înainte, când el îi admirase interesul pentru ştiinţele naturii şi pretinsese că iubea matematica, probabil că nu vorbise serios. Pur şi simplu încercase să o îmblânzească pentru a-i putea obţine ajutorul ei.

Iar sărutul lui…

Madeline înghiţi în sec. Nimeni nu putea să spună că acele mângâieri înfierbântate şi tulburătoare erau gestul unui gentleman. Sărutul o ţinuse trează jumătate de noapte, întrebându-se cum puteau să se simtă buzele lui pe

gâtul, pe umărul şi pe sânii ei.

Dumnezeule, trebuie să fie nebună! El o înnebunea. Ar fi trebuit să ţină seama de lecţiile lui şi să fie atentă în preajma lui până când ajungea să îl cunoască mai bine. Sau, mai important, până când el aranja petrecerea cu oxid de azot.

Se simţi cuprinsă de un sentiment de vinovăţie. Nu avea niciun motiv să viseze la viconte. Îi era folositor pentru scopurile ei, nimic mai mult, iar ea nu trebuia să uite acel lucru.

Ceasul de pe hol bătu ora fixă, iar Madeline tresări. Iată cât de tare o tulbura – acum uita şi de trecerea timpului.

Făcând un pas în faţă, îi întrerupse discursul.

— Mulţumesc pentru toate informaţiile edificatoare, Lord Norcourt, dar trebuie să lăsăm restul pentru mâine. La protestele previzibile ale fetelor, ea se încruntă. Am renunţat deja la ora de ştiinţele naturii pentru aceste lecţii… Nu o să renunţăm şi la matematică.

— Dar nu ar putea Excelenţa Sa să rămână aici în timpul orelor? ciripi una dintre fete.

— Nu pot să-mi închipui de ce ar dori să mă asculte în timp ce predau matematica.

— Dimpotrivă, interveni el cu ochii strălucitori, mi-ar plăcea teribil. Cum să-mi îmbunătăţesc mai mult propriile abilităţi de predare decât observându-te pe tine?

— Oh, da! rosti domnişoara Seton cu sufletul la gură. După aceea, poate să ne ajute cu lecţiile de dans! Poate să ne arate felul potrivit în care trebuie să ne ţină un gentleman.

— Şi instructorul vostru poate face asta, după cum prea bine ştiţi, le mustră Madeline. În plus, Excelenţa Sa s-a angajat să vină aici doar o oră pe zi şi probabil că are alte probleme de care să se ocupe.

— Domnişoara Prescott are dreptate, zise el pe un ton tipic absolvenţilor de la Eton, care îi înfioră nervii treziţi la viaţă. Am stabilit să mă întâlnesc cu administratorul meu în după-amiaza asta, la moşia mea de lângă Chertsey.

Ea fu cuprinse de o senzaţie de uşurare.

— Dar asta îmi lasă câteva ore libere. Privirea lui avea o strălucire vădit nesăbuită. Dacă voi, domnişoarelor, o puteţi convinge pe domnişoara Prescott să danseze cu mine în timpul lecţiilor voastre, o să rămân până la final. La urma urmei, o să am nevoie de o parteneră pentru demonstraţie şi nu s-ar cuveni să dansez cu una dintre voi.

Un murmur veni brusc dinspre elevele ei, făcând-o să-şi înăbuşe un geamăt. Ultimul lucru de care avea nevoie era să-şi petreacă o oră învârtindu-se în braţele vicontelui. Dar era evident că el se delecta cu stânjeneala ei, iar asta o irită peste măsură.

Refuza să-l lase să creadă că tacticile lui viclene aveau să o facă să renunţe la cererea ei privind petrecerea. În plus, avea să le folosească fetelor să vadă cum îi răspundea unui libertin o femeie raţională.

— Foarte bine, domnule. O să dansez cu tine.

În timp ce fetele începură să se înveselească, el le făcu cu ochiul, împielițatul.

— Şi dacă insişti să rămâi ca să observi lecţia noastră, adăugă ea, poţi să iei loc. În timp ce el se îndreptă spre un scaun liber aflat în spate, ea le aruncă fetelor o privire severă. Dar dacă voi, domnişoarelor, nu puteţi să vă concentraţi asupra studiului din cauza vizitatorului nostru, el trebuie să plece, ne-am înţeles?

Ele încuviinţară din cap şi se foiră înainte să se aşeze, scoţându-şi creioanele şi caietele şi îndreptându-se în scaunele lor. Ea îşi scoase notiţele din birou, apoi se îndreptă spre tablă ca să scrie problemele pe care trebuiau să le rezolve.

Până în acea zi, nu observase felul în care rochia i se înălţa şi lăsa la vedere o bucată de ciorap când îşi ridica braţul ca să scrie. Cu greu se abţinu să nu-şi tragă fustele în jos. Ar fi putut să jure că simţea privirea lui Lord Norcourt îndreptată spre ea, aşa cum o pradă simţea cum prădătorul îi urmăreşte punctele forte… şi slăbiciunile.

Îşi spuse că totul era în mintea ei, dar, când se întoarse cu faţa spre clasă, nu se putea înşela în privinţa

urmei de zâmbet care se juca pe buzele lui. *Chiar* se uitase la posteriorul şi la gleznele ei? Sau pur şi simplu ghicise cât de mult o tulbura prezenţa lui?

Ei bine, dacă avea impresia că ea avea să se răzgândească în privinţa petrecerii, îmblânzind-o, nu avea decât să aştepte. Chiar nu putea obţine ce îşi dorea folosindu-şi trucurile cu *ea.*

Din păcate, lui nu păru să-i pese că ea îl ignoră când începu să predea. În timp ce gesticula, explică şi le puse întrebări elevelor, ochii lui o studiară din cap până în picioare lent şi interesat. Şi, spre groaza ei, fiecare parte pe care el o cerceta se înfierbânta sub efectul privirii lui insolente.

Totuşi, de fiecare dată când se oprea ca să se încrunte în direcţia lui, el îşi întorcea privirea spre chipul ei, cu expresia nevinovată a unui băiat care nu reuşea să îşi închipuie pentru ce anume era pedepsit.

Ticălos imoral! Iar ea acceptase să danseze cu el! Cum putea să îndure asta fără să trădeze efectul îngrijorător pe care îl avea asupra ei?

La naiba, se săturase de trucurile lui! Afirmase că îi plăcea matematica, nu-i aşa? Foarte bine, să o dovedească!

Se duse la tablă şi şterse problemele pe care fetele le terminaseră, apoi scrise o ecuaţie foarte lungă. Fetele oftară. În fiecare zi din ultima săptămână, le-o propusese ca pe o provocare. Până acum, nu reuşiseră să o rezolve.

— Cred că ar trebui să-l lăsăm pe Lord Norcourt să-şi încerce norocul de data asta, domnişoarelor. Schiţă un zâmbet spre ele. Ce spuneţi? Vedem dacă poate să o rezolve?

În vreme ce încuviinţară cu voce tare, el îşi înălţă capul.

— Credeam că nu vrei să-ţi întrerup lecţia.

— Nu este nicio întrerupere. Elevele mele se chinuiesc să o rezolve de zile întregi – mă gândesc că este corect să-ţi oferim şi *ţie* o şansă. Desigur, dacă este prea greu pentru tine…

— Nu, desigur.

Un zâmbet îi arcui gura frumoasă, apoi începu din nou să o studieze din priviri, părând a spune: „Poţi să faci ce vrei, dar nu mă poţi opri să te privesc”. Apoi îşi ridică silueta lungă şi subţiratică de pe scaunul scund şi se îndreptă agale spre partea din faţă a sălii.

Dar, în loc să ia altă bucată de cretă, el se întinse după creta ei, atingându-i intenţionat degetele când o luă.

Atingerea uşoară îi trimise un fior incandescent pe piele, făcând-o să înghită în sec. Nu ar fi trebuit să-i spună niciodată că încercările de a fi sedusă o lăsau rece. În primul rând, începuse să creadă că se putea să nu fie complet adevărat. În al doilea rând, îi lansase o provocare pe care niciun libertin care se respecta nu putea să o ignore. Nici nu îndrăznea să-i raporteze totul doamnei Harris până când nu obţinea petrecerea.

În regulă. Avea să îi dea să guste puţin din propriile lui tactici. De dragul schimbării, să se simtă şi el incomod.

Aşa că, atunci când ei se îndreptă spre tablă, ea se mută în locul în care putea să o vadă cu coada ochiului. Apoi începu să îi privească ostentativ posteriorul, la fel cum făcuse el.

Nici nu era prea greu. Avea un posterior minunat, din ce reuşea ea să vadă pe sub haina de călărie. Iar picioarele erau foarte atrăgătoare, lungi şi musculoase, gambele umplând frumos pielea pantalonilor. Ar fi putut să le privească toată ziua.

Şi ar fi făcut-o dacă l-ar fi enervat, dar el nici măcar nu părea să observe. Problema de pe tablă îl absorbise complet, pentru că ochii îi erau fixaţi acolo, iar buzele îi rămaseră desenate într-o linie câtă vreme se concentră asupra ecuaţiei. Ea încă încerca să-şi dea seama cum să-l facă să-i observe privirea lungă şi insolentă când el lăsă creta jos şi se întoarse spre ea.

— Gata. Se şterse de praful de cretă de pe mâini. Să explic şi soluţia?

Se uită lung la el. Apoi privi lung la tablă. La naiba, avusese nevoie de treizeci de minute ca să rezolve problema aceea când o găsise într-o carte de ecuaţii! Iar el

reuşise să o facă într-un timp record şi de la prima încercare!

Deci nu minţise când îşi arătase interesul pentru matematică. Ba, mai rău, era mai bun decât ea. Aşa ceva nu se mai întâmplase niciodată. Era îngrozitor de derutant.

— Te rog, spuse ea cu răceală. Explică-ne, dacă poţi.

El râse.

— Aş fi onorat.

— O să ies puţin pe coridor să-i spun doamnei Harris că mai rămâi puţin…

— Poftim? El se puse în calea ei cu un zâmbet neobrăzat pe buze. Dar supravegherea ta atentă m-a inspirat să termin problema.

Deci el *chiar* îi observase privirea insistentă şi nu fusese absolut deloc deranjat de ea. Dimpotrivă, îl făcuse să flirteze mai mult.

— Hai, domnişoară Prescott, se presupune că trebuie să mă supraveghezi. Nu poţi să o faci dacă fugi.

— Nu fug, zise. Nu trebuia să-ţi arăţi niciodată slăbiciunile unei bestii. De ce anume, mai exact, aş încerca să fug?

Ochii lui sclipiră.

— Poate de efectele copleşitoare ale farmecului meu?

În timp ce fetele chicotiră, ea se chinui să râdă.

— Oh, după ce ai făcut asemenea eforturi ca să ne convingi că farmecul tău este fals, domnule, cu siguranţă n-aş fi atât de naivă încât să-i cad în plasă.

— Am dezvăluit că farmecul unui crai este fals, doamnă, replică el cu o uşoară încordare în voce. Crezi că şi farmecul *meu* este fals?

— Ne-ai instruit să tratăm fiecare bărbat ca pe un străin. Din moment ce te-am cunoscut abia ieri…

El scoase un râs reticent.

— Insişti să-mi foloseşti propriile lecţii împotriva mea. Foarte bine, du-te la angajatoarea ta.

— Oh, nu, domnule, nu pot să plec acum fiindcă o să susţii că am fugit. Schiţă un zâmbet spre el. Nu o să accept ca fetele mele să creadă că sunt o laşă.

— Numai un nebun te-ar considera laşă, scumpo!

Alintul căzu ca o piatră în tăcerea fascinată a fetelor, iscând un iureş de răsuflări întretăiate în încăpere. În clipa aceea, Madeline îşi dădu seama că el uitase pentru moment de publicul lor. La fel şi ea.

În vreme ce panica puse stăpânire pe pieptul ei, se întoarse spre fete.

— Iar aici, dragile mele, avem încă o ilustraţie a felului în care acţionează un crai. Cu un gest făcut spre Lord Norcourt, adăugă: eu şi Excelenţa Sa o să vă oferim multe asemenea demonstraţii în următoarele două săptămâni în care o să predea aici. Trebuie să fiţi pregătite să fiţi martore la un astfel de episod în orice clipă.

— Exact. Glasul lui răguşit făcu ravagii cu simţurile ei. Acum puteţi să vedeţi cât de uşor este ca un flirt să treacă dincolo de limitele bunei-cuviinţe. Puteţi să credeţi că ciorovăiala cu un crai nu o să vă facă niciun rău, dar situaţia poate să vă scape de sub control înainte să vă daţi seama, după cum tocmai ne-a arătat domnişoara Prescott.

Ceea ce Madeline tocmai le arătase era emotivitatea ei exagerată la flirturile lui. Pentru că, în prima secundă după ce îi spusese „scumpo”, simţise un fior de înflăcărare, de satisfacţie, de plăcere. Oh, Dumnezeule sfinte!

— Iar acum, domnule, continuă ea, fără să-i mai pese că vocea îi era la fel de tulburată pe cât ar fi fost glasul unei fetiţe, o s-o informez pe doamna Harris despre planurile noastre.

Scăpaseră ca prin urechile acului pentru că, dacă vreuna dintre fete ar fi dezvăluit vreodată cum o alintase, cu siguranţă doamna Harris ar fi bănuit atracţia dintre ei.

Şi atunci chiar că ar fi avut mult de furcă.

Capitolul 7

Dragă Charlotte,

Nu ai menţionat natura legăturii tale cu vicontele. Dacă opinia mea contează în vreun fel, te avertizez să ai grijă. Este puţin probabil să te gândeşti la o relaţie în aceeaşi lumină ca el. Cât despre intenţia de a-mi afla identitatea de la viconte, nu-ţi face probleme! Ştiu despre petrecerile lui doar din bârfe.

Vărul tău îngrijorat,

Michael

Mai puţin de o oră mai târziu, intrară valvârtej în sala de bal. Anthony privi cum domnişoara Prescott îi explică instructoarei de dans noul plan. Se părea că femeia fu încântată să afle că nu era nevoie de ea, căci părăsi sala imediat ce auzi că domnişoara Prescott avea de gând să se ocupe de lecţia din acea zi.

Una dintre fete se îndreptă spre pian.

— Interpretează un vals, spuse Anthony. Este singurul dans potrivit pentru a demonstra ce este necorespunzător.

Fata o privi pe domnişoara Prescott, care oftă.

— Are dreptate... Valsul oferă mai multe şanse pentru atingeri greşite.

Şi mai multe şanse ca el să-i testeze tăria. Da, publicul lor avea să le impună o oarecare reţinere, dar putea să o atingă, să o tulbure. Să încerce să-i afle motivele reale de a cere o petrecere cu oxid de azot.

Era tot ce îşi dorea să afle. Nu să-şi pună mâinile pe ea. Ori să danseze cu ea. Sau să simtă cum se mişcă sub mâinile lui.

El îşi înăbuşi o înjurătură. Bine, poate că îşi dorea mai mult decât să o tulbure. Dar cine putea să-l condamne? Privirile ei voalate şi remarcile provocatoare îl înnebuneau, ca să nu mai vorbim de felul în care o făcea pe grozava prin încăpere, de felul în scotea vârful limbii în timp ce scria şi de un milion de alte gesturi care îi aminteau dureros de mult de sărutul lor.

Chiar şi vederea relativ inofensivă a gleznelor ei îl făcuse să-şi dorească să-i dea jos ciorapii şi să-şi treacă

buzele pe toată lungimea gambelor ei subţiri…

La naiba, nu trebuia să-şi uite scopul! Trebuia să se asigure că putea să aibă încredere în ea, că planul ei nu era ceva care să-i distrugă şansele de a o elibera pe Tessa. *Nu* era vorba de seducţie.

— Începem? întrebă domnişoara Prescott, scoţându-l din reverie.

El îi oferi braţul, pe care abia dacă îl atinse. De îndată ce ajunseră în mijloc şi se întoarseră unul cu faţa spre altul, Anthony îi zâmbi.

— Sunt gata când eşti şi tu pregătită.

— Îndrăznesc să spun că tu eşti întotdeauna pregătit, murmură ea.

O replică răutăcioasă îi zăbovi pe buze, dar o înăbuşi fără milă, neştiind dacă vorbele ei aveau dublu înţeles. Nu avea rost să o provoace inutil ca să încheie dansul. Deşi, dat fiind „instinctul animalului de a se împerechea” pe care îl menţionase, bănuia că mica naturalistă avea o înţelegere deplină asupra implicaţiilor.

Luând-o în braţe, începu să valseze, încercând să nu stăruie asupra părţii lui care era „întotdeauna pregătită”. În jurul lor, fetele rămaseră să observe, dar nu le luă în seamă. Singurul lucru la care putea să se gândească era că domnişoara Prescott avea o talie chiar mai subţire decât crezuse iniţial, că mirosea vag a migdale şi că ar fi avut nevoie de foarte puţine provocări ca să o ducă într-o cameră şi să o răvăşească.

„Uşurel, omule, nu trebuie să laşi bestia să preia controlul, indiferent cât de ademenitoare este femeia sau cât de ispititor este flirtul ei!”

Din păcate, expresia de pe chipul ei lăsa de înţeles că nu avea niciun chef să flirteze acum. Îl enerva reacţia ei. Iată că el era acolo, iritat de nevoia de a o pecetlui cu gura lui, iar ea se purta de parcă nici măcar nu observa că o ţinea în braţe.

— Chiar eşti o femeie imperturbabilă, îi spuse Anthony în şoaptă.

— Cineva trebuie să fie. Şi din moment ce tu îţi faci un

obicei din a spune lucruri nesăbuite şi a mă numi „scumpo” în momente neinspirate…

— Dar mi-ai acoperit foarte bine greşeala. Fetele nu au bănuit nimic.

Cu o încruntare, ea aruncă o privire spre elevele ei, care se uitau cu mare atenţie la dialogul lor şoptit.

— Nu-mi dau seama ce te-a făcut să vorbeşti atât de nesăbuit. Am împărţit un sărut, probabil mai puţin decât ce împărţi cu slujnicele tale.

Mânia lui se aprinse.

— N-am sedus niciodată o slujnică. Tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să ştii că o bestie nu-şi murdăreşte bârlogul. Asta provoacă o încurcătură uriaşă. Iar eu evit întotdeauna încurcăturile.

— Cred şi eu, spuse ea cu viclenie. Vrei să spui că eşti o bestie?

— Tu pari hotărâtă să crezi că sunt. Iar eu s-ar putea să-mi doresc să joc rolul. Alunecând cu mâna pe spatele ei, o trase mai aproape şi strigă spre publicul lor zâmbăreţ: Vedeţi, domnişoarelor? Aceasta este o îmbrăţişare mult prea intimă pentru un bărbat pe care tocmai l-aţi întâlnit.

Ea îşi arcui o sprânceană, apoi îl ciupi de umăr. Tare.

— Au!

El îşi retrase brusc braţul.

— Şi acesta, domnişoarelor, strigă ea, este felul în care risipeşti o asemenea presupunere.

— Nu este o reacţie prea elegantă, murmură el.

— Nu, dar este eficientă.

— Pentru moment. El îşi întoarse privirea spre gura ei, apoi coborî glasul. Scumpo…

— Ai grijă ce vorbeşti!

— Ai prefera să-ţi spun Madeline? Este un nume minunat.

Un zâmbet viclean i se desenă pe buze.

— O să-mi lauzi şi manierele elegante?

La ce se referea? Oh, da! Uitase de schimbul de replici cu domnişoara Bancroft.

— Asta a fost în sala de clasă. Cu tine, sunt complet

onest.

— Nu-mi pot închipui de ce ar trebui să te porţi altfel cu mine decât cu ele.

— Ţi-am spus... fetele neprihănite nu sunt pe gustul meu. Îmi plac femeile mai în vârstă. Coborând privirea spre sânii ei, el murmură: Şi mai lumeşti.

Ea îl călcă pe picior cu pantoful care avea un toc surprinzător de ascuţit. Îl simţi chiar prin cizmă şi se trase înapoi, greşind un pas.

— Aceasta, domnişoarelor, strigă ea, este gestul pe care îl faceţi când un domn nu-şi ţine ochii aţintiţi spre chipul vostru, acolo unde le este locul.

Fetele râseră în timp ce el îşi reluă poziţia şi continuară să danseze.

— A fost necesar? mormăi el în şoaptă.

— Nu vreau ca fetele să creadă că suntem implicaţi în ceva scandalos.

— Ah, dar suntem! Când ea clipi spre el, adăugă: Petrecerea ta, îţi aminteşti? Dacă asta nu este ceva scandalos, nu ştiu ce altceva poate să fie.

Ochii ei străluciră.

— Ai aranjat-o?

— Nu. Încă mă gândesc la cine ar trebui să o organizeze.

Observând felul în care elevele ei chicoteau, ea se încruntă şi strigă:

— Mă tem că nu puteţi să auziţi ce-mi spune Excelenţa Sa din cauza muzicii, dar şopteşte lucruri fără sens ca parte a lecţiei voastre. Nu uitaţi, este perfect acceptabil să intraţi în conversaţie cu un crai atât timp cât nu permiteţi ca minciunile lui să vă influenţeze.

— Eu nu mint, interveni el în şoaptă.

— Nu, pur şi simplu o să pierzi vremea până când se încheie cele două săptămâni, şuieră ea. Aproape că mă gândesc să-i spun doamnei Harris că nu faci treabă bună cu aceste loc...

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, o să ai petrecerea ta!

Femeia aceea din cale afară de inteligentă nu avea de gând să-l lase să tragă de timp. Iar el nu îndrăznea să piardă şansa de a o înscrie pe Tessa.

— Trebuie să ai încredere în mine.

— La ce mi-ar folosi asta? murmură ea.

Enervat, el o învârti brusc într-o piruetă.

— Îmi pui la îndoială onoarea?

— Ai lăsat clar de înţeles că ai prea puţină onoare care să fie pusă la îndoială, domnule.

— Sigur îţi dai seama că pur şi simplu imit bărbaţi pe care i-am observat.

Sprâncenele ei se arcuiră.

— Pare că ştii foarte bine cum să impresionezi inima fetelor.

— Şi pari că ştii foarte bine cum să trezeşti instinctul de animal al unui bărbat. Totuşi, eu nu ţi-am pus la îndoială onoarea.

Ea se înroşi, apoi îşi întoarse privirea, iar simpla vedere a acelei îmbujorări câştigate cu greu îl făcu să-şi dorească să o sărute nebuneşte.

La naiba, trebuia să aibă grijă! Îl făcea să uite unde se afla, lucru care nu i se mai întâmplase niciodată cu alte femei. Se presupunea că trebuia s-o atragă în mrejele lui ca să-i dezvăluie secretele, nu să tânjească după ea cu fineţea unui taur aţâţat.

— Nu sunt aşa de desfrânat pe cât presupui, rosti el mai mult ca să se convingă pe sine.

Privirea ei o întâlni pe a lui.

— N-am spus niciodată că eşti desfrânat. În plus, nu pentru desfrânarea ta îmi fac griji. Ea îşi întoarse brusc capul spre publicul lor. Ci pentru felul în care ne percep pe noi doi, bănuielile trezite de purtarea ta nesăbuită faţă de mine, Lord Norcourt.

Dintr-un motiv pe care nu putea să-l înţeleagă, se simţi iritat de folosirea oficială a titlului. Îl simţise străin încă de când i se atribuise cu o lună în urmă, dar pe buzele ei suna de-a dreptul ca o insultă.

El se aplecă suficient de aproape încât să şoptească:

— O să mă port cuviincios cu tine în preajma lor, dar numai dacă o să-mi spui Anthony în particular… Madeline.

— Dă-te înapoi, domnule, îi ceru ea.

— Spune-mi Anthony!

El mai degrabă simţi decât să vadă cum ea încercă din nou să-şi înfigă tocul în piciorul lui. Anticipând mişcarea, o răsuci, o sarcină uşoară din moment ce era ca un fulg. De îndată ce ajunse din nou cu faţa spre el, chipul fiindu-i aprins de mânie, el păstră distanţa, dar îşi mută mâna pe scobitura spatelui ei.

Madeline îl ciupi de umăr.

Vicontele tresări, dar o ignoră.

— Zi-mi că o să-mi spui Anthony în particular!

Ea se încruntă.

— Nu o să fim niciodată singuri în particular dacă asta o să depindă de mine.

Pentru numele lui Dumnezeu, o să fie! Putea fi singurul mod prin care să treacă dincolo de platoşa reţinerilor ei pentru a-i afla secretele.

— Atunci de ce să nu-mi foloseşti numele de botez? Este un preţ foarte mic.

— Nu şi dacă greşesc şi o spun de faţă cu fetele mele. Nu şi dacă se duc într-un suflet la doamna Harris ca să-i povestească, iar eu să-mi pierd poziţia.

Îngrijorarea ei sinceră îi atrase atenţia. Aruncă o privire spre locul în care fetele îi priveau cu deplină curiozitate, din fericire, incapabile să audă ce-şi spuneau din cauza pianului fulgerător.

— Ele te adoră. Nu s-ar duce să te pârască la angajatoarea ta.

O durere bruscă umbri chihlimbarul dulce al ochilor ei.

— Oamenii te pot surprinde. Ai impresia că îţi cunosc adevăratul caracter, apoi… Se opri cu un zâmbet forţat. Fetele mele nu sunt mai puţin înclinate decât altcineva spre răspândirea bârfelor. După cum ai spus ieri, bârfa este licitaţia legală din societatea noastră. Până şi fetele mele au preţul lor.

Expresia pierdută de pe chipul ei îl făcu să simtă cum

i se răsuceşte ceva în piept, făcându-l să-şi dorească să o scuture şi să afle cine o ameninţase în trecut cu bârfa. Îl făcu să-şi dorească să îi apere onoarea.

Ce absurd! Din câte ştia el, ea nu avea onoare. De obicei, femeile frumoase, chiar şi cele fără avere, ajungeau să se mărite înainte să atingă vârsta la care puteau să ajute la gestionarea unei şcoli, dacă nu cumva, dintr-un motiv oarecare, deveneau neeligibile pentru căsătorie. Exista o singură cale prin care ea ar fi putut să facă aşa ceva.

Totuşi, privirea ei neliniştită îl bântui până ce îşi mişcă îmbufnat mâna la locul potrivit.

— O să încerc să fiu mai atent în preajma lor.

Un zâmbet recunoscător îi atinse buzele.

— Aş aprecia asta… Anthony.

La auzul numelui pe buze ei, se dezlănţui un iureş înflăcărat de emoţie înăuntrul lui, fiind copleşit de amintiri dulci cu părinţii lui, care îşi şopteau unul altuia diverse lucruri. Până când mama murise şi viaţa idilică pe care o cunoscuse se încheiase.

Dumnezeule, de unde venise reacţia aceea? Şi de ce acum, cu această mică profesoară de şcoală? Trebuia să îşi ţină emoţiile în frâu în preajma ei. Ea nu era precum femeile uşuratice pe care obişnuia să le seducă, putea să îi între pe sub piele, iar aşa ceva nu trebuia să se întâmple.

Mai ales cu o femeie în care nu putea să aibă încredere. Ea era la fel de clevetitoare ca orice alt crai, numai că se pricepea mai bine să o ascundă.

— Ce să mai cânt? se auzi vocea fetei de la pian.

La naiba, muzica se oprise! Şi niciunul dintre ei nu observase.

Madeline păli, apoi aruncă o privire spre ceas.

— O să ratezi întâlnirea cu administratorul tău dacă mai rămâi mult pe aici, Lord Norcourt.

Ea îl concedia, iar el ştia de ce. Nu mai putea să reziste mult la întâlnirea lor semiprivată. Nici el, dacă era să fie cinstit.

— Da, bănuiesc că ar trebui să plec, rosti el.

În vreme ce un cor de proteste dezamăgite răsună la

auzul afirmaţiei lui, se întoarse şi le zâmbi fetelor.

— Există întotdeauna ziua de mâine. Iar mâine nu mai am nicio întâlnire.

— Dar mâine o să fim în altă parte, se plânse domnişoara Seton.

Madeline tresări.

— Oh, am uitat complet de călătoria noastră la menajerie! Se întoarse spre el. Toată şcoala vine. Am organizat-o luni întregi.

— Pot să vă însoţesc?

— Este o idee excelentă, îl surprinse ea spunând. Doamnei Harris îi place să aibă însoţitori bărbaţi pentru asemenea ieşiri, dacă putem să facem rost de ei. Deci, presupunând că este în regulă, ne întâlnim aici la opt dimineaţă. Un zâmbet cochet îi arcui buzele. Dacă te poţi trezi devreme două dimineţi la rând, vreau să spun.

— Eu pot dacă şi *tu* poţi, domnişoară Prescott. Apoi adăugă: Nu-ţi face griji, pot să fac tot ce aleg să fac.

Inclusiv să seducă o anumită profesoare de şcoală sub nasul angajatoarei ei.

Gândul acela puse stăpânire pe el şi nu îi mai dădu drumul. De ce nu? O privi cum se îndreptă spre elevele ei, cu posteriorul ei minunat unduindu-se ademenitor. El încercase să tragă de timp ca să afle de ce îşi dorea afurisita aceea de petrecere, iar asta nu o făcuse decât să fie şi mai hotărâtă să-i forţeze mâna.

Aşa că poate trebuia să o seducă. Lucru care îl putea asigura că ea îşi respecta promisiunile, indiferent ce se întâmpla cu petrecerea cu oxid de azot. Dacă ea ceda, el avea cu ce să o ţină în şah, ceva care să-l ajute să reducă riscurile.

„Ai spus că este genul care îşi doreşte să se mărite. Erai sigur că este o inocentă neprihănită”, vociferă conştiinţa lui moartă de mult.

La început, da, dar acum se îndoia. Reacţia ei la discuţia despre bârfe, dorinţa de a-şi risca poziţia, cele câteva îmbujorări o declarau drept o femeie cu o oarecare experienţă. Ar fi putut să jure că Madeline ascundea ceva –

un trecut nefericit, poate un iubit incapabil.

Ea pretindea că nu putea fi ispitită de seducţie. De ce nu, dacă moralitatea nu era importantă pentru ea, aşa cum susţinea? Majoritatea femeilor ar fi fost dornice să se bucure de atenţia unui lord. Ar fi flirtat şi ar fi încercat să-l ademenească în mrejele lor, sperând să câştige o căsătorie. Dacă ea chiar se credea imună la ispită, trebuia să fie din pricina vreunui idiot care o pusese în gardă în preajma bărbaţilor când nu reuşise să o seducă.

El nu avea să facă aşa ceva.

La gândul rezervatei domnişoare Prescott întinsă sub el, demonul dinăuntrul lui începu să dănţuiască. Cât de mult i-ar fi plăcut să privească ochii aceia de pisică încălzindu-se, în sfârşit, în timpul plăcerilor nesăbuite ale iubirii!

„Pur şi simplu o vrei în patul tău. Acesta este motivul real pentru care eşti hotărât să crezi că este o uneltitoare, ca să ai o scuză să o seduci”, spuse aceeaşi voce supărătoare.

Anthony se încruntă. Nu mai avusese niciodată nevoie de o scuză; cu siguranţă nu avea nevoie de una acum.

„Este primejdios să o seduci, şi ştii asta. Totuşi, eşti dispus să rişti totul ca să o ai. De ce? Pentru că este prima femeie a cărei companie ţi-a plăcut în afara dormitorului”.

Gândul acela îl făcu să simtă un fior rece.

Cu o înjurătură, se îndreptă spre uşă. Era absurd. Poate că îi plăcea mintea ei ascuţită şi iute, dar nu era atât de prost încât să-i permită unei uneltitoare să-i întoarcă viaţa cu susul în jos.

Să se culce cu ea făcea doar parte din planul lui de a o face să-şi ţină promisiunea în privinţa înscrierii Tessei acolo. Nimic mai mult.

Capitolul 8

Dragul meu văr,

Nu mai intru în jocul tău legat de Lord Norcourt, deşi chiar îmi place nemulţumirea ta. Ştiu că o să păstrezi acest secret... Lord Norcourt vrea să-şi înscrie nepoata aici, aşa că domnişoara Prescott a sugerat ca, în schimb, să le predea fetelor ei lecţii despre cum să recunoască libertinii. El a fost de acord. Probabil că tu nu o să fii de acord, dar, după ce am auzit cum au descris elevele prima lecţie, încep să cred că ideea ei a fost inspirată.

Prietena ta care te tachinează,

Charlotte

Madeline se strecură în şcoală şi se grăbi să urce pe scările din spate, recunoscătoare că nimeni nu observase că intrase pe acolo. Toată lumea se adunase în grădina din faţă, împărţind un mic dejun rapid format din cozonac şi ceai, în vreme ce îşi aşteptau trăsurile.

Dar ea venise prin pădure, având nevoie de câteva momente de singurătate ca să-şi adune gândurile şi să se pregătească pentru ziua ce se anunţa.

Trebuia să fie în forma cea mai bună când sosea vicontele şi să deţină controlul. Anthony nu avea să o prindă cu garda jos doar pentru că…

Scoase un geamăt. Nu trebuia să-i spună Anthony, nici măcar în mintea ei! Acela era cel mai sigur mod de a greşi şi de a-l pronunţa de faţă cu elevele. În plus, el avea să dispară în două săptămâni. Nu avea niciun rost să credea că putea să existe vreun viitor pentru ei.

Totuşi, numele lui de botez i se potrivea foarte bine. Iar el o *rugase* să îi spună Anthony. Amintirea strălucirii mocnite din ochii lui din clipa aceea o făcu să simtă că stă să leşine…

Să leşine? Ce gând de neacceptat! Era la fel de prostuţă ca fetele ei, cedând flirturilor pentru că o făcea să se simtă cu capul în nori. Nu era deloc înţelept.

Dacă el nu ar fi excelat în privinţa flirtului, având abilitatea de a şti exact unde să atingă o femeie… De

fiecare dată când îi atinsese mâna în treacăt, pulsul ei tresărise. Iar cu o zi în urmă, când îşi odihnise degetele chiar deasupra posteriorului ei în timp ce dansau, ea îşi închipuise cum alunecau tot mai jos…

O încruntare îi brăzda fruntea. În orice caz, de ce încerca să o seducă? Alţi gentlemeni nu o făceau niciodată, nu după ce îi descopereau pasiunile. În general, să o privească în timp ce număra dinţii unui arici mort le stingea înflăcărarea. Mai ales când ea arăta pentru ştiinţele naturii acelaşi entuziasm pe care o altă femeie îl afişa pentru broderie.

Bărbaţii voiau să se însoare cu femei cărora le plăcea broderia. Desigur, Anthony nu o văzuse făcând altceva decât să predea şi să danseze, nu o observase încă în ipostaza de femeie de… nemăritat.

Cu un pufnit, se duse la biroul ei ca să pună în săculeţ diferite lucruri pentru ieşirea lor. De parcă flirturile lui aveau de-a face cu ideea de curtat. Erau doar un mod de a-şi păstra vii abilităţile de libertin, în timp ce îşi petrecea timpul într-o şcoală de fete. De aceea îşi folosea privirea înflăcărată ca să o dezbrace de haine şi să o facă să se simtă expusă… dorită. Îşi exersa tehnicile, la fel cum un spadasin făcea fandări ca să-şi păstreze muşchii în formă, nimic mai mult. Dacă nu cumva…

Un fior îi traversă şira spinării. Poate că el nu îi credea motivele pentru care îşi dorea petrecerea. Poate că bănuia că avea alt motiv şi se folosea de flirt ca să-l ascundă.

Dar era absurd. Cum să ghicească el aşa ceva? Nu avea niciun motiv să o facă. Ea era doar peste măsură de prudentă.

Ceva ateriză pe podea. Dumnezeule, în toată agitaţia ei îşi scăpase caietul de notiţe!

În timp ce se aplecă să îl ridice, observă că o tăietură de ziar ieşi din caiet. Doamna Jenkins, căreia fusese nevoită să-i dezvăluie scopul pentru care se afla în Londra, i-o dăduse în dimineaţa aceea, iar ea îl strecurase în caiet ca să o citească mai târziu.

Aşezând caietul sub braţ, îşi îndreptă spatele pentru a

citi tăietura:

Potrivit unor surse de încredere, Sir Humphry Davy, actualul preşedinte al Societăţii Regale, şi soţia lui, Lady Davy, au de gând să se retragă în *Cornwall săptămâna viitoare, ca el să-şi îmbunătăţească sănătatea şubredă acasă la mama lui,* în *Penzance, pe perioada sezonului de Paşte*.

„Săptămâna viitoare!” Dar abia dacă mai avea ceva timp la dispoziţie!

Trebuie să insiste pe lângă Anthony în legătură cu importanţa aranjării acelei petreceri cât mai curând.

— Ai ajuns devreme, spuse o voce din uşă.

Ea se întoarse şi îl zări pe afurisitul pur şi simplu viconte stând acolo.

— Sunt mereu aici la ora asta, minţi ea.

— Cu excepţia zilei de ieri.

Ea tresări.

— Am dormit mai mult ca de obicei. Ţi-am spus.

El intră şi închise uşa în urma lui, ca o bestie care îşi urmărea prada.

— Din cauza tatălui tău bolnav?

Oh, Dumnezeule, cum să răspundă la întrebarea aceea? Conta dacă el ştia?

Chiar dacă ştia, putea să afle cu uşurinţă adevărul de la fete. Dacă făcea tam-tam, doar îi atrăgea atenţia asupra poveştii.

— Da. A avut probleme… azi-noapte.

— Ce fel de probleme? A fost văzut de un doctor?

— Boala lui nu este dintre cele pe care le poate vindeca vreun doctor.

Nu cu medicamente, în orice caz.

— Este pe moarte?

Urma de îngrijorare sinceră din vocea lui o surprinse, apoi o nelinişti. Nu putea să-l lase să-i pună întrebări despre *papa.*

— Voiai ceva?

Cu o sprânceană arcuită care recunoscu refuzul ei de a discuta mai departe, el arătă spre mâna ei.

— Ce este aia?

Iute, ea împinse tăietura în buzunar.

— Nimic. O reţetă.

— Ah…

Judecând după privirea lui îngustată, nu o credea.

— Nu ar trebui să fii aici singur cu mine. Este periculos.

Un zâmbet diabolic îi arcui gura.

— Îmi place pericolul.

— Asta nu e o surpriză, murmură ea. Dar mie nu îmi place. Dacă îşi dă cineva seama că suntem aici singuri…

— Nu o să-şi dea seama. Am venit prin spate, apoi am intrat nevăzut din grajduri. Toată lumea era mult prea ocupată în faţă. Îşi coborî glasul într-o şoaptă senzuală: Am vrut câteva momente în privat cu tine.

Pulsul ei începu să se înteţească în modul cel mai supărător Venise să o caute, ceea ce era cu siguranţă periculos. Nimeni nu ştia că vreunul dintre ei se afla acolo, aşa că putea să-i facă orice îşi dorea şi nimeni nu-l putea opri.

Şi totuşi, din moment ce erau singuri, ce şansă mai bună putea avea pentru a cere ce îşi dorea?

— De fapt, mă bucur că eşti aici. Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva.

— Oh?

Amuzamentul reveni în ochii lui de un albastru viu şi vesel, în timp ce se apropia.

— Avem puţin timp la dispoziţie, aşa că trebuie să vorbesc scurt şi la obiect. Toată lumea o să se întrebe de ce n-am ajuns încă. Şi, probabil, de ce nu ai ajuns nici *tu.*

— Deci angajatoarea ta a fost de acord să mă luaţi cu voi în excursie?

— A sugerat asta înainte să apuc s-o întreb. Probabil s-a gândit că ar fi util să fim însoţite de un bărbat.

Privirea lui pluti spre gura ei.

— Şi tu? Crezi că este util?

Ei i se părea înviorător.

— Este util pentru fete.

— Eu n-am întrebat de fete. Am întrebat de tine.

Păşi mai aproape, mult prea aproape. Pulsul ei se avântă în bătăi nebuneşti, iar pântecul o trădă pentru că se strânse cu totul pe dinăuntru. Dumnezeule, era la fel de previzibilă ca o oaie în călduri!

Şi, asemenea berbecului, el lăsă un zâmbet arogant să i se deseneze în colţurile gurii, apoi se avântă înainte pentru a o prinde de talie, în schimb, îi trase caietul de sub braţ, unde încă era îndesat.

Stânjenită, ea încercă să-l recupereze, dar el se întoarse ca să citească ce era scris pe copertă.

— *Istorie naturală a faunei din Anglia*, de Madeline Prescott. El arcui o sprânceană spre ea. Scrii?

Obrajii i se aprinseră.

— Fără editor, mă tem. Este mai degrabă pentru uzul meu. E o cronică a cercetărilor mele legate de obiceiurile diferitelor animale.

Îngrozită, îl privi cum frunzăreşte caietul, citind în tăcere până când ajunse la ceva care îl făcu să râdă zgomotos.

— Bestii de câmp. El îşi ridică privirea spre ea, cu ochi sclipitori. După ce-mi închei lecţiile, trebuie să adaugi un capitol despre *bestii de salon.* Asta sigur o să te ajute să găseşti un editor.

— Sau o să fiu izgonită din Londra de prietenii tăi bestii pentru că le-am expus trucurile, replică ea sec.

El continuă să frunzărească.

— Nu văd nicio menţiune despre oxidul de azot, comentă el, înşelător de nonşalant.

Dumnezeule sfinte, iar îşi băga nasul în lucrurile ei!

— Acelea se află într-un caiet separat. Unul despre produse chimice. Mai încercă o dată să-l recupereze, dar el o prinse de mână cu mâna lui liberă. În timp ce degetele lui se strânseră peste ale ei, fu traversată de un fior.

— Te rog să-mi dai caietul înapoi, Lord Norcourt.

— Credeam că o să-mi spui Anthony în privat,

murmură el, întorcându-i mâna ca să-i mângâie palma cu degetul mare.

Ea dădu să-şi retragă mâna, dar îşi aminti de scopul ei şi nu o făcu. În schimb, îl lăsă să-i deseneze cercuri în palmă, chiar dacă atingerea lui o făcu să simtă cum fiecare părticică dinăuntrul ei se încordă.

— Credeam că o să aranjezi o petrecere pentru mine.

— O să aranjez.

— Când?

El ridică din umeri.

— Mă văd cu prietenul meu în după-amiaza asta, dar o să dureze câteva zile…!

— Sâmbătă. Vreau să fie aranjată sâmbătă.

— Sâmbăta *asta?* El pufni. Eşti nebună? Trebuie să fie trimise invitaţiile, să se stabilească un loc…

Îşi trase mâna dintr-a lui ca să-şi recupereze caietul.

— Sâmbătă, repetă ea. Atunci trebuie să fie.

Refuzând să dea drumul caietului, el o privi atent.

— De ce?

— Pentru că nu am încredere că o să te ţii de promisiune, de aceea.

— Aş fi nebun să nu o fac, zise el enervat. Ştiu ce o să se întâmple în două săptămâni dacă nu o fac. Dar am vorbit despre organizarea petrecerii atât de curând.

Dându-şi seama că el nu avea să se lase înduplecat fără a primi o explicaţie, ea se chinui să găsească ceva convingător.

— Sâmbăta următoare avem întrunirea lunară de la şcoală la care sunt obligată să particip. Şi nu pot să plec apoi la o petrecere…

— Fiu am putut.

— Tu nu trebuie să predai mai multe lecţii, apoi să te întorci acasă ca să îngrijeşti un tată bolnav. Singura seară în care cineva poate să stea cu el este sâmbăta, seara obişnuită de întrunire, minţi ea. Nu pot să-l las singur.

Măcar acest lucru era adevărat.

— Ah, da, tatăl bolnav. O suspiciune evidentă străluci în ochii lui, în timp ce îşi folosea strânsoarea exercitată

asupra cărţii ca să o aducă mai aproape. Foarte bine, o să văd dacă pot aranja petrecerea sâmbătă. Atâta vreme cât ce mi-ai oferit la schimb rămâne în picioare.

— Altceva în afară de a-i permite nepoatei tale să se înscrie aici, vrei să spui? întrebă ea pe un ton acid.

— Ceva care să mă încurajeze să merg dincolo de înţelegerea noastră iniţială. Privirea lui calculată hoinări spre gura ei. Un stimulent în plus, dacă vrei.

Poate că nu ar fi trebuit să insiste ca el să organizeze petrecerea atât de curând.

— Ce fel de stimulent?

Chipul lui se aprinse.

— Ştii exact la ce fel de stimulent mă refer.

Nu avea cum să interpreteze greşit acea privire. Sau ce îşi dorea el.

Prefăcându-se că nu înţelegea, îl privi cu un aer de superioritate.

— Prefer ca lucrurile să fie spuse clar. Astfel, niciunul dintre noi nu se poate plânge că a fost înşelat în îndeplinirea termenilor înţelegerii noastre.

— Întotdeauna gândeşti ca o profesoară de matematică. O scrută din priviri aşa cum făcuse cu o zi înainte. Numai că de astă dată zăbovi pe sânii ei, pe pântec, pe şolduri. Măcar o dată, încearcă să gândeşti ca o femeie!

— *Asta* fac. Ea se chinui să ignore învolburarea stranie pe care el o provoca peste tot pe unde îi trecea privirea. Gândesc ca o femeie cu bun-simţ, care ştie când o bestie încearcă să o tragă în jos.

— Dacă eu sunt o bestie, doamnă, atunci tu eşti o clevetitoare.

— Ba nu sunt!

Un zâmbet îi strânse buzele într-o linie subţire.

— M-ai şantajat ca să-ţi dau ceea ce vrei. Ce altceva te face să fii aşa?

„Disperarea”.

Dar nu îndrăzni să spună. Dacă el i-ar fi cunoscut situaţia, nu ar mai fi ajutat-o niciodată. Se putea să-i

afecteze demersul dacă unchiul lui afla vreodată. Tristul adevăr era că ea avea nevoie de el mai mult decât avea el nevoie de ea. Aşa că pur şi simplu trebuia să găsească o cale de a obţine ce îşi dorea de la el fără să-şi piardă virtutea.

— Ar trebui să presupun din tăcerea ta prelungită că eşti de acord cu felul în care ţi-am judecat caracterul? întrebă Anthony tărăgănat.

— Fireşte că nu. I-ai spus doamnei Harris că preferi femeile care ştiu ce vor şi cărora nu le este ruşine să-şi ia ce doresc. Asta este tot ce fac.

Privind-o pieziş, el trase caietul din mâna ei, apoi se apropie de birou şi îl aşeză acolo.

— Şi tot ce fac *eu* este să mă asigur că nu mă înşeli cu cerinţele tale.

— Îndrăznesc să spun că nicio femeie nu te-a înşelat vreodată din moment ce tu eşti cel care trage de corzi, mormăi ea.

El încremeni, apoi îşi frecă absent mâna stângă – aceeaşi mişcare pe care ea o observase mai devreme când ei fusese agitat.

— Ai fi surprinsă. Când se întoarse cu faţa spre ea, ochii îi străluciră ca nişte pietre glaciale, în timp ce trecură atent peste rochia ei de muselină verde. Dar nu am de gând să mai las să se întâmple aşa ceva cu tine sau cu oricine altcineva. Aşa că, dacă îţi ofer petrecerea sâmbătă, mă aştept la o recompensă suplimentară.

Şi era foarte limpede despre ce fel de recompensă putea fi vorba.

Dumnezeule, aşa îi trebuia dacă se purtase ca o femeie uşoară când el o sărutase cu o zi înainte! Asta, pe lângă felul ei sincer de a vorbi şi pe lângă uneltirile ei, îl făcuse să creadă că era mai obraznică decât în realitate.

Dar, dacă îl punea la punct, el îşi pierdea interesul, căci nu-l atrăgeau femeile lipsite de experienţă. Atunci nu avea să-i ofere nimic pe post de *stimulent.*

Şi, chiar dacă petrecerea cu oxid de azot nu îi permitea să ajungă la Sir Humphry, se putea să mai aibă

nevoie de legăturile lui Anthony. Ca posibilă cucerire, putea avea mai multe pârghii pe viitor. La urma urmei, trebuia doar să flirteze şi să-l lase să o sărute ori să o atingă de câteva ori. Nimic *prea* riscant; doar cât să obţină ce îşi dorea.

„Doar vrei să vezi cum este”, spuse o voce undeva în adâncul minţii ei. O făcu să tacă. Un pic de curiozitate nu strica niciodată, atât timp cât nu o lăsa să meargă prea departe. Ceea ce nu avea să facă dat fiind tot ce ştia despre pericole. Ce femeie raţională şi inteligentă ar fi făcut-o?

— Încă nu ai menţionat ce recompensă.

Arcuirea înfumurată de pe buzele lui îi arătă că se aşteptase ca ea să cedeze.

— Este simplu. După petrecerea de sâmbătă, îţi petreci restul nopţii în patul meu.

Afirmaţia lui directă o surprinse atât de tare, încât izbucni într-un râset nervos.

— Nu fi absurd!

El îşi arcui o sprânceană.

— Ideea de a împărţi patul cu mine ţi se pare absurdă?

I se părea alarmantă, îngrozitoare… şi teribil de ispititoare. Totuşi, nu îndrăznea să-l respingă direct. Cheia era să-l ţină aproape, dar nu prea aproape, până când nu o ajuta să-l întâlnească pe Sir Humphry.

— Este doar atât de previzibilă! Intenţionat îşi imprimă în voce o notă de dispreţ. Credeam că eşti mult mai fin ca seducător. Niciun crai care se respectă nu ar trebui să negocieze ca să ajungă în patul unei femei.

O dorinţă evidentă se aprinse pe chipul lui.

— Mă provoci să te seduc?

— Sigur că nu!

— Ah, dar eu cred că *da.* Iar mie îmi plac provocările.

Oh, Dumnezeule, lucrurile nu mergeau chiar aşa cum sperase ea!

— Dacă să fiu fin este ceea ce îmi ceri, continuă el, în timp ce veni spre ea, o să accept un stimulent mai puţin

previzibil de la tine.

— Nu putem să discutăm despre asta acum. Suntem aşteptaţi afară.

Trecu pe lângă el şi băgă caietul în săculeţ, dar, înainte să-l închidă, Anthony veni din spate şi o ţintui la birou.

O tulbura faptul că nu putea să îl vadă. Totuşi, când încercă să se strecoare printre el şi birou, o prinse de eşarfa de muselină strânsă în talie.

— Nu fugi! Îşi coborî capul atât de aproape încât reuşi să-i simtă aroma uleiului de ras. Am nevoie doar de un moment ca să-ţi explic ce vreau.

Când degetul lui alunecă înainte şi înapoi pe sub centura prinsă la spate, ea fu nevoită să se împotrivească fiorului mătăsos care dansă peste tot pe pielea ei. Dar nu reuşi să reziste în faţa imaginii care i se trezi în minte, la gândul că el îi dezlega eşarfa şi o lăsa să cadă la pământ, înainte de a descheia fiecare nasture al corsajului…

— Bine, spuse ea sec, dornică să scape de el înainte să nu înnebunească. Spune-mi ce stimulent îţi doreşti ca să ne putem să ne alăturăm celorlalţi.

— Într-o zi, până sâmbătă, trebuie să-mi permiţi să-ţi dau o lecţie privată de seducţie. Glasul lui răguşit trecu peste fiecare dintre terminaţiile ei nervoase. Şi trebuie să includă mai mult decât simple săruturi.

Când îşi atinse uşor nasul de gâtul ei, pulsul începu să-i danseze într-un ritm nebunesc. Bărbatul era un artist al senzualităţii. Cum Dumnezeu putea ea să supravieţuiască lecţiei lui de seducţie?

Menţinând rolul pe care şi-l asumase, ea spuse:

— Ce te face să crezi că am nevoie de lecţii?

— Spui că încercările de a te seduce sunt inutile pentru că asemenea lucruri nu te pot ispiti. În cel mai rău caz, vreau să-ţi dovedesc că pot.

— Te-ai gândit oare, domnule, întrebă ea tăios, scoasă din minţi de abilitatea lui infailibilă de a vedea prin ea, că s-ar putea să nu fiu atrasă de tine? Că s-ar putea ca încrederea ta arogantă şi stilul tău nesăbuit să mi se pară

enervante?

Spre surprinderea ei, el râse.

— Nu, asta nu mi-a trecut prin minte. Mai ales după ce te-a topit sărutul meu.

Se topise? Iar el observase? Acum că stătea să se gândească mai bine, da, simţise că i se înmuiaseră picioarele. Lucru care putea să explice senzaţia de leşin. Şi insistenţa lui hotărâtă.

Gura lui se mută dinspre gâtul spre urechea ei, pe care o dezmierdă insistent cu limba lui.

— Aşa că o să avem lecţia noastră. După petrecere, dacă încă ţi se mai pare absurdă ideea de a împărţi patul cu mine, o să considerăm că înţelegerea noastră s-a încheiat. O să termin cea de-a doua săptămână aici, tu o să vorbeşti cu mare entuziasm despre mine cu doamna Harris şi o să încheiem socotelile.

El îi prinse uşor între dinţi lobul urechii, trimiţându-i fiori de încântare până în degetele de la picioare.

— Totuşi, pun pariu că alegerea ta o să fie cu totul alta.

De asta îi era frică. Era chiar mai priceput decât se aşteptase, dacă era să se ia după lucrurile extraordinare pe care dinţii lui le făceau urechii ei, lucruri care dădeau un nou sens cuvântului *fin.*

Tocmai se pregătea să se întărească şi să se retragă – chiar încercă –, când el o întoarse în braţele lui şi îşi coborî gura peste a ei…

Doamne Dumnezeule!

O sărută cu o plăcere încântătoare, care îi învălui pielea într-o ploaie de fiori incandescenţi. Se aplecă spre ea până ce o prinse între birou şi trupul lui neînduplecat şi atât de viril, apoi îi captură gura, de parcă îi aparţinea de drept.

Iar ea se topi. Niciun alt cuvânt nu era potrivit.

Parcă pentru a-i alimenta reacţia, Anthony îi răvăşi gura cu atâta hotărâre încât ea uită unde se aflau. Dezmierdările prelungi şi înnebunitoare ale limbii lui îi determinau pulsul să se zbată sălbatic, şi pielea ei să se simtă de parcă stătea să explodeze, dornică să-i simtă

atingerea, dorindu-i atingerea. Poate de aceea abia observă când mâna lui alunecă în sus ca să-i acopere sânul, mângâindu-l prin rochie.

Apoi, sfârcurile începură să se întărească şi să doară. *Asta* reuşi să observe.

Încercă să-şi amintească tot ce citise despre împerecherea animalelor, dar mintea îi era prea înceţoşată de parfumul lui, de uleiul de ras, de dezmierdările evident posesive ale limbii lui, de cealaltă mână care alunecă de la bărbie la gât şi apoi pe sub ţesătura cămăşuţei şi a rochiei…

— Anthony! Ea se trase brusc înapoi, oprindu-i mâna, înainte să o atingă pe sub rochie. Nu trebuie…

— Nu trebuie să facem nimic. Ochii lui străluciră spre ea. Iar tu, scumpo, îmi datorezi o lecţie!

— Aici? Acum? Este prea periculos.

— Nimeni nu ştie că am ajuns. Cu siguranţă, nu-şi dau seama că suntem amândoi aici sus singuri.

În mod logic, ştia că nu ar fi trebuit să-l asculte – nimic nu o oprea pe doamna Harris sau pe altă profesoară să vină să ia ceva de acolo. Dar chiar *se aflau* la ultimul etaj, în apropiere nu era niciun birou, iar uşa *era* închisă, nimeni nu era prin jur şi…

Iar ea voia să vadă ce avea el să facă şi cum se putea simţi.

La naiba cu el! O molipsea cu nesăbuinţa lui.

— Să ştii că s-ar putea să nu mai avem altă şansă, continuă el, în timp ce îi depuse pe gât săruturi fierbinţi.

De astă dată, ea nu făcu nimic ca să-l oprească atunci când mâna lui alunecă pe sub rochie şi îi cuprinse sânul, apoi îl mângâie cu mişcări lente şi delicate, care alinară durerea din sfârcuri, doar ca să crească din nou câteva secunde mai târziu.

Ea îl apucă de umeri» mai mult ca să nu se prăbuşească într-o grămadă inertă la picioarele lui. Degetele lui îi cuprinseră acum sfârcul… Oh» Dumnezeule! mai jos înăuntrul ei, un fel de lichid se strecură prin părul feminităţii ei, iar carnea de dedesubt deveni încordată şi

fierbinte.

Deci *aşa* se simţea seducţia – acea nevoie înflăcărată de a-i simţi mâinile pe sâni, pe sfârcuri, în locul strâmt şi dureros dintre picioare…

Iar ea îi spusese că era imună la asemenea ispite?

Nu era de mirare că răsese de ea.

Gura lui o căută din nou pe a ei şi o sărută cu atâta hotărâre încât nu mai observă unde se îndrepta cealaltă mână, până când alunecă pe sub rochie între picioarele ei. Dar, când îi mângâie feminitatea prin straturile de material, iar ea se arcui din instinct sub mâna lui, ştia că intrase într-o încurcătură foarte mare.

Pentru că era cel mai extraordinar lucru pe care îl simţise vreodată. Cu o atenţie deosebită, o mângâie acolo jos, unde corpul ei devenise încordat de dorinţa de a fi atins şi care acum începea să zvâcnească sub efectul fiorului produs de mângâierile lui scandaloase. Mâinile lui erau peste tot pe ea, frecându-i sfârcul sus, dezmierdând-o prin rochie jos. Ea scoase un scâncet, înainte să apuce să şi-l reprime, iar reacţia lui fu să o cuprindă pe deplin între picioare, atât de apăsat încât era sigură că el avea să simtă…

Madeline se chinui să se elibereze.

— Te rog, Anthony! Dacă o să continui să mă atingi aşa, rochia mea o să aibă o pată umedă şi nu mai am alta cu care să mă schimb aici.

— O pată umedă? După o clipă, chicoti. Ah, da, o pată umedă. Numai tu te-ai gândi la un asemenea lucru practic într-un moment ca ăsta.

— Nu am de ales.

— Există o cale prin care să se evite pata umedă. El încetă să o mai mângâie jos, dar numai ca să-i ridice rochia pe picioare. În plus, încă n-am terminat lecţia.

— Încetează! strigă ea, apucându-l de mână. Nu pot risca să-mi pierd postul de profesoară. Dacă ne găseşte cineva aici împreună…

— Nu o să ne găsească, spuse el cu răsuflarea întretăiată, chiar dacă nu îşi retrase mâna.

— De unde ştii?

— Uşa este închisă, o să auzim dacă vine cineva cu mult înainte să ajungă la noi, iar spaţiul de sub biroul tău este suficient de mare încât să ascundă doi oameni.

Felul în care el se gândise la toate detaliile o făcu să se oprească o clipă, însă nu se opuse când continuă să-i mângâie sânul.

— Înţeleg că ai mai făcut aşa ceva înainte, spuse ea cu sufletul la gură.

— O dată sau de două ori.

— În timp ce încercai să eviţi soţii geloşi?

El chicoti.

— Numai dacă se sculau din mormânt. Prefer văduvele, ai uitat?

— Atunci de ce vrei să mă seduci pe mine?

El îi desenă săruturi ample pe obraz.

— De ce vrei să schimbi termenii înţelegerii noastre?

Îşi trase capul înapoi şi îl privi lung, apoi zări privirea calculată înainte ca el să apuce să o ascundă.

Simţi cum i se strânge gâtul sub o durere bruscă şi brutală. Avusese dreptate de la bun început. El nu îi crezuse motivele pentru care îşi dorea petrecerea cu oxid de azot. O atingea şi o săruta doar ca să o facă să mărturisească adevărul.

Şi aproape că reuşise să o facă să uite totul.

Cu o forţă născută din mânie, îl dădu brusc la o parte.

— Ţi-am spus de ce, rosti ea în timp ce el se îndepărtă împleticindu-se, luat prin surprindere. Iar lecţia asta s-a terminat.

Ocoli iute biroul, dornică să fie între ei înainte ca el să o prindă din nou.

— Oh, nu, nu o să faci asta! O îmbujorare întunecată îi coloră obrajii, în timp ce o urmări, cu o dorinţă profund animalică pe chip. N-am terminat. Nu până când nu văd cum atingi culmile plăcerii!

— De parcă ţi-ar păsa de asta. Ea înconjură biroul ca să-l evite. Crezi că mint în privinţa motivelor pentru care vreau petrecerea şi ai impresia că, dacă mă seduci, o să-ţi

spun secrete pe care nu le am. De aceea faci asta.

Deşi el scoase un râset aspru, rigiditatea maxilarului îi dezvălui mânia.

— Serios?

— Ce alt motiv ai putea avea pentru a încerca să te culci cu mine?

— Ai fi surprinsă. Privirea lui severă o studie din cap până în picioare. Sau poate că nu. Dar oricum am de gând să-ţi aflu secretele, scumpo. Şi asta nu este tot. Oh, nu!

Cu ochii arzând într-un albastru fierbinte, el îi privi lung buzele întredeschise, sânii care se înălţau şi coborau şi mâinile tremurânde, care încercau să se ascundă în fuste. Se aplecă şi îşi înfipse mâinile în biroul dintre ei, atât de aproape de ea, încât Madeline aproape se trase înapoi cu un suspin.

— Vezi tu, eu intenţionez să am totul, mormăi el. Intenţionez să mă uit la tine când îţi dai drumul în braţele mele şi intenţionez să fiu cel care îţi oferă asta.

— De ce?

— Pentru că, odată ce ai gustat din pasiunea adevărată, o să tânjeşti după ea în fiecare zi şi noapte până sâmbătă, ştiind că nu o s-o mai poţi gusta din nou decât în patul meu. Şi atunci o să te am exact acolo unde te vreau.

— Eu nu o să împart niciodată patul cu tine, spuse răguşită, sperând că putea să respecte jurământul acela în vreme ce fiecare cuvânt pe care îl rostea el atingea o coardă sensibilă în adâncul ei. Este timpul să pleci, Lord Norcourt. Îţi sugerez să revii la grajduri până când îmi fac eu apariţia afară.

— Nu plec până ce nu ne terminăm lecţia, rosti el, pe jumătate ca un mormăit, pe jumătate ca o ameninţare.

— Atunci plec *eu.*

Ea se îndreptă spre ieşire. Iute ca un şoim, el se întinse, o prinse la uşă şi o ţintui acolo. Când o cuprinse teama, ea îşi înfipse cotul în coastele lui, suficient de tare ca el să scoată un geamăt şi să se dea înapoi. În clipa aceea, Madeline deschise uşa. Era pe jumătatea ieşită când Anthony strigă:

— Stai!

Ea se întoarse şi se uită urât la el, pe deplin pregătită să lupte.

— N-am terminat, scumpo! îi jură el. N-ai decât să fugi, dacă vrei, dar eu *chiar* o să te prind până la urmă şi *chiar* o să terminăm lecţia. Sau nu o să-ţi primeşti petrecerea sâmbăta asta.

— Bine, o să avem lecţia, răspunse ea, mult prea conştientă de jocul delicat în care intrase. Dar mai târziu, într-un loc mai sigur, într-un moment pe care îl aleg *eu.* Şi asta o să se întâmple dacă ieşi afară fără să dai de bănuit.

Grăbindu-se spre scări, coborî iute, până când nu mai putea fi văzută nici de la etajul de deasupra, nici de la cel de dedesubt. Apoi se opri pe scări ca să-şi netezească fustele, să-şi aranjeze părul şi să-şi potolească bătăile nebuneşti ale inimii.

Scăpase ca prin urechile acului. Nu îl mai văzuse niciodată aşa – neîndurător de hotărât să obţină ce îşi dorea.

Nici nu bănuise că avea tulburătorul efect să trezească înăuntrul ei dorinţa de a lăsa precauţia la o parte şi de a-i permite să facă tot ce-şi dorea cu ea. Chiar dacă pulsaţiile din sânii ei şi de mai jos se atenuară, durerea rămăsese, ca o mâncărime care trebuia să fie scărpinată.

„Odată ce ai gustat din pasiunea adevărată, o să tânjeşti după ea în fiecare zi şi noapte până sâmbătă, ştiind că nu o s-o mai poţi gusta din nou decât în patul meu. Şi atunci o să te am exact acolo unde te vreau”.

Se ruga numai să fie în stare a-i dovedi că se înşela.

Capitolul 9

Dragă Charlotte,

Sper că ştii ce faci. Bărbaţii ca Lord Norcourt nu sunt la fel de uşor de manevrat pe cât crezi. Dacă eşti atât de curioasă în privinţa vicontelui, de ce nu-l întrebi pe prietenul tău Godwin despre el? Se zvoneşte că sora lui era amanta lui Norcourt înainte de a se căsători a doua oară. Ea ar trebui să-l cunoască mai bine decât oricine altcineva.

Vărul tău îngrijorat,

Michael

Anthony avu nevoie de toată voinţa de care era în stare ca să nu fugă după Madeline. Dar ea avea dreptate – nu era nici timpul, nici locul potrivit pentru seducţie. Nu putea să-l ajute dacă îi provoca necazuri cu angajatoarea ei.

Şi totuşi…

Când spusese că avea să tânjească după el, de fapt el fusese cel care tânjise. El o visase cu o noapte în urmă. Oricum, niciodată nu dormea bine singur, dar noaptea trecută fusese mai rău ca de obicei, plină de vise capricioase şi erotice, în care ea îi promitea că avea să-i îndeplinească fiecare dorinţă.

Se trezise în zorii zilei, satisfăcându-se, şi tot nu fusese de ajuns. Dornic să o vadă, venise direct acolo. Îşi spusese că reacţiona aşa ca să obţină răspunsuri, ca să se asigure că planurile ei ascunse nu aveau să-i distrugă şansele de a o câştiga pe Tessa.

Se minţise.

Ceea ce îşi dorise cu adevărat fusese să se culce cu ea. Şi aproape că reuşise şi riscase ambele ţeluri.

Dumnezeule, femeia aceea avea o abilitate înfricoşătoare de a scoate bestia din el! Doar trebuie să se uite în ce stare era acum, stând acolo ca un pursânge căruia i se dăduseră bice şi apoi se oprise brusc, cu inima bătându-i nebuneşte, cu sângele învolburându-i-se în urechi şi cu băiatul rău care forţa cusăturile pantalonilor de călărie.

Îşi petrecuse viaţa întreagă chinuindu-se să ţină în

frâu animalul din el, să nu devină sclavul poftelor lui. Avusese nevoie de ani întregi ca să înveţe cum să-şi reţină dorinţa până la momentul potrivit, cum să ducă o femeie în punctul în care nu mai putea să reziste fără ca el să o posede.

Un sărut de la Madeline, şi tot sângele-rece se dusese pe apa sâmbetei. Cu *ea,* nu exista nicio fineţe, nicio faţadă de gentleman, nicio capacitate de a-şi linişti poftele când termina, aşa cum putea să o facă cu alte femei.

În clipa în care o sărutase, stăpânirea de sine începuse să erodeze până ce, într-un final, nevoia îl consumase atât de tare încât, când ea încercase să plece, aproape că o oprise cu forţa. De acum încolo, ea avea să fie prudentă în preajma lui. Dar cine putea să o condamne?

Cea mai rea parte era că el încă nu îşi atinsese scopul iniţial. Tot ce ştia era că ea îşi dorea petrecerea, iar acum o voia mai devreme. Dar motivul încă era un mister. *Ea* încă era un mister, la naiba!

„De ce vrei să mă seduci?”

Întrebarea ei ascuţită răsună în mintea lui Anthony. Se presupunea că trebuia să fie simplu – o ispitea ca să-i dezvăluie secretele şi să nu-i mai poată refuza înscrierea Tessei dacă se întâmpla ceva cu petrecerea. Dar, de fiecare dată când credea că dezvăluia vreun secret, misterul se adâncea.

Se plimbă prin sala de clasă, chinuindu-se să-şi recapete controlul asupra propriului corp, dar îşi tot amintea de expresia de pe chipul ei când îi cuprinsese în mână sânul moale. Ar fi putut să jure că niciodată nu o mai atinsese aşa un bărbat. Totuşi, dacă era aşa, de ce îl lăsase să meargă atât de departe? Avea experienţă sau nu?

Se putea să aibă atâta experienţă încât să ştie că inocenţa aparentă îl atrăgea. Era un lucru care chiar funcţiona pentru că, cu fiecare întrebare fără răspuns, el era tot mai fermecat de ea. Părea o nebunie curată. Nu avea să suporte aşa ceva. Într-un fel sau altul, avea să afle ce punea la cale, chiar dacă trebuia să se furişeze pe la spatele ei şi să înceapă să le pună întrebări elevelor.

Sau doamnei Harris.

Se gândi pentru un moment la posibilitatea aceea. Văduva era la fel de inteligentă ca Madeline. Dacă ajungea să creadă că era interesat de profesoara ei dintr-un motiv oarecare, avea să pună capăt înţelegerii lor. Îndrăznea el să-şi asume riscul?

În cele din urmă, decizia nu mai ţinea de el. Când îşi recăpăta controlul suficient încât să se alăture celorlalţi, nu rămăseseră alte locuri în trăsuri decât cel din landoul deschis al doamnei Harris. Din moment ce ea se ocupase de repartizarea locurilor, era limpede că îl dorea acolo.

Din moment ce doamna Harris îl plăcea atât de mult cât o plăcea el pe ea, putea doar să-şi închipuie că urma să călătorească în trăsură alături de două dintre elevele ei pentru că voia să-i observe chiar ea comportamentul.

Bine, nu avea decât să observe cât voia. Poate că urma să fie atât de absorbită încât el avea, în sfârşit, ocazia să afle mai multe despre Madeline.

Lipindu-şi un zâmbet linguşitor pe faţă, urcă în landou şi îşi promise să fie atent la fiecare cuvânt. Planurile lui legate de Tessa aveau să fie zădărnicite dacă doamna Harris decidea că nu era de încredere.

Din păcate, domnişoara Seton stătea lângă el şi părea hotărâtă să flirteze. Era convins că directoarea era atentă la fiecare observaţie a fetei. Măcar doamna Harris nu putea să vadă cum domnişoara Bancroft, care stătea lângă ea, se înroşea din cale afară de fiecare dată când el arunca o privire spre sărmana fată.

Dumnezeule, spera ca Tessa să fie mult mai raţională decât cele două, altfel avea să fie nevoit să alunge fiecare crai la fiecare bal!

— A fost foarte amabil din partea dumitale să vii cu noi astăzi, domnule Norcourt, spuse domnişoara Bancroft, hotărând că domnişoara Seton nu trebuia să păstreze toată distracţia pentru sine. Trebuie să ai multe lucruri mai importante de făcut.

El ignoră pufnitul doamnei Harris.

— Aveam de gând să-mi petrec ziua pe moşie, dar o

să fac asta mâine. Ce facem acum este mai important. Când nepoata mea Tessa o să înceapă să studieze aici, după Paşte, vreau ca ea să înveţe aceleaşi lucruri pe care vi le predau eu. Nu o să fie în regulă ca ea să intre în societate doar ca să fie dusă de nas de vreun crai. Întoarse o privire directă spre directoare. Nu eşti de acord, doamnă Harris?

— Dacă îmi fac bine treaba, nepoata dumitale nu o să fie absolut deloc impresionată de vreun crai, domnule, cu sau fără lecţiile dumitale.

În mod inexplicabil, scepticismul ei îl irită.

— Iartă-mă, doamnă, dar fetele dumitale nici măcar nu ştiu cum să recunoască un crai, doar dacă el se uită lung la ele sau le pune întrebări evidente despre zestrea lor.

— Nu este adevărat! se împotrivi domnişoara Seton.

Forţând un zâmbet, el îşi atenuă insulta.

— Fireşte, asta nu înseamnă că nu ar fi un merit originea lor bună şi firea lor blândă. În condiţii normale, aş avea o părere greşită despre orice doamnă care crede ce este mai rău despre fiecare bărbat pe care îl întâlneşte. Dar acestea nu sunt condiţii normale. O moştenitoare nu poate fi niciodată prea atentă.

Doamna Harris îl privi cu ochi mici.

— În privinţa asta, cu siguranţă suntem de acord.

— Lasă-mă să le propun însoţitoarelor noastre de drum un simplu test. El încuviinţă din cap spre domnişoara Bancroft. Cine este mai degrabă un vânător de avere, un căpitan de armată sau un bărbat înrolat?

Domnişoara Bancroft se încruntă, îngândurată.

— Din moment ce un bărbat înrolat are mai puţini bani, tind să cred că el ar fi.

Înainte ca el să apuce să o contrazică, doamna Harris oftă.

— Nu neapărat. Bărbaţii înrolaţi nu aspiră să intre în înalta societate – nu este o lume în care să se simtă în largul lor. Pe de altă parte, căpitanii de armată sunt, în general, al doilea fiu al unui nobil, nu primul moştenitor, care îşi doresc şampanie şi au numai bere. Trebuie să se

asigure că pun mâna pe o moştenitoare, chiar şi numai ca un mijloc de a scăpa de armată.

— Aş fi putut să zic şi eu *asta*, rosti domnişoara Seton cu un zâmbet de superioritate. Ofiţerii caută întotdeauna o soţie bogată. În armată nu plăteşte deloc bine.

— Foarte bine, domnişoară Seton, spuse Anthony. Sunt sigur că o să ştii răspunsul şi la următoarea întrebare. Cine are mai multe şanse de a se îneca în băutură, în timp ce se află la o cină de familie, un vânător de avere sau un cavaler bogat amorezat de tine?

— Vânătorul de avere, bineînţeles. Cavalerul o să vrea să mă impresioneze.

— De fapt, dacă este cu adevărat îndrăgostit de tine, cavalerul o să fie atât de nervos încât o să bea ca să-şi menţină viu curajul. Dar vânătorul de avere trebuie să se păstreze cu firea când discută despre viitorul tău cu tatăl dumitale. Dacă nu cumva este nebun de legat, el nu o să bea deloc.

Cu o încruntare, domnişoara Seton se lăsă pe spate în banchetă.

— Nu m-am gândit la asta.

Doamna Harris schiţă un zâmbet viclean.

— Nu sunt sigură dacă trebuie să fiu impresionată sau consternată, Lord Norcourt. Ai o capacitate de înţelegere impresionantă a modului în care funcţionează mintea unui vânător de avere. Dacă nu aş fi ştiut, aş fi fost tentată să cred că *dumneata* cauţi să te însori cu o moştenitoare.

— Eu? Scoase un râs nesigur. Pentru nimic în lume! De ce să te însori cu o fată lipsită de experienţă când sunt atâtea văduve minunate şi experimentate în preajmă, cu care să... iei cina? Pe o văduvă pot să o trimit acasă după aceea şi să mă bucur de restul nopţii în linişte. Nu poţi face asta cu o soţie, indiferent cât de bogată este ea.

Iar alături de văduvele pe care *el* le alegea, nu exista niciodată pericolul că avea să le dorească prea mult, că le putea urmări prea mult, că le oferea prea mult. Şi nici vreun risc că aveau să dezlănţuie fiara care le putea speria de moarte.

Cum probabil putea să o sperie pe Madeline.

Alungă gândul acela tulburător. Dacă ea era intrigantă, aşa cum o credea el, nu avea să se sperie atât de uşor.

— Dar cum rămâne cu copiii? interveni domnişoara Seton. Nu vrei copii?

— Am o nepoată. Este suficient.

„Mincinosule!” El chiar îşi dorea copii, dar nu cu preţul propriei sănătăţi mintale. Ce fel de tată putea fi? Abia dacă îşi cunoscuse propriul tată şi, cu siguranţă, nu putea lua familia Bickham drept exemplu, de vreme ce ei se foloseau de disciplină cu grija şi subtilitatea unui baros. Dacă era prea permisiv? Sau prea puţin permisiv?

Era mai bine să nu încerce decât să regrete greşelile tot restul zilelor, aşa cum făcuse tatăl lui, cu un prostănac drept moştenitor şi un crai drept al doilea fiu.

— Şi când o să fii bătrân? întrebă domnişoara Bancroft. Sigur o să-ţi doreşti o companie. Nu vrei să fii un burlac arţăgos.

El alungă imaginea aceea tulburătoare din minte.

— Nu trebuie să-mi fac griji prea curând pentru asta. Dacă o să ajung să mă simt singur, pot oricând să găsesc o văduvă arţăgoasă care să se mărite cu mine. El schiţă spre doamna Harris un zâmbet liniştit. Cunoşti vreuna, doamnă?

Ea îl privi pieziş.

— Sper că nu vorbeşti despre mine, Lord Norcourt. Deşi recunosc că sunt uneori arţăgoasă, nu sunt nici pe departe *bătrână.*

— Nici nu credeam asta. Nu poţi ai mai mult de 35 de ani.

— De fapt, tocmai am împlinit 36. O expresie nedumerită îi traversă chipul. Cum ai ghicit? Majoritatea oamenilor presupun că sunt mai în vârstă.

— Am un talent deosebit când vine vorba de a spune cu exactitate vârsta femeilor, rosti el, incapabil să-şi ascundă aroganţa din glas.

— *Mie* câţi ani îmi dai? întrebă domnişoara Bancroft.

— 18. Iar domnişoara Seton are aproape 19.

— Asta nu e greu de ghicit, se împotrivi fiica colonelului. Suntem la şcoală şi în curând o să ne facem debutul în societate.

Un aer buclucaş aprinse faţa domnişoarei Bancroft.

— Ghici ce vârstă are domnişoara Prescott!

Era destul de în vârstă ca să-l facă să-i lase gura apă de fiecare dată când se uita la ea.

— 29. Poate 30.

— De fapt, are 25 de ani, interveni doamna Harris. Deşi nu sunt surprinsă că i-ai judecat vârsta greşit. Domnişoara Prescott sfidează întotdeauna aşteptările oamenilor.

25 de ani! Se lăsă pe spate, simţindu-se de parcă fusese fulgerat. Dumnezeule, era mai tânără decât oricare dintre amantele lui! Nu era de mirare că părea suficient de coaptă şi de proaspătă încât să fie numai bună de mâncat.

Şi era de mirare că mângâierile lui o luaseră prin surprindere. Poate că, la urma urmelor, chiar nu era experimentată în dormitor.

Se încruntă. Nu, nu putea să creadă aşa ceva. Prima dată când menţionase stimulentele suplimentare, ea nici nu se înroşise, nici nu se îndepărtase. Dintre toate lucrurile, începuse să vorbească despre negocieri. Ce inocentă făcea una ca asta?

— Domnişoara Prescott este foarte atrăgătoare, spuse domnişoara Bancroft, chipul ei tânăr fiind luminat cu o înflăcărare de peţitoare. Nu eşti de acord, Lord Norcourt?

Conştient de interesul doamnei Harris pentru răspunsul lui, îşi alese cuvintele cu atenţie.

— Fiecare femeie are câteva trăsături atrăgătoare, inclusiv domnişoara Prescott.

— Oh, ea este neobişnuit de frumoasă! interveni domnişoara Seton. Nu crezi?

El zâmbi.

— *Cred* că voi vreţi neapărat să-mi găsiţi o soţie. Dar îi faceţi profesoarei voastre un deserviciu dacă presupuneţi că nu poate să găsească ceva mai bun decât un crai ca mine. Sunt sigur că domnişoara Prescott are pretendenţi

mult mai meritorii.

— Nu are niciun pretendent, protestă domnişoara Seton.

— Niciunul? Nu fu în stare să nu întrebe. Dar, cu siguranţă, a avut în trecut.

— Nu de când este la şcoală.

— De cât timp? întrebă.

— De şase luni, răspunse domnişoara Bancroft. Nu o să aibă niciodată un pretendent dacă îşi petrece tot timpul acasă cu tatăl ei. Nici la întâlnirile noastre nu vrea să vină.

— Gata! Doamna Harris se încruntă la elevele ei. Mă îndoiesc că domnişoara Prescott ne-ar aprecia speculaţiile legate de perspectivele ei maritale, rostite pe la spatele ei.

Deci Madeline reuşise să devină de nepreţuit pentru angajatoarea ei în numai şase luni. Uimitor! Chiar era o femeie foarte inteligentă. Şi minţise când spusese că era obligată să participe la întâlniri. El avusese dreptate… motivul pentru care ea îşi dorea ca petrecerea să aibă loc mai devreme nu avea nicio legătură cu planurile pe care le avea în viaţă.

Un zâmbet sumbru îi atinse buzele. Îl obosiseră eschivările ei. Voia să afle adevărul de la ea. Şi avea de gând să-l obţină într-un fel sau altul.

Trăsura coti pe un drum cunoscut, iar el se încruntă. Trebuiau să viziteze menajeria unui prieten de-al doamnei Harris. Dar singura persoană importantă pe care o cunoştea, care locuia prin apropiere şi deţinea o menajerie era Charles Godwin.

Anthony gemu. Sigur nu. Nu se putea întâmpla aşa ceva. Nu azi. Nu lui.

Dar, chiar când ajunseră pe strada lui Godwin, ştiu că se afla într-o mare încurcătură când îl văzu pe Godwin alături de o femeie pe treptele de la intrare.

Îşi încleştă degetele în pumni. Nu era de mirare că doamna Harris sugerase să vină şi el. Privind spre ea, văzu cum directoarea îl urmărea cu o expresie înfumurată. Era o altă încercare? Probabil.

Ceea ce însemna că se anunţa o zi de-a dreptul

nefericită. Pentru că femeia de pe trepte nu doar că era sora lui Godwin, ci împărţise patul cu Anthony câteva nopţi din cale afară de jenante.

La naiba cu totul!

Capitolul 10

Dragul meu văr,

Ce idee extraordinară să vorbesc cu sora domnului Godwin! E ciudat că nu am aflat niciodată de legătura ei cu Lord Norcourt, în ciuda anilor de prietenie cu domnul Godwin. Chiar trebuia să ai surse foarte extinse de informaţii. Mă întreb de ce oare.

Prietena ta curioasă,

Charlotte

În drum spre reşedinţa domnului Godwin, Madeline se felicită pentru faptul că îşi ţinuse emoţiile în frâu în timpul întregii călătorii, întrebările fetelor despre ce aveau să vadă îi distraseră atenţia.

Dar nu suficient. Anthony părea hotărât să afle adevărul despre petrecerea ei şi nu trebuia să reuşească până când nu se termina totul. Ea trebuia să aibă grijă la fiecare pas. Una era să-i permită să se joace cu ea şi cu totul altceva să o facă să-şi coboare garda.

Cu puţin noroc, doamna Harris se folosise de călătorie ca să afle diverse lucruri despre trecutul lui. Merita să-l aducă cineva cu picioarele pe pământ, iar văduva, cu limba ei ascuţită, era exact femeia care putea reuşi. Madeline aproape că îşi dori să fi fost martoră la întreaga scenă.

Dar ar fi fost de-a dreptul dezastruos, din moment ce fiecare privire pe care el i-o arunca o făcea să i se taie genunchii. Doamna Harris i-ar fi observat slăbiciunea; era foarte atentă la profesoarele şi la elevele ei. Şi, din moment

ce nu avusese niciodată o reacţie atât de ridicolă în prezenţa altui bărbat, cu siguranţă văduva şi-ar fi dat seama imediat.

Slavă Cerului că domnul Godwin era îndrăgostit de văduvă! Dacă Madeline avea noroc, atenţia angajatoarei ei avea să fie distrasă de propria încurcătură romantică.

Trăsura lui Madeline nici nu se oprise bine, că domnul Godwin vru să coboare treptele de la intrare ca s-o întâmpine pe doamna Harris. Şi chiar în urma lui mergea sora lui, Lady Tarley.

Madeline o întâlnise pe femeie o dată, suficient cât să descopere că dimensiunea sânilor lui Lady Tarley o depăşea cu mult pe cea a creierului. Spre deosebire de fratele ei, editorul unui ziar radical, Lady Tarley se mişca prin cercuri înalte. Primul ei soţ, un avocat, murise în urma unei apoplexii, probabil provocată de ciripelile prosteşti ale femeii. Cel de-al doilea soţ era un conte important.

Dar Lordul Tarley nu era prin preajmă, iar când grupul Madeline coborî din trăsură, ea îşi dădu seama de ce. Se părea că familia Tarley avea o căsnicie modernă, judecând după felul în care se purtă Excelenţa Sa faţă de Lord Norcourt în momentul în care acesta apăru.

— Vai, Tony, spuse ea, ce surpriză minunată! Când Charles mi-a cerut să fiu gazdă azi, nu aveam nici cea mai mică idee că o să fii şi tu aici.

Tony? Îi spusese *Tony?*

— Bună dimineaţa, doamnă, rosti Anthony cu o voce hotărât distantă. Ce frumos să te revăd!

Apoi se întoarse ca să le ajute pe fete să coboare.

Lady Tarley îşi strecură mâna în scobitura braţului lui.

— Hai, Tony, nu fi atât de formal cu o veche prietenă!

Junghiul nărăvaş de gelozie care o traversă pe Madeline o luă prin surprindere. Ce îi păsa ei dacă Lady Tarley îl cunoştea pe Anthony? Chiar dacă ar fi fost *cu adevărat* o legătură intimă, nu avea nicio importanţă atât timp cât nu intervenea în planurile ei.

De fapt, putea chiar să fie în favoarea ei dacă Lady Tarley îi distrăgea atenţia. Aşa Madeline nu mai trebuia să-

şi facă griji că el avea să încerce să rămână singur cu ea pentru a afla adevărul despre petrecere.

Da, era un lucru bun – un lucru foarte bun faptul că venise şi Lady Tarley.

Madeline scrâşni din dinţi, în timp ce bruneta voluptuoasă se agăţă de braţul lui şi se undui pe lângă el cu un râset cristalin.

Domnul Godwin, care o ajutase pe doamna Harris să coboare, se întoarse spre Anthony cu o expresie supărată imprimată pe trăsăturile lui frumoase.

— Norcourt.

— Godwin.

Madeline se lumină. Dacă şi cei doi bărbaţi se cunoşteau, putea fi vorba despre o legătură familială, nu de vreo legătură dubioasă pe care Lady Tarley părea să o sugereze. Nu că avea vreo importanţă. Nu avea. Absolut deloc.

Dar se părea că avea importanţă pentru domnul Godwin, pentru că îi aruncă surorii lui o privire întunecată.

— Ai grijă, Kitty, ar trebui să le urăm bun venit *tuturor* oaspeţilor noştri. El făcu o plecăciune spre doamna Harris. Sunt atât de bucuros că ai acceptat invitaţia mea de a vă arăta menajeria! Sunt sigur că ţie şi elevelor tale o să vi se pară interesantă.

— Dacă nu ni se pare, rosti doamna Harris, cu siguranţă domnişoara Prescott o să ne pedepsească.

— Da, profesoara ta naturalistă. Domnul Godwin zâmbi spre Madeline. Mă bucur atât de mult că ai putut veni, domnişoară Prescott! Mă bazez pe tine să umpli golurile din cunoştinţele mele, în beneficiul elevelor tale.

Oferind un braţ doamnei Harris şi pe celălalt lui Madeline, el le conduse spre grădinile lui.

— Îl lăsară pe Anthony să meargă în urma lor împreună cu Lady Tarley, cu fetele şi cu celelalte profesoare. Madeline încercă să nu se uite înapoi şi să vadă cum se purta el cu Kitty.

Oricum, ce nume era Kitty? Părea un nume pe care puteai să i-l dai unei dansatoare de operă cu o slăbiciune

pentru bijuterii de prost gust şi chicoteli.

Nu că i-ar fi păsat.

Domnul Godwin coborî vocea.

— Charlotte, de ce Dumnezeu este Norcourt aici? De aceea lunga ta scrisoare, primită aseară, cerea să fie prezentă şi sora mea?

— Tocmai de aceea, răspunse doamna Harris. Este un experiment.

Madeline se încordă.

— Ce fel de experiment?

Doamna Harris se uită la ea cu ochi scrutători.

— Ca să văd cât de discret poate să fie în preajma tinerelor domnişoare.

— Nu vreau ca sora mea să se încurce din nou cu Norcourt, la naiba! mormăi domnul Godwin. Are o influenţă proastă asupra ei.

O senzaţie neplăcută apăru în pântecul lui Madeline. Un *lucru* care clarifica relaţia femeii cu Anthony, nu-i aşa?

— Bănuiesc că sora ta a devenit ceea ce era cu mult înainte să apară Lord Norcourt, spuse doamna Harris sec. Când domnul Godwin îi aruncă o privire ascuţită, ea ridică din umeri. S-a măritat de curând. Sigur *acum* nu mai are de gând să se încurce cu un libertin.

Pufnitul domnului Godwin dădu de înţeles că nu era atât de optimist.

Minunat! Dacă Anthony nu putea să se poarte frumos în preajma fostei lui amante, doamna Harris avea să îl dea afară şi astfel punea punct petrecerii ei cu oxid de azot.

Ocoliră casa şi intrară într-o grădină, unde fuseseră aşezate mese cu băuturi răcoritoare. Dincolo de ele, un gard înalt din lemn înconjura o păşune de vaci. Fetele se repeziră spre băuturi, dar Madeline zări imediat cealaltă creatură de pe păşune, stând lângă un pâlc de copaci.

— Ai un rinocer! exclamă ea, pe jumătate uimită, pe jumătate încântată.

— Da, într-adevăr, singurul care trăieşte în prezent în Anglia. Domnul Godwin le conduse spre gard. Clarabelle este atât de blândă încât nici nu trebuie să o ţin în cuşcă.

După cum vedeţi, hoinăreşte nestingherită împreună cu vitele mele.

Lucy Seton veni în urma lor.

— Nu îţi este teamă că o să vă mănânce vacile?

— Rinocerii sunt erbivori, explică Madeline. Mănâncă numai plante.

— Cornul ăla pare că ar putea să ucidă o vacă, zise Lucy evident sceptică.

— Ar putea, interveni Anthony. Acesta este probabil motivul pentru care cornul rinocerilor este atât de apreciat de chinezi pentru proprietăţile lui medicinale.

Madeline îl privi, ceea ce se dovedi a fi o greşeală. Ce păcat că Lady Tarley se agăţa de el ca o lipitoare! Dar, când femeia se uită la Madeline, apoi îşi lipi sânul de el, în timp ce se ridică pe vârfuri ca să-i şoptească ceva la ureche, Madeline îşi dori să o pocnească. Mai ales după ce Anthony îi urmări privirea şi râse.

Madeline detesta să se râdă de ea.

— Am crezut că este apreciat de chinezi pentru că îl consideră afrodiziac.

Ochii lui Anthony dansară.

— Şi asta. Ce bine că ai subliniat acest detaliu!

Lady Tarley chicoti, dar doamna Harris îi aruncă lui Madeline o privire de avertizare, care o făcu să-şi blesteme limba ascuţită.

— Înţeleg că pielea lor este practic impenetrabilă, rosti doamna Harris înainte ca Lucy să apuce să ceară vreo explicaţie. Este adevărat, domnule Godwin?

— Într-adevăr.

El se lansă într-o descriere a trăsăturilor pielii de rinocer, care lui Madeline, în mod normal, i s-ar fi părut fascinantă. Dar nu putea să-şi ia ochii de la gânguritul lui Lady Tarley, ale cărei comentarii şoptite spre Anthony erau întâmpinate cu zâmbete seci şi remarci rostite încet.

Când el o surprinse pe Madeline încruntându-se, îşi arcui o sprânceană, de parcă ar fi ghicit ce emoţii tumultuoase se învolburau înăuntrul ei. Apoi îşi coborî privirea, amintindu-i de promisiunea de a o face să

tânjească după plăcere zi şi noapte. Simpla lui privire îndreptată acolo jos aduse dorinţa înapoi cu atâta intensitate încât fu nevoită să strângă din coapse ca să o potolească.

La naiba cu el! Şi cu Lady Tart[1], care îşi apăsa posesiv sânul de corpul lui. Strângând din dinţi, Madeline le întoarse spatele, fără a reuşi să-şi alunge din minte imaginea cu ei doi. De ce o deranja atât de tare? Nu era ca şi cum el ar fi întors atenţiile lui Lady Tarley. Dacă ar fi fost alt bărbat, nu s-ar fi gândit de două ori la comportamentul lui faţă de gazda lor exagerat de agăţătoare.

Dar nu era orice bărbat, la naiba! Era Anthony, cel care o sărutase, o mângâiase şi o făcuse să simtă dorinţa pentru prima dată în viaţa ei. Care acum o făcea să se simtă geloasă pentru prima dată în viaţa ei… Pentru *el,* un libertin lipsit de remuşcări, care obişnuia să seducă femei doar ca să se amuze! La ce Dumnezeu îi stătea mintea?

Chiar aşa, de ce o displăcea pe singura femeie care ar fi putut să-i distragă atenţia lui Anthony tot restul zilei?

Gândul acela o linişti. Trebuie să fie raţională. Doar şcolăriţele o luau razna din cauza unui bărbat. Ea era o naturalistă, la naiba!

De îndată ce obţinea de la viconte ce avea nevoie, avea să o termine cu el.

— Mergem mai departe, doamnelor? întrebă domnul Godwin.

Lucy şi Elinor se strecurară de o parte şi de alta şi o luară fiecare de câte un braţ. O ţinură mai în spate până ce domnul Godwin o luă înainte cu doamna Harris, iar Lady Tarley cu Anthony. Numai atunci porniră în urma lor, rămânând la o distanţă destul de mare în spatele lor.

Lucy îşi înclină capul şi şopti:

— Domnul Norcourt a crezut că ai 30 de ani. Îţi poţi închipui una ca asta?

Ei bine, acum ştia cum o vedea el – ca pe o fată bătrână patetică, o femeie numai bună de sedus, nimic mai

---

1 Joc de cuvinte. În engleză, *tart* înseamnă cocotă, târfă, curtezană, (n.red.)

mult.

„Ai ştiut asta de la bun început. De ce nu poţi să-ţi bagi în capul tău pătrat că toată povestea asta este doar un exerciţiu pentru el? Pentru amândoi?”

— Dar i-am spus clar că se înşală, adăugă Elinor în şoaptă. Am clarificat că nu eşti atât de bătrână. Cu siguranţă, încă nu eşti de ignorat.

Afirmaţia îi dădu de gândit. De ce ar fi făcut fetele…

Oh, Dumnezeule! Le observă expresiile conspirative şi oftă. Ultimul lucru de care avea nevoie erau două mici peţitoare.

— Nu trebuie să vă faceţi griji. Excelenţei Sale nu-i pasă ce vârstă am, iar mie nu-mi pasă ce vârstă crede că am.

— Deci nu-ţi pasă că a pus întrebări despre tine? întrebă Lucy cu viclenie.

— Întrebări? Madeline simţi un nod în gât. Ce fel de întrebări?

— Despre pretendenţii tăi. Elinor zâmbi. Dacă ai avut sau nu.

Se uită lung la ele.

— De ce ar întreba aşa ceva?

Fetele schimbară între ele câteva priviri cu subînţeles.

— Nu fiţi naive, fetelor! Inima începu să-i bată nebuneşte, în ciuda împotrivirii ei. Lord Norcourt nu-şi caută o soţie, şi chiar dacă ar fi aşa, nu aş fi eu alegerea lui.

— N-aş fi prea sigură de asta. Lord Norcourt…

— Doamnelor, ce şoptiţi acolo atât de captivate? întrebă Anthony.

Cei din faţă se opriseră în faţa unui padoc şi le priveau curioşi.

Lucy răspunse:

— O întrebam pe domnişoara Prescott… Se opri, apoi se lumină la faţă. Ce este acela un afrodiziac?

Oh, Dumnezeule, era mai rău decât adevărul!

În vreme ce doamna Harris ridică ochii spre cer, Anthony chicoti.

— Şi domnişoara ce a răspuns?

Madeline se uită urât la el.

— Că este ceva despre care se crede că înteţeşte instinctele fireşti ale unui animal.

Lady Tart scoase un râset prostesc.

— Nu doar pe al unui animal. Şi bărbaţii îl folosesc, ştii dumneata. Femeia îi aruncă lui Anthony o privire lascivă, care o făcu pe Madeline să vrea să-i scoată ochii. Deşi anumiţi bărbaţi nu au nevoie de el.

— Sunt sigură că fiecărui bărbat i-ar pica bine un ajutor din când în când, spuse Madeline.

— Madeline, pentru numele lui Dumnezeu, asta este de departe… începu doamna Harris.

— Spune-ne, domnişoară Prescott! interveni Lady Tart. Ai o experienţă vastă cu bărbaţii şi cu ce anume au nevoie de ajutor?

Poate că fetele nu înţeleseră schimbul de replici, dar îşi dădeau seama că era atacată şi o flancară cu un aer protector.

— Domnişoara Prescott ştie multe despre toate lucrurile, rosti Elinor. Este o profesoară minunată.

— Într-adevăr, aşa este. Domnul Godwin îi aruncă surorii lui o privire dezaprobatoare. Sunt sigur că o să fie bucuroasă să identifice creatura minunată din padocul aflat în faţa noastră.

În vreme ce toţi ceilalţi se întoarseră să privească, Madeline îi zâmbi recunoscătoare pentru că o salvase. Nu trebuia să o lase pe femeia aceea să o provoace. Mai ales că Anthony râdea cu gura până la urechi din pricina schimbului de replici.

Ea se uită la padoc.

— Aceasta este o zebră. N-am mai văzut niciodată una în realitate.

— Mie mi se pare că arată ca un cal pictat. Elinor se uită lung la animalul impunător, care ţopăia prin iarbă. Se poate călări ca un cal?

— Sincer, nu ştiu, răspunse domnul Godwin. Este o achiziţie nouă.

— Pun pariu că Tony ar putea să o călărească, gânguri

Lady Tarley.

— Dacă fratele tău îi pune o şa, zise tărăgănat Anthony, cu siguranţă aş încerca.

La licărirea speculativă din ochii lui, Madeline se încordă. Era genul de provocare care îl atrăgea, la fel ca bacanala de la Eton care îl făcuse să intre în belele. Dar, dat fiind tot ce citise despre încercările inutile de a înşeua o zebră, nu avea decât să încerce.

Mai ales dacă o făcea doar ca s-o impresioneze pe prostuţa Lady Tarley.

— Ştii că nu este o capră pe care poţi merge călare, îl atenţionă Madeline. Zebrele sunt cu adevărat sălbatice, Lord Norcourt, şi, după cum se pare, ele nu pot…

— O capră? Ochii lui Anthony se îngustară. Ştiai povestea cu mine şi cu capra?

Ea simţi un gol în stomac.

— Toată lumea ştie. Eşti celebru pentru asta.

Sau era doar în Telford?

„Oh, nu, trebuie să fie o poveste larg răspândită!”

— Celebru pentru ce? întrebă Lady Tarley.

— Pentru că a mers călare pe o capră, răspunse domnul Godwin.

— O indiscreţie de şcolar. Anthony îi studie chipul. Aproape că am fost dat afară de la Eton pentru gluma asta. Nu-i aşa, domnişoară Prescott?

Ceva în tonul lui o nelinişti.

— N-nu aş şti să zic.

— Şi totuşi, ştiaţi despre glumă în sine.

— Sunt sigură că am citit despre asta într-un ziar de scandal, replică ea în grabă.

— Sunt peste măsură de curioasă, Lord Norcourt, remarcă doamna Harris. De ce ai mers călare pe o capră?

Ar fi putut să-şi felicite angajatoarea pentru că îi distrase atenţia lui Anthony. După o altă privire speculativă aruncată în direcţia ei, el se lăsă înduplecat de rugămintea fetelor de a le povesti totul.

— S-a întâmplat când eram în al treilea an la Eton. Eu şi prietenii mei…

Madeline ascultă doar cu o ureche din moment ce auzise deja povestea. Lady Bickham fusese încântată să le povestească tuturor locuitorilor din Telford cum nepotul ei degenerase după ce plecase de sub acoperişul ei. Cum Eton îl corupsese şi cum i-ar fi fost mult mai bine dacă ar fi rămas cu ea şi cu soţul ei.

Ca o copilă de opt ani, Madeline nu înţelesese de ce Lady Bickham făcea atâta tam-tam în legătură cu întâmplarea aceea. Ei i se păruse amuzant că el şi prietenii lui călăriseră o capră. Dar, de îndată ce crescuse suficient încât să înţeleagă ce era o bacanală, ştiuse exact de ce Lady Bickham reacţionase într-un mod atât de ridicol. Femeia nu avea niciun simţ al umorului şi, cu siguranţă, nu era în stare să aprecieze o petrecere dionisiacă.

— După ce vreo matroană ne-a văzut dansând în jurul focului de tabără şi călărind capra, spuse Anthony, a alergat urlând la vicarul din Eton şi i-a zis că Satana însuşi apăruse în oraş.

Madeline observă că evitase povestea despre femeile uşoare de prin cârciumi, care se tăvăliseră cu el şi cu prietenii lui.

— Se părea că exista o superstiţie despre diavolul care mergea călare pe o capră, continuă el. În orice caz, am fost descoperiţi, iar eu şi prietenii mei am fost pedepsiţi cu lovituri de baston pentru că am alarmat locuitorii oraşului.

— Dar ce este o bacanală? întrebă Elinor.

— Ştii, se vorbea despre asta în cartea despre mituri, îi aminti Lucy. Atunci când romanii obişnuiau să bea mied şi să iasă dezbrăcaţi ca să i se închine lui Bacchus.

— Cine este Bacchus? întrebă una dintre celelalte fete.

— Cred că zeul desfrâului, răspunse Lucy.

— Zeul vinului şi al beţiei, o corectă Madeline. Deşi prea mult vin duce adesea la desfrâu. Ca să nu mai vorbim de alte gesturi stupide pe care un om treaz nu le-ar face niciodată.

Anthony se încruntă, înainte să-şi întoarcă privirea spre Lucy.

— Ştii măcar ce este desfrâul, domnişoară Seton?

— Mă îndoiesc, interveni doamna Harris. Şi mă îndoiesc că orice explicaţie ar fi înţeleaptă, milord. Haideţi, fetelor…

— Eu sunt de altă părere, interveni Madeline. Era un alt mod prin care femeile erau greşit pregătite pentru viitorul lor. Cunoaşterea nu este niciodată neînţeleaptă. Fetele o să audă asemenea cuvinte în societate. Nu ar trebui să ştie ce înseamnă?

În timp ce doamna Harris se uită la ea gânditoare, domnul Godwin spuse:

— Cu siguranţă, asemenea discuţii ar trebui să aştepte îndrumarea blândă a unui soţ.

— Şi dacă soţul nu este atât de blând? o surprinse doamna Harris pe Madeline. Domnişoara Prescott are dreptate. Cunoaşterea nu este niciodată neînţeleaptă. Îl fixă pe Anthony cu o privire plină de subînţeles. Spune-le fetelor ce este desfrâul, Lord Norcourt!

El se trase de lavalieră.

— Eu… poate că ar trebui să explice domnişoara Prescott. Sunt sigur că ar putea să o facă mult mai bine.

Înainte ca Madeline să apuce să vorbească, doamna Harris îi strânse braţul ca să tacă.

— Tu eşti cel care a adus vorba de bacanală. Fetele ar trebui să o audă de la *tine*.

— Bine. El se uită în treacăt la fete. În primul rând, ce *credeţi* voi că este?

— Ceva obraznic, spuse Lucy.

— Foarte obraznic, adăugă Elinor, de parcă astfel se explica totul.

Când Lady Tarley chicoti, Anthony se uită urât la ea.

— Şi *tu* ce credeai că este când erai fată, Kitty?

Kitty clipi.

— Nu-mi amintesc. Aveam o vagă idee că e ceva legat de pat.

În vreme ce fetele încuviinţară din cap, Anthony oftă.

— Desfrâul poate însemna multe lucruri – să bei tării în exces, jocuri de noroc, lăcomie –, dar, în general, oamenii

îl folosesc ca să… vreau să spun…

Când doamna Harris râse, Madeline clătină din cap.

— Şi îţi făceai griji că nu o să fie discret. Îşi dădu ochii peste cap. Pentru numele lui Dumnezeu, marele, răul şi imoralul libertin nu poate nici măcar să le explice desfrâul unor fete!

— La ce te aştepţi? i-o întoarse el. Toate îmi amintesc de Tessa. Ar fi ca şi cum i-ai povesti unui copil despre… despre petrecerile mele.

— Într-adevăr. Cu un pufnit, Madeline se întoarse spre fete. Ştiţi cartea aceea despre harem pe care voi, fetelor, o tot citiţi noaptea în dormitor, cea pe care am confiscat-o săptămâna trecută?

Îmbujorarea de pe chipul domnişoarei Seton dădu de înţeles că probabil o citise în întregime.

— V-am spus, nu ştim *cum* a ajuns cartea aceea sub podea.

— Ce carte despre harem? exclamă doamna Harris.

— Poveşti *despre un harem barbar.* Madeline le studie pe fetele îmbujorate. Am găsit-o când aproape că mi-am rupt gâtul împiedicându-mă într-o scândură pe care cineva nu a pus-o bine la loc după ce a ascuns cartea sub ea.

— De ce nu mi-ai povestit despre asta? întrebă doamna Harris.

— Nu am vrut să te îngrijorez. Şi nu îşi dorise ca doamna Harris să distrugă cartea înainte de a apuca să o citească. Avusese timp doar să o frunzărească puţin, dar văzuse destule ca să îşi dea seama că era explicită în anumite privinţe, fiind plină de descrieri ridicol de exagerate despre „plăcerile patului”. Chiar dacă după cele întâmplate în ziua aceea nu mai era atât de sigură că erau exagerate. Ea îşi îndreptă privirea spre fete. Lucrurile din acea carte, fetelor, *acelea* sunt desfrâuri.

— Oh! izbucni Lucy şi făcu ochii mari, părând a înţelege. Dar acelea n-au avut loc *pe lângă* un pat. Şi erau foarte mulţi oameni.

— Credeam că nu ai citit cartea, domnişoară Seton, rosti sec doamna Harris.

— Eu… eu… hm…

— Ei bine, *eu* nu am citit-o, se plânse Elinor, aşa că nu înţeleg ce vreţi să spuneţi!

— Bun! spuseră Anthony şi domnul Godwin în acelaşi timp.

Se opriră ca să se uite unul la celălalt.

Când Anthony continuă, era roşu ca racul.

— Nu pot decât să-mi închipui ce aiureli ai găsi în ea – afirmaţii alarmante şi exagerări sinistre, care nu sunt potrivite pentru o tânără.

— Sunt de acord, Lord Norcourt, spuse domnul Godwin.

— Credeţi că imaginaţia lor debordantă le-ar fi mai de folos? întrebă Madeline.

— O să discutăm mai în detaliu despre asta de îndată ce ne întoarcem la şcoală, interveni doamna Harris punând punct discuţiei. Sunt sigură că putem găsi modalităţi mai adecvate de a ne educa fetele în asemenea chestiuni. Zâmbind spre înfuriatul domn Godwin, îl luă de braţ. Acum, mi-ar plăcea să văd leul despre care îmi povesteai, domnule. Haideţi, domnişoarelor!

Anthony păru uşurat când o lăsă pe Lady Tart să pună din nou stăpânire pe el, iar domnul Godwin păru mai sigur pe sine. Totuşi, fetele erau confuze. Se strânseră într-o nebunie de şoapte în jurul lui Lucy, care probabil le dădea informaţii şi explicaţii suplimentare.

În clipa aceea, Madeline îşi jură că avea să găsească o cale prin care să le explice asemenea lucruri delicate. Cu siguranţă.

Capitolul 11

Dragă Charlotte,

Poţi să te întrebi cât vrei despre sursele mele, draga mea. Ştii că nu o să le dezvălui niciodată. Dar scrie-mi şi

povesteşte-mi despre vizita la menajeria domnului Godwin. Este colecţia lui atât de amplă şi de variată pe cât se zvoneşte?

Vărul tău la fel de curios,

Michael

Vizitară menajeria timp de două ore, în vreme ce domnul Godwin se îngriji de găleţile cu hrană şi le permise fetelor să alinte animalele înfometate. Madeline încercă să le dea sfaturi fetelor, dar era greu când Anthony continuă să se uite lung la ea cu privirea aceea scrutătoare. La ce se gândea? Plănuia cum să o prindă singură ca să-şi poată încheia lecţia de seducţie?

O căldură incomodă i se strânse în pântec, făcând-o să-şi dorească să se zvârcolească, aşa cum făcuse mai devreme când el o mângâiase între picioare. Cu siguranţă, ar fi făcut-o din nou dacă ea îi oferea cea mai mică încurajare.

Alte câteva întâlniri ca în dimineaţa aceea, şi urma să aibă probleme serioase. Nici măcar nu putea să-şi ţină gura în public. Cum avea să o facă în privat de îndată ce el începea să o domine?

Dacă nu ar fi menţionat episodul cu călăritul caprei! Îşi mascase indiscreţia, dar nu putea permite ca el să afle că ea era din Telford. Trimitea o scrisoare oricui o cunoştea de pe vremea când trăise acolo, şi afla cu lux de amănunte toată povestea despre *papa.*

Totuşi, petrecerea trebuie să aibă loc în curând. Ceea ce însemna că *ea* trebuia să-l lase să-i ofere lecţia aia afurisită. Dar data viitoare avea de gând să fie mai bine pregătită. În seara aceea, indiferent cât de pretenţios urma să fie *papa,* ea intenţiona să citească acea carte despre harem. Se putea să fie sinistră, dar măcar avea să îi explice felul nebunesc în care Anthony o făcea să se simtă.

Crezuse că înţelegea principiile amorului graţie observaţiilor asupra animalelor, dar nu luase în considerare cât de uluitor era când un bărbat te săruta, îţi mângâia şi îţi

dezmierda părţile intime, făcându-te să te simţi ca şi cum numai tu...

— Madeline, îi spuse o voce la ureche.

Cu o tresărire, se întoarse şi întâlni privirea iritată a doamnei Harris.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Madeline.

— Lord Norcourt şi Lady Tarley au dispărut.

Madeline îi aruncă o privire absentă, chiar dacă voia să urle. Să plece singur cu Lady Tart *nu* era un gest de ajutor pentru scopul lui Anthony. Sau pentru al lui Madeline.

— O să fim chemate la masa de prânz, continuă doamna Harris. Din fericire, Charles nu a sesizat, iar fetele şi celelalte profesoare au fost prea captivate să-l urmărească cum hrăneşte leul ca să mai observe, dar, dacă vicontele şi contesa rămân plecaţi mai mult, toată lumea o să-şi dea seama. Găseşte-i înainte să se întâmple asta! M-aş duce chiar eu, dar în cazul ăsta Charles *sigur* o să observe.

— Să trimitem un slujitor?

— Sigur că nu! Cine ştie ce fac? Slujitorii bârfesc şi nu pot risca reputaţia şcolii permiţând să se întâmple una ca asta. Şi aşa este destul de rău că Charles îl displace, dar dacă se află că i-am adus împreună intenţionat...

— Nu este vina ta.

— Oh, ba da, este! Am lăsat garda jos. N-ar fi trebuit în veci să-l las să intre în şcoala mea. Când Madeline păli, doamna Harris spuse: Nu dau vina pe tine, draga mea, dau vina pe mine. Tu doar ai încercat să ajuţi fetele şi pe sărmana lui nepoată. Dar eu sunt suficient de experimentată ca să ştiu că libertinii nu se schimbă niciodată.

— Sunt sigură că nu este aşa de rău precum crezi. Chiar se poate să nu fie împreună. Când doamna Harris pufni, ea adăugă grăbită: Şi, chiar dacă sunt, probabil se plimbă prin grădini şi... vorbesc despre vremuri demult apuse.

Doamna Harris arcui o sprânceană care lăsă de înţeles cât era de sceptică.

— Totuşi, tu trebuie să fii cea care îi găseşte. Nu pot să risc să-i prindă altcineva într-o situaţie delicată.

— Sigur că nu. O să-i aduc înapoi discret, promit!

Lovindu-şi uşor bărbia, doamna Harris se gândi o clipă.

— O să le spun tuturor că Lady Tarley s-a dus la trăsuri ca să caute un şal pe care l-a uitat şi că te-am trimis să o chemi la masa prânz.

— Dar ai vreo idee unde ar putea să fie?

— Verifică mai întâi pavilionul de grădină. Este singurul loc intim de pe moşie. Când îi găseşti, să o instruieşti pe Lady Tarley ce să spună înainte să o aduci înapoi.

— Bine.

Aceea se putea dovedi a fi o încercare serioasă, dar avea să îşi dea toată silinţa.

— Excelenţa Sa poate să apară mai târziu. Sunt sigură că ştie să iasă din orice situaţie, aşa că poate veni cu propria explicaţie în privinţa dispariţiei lui. Numai să te asiguri că tu şi Lady Tarley veniţi dintr-o direcţie complet diferită.

Cu o încuviinţare din cap, Madeline dădu să plece, dar doamna Harris o opri.

— Mai târziu, o să aştept un raport complet despre ce ai văzut.

Madeline simţi cum i se usucă gura.

— Vrei să-i *spionez?*

Obrajii doamnei Harris se aprinseră.

— Vreau să ştiu cât de rău a eşuat experimentul meu. Apoi pot să-mi dau seama cum să procedez.

Oh, Dumnezeule! Era rău, foarte rău.

— Cum vrei.

Dar un val de furie i se ridică în gât în timp ce se îndrepta spre trăsuri. Când nu mai putea fi zărită de nimeni, se întoarse şi găsi calea spre pavilion. Toate planurile ei stăteau să se ducă pe apa sâmbetei. Şi pentru ce? *Nu* avea de gând să-l lase să-i distrugă planul de a-l salva pe *papa,* chiar dacă se vedea nevoită să-l tragă împotriva voinţei lui

de pe vrăjitoare aceea sordidă numită Lady Tart!

Când găsi pavilionul din grădină, pe jumătate ascuns între nişte copaci, era deja teribil de înfuriată. Auzul unor voci, în timp ce se apropie de clădirea joasă din piatră, doar înrăutăţi lucrurile, pentru că se dovedea că doamna Harris avusese dreptate.

Dar vocile nu erau şoapte intime. Păreau mai degrabă destul de ostile. Uitându-se pe o fereastră deschisă, Madeline privi înăuntru şi îl zări pe Anthony sprijinit de stâlpul din mijloc, cu braţele încrucişate la piept şi cu o expresie sumbră pe chip, în timp ce privea cum Lady Tarley se unduia fără entuziasm prin faţa lui, încercând să-şi prindă şalul de corsajul rochiei.

— Ai putea măcar să mă ajuţi, Tony, se plânse Lady Tart cu vocea ei de fetişcană, chiar dacă sânii enormi erau orice, mai puţin de fetişcană, în vreme ce încercau să scape din corsajul strâmt.

Un junghi de invidie o traversă pe Madeline înainte să apuce să şi-l înăbuşe. Ce-i păsa ei dacă Lady Tarley avea cele două atribute pe care bărbaţii păreau mereu să şi le dorească – o siluetă voluptuoasă şi nici urmă de minte?

Chiar dacă Anthony nu părea deosebit de încântat nici de una, nici de alta.

— Nu am venit *eu* cu ideea să-ţi scoţi şalul. Vocea lui era plină de condescendenţă. Sigur nu sunt atât de prost ca să ţi-l pun înapoi. Şi încetează să-mi mai spui Tony! Ştii că urăsc numele ăsta.

— Ştiu că pe vremuri erai mai distractiv. Lady Tarley îşi împinse înainte buza de jos într-o bosumflare care nu păru să-l mişte. Nu-mi vine să cred că titlul pe care l-ai câştigat te-a transformat într-o creatură atât de plictisitoare încât nu mai poţi să-i oferi unei fetei o mică plăcere.

Cu o înjurătură, Anthony se îndepărtă de stâlp.

— Tu nu eşti o fată, Kitty. Eşti o femeie măritată. Iar eu nu fac prostii cu femeile măritate.

Ea îşi împinse sânii înainte.

— Nici cu cele care au un farmec precum al meu?

— Nu, la naiba! De câte ori trebuie să-ţi spun că eu nu

comit niciun adulter?

La urma urmei, avea şi el scrupule, nu-i aşa? Vorbele lui, pe lângă faptul că o refuza pe Lady Tart, risipiră mânia lui Madeline.

— Atunci, răbufni Lady Tarley, este *singurul* lucru pe care nu-l faci. Ce regulă prostească pentru un libertin!

— Indiferent cum pare, este regula *mea* şi nu mă abat niciodată de la ea.

— Dar contele abia dacă observă că eu…

— Nu-mi pasă, mormăi el. Nu-mi pasă dacă soţul tău te plictiseşte în pat, te ignoră sau te culcă pe spate în fiecare noapte. Nu mă interesează să ne reluăm legătura, după cum ţi-am explicat limpede şi de nenumărate ori deja până azi. El o apucă de braţ şi încercă să o ducă spre uşă. Este timpul să te întorci. Eu vin peste câteva minute. Nu vreau să-şi dea cineva seama că am fost împreună.

— De ce nu? Eliberându-şi braţul cu o smucitură, ea îi studie faţa. Nu-mi spune că văduva Harris ţi-a sărit în ochi. Este inutil, să ştii. Fratele meu, Charles, o vrea pentru ceva mai mult decât o tăvăleală, aşa că ea nu o să se uite la tine. În plus, nu o să accepte niciodată să se culce cu un bărbat cu moravurile tale uşoare.

— În cazul ăsta, e perfect, că nu mă interesează câtuşi de puţin.

Lady Tarley clipi. Apoi făcu ochii mari, îngrozită.

— Oh, Doamne, vrei să o seduci pe profesoara aceea sfrijită şi cu un limbaj scandalos!

Sfrijită! Pentru că nu avea nişte sâni atât de mari încât o puteau face să plutească precum o corabie? Cum îndrăznea vrăjitoarea să spună că ea era o sfrijită?

Când Anthony scoase o înjurătură în şoaptă, Lady Tarley lăsă capul pe spate.

— O să pun un punct acestei poveşti. O să-i spun fratelui meu să o dea afară pe creatura aia obraznică!

În timp ce lui Madeline îi ateriză inima în stomac, Anthony explodă.

— Nu o să faci absolut nimic de genul ăsta, prostuţă răutăcioasă ce eşti! mârâi el.

Cu paşi neîndurători, o împinse pe Lady Tarley spre o băncuţă de piatră în care se opri cu genunchii, obligând-o astfel să se aşeze brusc, iar sânii ei să înceapă să i se legene în urma şocului.

El nici măcar nu le aruncă vreo privire în clipa în care se aplecă peste ea, mânia sculptându-i trăsăturile în linii ascuţite.

— Dacă spui ceva ca să o faci pe domnişoara Prescott să-şi piardă postul, o să te fac să regreţi. Femeia este necesară pentru planurile mele, la naiba!

„Necesară pentru planurile mele” Lui Madeline i se tăie răsuflarea din pricina durerii bruşte pe care o simţi în piept. Nu ar fi trebuit să doară. Era lucrul asupra căruia căzuseră de acord de la bun început. Dar să-l audă cum o spunea atât de direct îi făcu inima să i se strângă în piept.

— Nu poţi să faci nimic ca să mă opreşti, replică Lady Tarley peste picior.

— Crezi? Ameninţarea din glasul lui Anthony o luă pe Madeline prin surprindere. Fără îndoială, contele ar fi interesat să audă despre prietenul tău de pe Bond Street care îţi împrumută banii pentru jocurile de cărţi fără să-ţi ia dobândă. Asta, câtă vreme tu îi oferi anumite beneficii.

Lady Tarley se făcu albă ca varul.

— N-ai îndrăzni.

— Oh, ba aş îndrăzni, draga mea, cu nespusă plăcere.

Madeline ar fi trebuit să fie şocată de ameninţarea lui înfiorătoare. În schimb, era încântată de faptul că o apăra, chiar dacă *doar* pentru că era necesară planurilor lui.

— Uneori, poţi să fii o bestie de om, se plânse contesa. Se ridică şi îl dădu la o parte, apoi scoase un suspin irascibil. Bine, dacă o vrei, n-ai decât să o iei. Nu o să fii mulţumit prea mult timp cu sperietoarea aia numai piele şi os în patul tău. Iar când o să te întorci în genunchi la mine, o să te fac să mă implori să te primesc înapoi.

Lady Tarley se îndrepta deja spre uşă, aşa că nu văzu cum Anthony dădu ochii peste cap.

— Încă un lucru, Kitty!

Se părea că era atât de sigură de puterea pe care o

avea asupra lui încât schiţă un zâmbet secretos înainte să afişeze o expresie mâhnită şi să se întoarcă spre el.

— Orice încercare de a-mi distruge *mie* reputaţia o s-o afecteze şi mai mult pe a ta. Aşa că, atunci când o să te întrebe lumea unde ai fost, să spui că te-ai plimbat prin locul tău preferat de pe moşie. Singură. Şi că pe mine nu m-ai văzut. Ne-am înţeles?

Lady Tarley părea pe punctul de a face o criză de apoplexie. Dar, chiar dacă buzele i se strâmbară într-o linie amară, încuviinţă din cap înainte de a ieşi pe uşă.

Madeline se dădu înapoi ca să nu fie văzută, în vreme ce Lady Tarley o luă grăbită pe cărare. Nu îndrăznea să o prindă pe contesă din urmă tocmai *acum.* Femeia ar fi presupus că Madeline venise acolo pentru o întâlnire între patru ochi cu Anthony, iar o Lady Tarley furioasă nu prea se potrivea cu planul doamnei Harris. Era mai bine să o lase să se întoarcă şi să le ofere scuza pe care i-o dictase Anthony. Poate că nimeni nu îi observase dispariţia.

Madeline oftă. Cu excepţia doamnei Harris. Ea avea să observe revenirea contesei.

Doar dacă nu cumva… Poate că Madeline putea să fugă printre copaci şi să apară din direcţia trăsurilor când Lady Tarley avea să se ivească pe cărarea dinspre pavilion. Cum toată lumea era deja înăuntru, nimeni nu avea să observe. Atunci putea să o convingă pe Lady Tarley să intre în casă împreună, ca doamna Harris să nu-şi dea seama de nimic.

Da, planul putea să funcţioneze. Se strecură pe furiş printre copaci.

Ar fi putut să scape neobservată dacă nu s-ar fi uitat înapoi ca să se asigure că Anthony nu venea în urma ei. Însă atunci se lovi de trunchiul unui copac şi ateriză cu zgomot direct în tufişuri.

— Ce Dumnezeu? mormăi Anthony.

Panicată, ea se chinui să se ridice numaidecât în picioare. Dar nu fu îndeajuns de rapidă. El ieşise deja pe uşă şi o prinse înainte să apuce să-şi recapete echilibrul. La naiba cu toate!

— Stai la pândă prin pădure, Madeline? întrebă el în timp ce îi studie starea nefericită. N-aş fi crezut că eşti genul.

Ea se chinui să se păstreze cu firea, în timp ce îşi îndepărtă frunzele şi crenguţele de pe fuste.

— Doamna Harris m-a trimis să vă chem la prânz pe tine şi pe Lady Tarley.

El se încruntă.

— La naiba, m-am asigurat ca nimeni să nu ne vadă plecând împreună!

— Asta nu a împiedicat-o pe doamna Harris să observe că aţi dispărut. Când el se întinse să-i îndepărteze frunzele din păr, ea se uită urât la el. Şi, date fiind bănuielile legate de tine, poţi să-ţi închipui la ce concluzie a ajuns. Care, evident, sunt întemeiate din moment ce a ştiut exact unde să mă trimită mai întâi să vă caut.

— Ce naiba trebuia să fac? Îşi trecu degetele prin păr. Kitty m-a tot bătut la cap să merg cu ea într-un tur al noului pavilion din grădina fratelui ei, aşa că am avut de ales între a fi între patru ochi ca să îi spun în ce stadiu se află relaţia noastră ori să risc ca ea să devină din ce în ce mai indiscretă în flirturile ei de faţă cu doamna Harris şi cu fetele. Am făcut ce am crezut că este mai bine.

Cu un pufnit, Madeline păşi pe lângă el.

— Nu mă priveşte ce anume faci în preajma lui Lady Tarley atât timp cât asta nu-mi strică mie planurile.

El o prinse de braţ.

— Unde crezi că pleci?

— Să mă asigur că acea Kitty nu o să spună vreo prostie.

— Nu o să spună. Nu o rişte ca soţul ei să afle de jocurile de noroc. El o privi atent. Ar trebui să ai încredere în mine… nici eu nu vreau să-ţi văd planurile distruse. Şi nici reputaţia. Asta nu m-ar ajuta în planurile mele.

— Da, ştiu foarte bine cât sunt de *necesară* pentru planurile tale.

Îngustarea bruscă a ochilor lui îi dădu de înţeles că nu ar fi trebuit să dezvăluie ce auzise, indiferent cât de

dureroase fuseseră cuvintele lui.

— Ca să vezi, o intrigantă care trage cu urechea, spuse el.

— E greu să nu tragi cu urechea când oamenii practic urlă. În plus, n-am îndrăznit să vă întrerup în timp ce Lady Tarley se îmbrăca.

Răceala din privirea lui se îndulci uşor.

— Dacă ai auzit ce ne-am spus, ştii că ea nu şi-a scos decât şalul. Deci singurul motiv pentru care ai avea această criză de furie e faptul că eşti geloasă.

— Pe tine şi pe cocota aia cu creierul cât o nucă şi sâni de rinocer? Furia ei doar adânci zâmbetul lui. Mă doare în cot de tot ce faceţi voi împreună!

Eliberându-se din strânsoarea lui, ea mai încercă o dată să plece, dar el o prinse de mijloc de la spate şi o cuprinse iar în braţe.

— Ea nu înseamnă nimic pentru mine, să ştii, îi murmură el la ureche. Am împărţit patul acum câţiva ani, când ea se afla între căsnicii, dar n-am putut să suport decât câteva nopţi cu sporovăielile ei nebuneşti, apoi am pus punct. Nu mă interesează Lady Tarley.

— Ţi-am spus, nu-mi pasă!

Ea încercă să-i îndepărteze braţul înfăşurat în jurul taliei, dar era surprinzător de puternic.

— Dacă nu-ţi pasă, de ce eşti nervoasă? întrebă el tărăgănat. Şi de ce te superi că am spus că eşti necesară pentru planurile mele când ştii prea bine că aşa este?

— Dacă sunt atât de necesară, răbufni ea, atunci lasă-mă să mă duc să te scot din încurcătură!

— M-am ocupat deja de asta. În ciuda strădaniilor ei, el o trase înăuntrul pavilionului. În plus, scumpo, este timpul ca noi doi să discutăm un pic.

Numai după ce închise uşa şi se lipi cu spatele de ea, el îi dădu drumul. Ea se îndepărtă, cu pumnii încleştaţi de o parte şi de alta.

— Să discutăm? Despre ce?

O ţintui cu privirea.

— Despre locul în care ai auzit de povestea bacanalei

de la Eton.

Ea încremeni.

— Ţi-am spus deja. Am citit despre asta într-un ziar.

— Imposibil. Nimeni nu scrie despre băieţii de şcoală, cu atât mai puţin despre cei care sunt doar fii mai mici.

— Dar tu nu ai fost singurul implicat în poveste. Şi prietenii tăi din înalta societate erau acolo: moştenitorul marchizului de Stoneville şi moştenitorul…

Madeline se opri brusc când îşi dădu seama, prea târziu, că nu făcuse decât să-şi sape groapa şi mai adânc.

— La naiba cu tine, de unde ştii toate astea? El se îndepărtă de uşă ca să se apropie de ea. Părinţii noştri au cheltuit foarte mulţi bani ca povestea să nu treacă dincolo de pereţii de la Eton.

— Se pare nu au cheltuit suficient, spuse ea în glumă, înnebunită să-i alunge bănuielile, în timp ce se dădea tot mai în spate.

Dar neîncrederea care întuneca faţa lui Anthony trezi în pântecul ei fiorii unei presimţiri rele.

— Vreau să ştiu unde ai auzit povestea asta, îi ceru el, şi vreau să ştiu *acum!*

Disperată, ea căută să inventeze o minciună plauzibilă. Un frate la Eton? Nu, Anthony avea să îi ceară un nume, iar atunci nu mai avea cale de scăpare. Dar nici nu putea să-i spună că auzise totul în Telford, pentru că afla adevărul despre identitatea ei.

— La naiba, mârâi el în timp ce o lipi de un stâlp, unde naiba ai auzit de bacanala aia? Cum ştii atât de multe despre mine? Ce…

— Am crescut într-un oraş din apropierea locului în care ai trăit tu! spuse ea răstit, sperând să-l convingă că era vorba despre Shrewsbury sau alt loc.

El clipi.

— Pe lângă Chertsey?

Chertsey, desigur! Locul unde copilărise, acolo unde se afla moşia lui, departe de Telford. Chiar vizitase oraşul acela o dată, pe vremea când era o copilă, când tatăl ei se dusese acolo cu treabă, aşa că putea să pretindă că ştia

zona.

— Acolo ai trăit, nu-i aşa? răspunse ea. Lumea din oraş bârfea adesea despre familia ta, iar asta a fost una dintre poveştile care au făcut valuri.

El îi studie atent chipul, de parcă încerca să-şi dea seama dacă spunea adevărul.

Cu o încuviinţare din cap, ea îl fixă cu privirea.

— Gata, eşti fericit acum? Acum pot să mă întorc la ceilalţi?

— Încă nu. Ochii lui se întunecară într-un albastru de nepătruns, în timp ce o cuprinse de mijloc ca să o împiedice să se furişeze printre el şi stâlp. Răspunsul tău pur şi simplu mă face să mă întreb de ce este prima dată când aud asta. De ce naiba nu mi-ai spus de la bun început că-mi cunoşti familia?

Întrebarea aceea o încuie. Dumnezeule, acum ce urma?

Capitolul 12

Dragul meu văr,

Am mers cu ideea ta cu un pas mai departe şi am invitat-o pe sora lui Lord Godwin să ni se alăture. Asta ar trebui să ne aducă o zi interesantă la menajerie, dacă nu altceva, şi o să-mi permită să observ chiar eu comportamentul lui Lord Norcourt.

Prietena ta,

Charlotte

— Vreau un răspuns, îi ceru Anthony.

De fiecare dată când începea să-şi schimbe părerea despre ea, ea mai scotea ceva pe gură care îi dădea din nou de gândit. La naiba, cine era?

— Cei mai mulţi oameni care fac cunoştinţă cu o

persoană de care au auzit obişnuiesc să spună: „Te cunosc, suntem din acelaşi oraş”. Dar tu ai pretins că nu ştii nimic despre mine. Deci ce nu vrei ca eu să aflu? Este vorba despre motivul pentru care insişti să ai afurisita aia de petrecere despre care orice nebun şi-ar da seama că…

— Mi-a fost ruşine! strigă ea.

El se uită lung la ea.

— Ruşine de ce?

— Poate că venim din acelaşi oraş, dar nicidecum nu avem aceeaşi poziţie socială. O îmbujorare îi aprinse obrajii. Familia mea nu este… Ei bine, este mult inferioară rangului tău. Nu eram sigură dacă îi cunoşti, dar dacă îi cunoşteai… Hotărâtă, ea se îndreptă de umeri. Nu am vrut să-i povesteşti doamnei Harris despre ei. Ea crede că provin dintr-o familie mult mai importantă decât este cazul.

Sâmburele de adevăr din cuvintele ei îl făcu să se oprească. Mândria era un lucru pe care îl înţelegea. Îşi petrecuse jumătate din copilărie ca să reclădească ruinele propriei mândrii după încercările prin care trecuse la familia Bickham.

— Nu ştii cum este ca toată lumea să şuşotească pe la spatele tău, privindu-te de parcă ai fi un nimic. Vocea ei se cutremură. Doamna Harris crede că sunt inteligentă. Are încredere în mine.

— Şi nu ai vrut ca eu să distrug asta.

Ea încuviinţă din cap.

Chiar dacă nu şi-ar fi amintit de cuvintele ei despre durerea provocată de bârfele lipsite de temei, tot i-ar fi crezut explicaţia. Văzuse cu ochii lui respectul reciproc dintre ea şi directoare.

Doamna Harris *chiar* avea încredere în ea, şi pe bună dreptate… Madeline îşi asuma admirabil responsabilităţile. Şi părea să îi pese sincer de elevele ei. Se putea ca o femeie cu un asemenea caracter să fie atât de malefică precum presupusese el?

— Pentru mine n-ar fi contat cine este familia ta, spuse el.

— Credeai deja că sunt o intrigantă care îţi vrea banii.

Coborând privirea spre lavaliera lui, ea încuviinţă din cap. N-am văzut niciun rost în a-ţi povesti despre legăturile mele nefericite.

— Ei bine, poţi să-mi povesteşti acum.

Privirea ei se întoarse brusc spre el.

— De ce? Ca să obţii ceva cu care să mă ai la mână şi care să-ţi permită să nu-ţi ţii promisiunea…

El o sărută. Nu mai reuşi să se abţină. De fiecare dată când îi arăta ce credea cu adevărat despre caracterul *lui,* simţea că ia foc. Aşa că o sărută ca să o facă să tacă.

Dar, în numai câteva secunde, sărutul explodă în intimitate. Buzele ei se întredeschiseră sub ale lui, permiţându-i să se avânte înăuntru, să dezmierde şi să-şi scufunde, la nesfârşit, limba în mătasea fierbinte a gurii ei, aşa cum îşi dorea să se scufunde în alte părţi ale ei. Avea cea mai dulce gură din câte gustase vreodată, parfumată cu o aromă de citrice, iar fiecare răsuflare îi amintea de primăvară.

Sărutul îl făcu doar să-şi dorească mai mult. Mult mai mult. Mâna lui alunecă peste sânul ei, îl apăsă şi îi prinse sfârcul prin material. Ea răspunse aplecându-se spre mângâiere, până când îşi reveni în fire şi îl împinse.

Despărţindu-şi gura de a lui, ea îşi propti mâna în pieptul lui.

— Anthony, trebuie să mă întorc.

— Nici în ruptul capului! Sângele îi ţiuia în urechi, în timp ce îi însemna gâtul cu săruturi, apoi îşi trecu limba peste scobitura gâtului. N-am apucat să terminăm lecţia de seducţie.

Iar el încă nu obţinuse răspunsurile pe care le căuta. Chiar dacă, judecând după modul în care se agita membrul lui, se putea să aibă probleme cu pusul întrebărilor. Tot ce îşi dorea era să o iubească până ce o înnebunea.

— N-nu avem timp pentru asta.

Dar cuvintele ei lăsară de înţeles că şi-ar fi dorit să aibă. La fel răsuflările care se înteţeau, la fel degetele care se îngropau în reverele lui.

Dar el avea timp. Trebuia să o atingă, să o dezmierde,

să-i descopere secretele.

— Încă nu o să înceapă să ne caute, iar explicaţiile lui Kitty o să funcţioneze în favoarea noastră, crede-mă!

Ea râse tremurător.

— Să am încredere în tine? Drept ce fel de nebună mă iei?

— Una pe care o doresc, răspunse el pe gâtul ei.

— Mă doreşti pentru că sunt necesară pentru planurile tale, spuse ea cu o urmă de amărăciune.

El se dojeni în gând că spusese asta, indiferent cât era de adevărat. Se putea ca Madeline să creadă că o dispreţuia. Ceea ce nu era adevărat.

— Mai degrabă necesară pentru sănătatea mea mintală, mormăi pentru sine.

Când ea se opri, el gemu. La naiba, nu avusese de gând să-i dezvăluie cât de mult îl fascina! Dar ea se trase înapoi şi îl privi lung cu ochi mari şi inocenţi, care arătau că şi ea îl găsea fascinant pe *el.* Atunci Anthony hotărî că avea să îi spună orice dacă ea continua să îl privească aşa.

— Şi dacă ne vede cineva aici? şopti ea.

— Se duc să ia prânzul, ai uitat? Ai spus că doamna Harris nici măcar nu era sigură unde m-am dus cu Kitty. Şi dacă trimite pe altcineva după noi, o să auzim din timp. Dar, pentru orice eventualitate…

Se duse să închidă fereastra şi să tragă perdelele. În timp ce se întorcea, ochii ei deveniră înflăcăraţi, iar buzele ei de un roşu aprins în lumina difuză îl făcură să tânjească să simtă gura aceea pe piept, pe abdomen, pe mădular.

Gemu. Nu în acea zi. Lecţia pe care o avea în minte trebuia să o ademenească să împartă patul cu el, nu să nu o facă să fugă de el absolut şocată.

— N-am acceptat niciodată condiţiile tale, să ştii, spuse ea când el se întoarse.

Dacă avea de gând să-l tachineze, îi ieşea de minune.

— Foarte bine, zise Anthony ridicând din umeri. Atunci o să organizăm petrecerea săptămâna viitoare, aşa cum am planificat iniţial.

Se întoarse spre uşă, dar ea îl prinse de braţ.

— Nu. Acum, că ţi-ai făcut atâtea probleme, ai putea la fel de bine să-ţi închei lecţia în seducţie. Dar grăbeşte-te! Îi scăpă un râset înăbuşit, în vreme ce băiatul lui râu se trezi la viaţă.

— Primul lucru pe care trebuie să-l înveţi, scumpo, este că *graba* şi *seducţia* nu-şi au locul în aceeaşi propoziţie.

O duse spre una dintre băncile de piatră. Iar seducţia nu este niciodată o problemă.

— Ar putea să fie o problemă pentru mine, sublinie ea, în timp ce el o aşează pe bancă.

— Nu o să permit aşa ceva.

După ce îi îndepărtă manteluţa de dantelă, îi coborî rochia, corsajul şi cămăşuţa, ca să se poată delecta cu cele două movile ale ei, atât de obraznice şi de înalte, cu sfârcuri mici şi roz, pe care tânjea să le sugă.

— Ai sâni perfecţi, spre el cu răsuflarea întretăiată, în timp ce îngenunche în faţa ei.

— Serios? Se uită lung la el, cu o privire ciudat de inocentă, fără nicio urmă de stânjeneală. Dar, când vorbi din nou, vocea îi era tremurătoare. Nu… nu sunt foarte mari.

Era adevărat, însă i se potriveau cumva. Şi nu erau deloc neînsemnaţi.

— Suficient de mari ca să-mi facă pe plac, murmură el.

Apoi îl acoperi pe unul cu gura, încântat de răsuflarea pe care ea o scoase ca răspuns.

Era singura încurajare de care avea nevoie. Nu se grăbi, tachinând un sfârc cu dinţii şi cu limba, în timp ce i-l mângâie pe celălalt. În timp ce se delecta cu suspinele şi cu gemetele ei, se chinui să-şi ignore excitaţia care devenea din ce în ce mai prezentă. Ea mirosea a citrice şi a soare, o combinaţie înţepătoare şi fierbinte, iar el îşi dori să o guste ore întregi.

Să o guste *cu totul.* Mintea lui febrilă nu putea să se gândească la altceva. Îşi spuse că nimic nu reuşea să îmblânzească o femeie şi să o facă să se confeseze mai

bine decât dezmierdările limbii în locul potrivit.

Dar era o minciună. Îşi dorea la nebunie să aibă o parte din el în interiorul ei. Neînduplecat, îşi ignoră nevoia. Voia să-i arate că îşi putea ţine sub control instinctul animalic.

Poate că atunci avea să vadă că uniunea lor era inevitabilă, iar de îndată ce îl lăsa să o seducă, *el* avea să fie cel care controla. Atunci va putea lua ce voia de la ea – acordul privind înscrierea Tessei, adevărul despre cine era cu adevărat, prezenţa ei în patul lui în fiecare noapte petrecută în singurătate…

Gândul acela periculos îl înălţă pe culmi dureroase. Ridicându-i fustele până în genunchi, îi desfăcu picioarele, dornic să-i descopere feminitatea.

— Anthony… spuse ea, cu o avertizare răguşită care îl înnebuni.

— Lasă-mă să termin lecţia! Îi ridică fustele suficient cât să-i scoată pantalonaşii. Jur că nu o să fac nimic care să te compromită…

Înghiţi în sec. O vedea în toată splendoarea, cu picioarele desfăcute, iar feminitatea ei se dezvălui printre deschizăturile pantalonaşilor modeşti, transformându-i în cel mai erotic obiect de îmbrăcăminte pe care şi-l închipuise vreodată.

Văduvele şi femeile uşoare cu care se culcase erau desfrânate care se dădeau în vânt după libertini. Ele nu purtaseră pantalonaşi, iar când le ridicase fustele, avusese acces imediat la ispitele lor ascunse.

Nu visase niciodată că subtilitatea aceea putea să-l facă să se simtă mai înflăcărat decât un rinocer în sălbăticie. Băiatul lui rău aproape că dansa în pantaloni.

— Ce s-a întâmplat? şopti ea.

El ridică privirea şi îi găsi chipul peste măsură de îmbujorat.

— Absolut nimic, spuse el.

Apoi îşi îngropă faţa între picioarele ei.

Când îi simţi gustul pentru prima dată, gemu. Cine ar fi visat că o femeie putea să ascundă un asemenea deliciu

sub pantalonaşii practici din in şi conversaţiile intelectuale? Dumnezeule, era udă şi caldă, iar suspinul ei lung îi spuse că tânjea după asta tot atât de mult ca el. Ceea era un lucru bun, pentru că de astă dată avea de gând să o facă să ţipe.

Şi să ţipe era exact ce îşi dori să facă Madeline în timp ce se uită lung la capul lui Anthony între picioarele ei. Cum putea să-l lase să-i facă asemenea lucruri, uimitoare, incredibile... cu gura? Nu îşi închipuise niciodată că un bărbat putea să o folosească aşa! Sau că ea îşi putea dori ca el să continue.

Dar încă de dimineaţă se tot gândea cum o atinsese, cum trezise între picioarele ei o dorinţă de netăgăduit, mai puternică decât orice şi-ar fi provocat prin propriile mângâieri în întunericul nopţii.

Abia dându-şi seama ce făcea, îi cuprinse capul între mâini ca să-l ţină acolo, iar el se opri suficient încât să-i arunce o privire arogantă. La naiba cu el, pentru că avea efectul acela asupra ei! Avea să-l facă să regrete mai târziu. Dar în clipa aceea putea să înnebunească de curiozitate dacă nu afla ce anume îşi dorea.

Cu cât îşi trimitea limba mai adânc înăuntrul ei şi cu cât dinţii lui se avântau mai mult asupra acelui mic nod de carne cuibărit între picioarele ei, cu atât tânjea şi îşi dorea mai mult.

Atunci când se mângâiase singură acolo, nu reuşise niciodată să ajungă la acea senzaţie uluitoare. Ci doar o frustrase şi o făcuse să fie nerăbdătoare. Niciodată nu făcuse să-i explodeze un val de căldură din cap până în picioare spre locul în care capul, limba şi dinţii dezmierdau perla de came cu o delicateţe care îi tăie răsuflarea. El transforma nevoia fierbinte din pântecul ei într-o frenezie care o făcea să-şi arcuiască ferm bazinul spre gura lui.

Şi să urle. Strigătul ascuţit o şoca, dar nu reuşi să se abţină. Răsună dinăuntrul ei când ajunse pe culmile plăcerii la care se referise el în dimineaţa aceea şi crescu fulminant într-o fericire pură.

— Asta e, atinge plăcerea pentru mine, scumpo, îi

ceru el, în timp ce degetele lui luară locul gurii. El se îndreptă, cu o lumină necurată licărind în ochii. Acum, fă-o din nou! Vreau să te văd cum îţi pierzi controlul.

— Gata, şopti ea, pentru că degetele lui o gâdilau.

Dar apoi gâdilatul deveni un ecou al senzaţiei de dinainte, şi o durere se înălţa undeva la baza gâtului, oglindind durerea tremurând! dintre coapse. Acum se strângea, tremura, iar durerea devenea mai ascuţită, strigătul ridicându-i-se pe buze… Şi urlă din nou.

De astă dată, chiar simţi cum se încordează în jurul degetelor lui, parcă pentru a le trage mai adânc înăuntrul ei. Încordarea părea să-i placă şi lui Anthony, căci o satisfacţie întunecată se desenă pe chipul lui.

Ochii lui o fixau înflăcăraţi, sorbind fiecare suspin de plăcere, fiece răsuflare întretăiată. El răsufla la fel de apăsat ca ea şi părea că se lupta să-şi păstreze sângele-rece.

În timp ce continua să se zguduie şi să tremure, el îşi retrase mâna ca să-şi şteargă degetele cu o batistă.

— Ce a fost asta? întrebă ea când, în sfârşit, fu în stare să vorbească.

Ochii lui se îngustară.

— Nu ştii? Este un mic abis.

— E… eu n-am simţit-o deloc ca pe un abis. Sau precum mi-am închipuit că se simte abisul. Se chinui să-şi vină în fire. S-a simţit… oh, cum să descriu… ca în al nouălea cer. Doar că nesăbuit.

El scoase un râset gutural, în timp ce îi coborî fustele.

— N-ai mai făcut niciodată asta, nu-i aşa?

Oh, Dumnezeule! Se presupunea că era experimentată, nu? Dar nu putea să mintă în privinţa aceea.

— Nu, şopti ea.

— Iubitul tău trebuie să fi fost mai prost decât am crezut, zise el.

Ea clipi.

— Iubit?

— Bărbatul care te-a sedus şi te-a părăsit. Îi studie

chipul. Bărbatul care a preferat să te exilezi la şcoala de fete din Richmond decât să se însoare cu tine, aşa cum ar fi trebuit.

Ea îşi înăbuşi un râs isteric. Îşi imaginase că avea un trecut foarte scandalos. Nici ea nu ar fi putut să născocească o poveste mai bună.

— Cine este? întrebă el. Cine a fost nătărăul egoist care ţi-a luat nevinovăţia fără să se deranjeze să-ţi ofere plăcere?

Una era să se folosească de povestea lui scandaloasă, dar era cu totul altceva să o amplifice.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse ea, în timp ce îşi trase corsetul.

El se ridică.

— Madeline, înţeleg. Îi mângâie părul. Este în regulă. Poţi să-mi spui ce a făcut ticălosul… sau mai degrabă ce nu a făcut. Îmi pot închipui întâlnirile voastre – o mulţime de bâjbâieli pe întuneric şi pe el cum se avântă înăuntrul tău cu prea puţină pregătire. Este evident că *un gest* de-al lui te-a determinat să fi prudentă în faţa seducţiei.

— Sunt prudentă din aceleaşi motive pe care ţi le-am spus mai înainte.

— Teama de boală şi de copii ilegitimi? Există modalităţi prin care să le previi pe ambele.

— Serios? spuse ea, apoi îşi dori să se pălmuiască pentru că îl încuraja.

— Serios. El îi ridică bărbia până ce ajunse să se uite lung la chipul lui roşu în obraji. Din păcate, azi nu am adus nimic cu mine, dar îţi arăt data viitoare.

Ea îşi coborî din nou privirea. Nu avea să mai fie niciodată viitoare. Dar nu putea să-i spună şi *lui* asta.

— Unul dintre noi trebuie să se întoarcă înainte ca doamna Harris să devină suspicioasă.

Iar ea trebuia să-l îndepărteze de subiectul acela periculos.

— Nu pot să fiu eu fiindcă o să-şi dea seama ce am făcut. Abia dacă reuşesc s-o ascund.

El veni mai aproape, ei fiindu-i imposibil să nu se uite

lung la pantalonii lui, din moment ce se aflau la nivelul ochilor ei şi chiar foarte aproape. Erau foarte umflaţi.

I se uscă gura. Ea ştia despre *asta,* despre felul în care mădularul unui mascul se întărea când era excitat. Înceta să mai fie tare de îndată ce el îşi elibera sămânţa înăuntrul femelei. Ceea ce lui nu îi era permis să facă. *Nu trebuia* să-l lase să facă.

Dar, dacă nu ar fi citit nişte poveşti despre harem… Ah, da, un bărbat putea să se satisfacă în acelaşi fel în care o făcea o femeie. Chiar văzuse o imagine clară a unui asemenea episod – bărbatul eliberându-şi sămânţa, în timp ce se excita cu propria mână. Şi, cu siguranţă, dacă un bărbat putea să facă întocmai pentru sine, şi o femeie era în stare.

Nu că ar fi avut vreo importanţă… Ea nu avea să facă niciodată aşa ceva. Cu siguranţă nu.

— Atunci mă duc eu prima, iar tu vii după aceea, de îndată ce devii… prezentabil. Oricum, asta ar trezi mai puţine bănuieli.

Ea dădu să se ridice, dar el o îndemnă să rămână aşezată.

— Nu pleci nicăieri până ce nu răspunzi la întrebările mele.

El şi întrebările lui, la naiba! Privi lung în faţă, chiar spre pantalonii umflaţi. Cum să-i distragă mai bine atenţia? În plus, gândul de a atinge mădularul erect al lui Anthony îi trimise un iureş de emoţii prin toate simţurile.

Ea îşi înăbuşi de îndată reacţia. Povestea aceea nu avea legătură cu dorinţa de a vedea cum arăta el *acolo.* Sau cum avea să îl simtă în mâna ei. Şi cum avea să reacţioneze el la atingerea ei.

Trebuia pur şi simplu să-l împiedice să-şi dea seama ce punea la cale în privinţa petrecerii.

— Ai putea fie să-mi pui întrebări, zise ea privindu-l pe sub gene, fie să mă laşi să-ţi uşurez starea. E alegerea ta.

El şovăi. Aproape că putea să-l vadă cum cântărea avantajele în minte.

— Să-mi uşurezi starea acum? întrebă el precaut.

— Cu mâna mea, clarifică ea, sperând că ghicise ce putea să facă o femeie ca să ofere plăcere unui bărbat.

Judecând după felul în care umflătura din pantaloni se accentuă sub privirea ei, chiar ghicise.

— Oh, Doamne, gemu el, eşti o vrăjitoare!

— Pentru că vreau să-ţi ofer plăcere?

— Pentru că o faci doar ca să nu-ţi mai pun întrebările.

— Deci nu vrei să-ţi ofer plăcere?

— N-am spus asta. Dorinţa se aprinse pe chipul lui. Ştii prea bine că vreau să-ţi simt mâinile pe mine.

— Atunci lasă-mă să le pun pe tine.

Îi descheie pantalonii. Cât de greu putea fi să mângâi un bărbat până ce se elibera?

Faţa lui se înroşi.

— Încă îmi mai vreau răspunsurile… spuse el răguşit, deşi ea observi că nu o opri când se apucă să-i descheie lenjeria de corp.

— O să-ţi primeşti răspunsurile, îl asigură ea. După petrecere, în regulă?

Trebuia să facă un fel de concesie, dar până atunci oricum nu mai conta, pentru că, dacă Sir Humphry nu participa, nu avea de ales decât să îl implore pe Anthony să i-l prezinte.

Oprindu-se cu degetele la ultimii nasturi, îşi ridică faţa spre chipul lui.

— Bine? repetă ea, dându-i limpede de înţeles că aceea era singura alegere pe care i-o oferea.

Pentru o clipă, el o privi lung.

— Bine, spuse el, aproape gutural, apoi îi dădu mâinile la o parte şi termină de descheiat lenjeria de corp, dezvăluind mădularul pe care ea îl văzuse înainte doar la animale sau în desene.

I se uscă gura. Era greu să nu privească uluită. Era ceva uriaş – nu atât de mare ca al unui cal, desigur, dar mai mare decât se aşteptase. Lung şi gros, se ivi ca un ac de busolă îndreptat spre nord. Spre ea.

— Mângâie-l, spuse el. Oh, Doamne, te rog, mângâie-

l!

Chiar dacă ea încuviinţă din cap, preţ de o clipă fu cuprinsă de panică. Dacă greşea? Dacă nu îi oferea plăcere? Ce păcat că nu citise mai mult din cartea aceea afurisită a fetelor! O imagine nu era nicidecum suficientă pentru a-i da de înţeles unei femei care era mişcarea potrivită.

Simţindu-se în dezavantaj aşezată, se ridică şi îi luă mădularul în mână.

— Nu ştiu exact cum funcţionează asta, rosti ea, simţind nevoia să recunoască, din moment ce nu-şi dorea să facă niciun rău minunatului lui mădular.

— O să-ţi arăt eu.

Înfăşurându-şi mâna peste a ei, o mişcă în sus şi în jos peste mădular.

— Oh, exclamă ea, este ca şi cum ai mulge o vacă.

Cu răsuflarea întretăiată, Anthony scoase un râset.

— Presupun. N-am muls o vacă… niciodată în viaţa mea.

Îi îndrumă mâna cu uşurinţă, de parcă era o mişcare pe care o făcea deseori. Iar gândul că el se mângâia la fel cum se atingea ea noaptea în pat o făcu să se simtă din nou înfierbântată şi tremurând de dorinţă.

Uimitor! Numai gândul la cum ar fi fost dacă mădularul lui s-ar fi găsit înăuntrul ei…

„Nu, nu te gândi la asta! Nu este înţelept, iar tu o ştii”.

Eliberându-i mâna pentru ca ea să-şi continue mângâierile fără ajutorul lui, o privi cu atenţie.

— Iubitul tău trebuie să fi fost un individ… foarte plictisitor. Nu te-a pus nici măcar să-i faci *asta?*

Ea îi evită privirea.

— Spune-mi ce-ţi place ţie. Te fac să te simţi bine?

— Mă înnebuneşti! Când ea strânse, el scoase un geamăt gutural. Da, aşa. Ah, scumpo, mă simt în al nouălea cer!

— Doar că este nesăbuit, comentă ea.

— Nesăbuit, fără doar şi poate. El îi prinse bărbia cu o

mână. Slavă Cerului!

Apoi o sărută, limba lui reluând mişcările pe care mădularul le făcea în pumnul ei, în vreme ce cu cealaltă mână îi dezmierda sânul. Tremurul dintre picioarele ei începu din nou, speriind-o uşurinţa cu care reuşea să o excite.

Şi ea părea să îl excite pe *el* cu destul de multă uşurinţă, din moment ce începu să răsufle întretăiat pe gura ei. Îşi coborî mâna ca să o cuprindă din nou pe a ei, îndemnând-o să se mişte mai repede.

— Ah, dulcea mea Madeline, atât de pragmatică, atât de obraznică, mă faci să-mi doresc să… Se opri brusc, căutând nebuneşte batista murdară pe care şi-o îndesase în buzunar, apoi o înfăşură în jurul mâinilor lor împreunate. Ah, acolo… da… da!

Cu un urlet răguşit, el îşi eliberă sămânţa în batistă, iar mâna lui o strânse pe a ei şi o îndemnă să se oprească. Întrebându-se ce voise să spună prin „mă faci să-mi doresc să…” şi ce anume îl făcea ea să-şi dorească, Madeline se uită lung la mâinile lor. O fascina să simtă fiecare tresărire a mădularului, fiecare ţâşnitură a seminţei lui.

Nu mai făcuse niciodată ceva atât de intim. Cine ar fi crezut că putea să fie atât de frumos, fără ca seducţia să fie dusă până la capăt? Când el îşi coborî capul spre al ei şi îi apăsă un sărut pe frunte, Madeline simţi dintr-odată nevoia de a plânge pentru tot ceea ce nu putea fi niciodată, pentru ce nu puteau să împărtăşească vreodată.

Pentru că acum ştia adevărul – dacă îi permitea vreodată să îi răpească inocenţa, avea să îi ofere şi inima ei. Iar un libertin era un protector îngrozitor pentru inima unei femei.

Chiar şi pentru o inimă atât de pragmatică precum a ei.

Capitolul 13

Dragă Charlotte,

Eşti de-a dreptul nesăbuită. Chiar crezi că Norcourt şi Lady Tarley se pot abţine în preajma fetelor? Ce crede domnişoara Prescott despre planul tău?

Vărul tău,

Michael

Anthony îşi reveni încet, coborând cu picioarele pe pământ după orgasmul ameţitor şi observă că Madeleine îşi retrase mâna. Încă o dată, trezise bestia din el, distrăgându-l de la scopul lui. Voia să fie furios, dar nu regreta nicio clipă cele întâmplate. În plus, Madeline îl privea atât de ciudat şi părea atât de stânjenită, încât nu-şi dori decât să o liniştească.

— Eşti bine?

Îi şterse degetele cu partea uscată a batistei.

— Da.

Dar refuză să îl privească şi îşi aranjă hainele.

— Regreţi că ţi-ai pierdut timpul cu mine? voi el să se asigure.

— Nu, bineînţeles că nu, murmură ea. Chiar înainte ca Anthony să zâmbească, adăugă: Câtă vreme ţi-am îndeplinit condiţiile, cred că putem să ne respectăm înţelegerea.

Anthony fu cuprins de furie, lucru care îl surprinse.

— Asta este tot ce a însemnat pentru tine? O modalitate de a-ţi organiza petrecerea?

— Întrebarea este ce a însemnat pentru *tine?* spuse ea ridicând bărbia.

Întrebarea ei îl blocă. Furia nu avea niciun sens – se simţise bine, deci de ce îi mai păsa ce simţise ea?

Nu ştia de ce, pur şi simplu se întâmpla. O privi, vulnerabilă cum era, şi îşi dori mai mult... Pentru prima oară, îşi dori ceva mai mult. Dar nu voia să îi spună. Madeline profitase destul de pe urma straniei obsesii pe care o avea pentru ea. În plus, l-ar fi crezut nebun dacă i-ar

fi spus că toată viaţa lui se luptase să evite orice aventură care ar fi putut să sfârşească prost, lăsându-le cicatrici ambilor parteneri.

Cu siguranţă, nu avea să îi spună că fiecare clipă petrecută alături de ea îl adâncea şi mai tare exact în ceea ce evitase toată viaţa. Îi era imposibil să înţeleagă de ce i se întâmpla aşa ceva şi, mai ales, habar nu avea cum să împiedice acel lucru.

— N-am mai experimentat niciodată ceva asemănător, spuse el în cele din urmă.

Madeline clipi, apoi se încruntă.

— Mă îndoiesc că nicio femeie nu te-a mai satisfăcut în felul ăsta.

— Nu m-am referit la asta. Ridică o mână să o mângâie pe bărbie şi observă că avea ochii în lacrimi. Aşadar, şi ea fusese afectată, chiar dacă nu voia să recunoască, se gândi el. Am vrut să spun doar că… ai un fel de a provoca bărbaţii, făcându-i să uite lucruri pe care n-ar trebui să le uite.

Precum defectele de caracter. Sau faptul că nu ar fi trebuit să se joace cu singura persoană care acceptase să-l ajute în problema Tessei.

Madeline oftă uşor.

— Prin urmare, suntem amândoi la fel. Şi tu mă provoci în aceeaşi măsură. Îl privi cu ochii larg deschişi. Şi cred că nici nu voiam să scap.

Anthony avu senzaţia că descoperise ceva important despre ea. Dacă avea curajul să meargă mai departe, să…

Nu, nu era înţelept să procedeze astfel. În schimb, îşi reluă rolul confortabil de seducător cu experienţă.

— E de înţeles. Luându-şi mâna de pe bărbia lui Madeline, începu să îşi încheie nasturii de la cămaşă. Dacă este făcut cum trebuie, tăvălitul poate avea tendinţa de a provoca pe cineva. Cuvintele sunară fals chiar şi pentru el.

— Dacă zici tu.

Deşi tonul ei era la fel de nonşalant ca al lui, mâinile care încă îi tremurau când termină să se îmbrace erau dovada faptului că o rănise, redevenind libertinul afectat

dintotdeauna.

Totuşi, Anthony insistă.

— Ai încredere în mine, sâmbătă o să fie şi mai bine!

Madeline înlemni.

— Nu am spus că o să împart patul cu tine.

— Nu, dar o s-o faci.

Îl privi cu seriozitate.

— Mai vedem.

O lăsă să creadă că aveau să evite complicaţiile ulterioare. Ştiau amândoi că era o minciună. O femeie putea redeveni celibatară după o primă experienţă eşuată cu un bărbat, ceea ce, fără îndoială, i se mai întâmplase. Dar, dacă femeia experimentează cel puţin o dată măreţia propriei senzualităţi, nici că şi-o mai neagă cu altă ocazie.

Dovada? Era suficient să se gândească la toate văduvele pe care le sedusese – oricât de dor le-ar fi fost de soţii lor, le era şi mai dor să facă sex. Iar dacă nu le era dor de sex, asta însemna că bărbaţii lor nu le satisfăcuseră cum trebuia şi habar nu aveau cum se făcea aşa ceva.

Cel puţin aşa îşi spusese în ultimii zece ani. Era mai bine să creadă asta decât că femeile îl voiau pentru că se simţeau singure. Şi pentru că nevoia lui de a-şi alina propria singurătate era la fel de grăitoare ca o carte deschisă.

Blestemă în şoaptă. Era ridicol. Se culca cu femei pentru că avea nevoie să-şi satisfacă poftele, pentru că voia să-şi petreacă nopţile cu cineva. Nu pentru că era singur.

Iar Madeline voia din aceleaşi motive. Chiar aşa era, la naiba!

Madeline se îndreptă spre uşă, dar el o apucă de mână.

— Juri să-mi oferi un răspuns până sâmbătă?

— Da. După petrecere. Acum trebuie să plec.

O eliberă din strânsoare fără prea mare tragere de inimă şi o urmări cu privirea până ce se îndepărtă de pavilionul din grădină. Aşteptă câteva momente, apoi se duse să cerceteze puţin terenul. Mulţumit că nu era nimeni în jur, se îndreptă spre casă.

Ajuns la conac, constată că Madeline lua prânzul. Povestea cum se dusese să o caute pe Lady Tarley pe lângă trăsuri, însă contesa era în altă parte, iar ea nu îşi dăduse seama. Judecând după reacţia doamnei Harris, directoarea şi Madeline căzuseră de acord asupra acelei poveşti.

Aşadar, era rândul lui. Se prefăcu surprins să afle că era căutat. Le povesti că se dusese să se plimbe pe lângă mica lagună a lui Godwin. Deşi doamna Harris îl privi insistent, iar fetele şuşotiră, toţi îi acceptară povestea. Preţ de o clipă, Kitty păru că vrea să-l contrazică, dar privirea lui rece înăbuşi orice intenţie pe care ar fi avut-o femeia.

Din fericire, puţin mai târziu se urcară în trăsuri şi plecară spre şcoală. De astă dată, cele două fete nu părură deranjate de tăcerea lui, discutând despre cele văzute. Doar doamna Harris îi observă tăcerea, îi aruncă câteva priviri, dar, în cele din urmă, nu mai spuse nici ea nimic.

Ajunşi la destinaţie, Anthony îşi luă rămas-bun şi se întoarse în Londra. Spre surprinderea lui, era mai târziu decât se aşteptase şi, înainte de a se întâlni cu Stoneville, aşa cum planificase, mai avea de rezolvat ceva cu avocatul lui.

Când dădu buzna în biroului acestuia, oprindu-se pentru a-şi aşeza pălăria pe portmantou, domnul Joseph Baines îşi făcu apariţia de după birou.

— Cărui fapt datorez această plăcere neaşteptată?

Avocatul familiei nu îl apreciase niciodată, sentimentul fiind reciproc. Însă Anthony putea trăi foarte bine ştiind asta, câtă vreme era sigur că bărbatul merita încrederea pe care compania Wallace and Father o investise în el.

Anthony aşteptă ca domnul Baines să închidă uşa, dar nu se aşeză pe scaun înainte de a vorbi.

— Credeam că sunteţi la curent cu faptul că l-am concediat pe administratorul de la Norcourt Hall.

Se putea citi dezaprobarea pe chipul excesiv de pudrat al avocatului.

— Concediat?

— Da. Anthony se aşeză picior peste picior. Scoase

două foi de hârtie şi le aşează pe birou. Acesta este doar un exemplu din mizeriile pe care le-a făcut. Nu mi-a luat decât câteva ore să descopăr câţi bani a sustras plătindu-i insuficient pe angajaţi. Anthony îl privi cu multă atenţie pe Baines. Nu este de mirare că nu reuşim să ne păstrăm angajaţii. Iar majordomul era cât pe ce să-şi dea demisia după ce a aflat că salariul lui trebuia să fie mai mare.

Uimirea de pe chipul lui Baines nu era prefăcută, iar Anthony nu reuşi să observe vreo umbră de vinovăţie pe faţa lui. Poate că omul nu fusese părtaş la înşelăciunile administratorului. Spera să nu fi fost aşa.

Baines mototoli documentele, apoi spuse cu o voce stinsă:

— Habar nu am avut. A venit cu recomandări solide, iar eu am pregătit contractele presupunând că…

— Ştiu că aşa este. Dar mi-am spus că este bine să fiţi informat cu privire la caracterul lui.

— Cu siguranţă, domnule. Baines împietri, apoi îşi aşează mâinile pe birou. O să-mi dau numaidecât demisia, bineînţeles. Eu sunt cel care l-a angajat, prin urmare, sunt direct responsabil de această necugetare.

Preţ de o clipă, Anthony se simţi tentat să accepte demisia bărbatului. Dar faptul că intenţiona să facă asta îl absolvea de orice vină. În plus, adevărul era că avocatul era excepţional, iar ambiţia de care dădea dovadă nu putea să aducă decât beneficii. Faptul că nu-l plăcea pe Anthony era deranjant, dar acel lucru nu l-ar fi împiedicat să-şi ducă la bun sfârşit sarcinile. Anthony îl admira pentru asta.

— Mă tem că trebuie să refuz demisia dumneavoastră, domnule Baines. Nu consider că aveţi vreo vină în toată această poveste. Voiam doar să vă pun la curent.

— Vă mulţumesc, domnule. O să fac tot posibilul să mă ridic la nivelul încrederii pe care mi-o acordaţi.

Anthony fu surprins de uşurarea care se citi pe chipul avocatului. Poate că domnul Baines nu era întru totul împotriva ideii de a fi avocatul de la Norcourt.

— Iar acum, continuă Anthony, aş avea nevoie să-i

găsiţi un înlocuitor cât mai repede cu putinţă. Brusc, un gând îi veni în minte. În plus, aţi auzit de vreo bucătăreasă pricepută care îşi caută de lucru?

Domnul Baines ridică privirea.

— Sper că nu a plecat şi bucătăreasa de la Norcourt.

— Nu, nu. Vă întreb în numele unei cunoştinţe. O anume doamnă Harris.

Bărbatul îşi reluă postura manierată.

— O văduvă, să înţeleg?

— Da, dar nu dintre cele vesele. Spre surprinderea lui, preferă să nu alimenteze aşteptările avocatului cu privire la persoana lui. Conduce şcoala de fete şi a acceptat să o înscrie acolo pe domnişoara Dalton. Poate că aţi auzit de această instituţie, de Şcoala pentru tinerele domnişoare a doamnei Harris?

Baines încuviinţă, uşor uluit. Atâta responsabilitate din partea lui Anthony era mai mult decât putea crede.

— Aţi spus că nicio şcoală nu ar accepta să o înscrie până ce nu obţineţi tutela.

— Se pare că m-am înşelat.

Pentru prima dată de când îl cunoştea, Anthony văzu în ochii avocatului o urmă de respect pentru el.

— Şcoala doamnei Harris este excelentă şi prestigioasă, zise Baines. Dacă aţi reuşit să-i obţineţi un loc acolo nepoatei dumneavoastră, acest lucru o să vă ajute în cauza pentru care luptaţi. Mai ales în ce priveşte schimbarea situaţiei în care vă aflaţi.

— Ce schimbare? întrebă Anthony, simţind un gol în stomac.

— Nu aş fi vrut să vă vorbesc despre asta înainte să am o confirmare, dar sursele mele mi-au spus că tribunalul este înclinat să acorde tutela unchiului dumneavoastră.

— Poftim? Dar avocatul nici nu a avut încă ocazia să pledeze pentru cazul meu!

— Aşa cum v-am spus, nu îi preocupă prea mult poziţia dumneavoastră socială şi averea de care dispuneţi. Potrivit mărturiei depuse de Lord Tarley…

— Ce treabă are contele de Tarley cu toate astea?

întrebă furios Anthony.

— Se înţelege bine cu unul dintre judecători şi nu pare să vă aibă în graţii.

Nimic nou. La naiba! Dacă ar fi ştiut că flirtul cu Kitty avea să îl urmărească pentru totdeauna, asemenea mirosului de peşte mort, nici că şi-ar fi petrecut vreo secundă în patul ei. Nu ar fi meritat.

— Se poate face ceva în legătură cu aceşti judecători uşor părtinitori? întrebă Anthony.

— Ceea ce v-am sugerat deja. Evitaţi cluburile de jocuri, feriţi-vă de femei şi încercaţi să nu fiţi văzut în preajma celor cunoscuţi drept nişte desfrânaţi…

— Şi apoi să merg la biserică, să solicit sanctificarea şi Dumnezeu mai ştie ce! răbufni Anthony. Totul pentru a-i mulţumi pe cei care cred că ştiu ce este un bărbat respectabil – o definiţie foarte dubioasă, de altfel.

— Poate că e dubioasă, milord, spuse Baines în stilul lui manierat, dar este definiţia în baza căreia trăiesc majoritatea oamenilor.

— La naiba cu majoritatea oamenilor! Când Baines ridică din sprâncene, Anthony se abţinu să nu înjure. Iertaţi-mă, domnule, în ultima vreme nu m-am simţit în largul meu. Această problemă cu Tessa mă sâcâie foarte tare.

— Poate că ar trebui să o lăsaţi în voia rudelor pe care le are deja.

— Nici vorbă! Nu o să las familia Bickham să o cufunde pe fată în nefericire. Anthony îşi scărpină cicatricea de pe încheietura mâinii, apoi se aplecă spre Baines. Avem vreo şansă să câştigăm procesul, în ciuda lui Tarley?

Baines îţi îndreptă privirea spre documentele care dovedeau perfidia administratorului, apoi ridică din umeri.

— Cred că da. Faptul că aţi reuşit să o înscrieţi la acea şcoală înclină balanţa în favoarea dumneavoastră. În plus, am făcut rost de un avocat de neegalat în asemenea cazuri. *Dacă* puteţi convinge tribunalul că…

— Că sunt capabil să fiu un tutore decent. Ştiu. Lucrez la asta.

Totuşi, o jumătate de oră mai târziu, după ce părăsi

biroul lui Baines, cu care pusese la cale o strategie, începu să îl cuprindă neliniştea. Îl preocupa faptul că trebuia să organizeze acea petrecere pentru Madeline, într-un context în care nu prea trebuia să iasă în evidenţă. Îl deranja faptul că îl minţea atât de evident în privinţa motivelor pentru care petrecerea era atât de importantă pentru ea. Însă cel mai tare îl deranja faptul că Lord Tarley era implicat în toată povestea.

Din fericire, Kitty nu avea să alimenteze dispreţul soţului său vizavi de Anthony povestindu-i despre recenta întâlnire cu fostul ei amant. Iar dacă femeia se dovedea a fi mai puţin înţeleaptă şi îi povestea totul, avea să fie doar vina lui Anthony că îi permisese să aibă acea putere asupra lui.

Faptul că îşi petrecuse viaţa sfidând înalta societate, devenind astfel prizonierul propriei închisori, era motivul pentru care se afla într-o asemenea situaţie. Poate că ar fi trebuit să-şi trăiască viaţa *cu adevărat* într-un mod mult mai înţelept.

Scrâşni din dinţi şi încălecă. Nu, nu avea niciun regret. De ce i-ar fi păsat de nebunia din jurul lui? De ce să le dea unchiului şi mătuşii lui satisfacţia de a crede că metodele lor execrabile erau juste şi corecte? Nu era mai bine că le demonstrase că *se* înşelau tocmai prin exemplul propriei lui vieţi?

„Ba da, iar ei suferă din cauza asta, nu-i aşa? O s-o chinuiască pe Tessa de acum încolo, totul din pricină că tu nu ai putut să fii mai prudent”.

Dădu crezare propriei conştiinţe, care îşi găsise cel mai nepotrivit moment să îşi facă apariţia. Unde fusese conştiinţa lui când îşi croise drum prin paturile văduvelor din înalta societate?

„M-ai izgonit. Nu-ţi aminteşti?”

Conştiinţă insolentă! Ei bine, făcuse greşeli, iar acum plătea pentru ele. Dar Tessa nu avea de ce să plătească… Nu dacă el ar fi putut face ceva pentru a împiedica acel lucru.

Se uită la ceasul de buzunar. La naiba, discuţia cu

Baines durase mai mult decât se aşteptase! Avea să întârzie la întâlnirea cu Stoneville de la Brompton Vale, unde urma să vorbească despre exuberanta petrecere. Nu era foarte înţelept să-l lase pe Stoneville să aştepte.

Temerile aveau să i se adeverească. De îndată ce ajunse, Stoneville era aproape beat, mulţumită sticlei de whisky pe care i-o întinse lui Anthony de îndată ce îl văzu.

— La naiba, când ai început să umbli cu sticla de whisky după tine? răbufni Anthony.

— Cam în aceeaşi perioadă în care tu ai devenit un îngâmfat. Stoneville trase o ultimă duşcă, apoi băgă sticluţa în mantia de călărie. Doar pentru că vrei să dovedeşti ceva lumii întregi, nu înseamnă că noi, restul, trebuie să fim plictisitori.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, bătrâne, dar ia aminte că eşti mai plictisitor când eşti beat decât atunci când eşti treaz!

Era adevărat. De ce nu observase asta mai de mult? Oare era şi el la fel, un idiot de zile mari, când se îmbăta?

„Prea mult vin duce adesea la desfrâu. Ca să nu mai vorbim de alte gesturi stupide pe care un om treaz nu le-ar face niciodată.”

Minunat! Atât conştiinţa lui, cât şi Madeline lucrau împreună pentru a-l pedepsi. Nemilos, Anthony le ignoră pe amândouă.

— Am nevoie de o favoare.

— Da, am înţeles din scrisoarea ta, spuse Stoneville. Descălecară amândoi şi îşi pironiră caii de-a lungul văii. Dar ce era atât de important de a trebuit să mă aduci aici, în locul ăsta pustiu? Prefer Rotten Row.

— Pentru prima dată, nu mai eşti obligat să le faci ochi dulci dansatoarelor de la operă, în trăsurile lor. Nu trebuie să fiu văzut în preajma unor desfrânaţi ca tine. Servitorii tăi bârfesc, ai mei la fel, şi nu ştiam unde altundeva să ne întâlnim fără să o facem la un bordel sau la un club de jocuri. Nu o să ne vadă nimeni aici.

— În regulă. Despre ce favoare este vorba?

— Am nevoie să organizezi o petrecere cu oxid de

azot.

Lui Stoneville îi străluciră ochii.

— Ştiam că nu o să poţi duce multă vreme această viaţă de pustnic. Aşa zic şi eu, chiar trebuie să organizăm o petrecere.

— Nu *noi.* Tu. Voi fi şi eu prezent, dar nu o să mă fac văzut. Avocatul meu a fost foarte clar. Tocmai de aceea trebuie să o organizezi tu, eu nu trebuie să fiu implicat în niciun fel.

— Atunci ce sens are petrecerea?

Nu avea de gând să îi spună lui Stoneville cum fusese şantajat de o profesoară de şcoală.

— Ce te priveşte? Organizează afurisita de petrecere, şi gata!

Stoneville bătu din palme.

— În regulă. E o adunătură de puicuţe la doamna Beard. Am vrut de multă vreme să le încerc…

— Nu genul acesta de petrecere, pentru numele lui Dumnezeu! Celălalt gen, cu oameni de un anumit rang social.

— Genul plictisitor? se văită Stoneville. Nu am mers niciodată la asemenea petreceri când le organizai tu. Cu excepţia celor la care au participat băieţii de la Societatea Regală. Cel puţin, ei ştiu să se distreze.

— Invită-i! Anthony reflectă preţ de o clipă. I-ar plăcea şi ei.

— Cui? Anthony clipi. Stoneville trebuia să afle la un moment dat de Madeline. Însă nu trebuia să ştie adevărul. Hm… verişoara mea. În ultimii ani, i-am tot promis că, dacă o să mă viziteze, o s-o invit la o petrecere de acest fel. Prin urmare, trebuie să mă ţin de cuvânt. De-aia am nevoie să organizezi tu petrecerea.

— Aha. Este frumoasă?

Scrâşnind din dinţi, Anthony îşi privi amicul.

— Oare ştii să pui altă întrebare cu privire la femei?

— Nu mă interesează alt răspuns. Aşadar, este frumoasă?

— Destul de frumoasă, cred. Dacă i-ar fi dat de înţeles

lui Stoneville că avea sentimente pentru Madeline, acesta ar fi flirtat cu ea numai ca să-l tortureze. Dar foarte plictisitoare... genul intelectual. Este preocupată de oxidul de azot din punct de vedere ştiinţific. Vrea să studieze efectele acestuia asupra oamenilor.

Stoneville îşi mână calul astfel încât să evite un câine care lătra.

— Ar putea să vadă efectul pe care îl are asupra târfelor, dar şi asupra celor de la Societate Regală.

— Este verişoara mea, la naiba! Nu vreau să o expun la aşa ceva. Alarmat de sclipirea vicleană din ochii lui Stoneville, Anthony adăugă: Hm, şi este căsătorită cu un preot.

Stoneville ridică din sprâncene.

— Ai o verişoară căsătorită cu un preot? De ce n-am auzit de ea până acum?

— Eu n-am auzit niciodată de verii tăi, de ce să fi auzit tu de ai mei? Este o verişoară foarte îndepărtată.

— O să fie şi soţul ei la petrecere?

La naiba, nu ar fi trebuit să inventeze un soţ. Dar nicio femeie singură nu şi-ar fi riscat reputaţia participând la o asemenea petrecere. Chiar şi o femeie căsătorită s-ar fi gândit de două ori înainte să meargă.

— Soţul ei nu este în oraş. Ea stă la o prietenă şi vrea să scape puţin de sub papucul lui. Stoneville se lumină la faţă. Minciuna îi reuşise lui Anthony, explicaţia fusese perfectă.

— Vrea să trăiască puţin. Înţeleg. E clar că este verişoara ta.

Of, acea privire din ochii lui Stoneville…

— Să nu te atingi de ea! strigă Anthony. Este o femeie respectabilă.

— Cum zici tu. Stoneville zâmbi cu viclenie. Cu siguranţă, n-o să pot să stau departe de ea. Cineva trebuie s-o prezinte celorlalţi, iar cum tu eşti incognito, nu îmi rămâne decât să mă sacrific.

Anthony nu se gândise la asta. Lucrurile se înrăutăţeau. Nu îşi putea permite ca lumea să bârfească

prea mult despre verişoara de la ţară, căci aveau să afle repede că era o invenţie.

— Să nu o prezinţi drept verişoara mea, fiindcă o să spună că am corupt-o. Pur şi simplu… E mai bine să nu o prezinţi deloc. Scoate-o de acolo în toiul petrecerii, iar toţi o să fie suficient de năuciţi de la oxidul de azot încât să nu le pese cine este.

— Cu siguranţă cineva o să întrebe…

— La naiba, descurcă-te! Numai să ai grijă ce spui. O să organizezi sau nu petrecerea? Am nevoie să se întâmple sâmbăta asta.

— Sâmbătă? Dar deja am planuri.

— Ţi-am mai cerut eu vreodată vreun favor?

Stoneville oftă.

— Nu, n-aş spune asta.

— Iar tu mi-ai cerut vreodată *mie* ceva şi te-am refuzat?

Stoneville ştia că era mai bine să nu răspundă la acea întrebare.

Încă îi datora bani lui Anthony.

— În regulă, o să organizez petrecerea!

— Şi o să inviţi oamenii potriviţi?

— Da, deşi nu-ţi pot promite că o să vină. Paraday este plecat, Barlow îşi vizitează prietenii din Yorkshire, iar Lady Davy îl ţine din scurt pe prietenul nostru, Sir Humphry. Sarcasmul se simţea în tonul lui Stoneville. Nici nu-i dă voie să plece de-acasă, de teamă să nu fie sedus de vreo nefericită.

Lady Davy era un bun exemplu de soţie pe care Anthony nu şi-ar fi dorit să o aibă – paranoică şi despotică.

— Crezi că se culcă cu ele?

— Greu de spus. Cu toate intelectualele venite după fiecare conferinţă, cărora le curg balele după perlele lui pline de înţelepciune, nu aş fi surprins. S-o fi retras din mediul academic, dar nu este mort de-a binelea.

— Adevărat.

Bărbatul avea un şarm aparte, iar femeile se îndrăgosteau cu uşurinţă de el. Şi ţinând cont de cât de

dominat era de soţia lui, Anthony nu îl putea învinovăţi dacă, din când în când, mai călca pe alături.

— Invită-l oricum. Ştii cât îi place oxidul de azot. Poate îl convingi să vină.

Iar Madeline ar fi fost încântată să îl întâlnească pe faimosul chimist care experimenta oxidul de azot. Presupunând că nu minţise cu privire la articolul ei.

— Alte cereri speciale pentru această petrecere? întrebă Stoneville. Mâncare, vin, tipul de aşternut?

— Foarte amuzant, spuse Anthony. Ţine-mă la curent cu ora de îndată ce totul este programat. Îşi înhămă calul. Acum trebuie să plec. Iau cina cu nişte prieteni.

Minţise, desigur, dar nu avea starea necesară să îl suporte pe Stoneville. Ceva din comportamentul acestuia îl deranja foarte tare, lucru care nu i se mai întâmplase. Anthony parcă se vedea pe sine în urmă cu un an, iar ceea ce vedea îl enerva.

Apoi, un gând îi trecu prin minte.

— Stoneville, mai ţii minte petrecerea de la Eton, cea în care am intrat amândoi în bucluc?

— Dacă o mai ţin minte? O retrăiesc ori de câte ori am ocazia.

Anthony îşi dădu ochii peste cap.

— A bârfit cineva vreodată, vreo persoană din afara cercului tău foarte apropiat? Ţi-a mai menţionat cineva…

— Termină cu prostiile! Tata şi-ar fi dat viaţa să nu se întâmple aşa ceva. A cheltuit mulţi bani şi a tras multe sfori ca totul să fie dat uitării. Nu ţii minte cât era de obsedat de aparenţe?

— Ba da. Anthony privi în zare. La fel ca al meu.

Nu înţelegea cum ar fi aflat Madeline de acea bacanală. La Chertsey nu se auzise nimic despre acel scandal.

Era posibil ca servitorii să fi vorbit, şi Dumnezeu era martor că le plăcea să bârfească. Totuşi, cu Madeline atât de reticentă în a dezvălui anumite lucruri, cine ar fi putut spune că nu minţise?

Anthony se încruntă. Nu exista decât o modalitate ca

să afle. Oxidul de azot avea efectul de a-i face pe oameni să fie sinceri, dacă nu teribil de coerenţi. Deşi fiecare reacţiona diferit, putea să afle mai multe dacă Madeline se afla sub influenţa oxidului de azot.

Nu îi mai rămânea decât să o convingă, poate după petrecere şi după plecarea invitaţilor. Cât de greu putea să fie?

Capitolul 14

Dragul meu văr,

Se pare că „fetele mele sentimentale" au citit în secret o carte în care este explicată atracţia fizică dintre sexe. Domnişoara Prescott le-a confiscat-o, dar îndrăznesc să spun că orice flirt banal ar fi fost observat între viconte şi fosta lui amantă păleşte în comparaţie cu această carte. Crede-mă pe cuvânt, tinerele acestea pot fi înspăimântătoare uneori!

Verişoara ta alarmată,

Charlotte

Niciun oxid de azot la petrecerea din seara aceea!

Aceea fu decizia pe care o luă Madeline, după cele trei zile în care trebuise să suporte comportamentul ciudat al lui Anthony la şcoală şi o zi petrecută acasă, în compania tatălui ei.

Era clar că Anthony avea un plan, ceva dincolo de seducţie. Poate că altă femeie ar fi căzut în plasa lui, dar nu şi Madeline. Nu avea deloc încredere în el.

În orice caz, nu foarte multă încredere. Desigur, uneori, Anthony putea fi minunat. În timpul discuţiilor intense despre ştiinţă, el nu îi discreditase ideile, considerându-le „ale unei simple femei", îi arătase respect în faţa elevelor ori de câte ori avusese ocazia. Iar

comportamentul lui faţă de eleve fusese admirabil – delicat, dar nu slab, autoritar fără a fi agresiv. Domnişoara Dalton era foarte norocoasă să-l aibă ca tutore. Găsise chiar şi o bucătăreasă pentru cantina şcolii.

Păcat că excela în a fi un libertin. Dar chiar şi calităţile lui desfrânate îi atrăseseră atenţia. Trebuia să aibă grijă să nu ajungă în patul lui, mai ales că îşi petrecuse ultimele trei zile retrăind lecţia lui de seducţie.

Nu era atât de nebună încât să îi permită să o seducă din nou. Într-adevăr, nu. Gata cu săruturile, cu mângâierile, gata cu atingerile!

Sau cu gura.

Roşind, Madeline luă volumul subţire cu poveştile din harem, pe care îl ţinea în şorţ şi pe care îl citise din scoarţă în scoarţă. Cu sângele clocotindu-i vene, reciti povestea cu femeia care îl aducea pe bărbat „pe culmile plăcerii” folosindu-se doar de gură. Părea absurd, Madeline nu văzuse niciodată animalele comportându-se astfel.

Însă numai ideea fu de ajuns să-i trimită un fior de plăcere pe şira spinării. Faptul că însuşi Anthony o adusese pe culmile plăcerii folosindu-se doar de gură era dovada că metoda funcţiona. Mai mult decât atât, era o metodă ce îi permitea să-şi păstreze inocenţa în caz că…

Închise brusc cartea. La ce îi stătea mintea? Nici nu se punea problema să încerce aşa ceva. Nu putea să ducă decât la o şi mai mare nechibzuinţă. În plus, nu pricepea cum funcţiona treaba asta. Cartea nu explica foarte bine respectiva metodă.

Cum ar putea o femeie să bage în gură aşa ceva fără să se înece? De ce era atât de excitant pentru un bărbat să îşi vâre mădularul în gura unei femei? Da, era adevărat, gura era moale şi umedă ca… partea aceea intimă a unei femei. Totuşi, prezenţa dinţilor în apropierea zonei intime a unui bărbat nu putea să fie prea plăcută. Deşi Anthony îşi folosise în mod plăcut dinţii în zonele ei intime.

Madeline oftă. Îşi petrecea fiecare noapte retrăind acele clipe, nu mai era cazul să o facă şi ziua.

— Pe aici, domnule, v-am pregătit o supă delicioasă!

se auzi vocea doamnei Jenkins prin uşa bucătăriei.

Madeline vârî cartea în buzunar, îndată de doamna Jenkins şi *papa* intrară pe uşă.

— Nu vreau să mănânc! se plânse *papa* când doamna Jenkins îl aşeză la masă. Îşi trase mâna din strânsoarea ei. Lasă-mă în pace! Nu mi-e foame.

Tocmai de aceea hainele stăteau pe el ca pe gard.

— Haide, *papa, e* doar o supă, preferata ta. Madeline turnă câte un polonic în cele două boluri din porţelan chinezesc şi le aşeză pe masa de stejar. Ştii bine că nu îmi place să mănânc singură.

Papa se aşeză bombănind, privind bolul cu supă ca şi cum acesta ar fi conţinut remediul nefericirii sale.

Madeline privi spre doamna Jenkins, care aştepta lângă uşă. Îndată ce *papa* luă o lingură de supă, Madeline îi făcu semn femeii, iar aceasta părăsi bucătăria.

— Unde se duce? ţâşni el, luând-o pe Madeline prin surprindere.

— Se duce să termine curăţenia, minţi Madeline.

Dacă ar fi ştiut că doamna Jenkins îi călca rochia de seară din satin, toate planurile ei ar fi fost compromise. *Papa* i-ar fi pus întrebări, iar ea ar fi fost nevoită să îi zică adevărul.

Bărbatul privi supa, amestecând cu lingura.

— Nu ştiu de ce ai angajat-o pe femeia asta. Vrea să mă ucidă cu toate plimbările astea în sus şi în jos. Are tot timpul nevoie de ceva de la zarzavagiu şi îmi porunceşte să o însoţesc.

Madeline îşi dori să îi spună că mersul pe jos îi făcea bine, dar el ridică lingura şi privi încremenit spre fereastra bucătăriei. O cuprinse un fior. Privirea lui în gol era mai stranie decât crizele lui.

— Poate că ar fi mai bine să o facă, continuă el cu voce stinsă. Ar fi mai bine dacă aş muri.

Madeline simţi un gol în stomac.

— Nu este adevărat, *papa.*

Bărbatul scăpă lingura în bolul cu supă.

— Viaţa ta ar fi mai bună fără mine. Ai putea trăi şi

lucra la şcoală, ţi-ai găsi un iubit care să…

— Nu fi absurd! Madeline îl apucă de mână şi îşi trecut degetele printre ale lui. Mai degrabă vreau să te am pe tine decât vreun iubit.

— Ar fi mai uşor de împăcat, spuse el tot cu acea voce stranie. Am nevoie doar de puţin laudanum, pe care să-l amestec cu medicamentele de somn, şi apoi aş aluneca în…

— *Papa*, nu spune asta! izbucni Madeline. Simplul fapt că menţionase cuvântul laudanum îi provocă panică. De altfel, ea fusese dintotdeauna împotriva laudanumului. Nici să nu te gândeşti!

Papa clipi. Apoi privirile li se întâlniră, asta surprinzându-i pe amândoi.

— Dar sunt o povară pentru tine. Aşa am pune capăt chinului tău. Chiar şi eu aş înceta să mă mai chinui.

— Poate că nu te-ai mai chinui, dar eu aş suferi de trei ori mai mult, ripostă Madeline cu vocea îndurerată, apoi îi puse mâna pe umăr. Promite-mi că nu te mai gândeşti la laudanum sau… Nici nu putea să pronunţe. Promite-mi că nu o să mă părăseşti!

Papa observă ci Madeline era profund întristată.

— În regulă.

— Jură! Jură că nu o să te mai gândeşti ia aşa ceva!

— Jur, spuse el, apoi o luă de mână. Jur, micuţa mea Maddie! Afecţiunea de care dădu dovadă îi tăie răsuflarea lui Madeline. Nu se mai purtase aşa cu ea de luni întregi.

— Bun. O strânse de mână, începu să îşi mănânce supa, iar ea răsuflă uşurată. Se rugă la Dumnezeu ca *papa* să se ţină de cuvânt. Orice alt scenariu era de neconceput.

Aşezată lângă el, îi spuse:

— Toate astea trec cu timpul, ştii bine.

Papa mormăi în loc să răspundă.

Era musai să treacă, iar cu puţin noroc, noaptea ce avea să urmeze putea marca un nou început.

Din nefericire, oricât şi-ar fi dorit să rămână lângă el, Madeline trebuia să plece.

— *Papa,* îmi pare rău, trebuie să merg la şcoală să

completez registrele.

Detesta faptul că trebuia să îşi mintă tatăl, dar nu ar fi lăsat-o niciodată să participe la o petrecere cu oxid de azot, oricât de important ar fi fost chimistul pe care urma să-l întâlnească acolo. Şi, cu siguranţă, nu i-ar fi permis să îşi petreacă timpul cu un desfrânat ca Anthony.

Uitându-se lung la supă, Madeline îi spuse pe un ton obişnuit: – Doamna Jenkins o să-ţi ţină de urât. Mă gândesc că şi tu ai nevoie de o schimbare. Puteţi să jucaţi cărţi.

Papa îşi încruntă privirea, dar nu spuse nimic. Ea şi-ar fi dorit un răspuns din partea lui. Dar era mult prea preocupat de propria nefericire ca să vadă că era ceva în neregulă cu viaţa ei. Nu o întrebă nici măcar cum avea să se întoarcă acasă pe întuneric.

Uşa bucătăriei se deschise, iar doamnă Jenkins încuviinţă din cap, semn că rochia de seară o aştepta pe pat. Madeline se ridică şi puse boturile murdare în ligheanul de vase.

— Nu ţi-ai terminat supa, observă *papa.* Eşti bine?

Întrebarea îi aminti de vremurile în care *papa* era bine şi o năpădiră lacrimile. Îi aruncă un zâmbet timid.

— Nu îmi este foarte foame, atâta tot. Madeline se duse la uşă. De ce nu vii să te aşezi lângă şemineul din salon? Trebuie să îmi pregătesc săculeţul.

Încuviinţând din cap, *papa o* urmă. De îndată ce acesta se aşeză confortabil în fotoliul său, Madeline ştiu că putea să îl lase în siguranţă. Avea să rămână acolo, privind în gol.

Ajunsă în camera ei, Madeline îşi începu misiunea, ajutată de doamna Jenkins. Se dezbrăcă de rochia de zi, apoi se îmbrăcă în rochia aurie de satin, pe care o adusese de la Telford.

Îndată ce doamna Jenkins începu să-i închidă corsajul, Madeline spuse:

— Mulţumesc pentru că ai venit să mă ajuţi să mă pregătesc pentru astă-seară, dar şi pentru că îl ajuţi pe *papa.* Trebuie să fi avut mari bătăi de cap ca să aranjezi toate astea.

— Prostii. Ce altceva aş putea face într-o zi de sâmbătă? Nu este ca şi cum peţitorii s-ar îngrămădi la mine la uşă, draga mea. Doamna Jenkins termină de închise rochia. Mă bucur să văd că participi la un eveniment social, chiar dacă este vorba doar despre petrecerea unei colege de la şcoală. Însă prietena ta îţi poate face cunoştinţă cu Sir Humphry. Merită.

— Într-adevăr.

Dacă doamna Jenkins ar fi ştiut că respectiva colegă de şcoală era, de fapt, un desfrânat notoriu, şi-ar fi făcut multe griji, însă Madeline nu voia să îi facă prea multe confidenţe văduvei.

Doamna Jenkins umflă mânecile rochiei.

— Încântător, nu-i aşa?

În timp ce văduva îi prindea părul în cocul simplu asupra căruia căzuseră de acord, cu rămurele de liliac alb printre firele de păr, Madeline se privi în oglindă, îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie de seară pe care o avea. Inima îi tresări. Era prea minunat. Desigur, trebuia să se îmbrace corespunzător pentru prietenii lui Anthony, dar şi-ar fi dorit o rochie mai puţin… provocatoare.

Era ciudat că nu se gândise astfel la acea rochia înainte. Deşi decolteul era suficient de larg pentru a-i dezvălui sânii, nu era cu mult diferită de alte rochii de seară. Într-adevăr, singura ei rochie de bal avea exact acelaşi decolteu. La Telford, le-ar fi purtat pe amândouă fără să se gândească de două ori.

Dar ştia cât era de periculos şi de încântător totodată ca un bărbat să îi admire nurii, mai întâi cu privirea, apoi cu mâinile. De acum, îl cunoştea pe Anthony.

— La ce oră vine trăsura prieteniei tale? întrebă doamna Jenkins, aşezându-i cu grijă pelerina pe umeri, înveşmântând-o complet în bumbac negru, strălucitor.

— Într-o jumătate de oră. Dar nu vine aici. Ne întâlnim la marginea oraşului. Nu vreau ca *papa* să devină bănuitor şi să se întrebe de ce nu merg la şcoală.

Dincolo de faptul că nu voia ca nimeni din oraş să ştie că ieşea cu un bărbat, inclusiv doamna Jenkins, nici nu îşi

dorea să rişte ca *papa* să îl întâlnească pe Anthony. Niciodată. Exista şansa ca Anthony să îl recunoască, iar *papa* i-ar fi recunoscut cu siguranţă numele dacă i-ar fi fost prezentat.

— Este înţelept să procedezi astfel. Nu vrei ca tatăl tău să-şi facă mari speranţe în legătură cu Sir Humphry. Dar la întoarcerea cum o să faci?

— Pentru că *papa* o să doarmă la ora aia, o să-i cer prietenei mele să mă lase aia. De fapt, Madeline intenţiona să fugă de la petrecere fără ca Anthony să ştie şi să ia o trăsură înapoi spre casă. Urma să o coste ceva, dar măcar putea să păstreze secretul

— Dacă te duci în partea cealaltă a oraşului, îţi trebuie o pereche de saboţi, spuse doamna Jenkins. Ar fi păcat să murdăreşti pantofii ăştia frumoşi. O să-i duc afară, să nu îşi dea seama tatăl tău.

Înainte ca doamna Jenkins să plece, Madeline o strânse de mână.

— Nici nu ştii cât de recunoscătoare sunt pentru tot ce faci pentru mine şi *papa!*

— Prostii! zâmbind cald, doamna Jenkins o strânse, la rândul ei, de mână. În plus, eu n-am avut niciodată copii, aşa că n-am avut ocazia să fac asta.

Ochii lui Madeline se umplură de lacrimi, căci îşi aminti de mama ei.

— Gata acum, spuse doamna Jenkins. Trebuie să mergi la petrecere, nu-ţi face griji pentru noi! O să joc cărţi cu tatăl tău până ce adoarme. Şi o să mă asigur că nu-şi dă seama când te întors. O să fim bine, promit.

Madeline spera să fie aşa. Căci noaptea care stătea să înceapă avea să îi ofere şansa de a schimba totul. Şi, orice ar fi fost, voia să profite din plin.

Capitolul 15

Dragă Charlotte,

Da, fetele pot fi o pacoste. Aşa că sper că ştii ce faci când îi permiţi lui Lord Norcourt să intre în şcoala ta. Din puţinele lucruri pe care le-am auzit, bărbatul mă face să mă întreb dacă este în stare să se poarte cum se cuvine în preajma unei femei. Cum s-a prezentat în timpul acestei ieşiri?

Vărul tău îngrijorat,

Michael

În vreme ce birja se grăbea spre Richmond, nerăbdarea creştea în pieptul lui Anthony. Trei zile de infern stăteau să se încheie. Fusese gentlemanul desăvârşit cu Madeline, dansase cum îi cântase doamna Harris, le dăduse fetelor lecţie după lecţie şi aranjase afurisita de petrecere. Acum merita o recompensă.

Madeline. În sfârşit, avea să fie a lui.

I-o confirmase la Godwin. Şi, chiar dacă venea la petrecere hotărâtă să-i reziste, totul avea să dureze până când o prindea singură undeva şi o săruta. Senzualitatea ei înnăscută avea să o ducă direct în patul lui.

Atunci poate că el avea să îşi vină în fire şi să o vadă ca pe o simplă iubită. Poate că revenea la momentele în care nu tânjea să o vadă, nu se întreba cum urma să răspundă la comentariile idioate ale cuiva prezent la petrecere, nu se mai gândea dacă ea ar fi fost sau nu de acord cu renovările pe care el voia să le facă la vechiul lui conac.

Dumnezeule, ai fi zis că era un nebun îndrăgostit! Dar totul avea să se termine în seara aceea. Trebuia să se termine.

Dând perdeluţa la o parte, scrută din priviri marginea drumului la curba din apropierea şcolii, marcată de doi stejari, unde Madeline trebuia să îl aştepte. Iar ea era acolo, ieşind de la adăpostul copacilor.

Înfăşurată într-o pelerină neagră voluminoasă, îl aştepta emoţionată. Dar, pe sub tivul pelerinei, se zărea o

pereche de saboţi peste nişte pantofi, şi simpla vedere a veşmintelor ei formale îl făcu să se întrebe ce rochie purta, cât de bine se mula pe formele ei, cât de uşor avea să fie de scos.

Ce păcat că nu mai aveau timp pentru bucurii intime până ce ajungeau la moşia lui Stoneville! Dar în seara aceea…

El zâmbi larg.

Făcându-i semn vizitiului să oprească, nici măcar nu mai aşteptă până când birja se opri ca să sară.

— Pot să vă duc undeva, bună doamnă? spuse el, făcând spre trăsură un semn cu o înfloritură curtenitoare.

— Foarte amuzant. Aruncând o privire iute spre drum, ea se apropie în grabă. Hai să plecăm repede, înainte să mă vadă cineva!

— Ah, o legătură amoroasă! Acum te joci de-a iscoada, scumpo?

— Ştii foarte bine că trebuie să am grijă de reputaţia mea. De ce crezi că nu am vrut să vii să mă iei de acasă?

— Pentru că îţi place să fii misterioasă?

El o ajută să urce în trăsură, sări înăuntru în urma ei şi îi porunci vizitiului să o ia din loc.

— Îmi place să fiu precaută.

Ea se aşeză pe mijlocul banchetei, cu faţa spre sensul de mers.

Ignorând detaliul, el se împinse lângă ea. Când Madeline îi aruncă o privire usturătoare, pur şi simplu îşi coborî capul şi o sărută.

După câteva momente de rigiditate, ea se înmuie, topindu-se sub buzele lui şi deschizându-şi gura în faţa dezmierdărilor limbii lui. Dar, când el desfăcu panglicile pelerinei, ea îşi eliberă buzele.

— Nu facem nimic de genul ăsta acum.

— Vreau doar să văd cu ce eşti îmbrăcată. Ca să mă asigur că este acceptabil.

Deşi părea sceptică, îl lăsă să îi coboare pelerina de pe umeri şi de pe cap. Razele soarelui ce apunea se furişară printre perdeluţe şi dezvăluiră o rochie dintr-un

satin auriu strălucitor, cu un decolteu adânc, care sublinia liniile graţioase ale sânilor ei.

Cu inima începând să bată nebuneşte, el se aplecă să o sărute din nou, dar ea se retrase.

— Bileţelul tău de aseară spunea că o să-mi zici în trăsură la ce anume să mă aştept astă-seară.

La naiba! Avea dreptate, trebuia să o pregătească. Cu un oftat frustrat, se lăsă înapoi pe banchetă.

— Ne ducem la moşia unui prieten de-al meu, marchizul de Stoneville.

— Lord Stoneville este gazda noastră? întrebă ea cu o notă de nelinişte în voce.

— Îl cunoşti?

— Am auzit *despre* el. Toată lumea a auzit. Este chiar mai cunoscut decât tine. Buzele ei se desenară într-o linie subţire. Ai spus că asta nu o să fie una dintre *acele* petreceri.

— Nu este. Dar el a fost singurul pe care l-am putut convinge să organizeze petrecerea într-un timp atât de scurt. Când neliniştea se adânci pe chipul ei, el adăugă: Pentru numele lui Dumnezeu, nu ai de ce să-ţi faci griji! Nu o să fie nicio femeie care să ţopăie pe acolo.

Ea îi studie faţa.

— Dacă o să fie, eu plec. Jur că plec.

— N-ai încredere în mine? întrebă el nonşalant, chiar dacă răspunsul ei însemna mai mult decât ar fi recunoscut.

— Ar trebui?

Ochii ei licăriră atât de luminos, încât el s-ar fi putut pierde cu uşurinţă în profunzimea lor. Ar fi fost lipsit de înţelepciune. Trebuia să rezista în faţa dulceţii oferite de ochii aceia frumoşi.

— Desigur. Este foarte puţin probabil să fac ceva care să o supere pe singura persoană care o poate ajuta pe Tessa să intre la şcoala doamnei Harris.

Un zâmbet îndurerat arcui buzele lui Madeline.

— Am uitat asta.

— Eu nu. Era singurul lucru care îl împiedica să-l scape din frâu pe băiatul cel rău ca să o răvăşească acolo,

pe loc. Mai întâi, trebuia ca înţelegerea lor să se încheie, ca să nu-l acuze vreodată că se răzgândise. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru oaspeţi. Stoneville a invitat mai mulţi oameni de ştiinţă respectabili, împreună cu prietenii lui cărora le place să se lase pradă viciilor. O să ai un eşantion frumuşel de subiecţi pe care să-i observi.

Ea îşi netezi pelerina.

— Şi... Hm... Ce ştiu ei despre prezenţa *mea?* Cu siguranţă, nu i-ai permis prietenului tău să-mi menţioneze numele.

El făcu ochii mici.

— De ce? Ţi-e teamă că vreun oaspete ar putea să te recunoască?

— Nu! Privirea ei zbură spre el. Pot spune cu certitudine că nu l-am cunoscut niciodată pe vreunul dintre prietenii tăi. Dar nu vreau să ajungă zvonuri la urechile doamnei Harris...

— Desigur. El se relaxă. N-ai de ce să-ţi faci griji. I-am spus lui Stoneville că eşti verişoara mea intelectuală, care şi-a dorit să vadă o parte mai interesantă din viaţa Londrei cât timp se află în oraş. El crede că eşti măritată cu un preot şi ai venit în vizită la prieteni.

Ea îl privi uluită.

— M-am măritat cu un preot?

— Ai ceva împotriva preoţilor?

— Ei bine» nu, dar... este straniu. Apoi se gândi o clipă. Am un nume?

— Nu ţi-am dat unul. Dar mă gândeam la Brayham, numele de fată al bunicii mele din partea mamei. Familia mamei este mai puţin cunoscută, astfel că orice verişoară din partea aceea ar fi mai greu de localizat.

Chipul ei fu cuprins de curiozitate.

— Nu vorbeşti niciodată despre mama ta.

— Nici tu despre a ta.

— Pentru că ea a murit de tuberculoză acum doi ani.

Deci Foxmoor avusese dreptate.

— A mea a murit când aveam 8 ani.

— Trebuie să fi fost greu, spuse ea cu o voce blândă,

plină de empatie.

Anthony simţi un nod în gât. Ce ciudat! Trecuse atât de mult timp de când nu mai apăruse durerea aceea veche! Îl tulbura faptul că Madeline era singura care reuşea să o mai trezească.

Încercă să pară nonşalant.

— Îmi închipui că este mai greu să-ţi pierzi mama după ce ai avut-o alături atâţia ani. Tu ai mai multe de regretat, ai mai multe lucruri de care să-ţi fie dor.

— Poate. Dar un băiat de 8 ani are nevoie de mama lui mai mult decât are nevoie o femeie matură. Când spusele ei făcură ca nodul din gât să-l împiedice să spună ceva, ea adăugă: îţi aminteşti multe despre ea?

— Câteva lucruri. Parfumul ei. Zâmbi. Obişnuia să mestece beţişoare de scorţişoară ca să aibă respiraţia proaspătă, iar parfumul picant mă învăluia de fiecare dată când…

Se opri înainte să dezvăluie cât de mult îi simţea lipsa.

— De fiecare dată când…? insistă Madeline.

Nu avea de gând să renunţe, nu?

— De fiecare dată când mă lua în braţe. Tata nu era de acord când ea mă răsfăţa, spunea că mă îmbrăţişează prea mult. Absent, se frecă la încheietură. Mătuşa şi unchiul meu erau de acord cu el.

— Nu ai cum să îmbrăţişezi un copil prea mult.

Tonul ei apăsat îl uimi, apoi cuvintele lui Madeline făcură să se rupă ceva în adâncul lui, ceva ce fusese ascuns ani întregi. La naiba, nu putea să-i permită să îi între atât de adânc pe sub piele!

— S-ar putea să ai nevoie şi de un nume de botez în seara asta, spuse el încordat, vrând să schimbe subiectul.

Ea îi mai aruncă o ultimă privire plină de tandreţe, înainte să-şi întoarcă faţa spre fereastră.

— Bine, atunci sunt… Cherry[2].

El îi urmări privirea îndreptată spre un pâlc de cireşi pe lângă care treceau.

— Slavă Cerului că nu treceam pe lângă nişte tufişuri!

---

2 În engleză, înseamnă cireş/cireaşă. (n.red.)

Nu aş fi putut să spun că te numeşti Vibumum[3] şi să mă port cum se cuvine. Când ea îl privi pieziş, el adăugă: Vrei să spui că este prescurtarea de la Charity, nu? N-am auzit niciodată de cineva care să se cheme Cherry.

— Nu este mai rău decât Kitty, spuse ea pe un ton sec.

— Nu, bănuiesc că nu. Îi plăcea la nebunie când era geloasă. Era un lucru care lăsa de înţeles că nu era atât de imună la farmecele lui pe cât pretindea. Dar o să-ţi spunem doamna John Brayham dacă Stoneville este obligat să te prezinte.

— De ce ar trebui să mă prezinte Lord Stoneville?

— Eu trebuie să stau ascuns, ai uitat? Acesta este motivul pentru care ajungem devreme la petrecere. Nu vreau să risc ca unchiul meu să audă povestea asta şi să o folosească împotriva mea pentru a demonstra că am revenit la vechiul meu stil de viaţă.

— Am uitat de asta. Deci Lord Stoneville o să fie partenerul meu la petrecere.

Ea păru deosebit de stânjenită de ideea aceea.

El nu o condamna.

— Nici mie nu-mi place, dar l-am avertizat pe Stoneville că trebuie să te trateze cu respectul cuvenit verişoarei mele. În plus, nu eşti genul lui. El preferă femeile cu mai puţină minte decât sâ…

Se opri, afurisindu-şi limbariţa.

— Decât sâni? termină ea în locul lui. Mulţi bărbaţi preferă asta. Eşti sigur că tu nu îi împărtăşeşti preferinţa?

Zâmbetul ei era cochet. Ochii nu.

— Poate, pe vremuri. Îşi lăsă privirea să o studieze cu o minuţiozitate care nu lăsă nicio îndoială asupra dorinţei pe care i-o trezea corpul ei. Dar oamenii se schimbă, murmură el, în vreme ce îi luă mâna înmănuşată într-a lui, apoi apăsă un sărut pe podul palmei.

Fu recompensat cu o tresărire a mâinii, care îl îndemnă să o întoarcă şi să-i sărute palma, apoi încheietura, frustrat de pielea de căprioară care îi acoperea

3 Arbust sălbatic (n.red.)

carnea de la vârful degetelor până la cot. Dumnezeule, abia aştepta să se termine petrecerea şi să o scoată din hainele acelea!

Chiar dacă răsuflarea ei se înteţi sub efectul săruturilor lui, ea îşi retrase mâna dintr-a lui.

— Ai spus *dacă* prietenul tău este obligat să mă prezinte. De ce nu m-ar prezenta?

— I-am spus să evite asta cât de mult posibil. Cu cât te cunosc mai puţini oameni, cu atât sunt mai mici şansele ca doamna Harris să audă de prezenţa ta la petrecere.

Ea îl privi lung.

— Dar trebuie să ştiu cine sunt subiecţii mei. Nu pot să-mi notez observaţiile fără asta.

Îl cuprinse o senzaţie de nelinişte.

— Ce vrei să spui?

— Dacă scriu un articol şi mă aştept să fie publicat, oamenii de ştiinţă o să-şi dorească detalii. O să aibă nevoie să confirme ce am observat. O să aibă nevoie de martori. Şi din moment ce *tu* nu poţi să fii martorul meu…

— Nu ai voie să menţionezi nici măcar un afurisit de nume în articolul tău, ne-am înţeles?

Simplul gând îi făcu sângele să îngheţe în vene.

Ea strânse din buze.

— De ce, dacă sunt oameni de ştiinţă?

— Ştii foarte bine că asemenea petreceri sunt considerate scandaloase, chiar ridicole. Deja s-a râs de ajuns de prietenii mei că folosesc gazul ăsta. Nu vreau ca ei să îndure mai multe pentru că le foloseşti tu numele în articolul tău. În vreme ce o nelinişte ciudată se răspândi pe chipul ei, el se chinui să schiţeze un zâmbet. Nu poţi să spui pur şi simplu subiectul A şi subiectul B?

— O să fie nevoie să scriu undeva cine sunt subiecţii A şi B ca să fie cineva în stare să-mi confirme metodele în cazul în care se îndoieşte vreo persoană de concluziile mele.

— Aşa se acceptă, spuse el încordat. Observă tot ce vrei, notează-ţi tot ce vrei atâta vreme cât rămâi discretă în privinţa asta. Dar nu te preumbla pe la petrecere ca să

cauţi să le fii prezentată oaspeţilor. Dacă începe cineva să sape prea adânc pentru a afla cine este doamna Brayham, ne putem duce la fund amândoi. Ne-am înţeles?

Un zâmbet glacial îi îngheţă buzele.

— Desigur, Lord Norcourt.

Într-adevăr, era Lord Norcourt. Desigur, voia să spună: „O să fac tot ce mă taie capul, iar tu încearcă numai să mă opreşti!” Ceea ce el nu putea controla din moment ce trebuia să stea altundeva în timpul petrecerii. Trebuia să-l avertizeze pe Stoneville să fie cu ochii pe ea.

Deşi era mai mult decât convins că ei nu avea să-i placă nici ideea aceea.

Lui îi plăcu şi mai puţin de îndată ce ajunseră, iar ea îşi scoase pelerina. Satinul strălucitor se mula pe corpul ei în timp ce mergea, tachinându-l cu aluzii la formele minunate care se ascundeau dedesubt, iar buclele delicate de la baza extraordinarului ei gât îi treziră dorinţa de a-şi trece limba peste culmea dulce a şirei spinării. Pentru o femeie minionă şi cu atât de puţine resurse ca să-şi cumpere haine la modă, avea o abilitate tulburătoare de a arăta răvăşitor.

Şi să o răvăşească era ceea ce Stoneville avea să dorească din prima clipă în care punea ochii pe ea. Într-adevăr, de îndată ce furi conduşi în biroul acestuia, bărbatul se ridică, având pe buze un zâmbet viclean. Anthony fu nevoit să se abţină din răsputeri ca să nu se uite urât în timp ce făcu prezentările.

Când Stoneville înaintă ca să o ia de mână, afurisitul se folosi de ocazie nu doar pentru a o săruta, ci şi să-i examineze calităţile în timp ce se îndreptă. Era o metodă pe care Anthony o folosise de nenumărate ori în trecut, dar să se uite cum o folosea Stoneville pe *ea* îl făcu să-şi dorească să-l calce în picioare.

Dumnezeule, ce era în neregulă cu el? Nu se putea să fie gelos, nu-i aşa?

Poate că nu mai simţise niciodată emoţia aceea, dar acum o recunoştea.

Şi nu-i plăcea. Absolut deloc.

— În descrierea pe care i-ai făcut-o verişoarei tale, Norcourt, ai spus că este destul de frumoasă, spuse tărăgănat Stoneville. Destul de frumoasă pentru cine? Pentru un rege? Pentru un împărat? Pentru un zeu?

Înainte ca Anthony să apuce să-i spună unde să-şi bage complimentele linguşitoare, Madeline izbucni în râs.

— Femeile chiar răspund pozitiv la asemenea exagerări, domnule?

— Depinde cât de mult vin au băut.

Stoneville îi aruncă una dintre privirile lui tipice de dormitor, iar Anthony fu nevoit să se abţină din răsputeri ca să nu se arunce spre el şi să-l snopească în bătaie.

— Ei bine, rosti ea dulce, nu ştiu dacă este din cauza lipsei mele de exuberanţă sau doar a bunului-simţ, dar cred că bărbaţii care exagerează cu complimentele exagerează cu aproape orice altceva. Ca femeie de ştiinţă, prefer bărbaţii care rostesc adevărul neînfrumuseţat.

Stoneville clipi nedumerit, evident luat prin surprindere de răspunsul raţional dat de o femeie frumoasă.

— Chiar este o intelectuală, nu-i aşa? îi spuse el lui Anthony.

— Şi este verişoara *mea,* sublinie Anthony. Ceea ce înseamnă că mă aştept să te porţi cum se cuvine.

— Mereu mă port cum se cuvine, replică Stoneville cu un zâmbet discret, care nu era deloc liniştitor. Dar depinde de definiţia pe care o dă fiecare acestui „cum se cuvine”, fireşte.

— Stoneville… începu Anthony să spună pe un ton ameninţător.

— Nu-ţi face griji! O să fie bine. O agitaţie din afara casei îl făcu pe Stoneville să se uite la ceas. Probabil ar trebui să-mi întâmpin oaspeţii. Din moment ce tu nu poţi să participi la petrecere, Norcourt, ţi-am aranjat să stai aici. Nimeni nu o să intre în biroul meu şi, în plus, o să-ţi dau o cheie ca să încui uşa. Ştii unde să găseşti coniacul. Şi sunt cărţi dacă vrei să citeşti. Ţi se pare în regulă?

— O să fie bine.

— Excelent! O să mă întorc să o iau pe doamna Brayham, începu Stoneville.

— Aş prefera să merg cu tine acum.

Madeline se grăbi să i se alăture.

— Nu poţi, interveni Anthony, enervat de dorinţa ei evidentă de a fi cu Stoneville în timp ce îşi întâmpina musafirii ca să le afle numele. Mai ales după ce îi interzisese acest lucru. Singura modalitate prin care să-ţi păstrezi anonimatul este să nu te alături petrecerii până ce nu începe lumea să se îmbete. Dacă o să stai lângă stoneville când îşi primeşti oaspeţii, o să fie nevoit să te prezinte.

După cum prea bine ştia şi ea.

stoneville îi oferi braţul.

— Atunci o s-o las în bucătărie ca să discute cu chimistul despre modul în care se transformă nitratul de amoniac în gazul dorit. De îndată ce ajung majoritatea oaspeţilor, mă duc să o iau.

Dezamăgirea de pe chipul ei era atât de palpabilă, încât Anthony ştiu că ghicise adevărul.

— Poţi să vii să o iei de aici, sublinie Anthony.

— Oh, dar mi-ar plăcea să-l cunosc pe chimist! spuse ea în grabă. Mi-ar plăcea să aflu cum se face oxidul de azot.

Cel mai probabil voia să se strecoare pe acolo ca să afle numele prietenilor, iar el nu putea să o oprească, mai ales că stoneville îi ignora instrucţiunile. Trebuia pur şi simplu să se asigure că îi arăta articolul ei înainte să fie publicat.

Stoneville îi oferi braţul lui Madeline, iar Anthony se chinui să reziste nevoii de a o duce la trăsură înainte să i se întâmple ceva. La urma urmei, ea îşi dorea asta. Era o nebunie din partea lui să-şi facă griji.

Totuşi, în timp ce îi privea plecând, îşi dădu seama că nu putea să rămână acolo, să citească şi să bea coniac, în vreme ce ea era la petrecere cu stoneville.

Avea să aştepte până când toată lumea era complet absorbită de distracţie, apoi intenţiona să stea discret pe margine şi să fie cu ochii pe ea. Căci, cu slujitorii care

urmau să facă ronduri pentru a oferi pungi proaspete cu oxid, cu lumina difuză şi confuzia generală pe care le-o provoca oxidul celor care îl inhalau, nimeni nu putea observa un bărbat care stătea ascuns în întuneric.

„Este mai bine să nu-l laşi pe stoneville să te vadă, altfel o să te tachineze până la sfârşitul zilelor. O să spună că te comporţi mai degrabă ca un soţ gelos decât ca un văr.”

Soţ? Stupid!

Totuşi, cât timp aşteptă, ideea unei Madeline ca soţie a lui deveni ispititoare. Da, se presupunea că trebuia să se însoare cu vreo fetişcană inocentă, de rang potrivit cu al lui şi dintr-o familie respectabilă, dar când făcuse el ce trebuia? Madeline era singura femeie care părea a gândi la fel ca el. Cu siguranţă, nu aveau să ducă niciodată lipsă de discuţii interesante.

Dar să se însoare cu ea? De ce cu ea? De ce îl făcea *ea* să-şi dorească să abandoneze decizia de a nu se însura niciodată? Nu era mai frumoasă decât alte femei, nu avea mai mult farmec sau mai multă graţie. Şi totuşi, ceva în combinaţia de inocenţă şi cunoaştere îi stimula mintea şi corpul ca nimic altceva. Chiar când începea să creadă că era incredibil de tânără şi de naivă, ea spunea ceva care îi arăta că era mult mai înţeleaptă decât vârsta pe care o avea. Nepotrivirea aceea îl fascina.

Aceea era problema – misterul ei îl fermeca. Dar situaţia nu avea să dureze după noaptea aceea. De îndată ce se culca cu ea şi îi afla secretele, putea să se relaxeze.

Sau măcar asta încerca să se convingă în timp ce aştepta ca petrecerea să fie în toi. O oră mai târziu, când gândurile lui obsesive începură să-l enerveze, hotărî să-şi ducă planul la bun sfârşit.

Se strecură pe coridor, apoi aproape că se izbi de un bărbat care stătea exact în mijloc. Era prietenul lui, doctorul Roget, al cărui proiect de a grupa cuvinte după categorii îi absorbea fiecare oră din zi. Anthony încercă să se strecoare pe lângă el, dar nu avu noroc.

— Norcourt! strigă Roget, dar neclar din cauză că

inhala conţinutul pungii de mătase pe care o ţinea în mână. Nu ştiam că eşti şi tu aici.

— Nu sunt. Visezi.

— Ah, răspunse Roget, de parcă aşa se explica totul. Ai dreptate.

În vreme ce Anthony încerca să treacă în grabă pe lângă el, îl auzi pe Roget murmurând:

— Nu ştiu de ce a trebuit să-l visez pe Norcourt. Era mult mai bine să visez o amazoană frumoasă.

Chiar dacă Anthony se îndoia că Roget avea să îşi amintească mai târziu incidentul, îşi dădu seama că trebuia să fie mai atent. Şi îi lăsă un gust amar din cauza altor motive care deveniră evidente în clipa în care ajunse să vadă foarte bine prima încăpere plină cu oaspeţi.

De obicei, în clipa aceea, ar fi fost el însuşi ameţit. Spre deosebire de alţii, experienţa lui cu gazul obişnuia să fie uşoară şi inofensivă, o senzaţie plăcută de stare de bine, câteva râsete şi gânduri care păreau strălucite până ce îşi revenea în fire. Totuşi, chiar îi distorsiona percepţiile, astfel că vedea totul în roz.

La fel i se întâmpla şi acum, din nişte motive pe care nu le putea elucida, când rămase privind o scenă care i se părea extraordinar de tulburătoare. Râsetele aveau o nuanţă nefirească, iar imaginea atâtor gentlemeni inteligenţi, dar şi a unor doamne care se comportau ca nişte nebuni îl făcu să se întrebe cum se purta *el* când inhala. Chicotea şi el ca un idiot precum bărbatul de acolo, despre care ştia că era un respectat avocat? Sau dădea din picioare precum directorul important din colţ?

După o săptămână în care le predase fetelor, comportamentul directorului i se păru lui deosebit de deranjant. Dacă se întâmpla ca elevii omului să vadă că se purta ca un nebun? Cât de greu avea să le fie să-l asculte când le atrăgea atenţia asupra problemelor societăţii?

Spre oroarea lui, se surprinse dorindu-şi să se ducă la el şi să-i ţină bărbatului o prelegere despre responsabilitate, ceva ce nu îşi dorise să facă niciodată în viaţa lui. Poate că Stoneville avea dreptate. Devenea un

pedant.

Era absurd. Punea la cale seducerea lui Madeline, nu-i aşa? Acela nu era comportament de pedant.

Şi totuşi, nu reuşi să scape de senzaţia aceea incomodă, în timp ce înconjura sala ca să îi caute pe ea şi pe Stoneville. Când îi găsi, se simţi uşurat să vadă că prietenul lui o însoţea cu seriozitate prin încăpere. Ea era în siguranţă.

Pe neaşteptate, simţi o dorinţă disperată de ai se alătura. Ar fi râs împreună de ceilalţi, apoi ar fi plecat înainte ca oxidul să-i afecteze.

Se împotrivi impulsului fantezist şi nu doar pentru că ea s-ar fi supărat pentru că i-ar fi scurtat timpul de observaţie, ci şi pentru că n demonstra cât de mult tânjea după ea.

Iar aşa ceva nu era de acceptat.

Capitolul 16

Dragul meu văr,

Lord Norcourt s-a purtat mai mult decât admirabil la domnul Godwin. Chiar dacă Lady Tarley s-a tot agăţat de el, a respins-o complet, judecând după enervarea ei când s-a alăturat singură grupului nostru. Am întrebat-o pe domnişoara Prescott, care mi-a spus că nu i-a văzut împreună. El a revenit la ceva vreme după aceea, lucru susţinut şi de ea. Şi, în orice caz, de ce să mintă? Este la fel de suspicioasă ca mine în privinţa lui.

Ruda ta neliniştită,

Charlotte

Petrecerea dura deja de două ore, iar Madeline începea să dispere că nu avea să îl găsească niciodată pe Sir Humphry. Trebuia ca el să fie pe undeva… Cele câteva

nume pe care reuşise să le afle erau fie ale prietenilor lui, fie ale membrilor Societăţii Regale.

În mod evident, nu era prima dată când cei mai mulţi dintre ei participau la un asemenea eveniment. De parcă era o practică zilnică, îşi luară baloanele de mătase de pe tăvi şi supseră din muştiucuri cu un aplomb rece. Majoritatea stăteau pe scaune sau aplecaţi pe nenumăratele perne împrăştiate peste tot. Mai devreme, Lord Stoneville îi explicase că gazul putea să te facă insensibil la propriul corp, astfel că modul cel mai sigur de a inhala era să stai aşezat.

Citise cartea domnului Humphry şi diferitele relatări ale prietenilor lui despre experienţele avute cu oxidul de azot, dar nimic nu o pregătise pentru ampla varietate a reacţiilor. Unii oaspeţi se cufundau aproape într-un leşin, chipurile lor fiind schimonosite de zâmbete fericite. Alţii păreau incapabili să se oprească din râs. Câţiva chiar dansau, izbindu-se în pereţi. Era ca şi cum ai observa o casă de nebuni cu nobili îmbrăcaţi frumos.

Cele câteva femei prezente păreau să fie soţiile celorlalţi oaspeţi, dar experienţele lor păreau să nu fie diferite de ale bărbaţilor. Una se cufundă într-un acces de chicoteli. Alta exclamă ceva despre „muzică, extraordinara muzică”.

În mod normal, Madeline ar fi început să ia repede notiţe, să pună întrebări, să înregistreze lucrurile la care fusese martoră. Dar observaţia ştiinţifică nu era scopul ei în seara aceea.

Din păcate, Lord Stoneville făcea să îi fie foarte greu să-şi atingă scopul. După ce o luase din birou, nu o lăsase la bucătărie. Ba, mai rău, luase în serios avertismentul de a nu o prezenta nimănui, iar regulile din societate dictau faptul că oamenii nu puteau să i se prezinte singuri.

În mod normal, toţi cei curioşi în privinţa ei l-ar fi implorat pur şi simplu pe marchiz să le faci cunoştinţă, dar oaspeţii erau mult prea absorbiţi de dorinţa de a inhala gaz ca să-i acorde vreo atenţie.

Şi dacă cineva chiar se aventura să se apropie, stilul

rigid al lui Lord Stoneville îi descuraja.

Deja probabil toată lumea se gândea că era iubita lui. Nu prea îi păsa, din moment ce era puţin posibil ca ea să îi revadă pe acei oameni. Dar o deranja că nu reuşea să-şi atingă scopul.

Atunci schimbă strategia. Dacă nu putea să facă cunoştinţă cu oaspeţii, putea măcar să afle cine erau. Apoi, de îndată ce descoperea cine era Sir Humphry, putea să se prezinte, şi la naiba cu toate regulile sociale!

Începu să-i pună marchizului întrebări despre oaspeţi, având grijă să nu pară prea indiscretă. Din moment ce trebuia să-ţi strecoare întrebările într-o discuţie politicoasă, se dovedi a fi un proces dureros de lent. Îi luă o jumătate de oră să identifice doar şase bărbaţi.

— Domnul acela este interesant, îi spuse în treacăt Madeline însoţitorului ei mult prea atent. Este un prieten bun de-al tău?

Ea făcu un gest din cap spre un domn cu părul grizonant care putea să aibă vârsta domnului Humphry. Îmbrăcat sobru, bărbatul cu bărbia ascuţită şi buzele pline era întins pe un divan, unde discuta cu un domn slăbuţ, cu faţa roşie, printre pufăieli superficiale din baloanele lor cu oxid de azot.

— Îl cunosc bine.

La naiba, de ce nu voia să-i dea un nume?

— Este celebru? spuse ea pe un glas şoptit, tipic unui vizitator venit din provincie la Londra. Se poate să fi auzit de el?

Lord Stoneville îi aruncă o privire scrutătoare.

— Poate. Sunt domnul Coleridge şi prietenul lui, domnul Josiah Wedgwood. Ca o femeie învăţată, se poate să fi auzit de domnul Coleridge… scrie poezii. Iar domnul Josiah…

— Este olar. Da, ştiu.

Chiar dacă aceştia participaseră la experimentele iniţiale ale domnului Humphry, nu puteau să-i fie de vreun folos în problema lui *papa.* Opiniile unui poet şi ale unui olar nu i-ar fi înduplecat pe Sir Randolph şi pe vicar.

— Să te prezint? întrebă Lord Stoneville.

Privirea ei se întoarse spre el, întrebarea neaşteptată făcând-o să se îngrijoreze. De ce să-i fi propus să o prezinte tocmai acelor domni şi de ce acum?

Era limpede că marchizul punea ceva la cale. Trebuia să acţioneze cu prudenţă.

— Lord Norcourt crede că ar fi periculos pentru reputaţia mea să fac cunoştinţă cu multă lume.

— Ah! Norcourt nu vrea ca preotul să audă vreo bârfă. Nu şi-ar dori ca soţul tău chiar să afle cât de interesantă a fost călătoria ta.

— Exact. Vărul meu ştie foarte bine că domnul Brayham n-ar fi de acord.

Intrară într-o încăpere mică, în care lumina era atât de difuză încât unii oaspeţi aţipiseră. Cu coada ochiului, văzu că trecu cineva pe lângă pragul uşii, dar când se uită în direcţia aceea, el – sau ea – dispăruse.

Era probabil un lacheu. Erau peste tot, aşteptând să înlocuiască baloanele goale.

— Sărmanul tău soţ, spuse Stoneville, în vreme ce se plimbau prin încăpere. Trebuie să deteste ideea de a fi singur în… De unde ai spus că eşti?

— N-am spus.

— Oh, da, am uitat… Norcourt este cel care mi-a spus că eşti din Kent, remarcă Stoneville pe un ton înşelător de nepăsător.

Ea se încordă. Nu ştia dacă Anthony îi spusese asta prietenului, dar se îndoia că inventase aşa ceva.

— Nu-mi închipui de ce să fi spus una ca asta. Ştie foarte bine unde locuiesc.

Lord Stoneville îi studie atent chipul.

— Trebuie să fi înţeles eu greşit.

Ea se chinui să schiţeze un zâmbet.

— Probabil.

— Sau poate că pur şi simplu am uitat ce mi-a spus. Ştii, aduce atâtea femei frumoase în cercul nostru! Este greu să nu le încurc.

Chiar dacă inima ei începu să bată nebuneşte, îl fixă

cu o privire rece.

— Sunt convinsă că este adevărat. Dar eu sunt verişoara lui, nu una dintre acele femei. Asta ar trebui să facă lucrurile mai uşoare.

— Oh, nu-ţi face griji, doamnă Brayham. Pe tine nu o să te uit foarte multă vreme.

Ce voia să însemne una ca asta? Lord Stoneville chiar credea povestea lui Anthony? Începea să creadă că nu.

Mutându-şi privirea spre oaspeţii tolăniţi, ea spuse cu nepăsare:

— Am observat că tu nu inhalezi gaz. Nu mi-aş dori să cred că plimbarea cu mine pe aici te împiedică să te bucuri de petrecere.

— Nicidecum. Prezenţa ta este suficient de ameţitoare încât să mă satisfacă.

Ea dădu ochii peste cap.

— Scuteşte-mă de linguşelile tale, domnule! Nu sunt vreo adolescentă.

— Atunci este ciudat faptul că Norcourt crede că trebuie să te protejeze de toată lumea.

— Se poartă pur şi simplu ca un văr.

— Poate ca un văr pupăcios.

Îi îngheţă sângele în vene. Îi aruncă o privire mustrătoare.

— De ce Dumnezeu spui aşa ceva despre soţia unui preot?

Marchizul nu păru absolut deloc să se căiască.

— Pentru că nu l-am mai văzut niciodată pe Norcourt să-şi dorească să mă calce în picioare pentru că flirtez cu o femeie. Mie îmi pare că este gelozie. Or, în general, oamenii nu sunt geloşi pe verişoarele lor, nu-i aşa?

Ea se chinui să-şi păstreze vocea calmă.

— Este protector, atâta tot.

— Şi totuşi, te-a adus la o petrecere cu oxid de azot şi te-a lăsat cu mine.

— Pentru că l-am implorat să facă asta.

— Iar el ţi-a făcut pe plac, chiar dacă a renunţat la asemenea lucruri. Chiar dacă a refuzat să participe la

petrecere. Un comportament foarte ciudat, nu crezi?

— Absolut deloc. Pur şi simplu încearcă să-mi facă pe plac.

— Sunt convins. Dar nimeni nu încearcă atât de tare să-i facă pe plac unei rude şi cu siguranţă nu Norcourt. Se poartă ca un bărbat care este obligat să se supună voinţei unei femei.

Comentariul lui o nelinişti.

— Te rog să-mi spui cum Dumnezeu aş forţa eu un bărbat ca Lord Norcourt să se supună voinţei mele?

— Încă nu mi-am dat seama. Dar aş crede că este ceva care are de-a face cu hotărârea de a te avea în patul lui.

Îi dădu drumul la braţ, agitaţia bruscă din pieptul ei făcând-o să se sufoce.

— Să-ţi fie ruşine, domnule! spuse ea, încercând să pară revoltată, nu în defensivă. Ştiu că asemenea discuţii şocante sunt la ordinea zilei în cercurile voastre, dar eu nu o să tolerez asta.

Expresia de pe chipul lui era la fel de împietrită pe cât îi era numele[4].

— Foarte frumos, doamnă. El veni mai aproape. Aproape că vorbeşti ca soţia unui preot. Dar nu suficient ca să mă convingi.

— Nu ştiam că trebuie să te conving de ceva. Acum, dacă nu te superi, aş prefera compania unor necunoscuţi celei unui bărbat care pare să creadă că sunt o mincinoasă.

Şi astfel plecă, sperând că atitudinea ei aparent ofensată avea să-l împiedice să o urmeze.

Se dovedi a fi o speranţă zadarnică. În vreme ce o luă printre oaspeţii care tot şuşoteau, pe jumătate adormiţi, întinşi sau aşezaţi pe podea, marchizul o urmă într-un pas relaxat.

— Norcourt ştie că tu cauţi pe cineva aici?

Inima i se opri în piept.

— Te-am urmărit toată noaptea. Studiezi fiecare faţă, iei aminte la fiecare nume despre care vorbim. Iar

4 Joc de cuvinte. În engleză, sume înseamnă piatra. (n.tr.)

întrebările tale nu sunt cele ale unui observator dezinteresat.

— Nu cunosc pe nimeni de aici, spuse ea, şi se chinui să se păstreze cu firea. Pe cine aş putea să caut?

— Este doar o teorie.

— O teorie ridicolă. Dacă nu îi distrăgea atenţia, nu avea să mai obţină nici o informaţie de la el. De ce nu vorbeşti cu chimistul tău? O să-ţi spună cât de multe întrebări i-am pus *lui* despre proprietăţile oxidului de azot.

— Şi totuşi, nu te-ai arătat deloc interesată să-l încerci.

Ea clipi.

— Ce?

— Oxidul. Încă nu ai cerut un balon.

— Nici tu.

Ochii lui negri şi maliţioşi licăriră.

— Eu sunt gazda. Trebuie să mă păstrez cu firea. Dar tu nu ai nevoie să faci asta. Şi aş fi tentat să cred că interesul tău în chestiuni ştiinţifice te-ar face dornică să inhalezi puţin.

Adevărul era că inhalase oxid de azot cu ani în urmă, sub supravegherea atentă a tatălui ei, care fusese dintotdeauna dispus să o ajute să capete tot mai multe cunoştinţe. Efectele fuseseră minime. Dar nu putea să îi spună aşa ceva lui Lord Stoneville pentru că ar fi atras un iureş de întrebări despre identitatea ei. La urma urmei, oxidul de azot nu era uşor de găsit.

— Pot să-i constat efectele pe oaspeţii tăi, i-o întoarse ea. Nu am nevoie să le experimentez pe propria piele.

— Dar este păcat să te fi chinuit atât de tare să participi la o petrecere cu oxid de azot şi apoi să nu te bucuri de principala experienţă. Nu crezi?

El avea un punct de vedere pertinent, şi, cu cât îl refuza mai mult, cu atât devenea mai suspicios. Astfel că trebuia să-i alunge suspiciunile înainte să îi spună ceva lui Anthony.

Poate că *trebuia* să inhaleze puţin. Dată fiind ultima experienţă, nu avea să se întâmple nimic rău. Şi, din

moment ce efectele erau de scurtă durată, câteva pufăituri aveau să îl satisfacă. Într-adevăr, dacă se prefăcea că era ameţită mai mult timp decât în realitate, putea să-i pună fără nicio grijă întrebări despre oaspeţi.

Iar de astă dată avea să întrebe de Sir Humphry.

— Ai dreptate. Îi zâmbi mieros călăului ei. Chiar ar trebui dacă vreau să-mi formez o opinie pertinentă. Dar numai dacă încerci şi tu cu mine.

Da, aşa ar fi fost mai bine. Astfel, el nu avea să îşi mai amintească de întrebările ei.

Zâmbetul viclean de pe buzele lui era absolut iritant.

— Foarte bine. Îi oferi braţul. Să mergem în bibliotecă. Oxidul are tendinţa să amplifice sunetele… Poate să fie incomod într-o încăpere zgomotoasă.

Adevărat, dar probabil că motivul pentru care îşi dorea să se ducă în bibliotecă avea legătură mai mult cu intimitatea decât cu zgomotul. Şi, date fiind propriile ei scopuri, intimitatea putea să fie o alegere înţeleaptă şi pentru ea. Nu avea nevoie să îi audă altcineva întrebările despre prietenii lui.

Ea îşi strecură mâna în scobitura braţului său.

— Să mergem, domnule.

Lord Stoneville apucă două baloane de la un lacheu care era în trecere. Câteva momente mai târziu, părăsiri salonul aglomerat şi o luară pe un hol lung. Când ajunseră în capăt, el o conduse într-o încăpere slab luminată, înţesată cu rafturi cu cărţi.

El dădu să închidă uşa, dar ea spuse hotărât:

— Nu, las-o deschisă. Sunt o femeie măritată, ai uitat?

Chiar daci enervarea licări în ochii lui, lordul ridici din umeri şi o conduse spre canapea. După ce se aşezară, el îi întinse un balon, apoi scoase dopul şi puse degetul pe gura de intrare.

— Începe cu câteva pufăituri superficiale, ca să te obişnuieşti.

Ea făcu întocmai, asigurându-se că şi el duse balonul *lui* la gură. La fel ca ultima dată, ea nu simţi nimic, nicio viziune ciudată, nimic din fiorii de la extremităţi pe care Sir

Humphry îi descrisese în cartea lui. Poate că ar fi fost dezamăgită dacă nu ar fi avut nevoie să-şi păstreze mintea limpede.

— Deci? întrebă el după al patrulea pufăit.

— Este interesant, spuse ea evaziv.

— Interesant? Mai încearcă o dată!

Ea duse muştiucul la buze. Fără să o avertizeze în vreun fel, el apăsă balonul, obligând-o să inhaleze mai mult.

— *Acum* să-mi spui ce crezi.

— E… cred că este bine.

Cuvântul se încheie cu o chicoteală. Era foarte ciudat.

Ea aruncă o privire spre el ca să vadă cum reacţiona la gaz, dar el nu mai inhala deloc oxid. Sau ea nu credea că inhalează. Era greu să mai gândească în vreme ce o căldură ciudată i se răspândea spre membre, prin pântec, spre feminitatea ei, care se simţea înflăcărată, foarte înflăcărată. Pieptul ei părea să se extindă, să devină greu, de parcă se umplea cu gaz.

Dar de ce mai inhala? Nu fusese intenţia ei, nu?

Începu să vadă picăţele albe, minunate, glorioase picăţele albe. Dansau precum nişte zâne mici, care o făceau să chicotească.

Apoi, picăţelele albe formară un chip care se aplecă mai aproape.

— Spune-mi, doamnă Brayham, întrebă Lord Stoneville, chiar eşti măritată cu un preot?

Un preot! Ea râse. De ce să se mărite cu un preot? Erau indivizi plictisitori, care deseori dezaprobau ştiinţa.

— Eu… nu-mi mai amintesc. Dar nu cred.

Se presupunea că trebuia să o spună cu voce tare? Părea cumva greşit.

Chipul pe care îl vedea tot mai aproape zâmbi larg.

— Verişoara lui, zici? Eşti noua amantă a lui Norcourt. Ştiam eu că nu poate să păstreze aparenţele. Este un libertin până în măduva oaselor.

— Oh, da, încuviinţă ea, gândindu-se cum o făcuse Anthony să se simtă în pavilionul din grădină.

Aşa cum se simţea şi acum – înflăcărată şi înfiorată. Foarte, foarte înflăcărată şi înfiorată. Chiar dacă nu îi plăcea să simtă fiori în cap. Era ceva ciudat.

Îşi trecu mâna printre bucle în încercarea de a opri fiorii, dar reuşi doar să-şi scoată acele de păr şi să-şi despletească părul.

— Oh!

Ea chicoti şi apoi, fascinată de sunet, chicoti din nou.

— Toate aiurelile alea pe care mi le-a turnat despre reputaţia lui… începu Lord Stoneville. Probabil ai obţinut petrecerea asta de la el promiţându-i că o să faci ceva obraznic.

— Nu. Nu-u-u-u. Sunetul prelung şi scăzut al cuvântului o fascină, aşa că ea continuă să-l repete. Nu, nu, nu, nu. Niciun lucru obraznic. Niciun lucru. Nimic.

Vai, *niciun lucru* şi *nimic* însemnau acelaşi lucru. Ce descoperire interesantă!

Se părea că noul ei prieten nu se gândi la uriaşa semnificaţie a descoperirii.

— Nimic obraznic, zici? murmură el. Mi se pare că doamna protestează cam mult.

Când se apropiase atât de mult de ea?

— Şi, în primul rând, de ce l-ai convins pe Norcourt să-ţi ofere petrecerea asta? continuă Lord Stoneville. Pe cine cauţi? Te foloseşti de el ca să ajungi la cineva?

Ea *chiar* căuta pe cineva, nu-i aşa?

— La chimist! spuse ea veselă.

Nu, chimistul avea un nume. Hummy? Sir Humph? Nu părea chiar corect.

— Nu este vorba de afurisitul de chimist, mormăi el şi îndepărtă balonul cu oxid de pe buzele ei. Ai vorbit deja cu chimistul, pentru numele lui Dumnezeu!

El îi ridică bărbia ca ea să-l privească. Lord Stoneville avea un chip foarte rece. De ce nu observase mai devreme?

— Vreau să ştiu pe cine cauţi aici. El o scutură de umeri şi îi desfăcu şi mai mult coafura. Spune-mi, la naiba!

O siluetă se ivi în uşa bibliotecii, cu umbre

ameninţătoare imprimate pe chip. Frica se învolbură în pieptul ei până când lumina lumânărilor îi licări peste trăsături, apoi îl recunoscu.

— Anthony!

Era *atât* de bucuroasă să-l vadă.

— Nu, nu Anthony… începu să spună Lord Stoneville.

— Dă-i drumul! îi ceru Anthony.

Marchizul încremeni, apoi se întoarse şi privi cum Anthony traversează încăperea cu paşi apăsaţi.

— Se presupunea că trebuia să rămâi în biroul meu.

— De ce, ca să-mi seduci verişoara? răbufni Anthony, în timp ce îl trase pe Stoneville de pe canapea.

Bărbatul îl împinse.

— Nu o seduc, nebun îndrăgostit ce eşti! Iar ea nu este verişoara ta, aşa cum ştii prea bine. Oricine ar fi, te foloseşte. Eu caut doar să aflu de ce.

— Obligând-o să ia azot? urlă Anthony, făcând-o pe Madeline să tresară.

— N-am obligat-o. Ea a vrut să încerce. Aşa a spus. Întreab-o!

La cine se referea? Madeline putea să audă ce spuneau, dar nu avea niciun sens. Cuvintele se transformau într-un talmeş-balmeş când ajungeau în creierul ei. Clătină din cap ca să-l limpezească de oxid, dar mişcarea doar o făcu să se simtă mai ameţită şi alunecă în faţă.

Anthony se grăbi să o prindă, apoi o ajută să revină pe canapea.

— Nu te mişca, Madeline. Ochii lui se îngustară îngrijoraţi. Aşteaptă până ce trece ameţeala.

— Anthony… Numele era ca un talisman ce îi aduse zâmbetul pe buze. Mă simt… mă simt… înfierbântată, acum că el era acolo. Bucuroasă. Oh, cum să descrie plăcerea perfectă care se trezea înăuntrul ei la atingerea lui? Este atât de…

— Ştiu, scumpo! Anthony îi îndepărtă părul de pe faţă. Şşşt, gata!

Ea încuviinţă din cap, fericită să facă ce îi cerea el, îi plăcea de Anthony. Spre deosebire de Lord Stoneville, care

mirosea a coniac, Anthony mirosea a ulei dulce rusesc. Când se uita la ea cu ochii lui buni, auzea clinchete de clopoţei… ca nişte brebenei…

Chicoti la rima pe care o făcuse.

— Nu vezi că nu este în stare să-ţi răspundă la întrebări, Stoneville? Anthony îi cuprinse delicat chipul între mâini. Sau la ale mele.

— Ba dimpotrivă, este în starea perfectă, spuse marchizul. Lasă-mă să-i mai dau un pic oxid şi o să-ţi spună tot ce ai nevoie să afli. Atunci o să-ţi dai seama că se află aici sub pretexte false.

— Ştiu deja asta, la naiba! Anthony o mută, ca ea să se aşeze mai comod pe canapea. În clipa asta, nu-mi pasă. Şi da, ştiu că mă foloseşte.

— Pentru ce anume?

— Eu… Nu contează. Oricum, nu este treaba ta!

— Nu ştii de ce, nu-i aşa? Ei bine, *este* treaba mea când se află în casa mea şi pune întrebări despre prietenii *mei.*

Înclinându-se peste umărul lui Anthony, Lord Stoneville puse balonul cu oxid la buzele ei şi strânse, obligând-o să inhaleze mai mult gaz.

— Încetează cu asta! strigă Anthony, apoi smulse balonul şi îl aruncă deoparte. Hai, scumpo, plecăm!

Nu, să plece părea… greşit, foarte greşit. Chiar prin ceaţa gândurilor ei, ştia că exista un motiv pentru care se afla acolo. Deci, care era motivul?

Ah, da!

— Nu pot să plec, mormăi ea. Nu pot. Nu încă. Nu până nu mă întâlnesc cu Sir Humph. Între patru ochi. Sir Humphry.

— Davy? îl auzi ea spunând pe Lord Stoneville prin ceaţa groasă din mintea ei. Chimistul, desigur! Asta încerca să-mi spună, persoana pe care a căutat-o toată noaptea. Ştiam eu că se afle aici pentru cineva. Probabil te-a convins să o aduci aici ca să-şi găsească amantul, din moment ce nu a putut să dea altfel de el.

— Ce treabă să aibă cu Sir Humphry? întrebă

Anthony.

— Nu ştiu. Poate că, la urma urmei, soţia lui nu este paranoică, iar el *chiar* a fost sedus de admiratoarele lui. Ar putea să fie amantul ei... Nu m-ar surprinde.

— Nu! strigă ea când încercă să se ridice.

Ea nu avea amant.

— Rămâi acolo, Madeline. Anthony o împinse înapoi pe canapea, apoi se întoarse şi se uită încruntat la Stoneville. Întoarce-te la oaspeţii tăi. Este problema mea.

— Nu vezi că te ia de prost?

— Ieşi! răcni Anthony. Lasă-ne în pace, naiba să te ia!

— Bine, răspunse marchizul. Dar eşti un îndrăgostit idiot dacă o laşi să te joace pe degete după bunul ei plac.

— Mai bine decât să fiu un măgar, murmură Anthony în barbă, în vreme ce Lord Stoneville se îndreptă spre uşă.

Ea privi cum marchizul dispare pe uşă. Încă nu putea să plece... nu o prezentase lui Sir Humphry.

— Stai! Întoarce-te!

Înnebunită să-l prindă din urmă, ea se chinui să se ridice în picioare. Apoi se prăbuşi la podea.

— Madeline! strigă o voce neliniştită care pluti undeva pe deasupra ei.

Acela fu ultimul lucru pe care şi-l mai aminti.

Capitolul 17

Dragă Charlotte,

Nu mă înţelege greşit... Tu şi domnişoara Prescott puteţi considera că judecaţi bine oamenii, dar bărbaţii de genul acesta pot fi foarte înşelători. Iar domnişoara Prescott este tânără, exact tipul de femeie cu care se hrănesc libertinii. Ar putea să fie cu uşurinţă indusă în eroare dacă nu o ţii atent sub supraveghere.

Vărul tău suspicios,

Michael

Anthony privi panicat în jur, în timp ce o luă în braţe pe Madeline. Reacţia ei era neobişnuită, mai ales prima dată. Unii oameni simţeau un ţiuit în urechi sau vedeau steluţe, în vreme ce alţii uneori leşinau. Şi, din când în când, cineva reacţiona foarte rău…

Nu, nici nu voia să se gândească. Aşa ceva nu avea să se întâmple cu ea!

O aşeză pe canapea, apoi şovăi când zgomotele petrecerii răsunară din hol. Nu avea cheie ca să încuie uşa. Nimeni nu se afla încă în capătul acela, dar ultimul lucru de care avea nevoie era să fie descoperit în biblioteca lui Stoneville împreună cu o femeie care nu se simţea în firea ei. Cu siguranţă, Madeline nu şi-ar fi dorit să rişte în asemenea măsură.

În timp ce rămase acolo nehotărât, ea se întoarse spre pieptul lui şi mormăi ceva, făcându-l să simtă o senzaţie de uşurare ce i se strecura prin vene. Îşi recăpăta cunoştinţa. Dar avea nevoie de un loc sigur în care să-şi revină. Un loc intim, unde putea să dea de cap acelei poveşti.

Scările din spate care dădeau spre dormitoarele oaspeţilor se aflau la doar câţiva metri distanţă. Nimeni nu avea să ajungă acolo ore întregi. Nici măcar Stoneville nu se putea gândi să o caute acolo.

O luă în braţe iute, cu inima îndurerată să o vadă atât de palidă şi de nemişcată în îmbrăţişarea lui. Iar el se gândise să folosească oxidul de azot ca să scoată adevărul de la ea? Trebuia să fi fost nebun, încă îşi dorea să-l bată zdravăn pe Stoneville în cap pentru că făcuse aşa ceva, mai ales pentru că alt efect celebru al oxidului era acela de afrodiziac.

Nu că Stoneville ar fi avut de gând să o seducă. Se părea că marchizul chiar încercase să afle adevăratul scop al lui Madeline. Dar gândul acela nu potoli cu nimic mânia lui Anthony, nu când îşi aminti că Stoneville o scuturase până când ea…

— Anthony? Ea întredeschise uşor pleoapele. Mă

doare capul.

Deloc surprinzător. Unii oameni chiar sufereau de dureri de cap o vreme după ce inhalau oxid de azot.

— O să treacă, scumpo, spuse el liniştitor. Îţi promit.

Când ajunse la următorul etaj, se avântă spre prima uşă deschisă. O aşeză în pat, apoi ieşi pe hol ca să ia o lumânare. Când se întoarse, închise uşa şi trase zăvorul ca să nu fie deranjaţi.

— Ce… ce s-a întâmplat?

Ochii ei frumoşi de chihlimbar îl urmăriră în timp ce se plimba prin încăpere ca să aprindă celelalte lumânări.

— Ai leşinat.

Se opri lângă pat ca să se uite la ea, apoi i se tăie răsuflarea la imaginea pe ei atât de ademenitoare pe cuvertură. Rochia îi căzuse de pe un umăr, dezvăluind umflătură mai mult decât generoasă a unui sân, iar picioarele îi erau desfăcute, satinul subliniind fiecare coapsă în detalii splendide. Habar nu avusese că părul îi era atât de lung şi de des. Se desena sub ea ca un ocean de mătase aurie, care clipocea pe corpul ei. Corpul pe care el îşi dorea cu disperare să-l răvăşească.

Corpul care încă îşi revenea de pe urma inhalării oxidului de azot.

Cu o înjurătură, se chinui să alunge acea imagine ademenitoare şi se îndreptă spre şemineu. Focul era deja făcut, aşa că nu mai trebui decât să mai aprindă o bucată de lemn pentru a-l înteţi. De îndată ce începu să ardă bine, se întoarse la ea.

În timp ce îi mai puse o pernă sub cap, ea ridică privirea spre el.

— Am leşinat?

— Din când în când, asta se întâmplă în cazul azotului.

— Nu şi mie. Părea uluită. Vreau să spun, când am mai inhalat o dată, înainte… nu a avut un asemenea efect.

Lui Anthony îi îngheţă sângele în vene. Cu siguranţă, ea nu menţionase niciodată asta.

— Când ai mai inhalat oxid? Cine ţi-a dat să inhalezi?

— Tatăl meu.

Ridicându-se în pat, ea îşi duse mâna la cap.

— *Tatăl tău!* El o privi cu răsuflarea întretăiată. Câţi ani aveai?

— 19.

— Ce fel de tată îi permite fiicei sale să experimenteze oxidul de azot?

— Tipul de tată care este medic. Ea clătină din cap, de parcă astfel ar fi putut să-şi limpezească gândurile confuze: Noi am citit… cartea lui Sir Humphry, înţelegi?

— Nu, nu înţeleg.

Poate că speculaţiile lui Stoneville despre faptul că ea îl căutase pe Sir Humphry nu fuseseră chiar departe de adevăr.

Alungă din minte acel gând supărător. Probabil că îl menţionase pe chimist pentru că îl ştia din cartea lui. Şi oricum, câte fete citiseră volumul acela de 550 de pagini? Niciuna, putea să pună pariu.

Cu o încruntare, ea îşi frecă tâmplele.

— După ce am citit cartea, l-am rugat pe *papa* să mă lase să încerc. Din moment ce el mi-a încurajat dintotdeauna interesul pentru ştiinţă, a fost de acord. Ridică privirea, încă dezorientată. Dar… dar nu a avut niciun efect asupra mea. Nu ca în seara asta.

— Nici nu mă surprinde. Dacă nu cumva tatăl tău nu este complet idiot, mă îndoiesc că ţi-a dat cu adevărat oxid de azot. Poate să aibă efecte imprevizibile… Cu siguranţă, niciun medic nu ar risca asta. Probabil ţi-a dat oxigen. Sau o doză diluată care să nu te afecteze prea mult.

— Asta ar avea sens. Gândul acela o făcu să se încrunte. Chiar a părut să cedeze în faţa insistenţelor mele cu prea mare uşurinţă.

Focul era pe deplin aprins acum, dezvăluind dormitorul în stil grecesc, cu tapet de un galben-auriu şi cu mobilier şi accesorii făcute dintr-un lemn închis la culoare, cu decoraţiuni aurite. În covor, perdelele din bumbac ale patului şi draperii se amestecau negrul cu auriul, dând camerei un aer exotic.

Pentru prima dată de când îl lăsaseră pe Stoneville în biblioteca aceea cu mobilă greoaie, Madeline privi în jur şi păru să-şi dea seama că nu se mai aflau în acelaşi loc. Ea Şi aruncă o privire panicată.

— Unde suntem?

— Tot la Stoneville, dar într-o cameră de oaspeţi. M-am gândit că aşa o să avem mai multă intimitate, în timp ce tu îţi revii. Vocea lui deveni ascuţită. În timp ce vorbim.

Ea păru să se facă mică de tot şi coborî privirea spre rochie. Cum efectele oxidului începeau să treacă, redevenea aceeaşi femeie precaută dintotdeauna.

Nu mai conta. De astă dată, avea să îi dea răspunsurile pe care le căuta.

— Să vorbim despre ce?

Degetele ei se îngropară absente în satinul rochiei, ca un ultim efect al oxidului.

— Ştii despre ce. Despre Sir Humphry Davy.

— De ce să vorbim despre el? Privirea ei se întoarse iute spre uşă, dintr-odată plină de speranţă. Este şi el aici?

La naiba! *Chiar* venise la petrecere ca să-l găsească pe Sir Humphry.

Vorbele perfide ale lui Stoneville îl luară cu asalt. „Probabil te-a convins să o aduci aici ca să-şi găsească amantul, din moment ce nu a putut să dea altfel de el”.

Cu siguranţă, nu. Nu putea să creadă aşa ceva. Totuşi, bărbatul *chiar* era cunoscut pentru admiratoarele lui intelectuale, iar ea îi citise cărţile.

— Nu, Sir Humphry Davy nu este aici.

— Jos, vreau să spun. Ea alunecă spre marginea patului, părând că voia să se ridice. La petrecere.

El se grăbi să o oprească.

— Este periculos să te ridici.

— Mă simt bine, se împotrivi ea, încercând să-l dea la o parte.

— Asta nu înseamnă că eşti bine. Uneori, efectele pot să dureze.

— Dar trebuie să mă întorc la petrecere…

— El nu este aici, ţi-am spus! Gelozia se dezlănţui

înăuntrul lui. Îl înnebunea gândul că tânăra şi proaspăta Madeline tânjea după epava bătrână care era prietenul lui. Aşa că, la urma urmei, nu o să te întâlneşti cu prada ta.

Ea se făcu albă ca varul.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ah, ba cum să nu! El putu să îşi dea seama după expresia de pe chipul ei. Nu mă lua de prost, Madeline. Este prea târziu pentru asta. Ai venit aici pentru Sir Humphry. Aşa ai spus când erai sub influenţa oxidului.

— E… eu nu-mi amintesc asta. Nu-mi amintesc ce am spus. Cufundându-se înapoi în pat, ea se uită dincolo de el, spre uşa închisă. Eşti… sigur că el nu este aici?

Întrebarea întristată îi luă cu asalt empatia, ceea ce nu făcu decât să-l înfurie şi mai mult. Îl folosise ca să întâlnească alt bărbat, cel pe care şi-l dorea cu adevărat? Se putea ca scopul flirturilor şi al săruturilor ei să fi fost exact acela?

Apoi, un gând şi mai dureros se ivi în mintea lui. Dacă Sir Humphry fusese iubitul nepriceput care o sedusese prima dată, compromiţând-o astfel? Pentru numele lui Dumnezeu, avea să pună capul nemernicului pe o tavă!

— Da, sunt sigur că nu este aici, spuse el încordat. I-am auzit pe ceilalţi musafiri discutând despre asta. Se presupune că trebuia să vină cu Wedgewood, dar soţia lui i-a spus că Humphry nu se simte bine. Probabil că a pus piciorul în prag, aşa cum face de obicei. Pun pariu că ştii exact la ce mă refer.

Chipul ei avea acum paloarea cenuşie a disperării.

— Chiar ştiu. Este foarte geloasă. Madeline oftă. Altfel, n-ar fi trebuit să apelez la subterfugiul ăsta ca să mă văd cu el.

Fiecare cuvânt se simţi ca un pumnal înfipt în inima lui. Când o lăsase să se furişeze şi să-i dărâme zidul de apărare? Cum putuse să-i ofere o asemenea putere care să-l rănească?

Totuşi, ca un copil care îşi tot apăsa pe rană, el simţea nevoia să afle tot.

— Ce sperai să obţii dacă îl acostai aici? O reînnoire a

afecţiunii lui? Sperai să-l faci să se simtă vinovat pentru ce ţi-a făcut?

Ea îi aruncă brusc o privire.

— Afecţiunea lui! Să-l fac să se simtă vinovat? Despre ce Dumnezeu vorbeşti?

Uimirea sinceră de pe chipul ei îl luă prin surprindere.

— Despre tine şi Sir Humphry. Bănuiesc că el este cizma de om care te-a sedus. Iubitul nepriceput.

Ea se uită lung la el, apoi izbucni în râs.

— Iubit! Trebuie să fii nebun!

Aceea nu era chiar reacţia la care se aşteptase Anthony.

— Nu… înţeleg.

— Nu, cu siguranţă nu înţelegi, dacă tu crezi că Sir Humphry a fost vreodată iubitul meu. Amuzamentul ei dispăru. Mi-aş dori eu să fi fost. Aşa nu aş mai ajuns în situaţia asta.

El fu cuprins de uşurare. Dumnezeule, chiar gândea ca un idiot gelos! Iată ce primea dacă îl ascultase pe un nemernic ca Stoneville!

— Deci *care* este situaţia asta?

Întrebarea păru să o facă să fie iar cu garda sus. Ea se ridică din pat, rămase câteva secunde clătinându-se pe picioare, apoi îşi înfăşură braţele în jurul taliei.

— Este complicat.

Complicat nu era niciodată ceva bun.

— Ai promis că o să-mi răspunzi la întrebări de îndată ce-ţi organizez petrecerea, şi am făcut-o. Nu este vina mea că nu ai obţinut ce-ţi doreai.

— Ştiu.

— Eu mi-am respectat partea de înţelegere până la capăt. Acum trebuie să o respecţi şi tu pe a ta.

— Da, ai dreptate, rosti ea pe un ton atât de scăzut încât el făcu un efort ca să le audă.

Cum ea rămase tăcută, el se apropie prudent.

— Hai, scumpo, poţi să-mi povesteşti! Văzu confuzia de pe chipul ei frumos. Nimeni nu o să ne deranjeze… Stoneville nici măcar nu ştie că suntem aici. Iar uşa este

încuiată.

— Ai încuiat uşa?

Neliniştea era imprimată în fiecare cuvânt.

— Ca să poţi să-ţi revii departe de priviri indiscrete. Începu să-i mângâie obrazul, apoi îndepărtă mâna înainte să se facă de râs. Spune-mi de ce ai nevoie de ajutorul lui Sir Humphry.

„Şi nu de ajutorul meu. De ce nu mi-ai cerut mie să te ajut?”

Pentru că el era un libertin. Pentru că ea avea atâta încredere în el câtă avea un pădurar într-un vânător. Cu o reputaţia ca a lui, era puţin probabil ca ea să-i ceară ajutorul pentru altceva decât o nenorocită de petrecere cu oxid de azot.

— Madeline…

— Tata avea un cabinet medical în oraşul în care locuiam noi.

El încuviinţă din cap.

— În Chertsey.

Ea se îmbujoră.

— Pe acolo.

— *Unde* mai exact?

— Nu pot să-ţi spun.

— La naiba, de ce nu?

— Pur şi simplu nu pot.

El scoase un oftat frustrat, dar o lăsă în pace. Pentru moment.

— Continuă.

— Munca lui *papa* ca medic era de ajuns ca să trăim destul de confortabil. Vocea îi deveni tremurătoare. Până când a tratat o femeie pentru abces. Pentru că îi era foarte rău, iar lui nu-i place să folosească laudanum, a ales oxidul de azot. Cum citise cartea domnului Humphry, ştia că poate fi folosit ca să aline durerea.

— Dar ceva nu a mers bine, ghici Anthony.

Ea încuviinţă din cap.

— Femeia a murit la o oră după ce *papa* a îndepărtat carnea bolnavă. A urmat o anchetă, aşa cum îţi poţi

închipui, şi s-a hotărât că *papa* nu a fost vinovat. O mânie bruscă îi strânse buzele, rostind cu amărăciune: Dar duşmanii tatălui meu nu au fost de acord. Şi, în ignoranţa lor, i-au convins pe alţii că el a ucis-o pe femeie. I-au distrus cabinetul.

Anthony fu cuprins de un fior. Ştia cât de uşor puteau oamenii dintr-un oraş mic de provincie să creadă toate prostiile.

— Deci v-aţi mutat în Richmond ca să o luaţi de la capăt.

— Exact. Eu am obţinut postul la şcoala doamnei Harris, în speranţa că *papa* o să-şi deschidă un cabinet acolo. O tristeţe profundă se imprimă pe trăsăturile ei, care îl făcu pe Anthony să simtă un nod în gât. Dar el a fost prea devastat de tot ce s-a întâmplat şi de bârfele care au urmat. În ultimele luni, nu a mai făcut nimic altceva decât să revadă la nesfârşit ceea ce el consideră ca fiind greşeala lui, îngropându-se în vină.

— În timp ce tu, spuse el încordat, încerci să-l salvezi.

Privirea ei uimită se ridică spre el.

— Şi pe mine. Nu pot să-l mai susţin multă vreme dintr-un salariu de profesoară şi am puţine şanse să mă mărit. Tonul ei deveni defensiv. Ce să fac? Să stau pe margine şi să mă uit cum se ofileşte şi moare?

Abia aştepta să-l întâlnească pe ticălosul care lăsase ca povara păcatelor lui să cadă pe umerii fiicei sale. I-ar fi arătat el!

Madeline se aşeză înapoi pe pat.

— Mama ştia întotdeauna cum să-l scoată din crizele lui de melancolie, dar mărturisesc că în clipa asta încep să disper. Nu a mai avut niciodată una atât de profundă şi care să dureze atât de mult. Moartea femeii l-a tulburat foarte tare.

Anthony avea prieteni care sufereau de asemenea crize. Samuel Coleridge era unul dintre ei... De aceea omul lua laudanum şi inhala azot. Din câte îşi dădea seama Anthony, să evadezi din închisoarea melancoliei era foarte greu.

Totuşi, omul nu trebuia să-şi fi neglijat datoria faţă de fiica lui. Iată că ea era acolo, făcând lucruri nesăbuite – se asociase cu un libertin, participa la o petrecere scandaloasă…

Da, cum rămânea cu petrecerea?

— Asta nu explică de ce eşti disperată să-l întâlneşti pe Sir Humphry.

Ea înghiţi în sec.

— Duşmanii lui *papa* cer ca incidentul să fie rejudecat, iar *papa* să fie acuzat de crimă. Ei vor ca soţul femeii să facă presiuni ca să se înceapă un proces.

— Dumnezeule!

Anthony ştia cum funcţiona justiţia în asemenea oraşe de provincie. De îndată ce populaţia decidea că erai vinovat, puteai să te trezeşti foarte uşor că atârni în ştreang.

— *De aceea* am nevoie să-l cunosc pe Sir Humphry, el este ultima mea speranţă. Dacă el ar veni în oraşul meu şi ar vorbi în numele lui *papa,* ar fi nevoiţi să asculte. În timp ce se înflăcăra, chipul ei deveni mai însufleţit. Continuă să spună că pe femeie a ucis-o oxid de azot folosit de *papa.* Noi doi ştim că nu este adevărat.

— Este puţin probabil, da.

— Iar Sir Humphry ştie mai bine decât oricine. Are o mulţime de probe care o dovedesc, dar şi celebritatea de a se opune obiecţiile lor ignorante. Dacă ar vorbi cu ei, să-i convingă că…

— I-ai cerut să facă asta? L-ai abordat?

— Am încercat. Dar, spre deosebire de tine, milord, eu nu pot să obţin o întrevedere doar prin simpla prezentare a cărţii mele de vizită. I-am scris, rugându-l să mă primească, dar scrisorile au fost ignorate, spuse ea deznădăjduită. Aşa că i-am scris din nou, ca să-i explic cât de gravă este situaţia. Ultima scrisoare a fost refuzată şi nedeschisă. De aceea, ştiu că el – sau cine e în preajma lui – trebuie să le fi citit pe celelalte.

Anthony se plimbă prin faţa ei.

— De ce nu mi-ai povestit asta de la bun început? Să

mă rogi să-ţi fac cunoştinţă cu el?

— Şi tu ce ai fi făcut? Ai fi dus o străină acasă la prietenul tău? Madeline clătină din cap. Ai fi întrebat de ce voiam să-l cunosc. De îndată ce dezvăluiam adevărul despre *papa*, ai fi şovăit, nedorind să-ţi implici prietenul sau pe tine în problemele mele când deja ai greutăţile tale.

Explicaţia ei perfect pertinentă îl enervă.

— Ai fi putut să stai cu sabia deasupra înscrierii nepoatei aşa cum ai făcut cu mine ca să obţii petrecerea.

— Şi asta te-ar fi convins să ajuţi o femeie al cărei tată ar putea fi judecat pentru o crimă? Dacă unchiul tău auzea despre asta? Atunci ce făceai?

Oh, Dumnezeule, unchiul lui! Uitase cu totul de el. La naiba, la naiba, la naiba! Dacă omul afla de implicarea lui Anthony în vreo poveste sordidă, avea să folosească acea informaţie ca să-i distrugă şansele de a obţine tutela.

— Cel puţin în ce priveşte petrecerea, continuă ea, ai rămas în afara poveştii. Speram să-l întâlnesc pe Sir Humphry singură şi să-mi prezint situaţia fără să te implic şi pe tine.

— Dar m-ai implicat şi pe mine, spuse el. Doar că n-ai avut amabilitatea să-mi spui de ce.

— Dacă ţi-aş fi spus de ce trebuia să-l întâlnesc pe Sir Humphry, l-ai fi pus în gardă, apoi eu aş fi pierdut orice şansă. Părea mai prudent să-l cunosc în societate, iar petrecerile tale sunt…

— Sunt singurele evenimente la care el mai participă în ultima vreme. Anthony scrâşni din dinţi. Este adevărat.

Tot ce spunea ea era adevărat, la naiba! Dacă i-ar fi cerut să o prezinte, el ar fi insistat să ştie de ce. Măcar ar fi putut să-i menţioneze lui Sir Humphry numele ei. Date fiind scrisorile pe care le trimisese – scrisori care fuseseră refuzate – problema s-ar fi încheiat acolo, fără ca ea să câştige întrevederea dorită.

— Am făcut ce trebuia să fac, şopti ea. Sigur poţi să înţelegi, având în vedere situaţia în care eşti cu nepoata ta.

Cu o încuviinţare din cap, el începu să se plimbe din nou, fiindu-i imposibil să stea locului.

— Înţeleg de ce nu ai vrut să-mi povesteşti despre Sir Humphry. În jumătate din timp, el nu este acasă nici măcar pentru prietenii lui. Anthony îşi trecu distrat degetele prin păr. Dar continui să cred că ai fi putut să-mi ceri *mie* ajutorul. Poate că nu de la bun început, ci mai târziu, după ce te-am sărutat. După ce te-am mângâiat. Atunci nu puteai să ai încredere în mine?

— Nu este vorba de încredere. Altfel decât să mă prezinţi domnului Humphry, cum ai putut să mă ajuţi fără să-ţi îngreunezi situaţia cu nepoata ta?

— Nu este ca şi cum unchiul meu ar fi atotputernic, răbufni el, frustrat că ea îl considera un fel de idiot incapabil. Nu ar şti dacă m-aş duce într-un oraş de provincie ca să-mi folosesc influenţa şi să ajut un medic. Cum să afle?

Privirea ei şovăi.

— Ar putea. Nu se ştie niciodată.

— Nu dacă mituiam funcţionarii potriviţi. Banii şi rangul fac deseori lucruri pe care logica şi raţiunea nu le pot face. Măcar puteai să-mi oferi ocazia de a te ajuta.

— Nu puteam să risc ca tu să înrăutăţeşti lucrurile.

— Nu le-aş fi înrăutăţit. El se apropie de ea. Nu o să le înrăutăţesc. Lasă-mă să încerc! Anthony nu era sigur când trecuse de la presupoziţii la hotărârea de a o ajuta, dar nu putu să se abţină. Neliniştea ei îl distrugea. Lasă-mă să mă duc în oraşul tău şi…

— Nu.

— Hai, Madeline, nu fi încăpăţânată! El îi puse mâna pe umăr. Măcar lasă-mă să pun nişte întrebări!

— Nu! Ea îi îndepărtă mâna, apoi se ridică şi se duse la foc. Nu poţi să te implici în asemenea măsură.

Purtarea ei porni semnalele de alarmă în mintea lui.

— Există ceva ce nu-mi spui. Asta nu este toată povestea.

Ea îşi înfăşură braţele în jurul corpului.

— Las-o baltă…

— Nu o să las baltă nimic!

Nu-i plăcea să fie folosit. Se săturase de insistenţa ei

de a-şi păstra secretele. Iar faptul că ea continua să o facă îl puse pe gânduri.

Dacă inventase povestea despre tatăl ei? Dacă suspiciunile iniţiale ale lui Stoneville erau adevărate? Putea să aibă orice motiv ca să îşi dorească să-l întâlnească pe Sir Humphry şi, cu siguranţă, bărbatul nu i-ar fi refuzat scrisorile fără un motiv întemeiat.

Oricum, ce ştia despre ea? Nu voia să îi spună de unde era exact, dar părea să ştie foarte multe despre *el.*

— Madeline, spuse el aspru. Vreau adevărul. Tot adevărul.

Ea se întoarse spre el, cu o expresie disperată pe chip.

— Atunci găseşte o cale prin care să-l cunosc pe Sir Humphry. Fă asta şi o să-ţi spun totul!

— Nu de data asta. Spune-mi toată povestea în seara asta sau te duc acasă şi mă spăl pe mâini.

Juca la cacealma, dar ea nu avea de unde să ştie. Nu avea de unde să ştie că se strecurase atât de adânc înăuntrul lui încât se părea că nu mai reuşea să o scoată de acolo.

— N-ai face asta, spuse ea nesigură. Încă ai nevoie ca eu să-ţi înscriu nepoata la şcoală.

Mânia lui se aprinse. Se îndreptă înfuriat spre ea şi se aplecă mai aproape cu pumnii încleştaţi.

— Să zădărniceşti şanselor Tessei nu te-ar ajuta. Pentru că, dacă îi spui doamnei Harris că nu sunt potrivit ca tutore pentru Tessa, o să-ţi distrug reputaţia la şcoală, jur! Ar trebui doar un singur cuvânt spus angajatoarei tale despre tatăl tău şi situaţia lui, ca să nu mai vorbim despre faptul că ai participat la petrecerea asta, iar postul tău s-ar duce pe apa sâmbetei.

— Eu nu i-aş face niciodată rău nepoatei tale! Când lacrimile i se strânseră în ochi, se întoarse ca să le ascundă. Vocea ei deveni o şoaptă. Dacă vrei să am încredere în tine, trebuie să încetezi mai spui lucruri atât de oribile.

Vederea suferinţei ei îi strânse inima în piept, alungându-i suspiciunile întunecate. Nu o văzuse niciodată

plângând. Întotdeauna îşi controla emoţiile în preajma lui, faptul că el o făcuse să plângă – lucru pe care încerca să-l ascundă – îl făcu să-şi dea seama că Madeline era doar o tânără speriată, care purta povara lumii întregi pe umerii ei.

— Nu plânge, scumpo, te rog, nu plânge! spuse el răguşit.

— E-eu n-nu plâng, se bâlbâi ea, iar el simţi un gol în stomac.

O cuprinse în braţe.

— Şşşt, gata, şşşt, o să fie bine.

— Nu trebuie să-mi ceri să-ţi spun. Nu pot. Nu o să-ţi spun.

— Cum să nu te întreb când îţi frânge inima? O frângea şi pe a lui. O mângâie pe spate, ţinând-o strâns în îmbrăţişare lui. Amândoi avem multe de pierdut în povestea asta. Ar trebui să acţionăm împreună, nu să ne luptăm unul cu celălalt.

Îi cuprinse capul între mâini, apoi i-l ridică pentru ca privirea ei înlăcrimată să o întâlnească pe a lui.

— Doar spune-mi tot. Spune-mi despre ce este vorba cu adevărat. Atunci o să fac tot ce stă în puterea mea să te ajut. Jur!

Capitolul 18

Dragă Michael,

Să o ţin în frâu pe Madeline? Nu e un cal, domnule... Este perfect capabilă să aibă grijă de ea însăţi. Îi cunosc caracterul destul de bine. Poate că este înnebunită după ştiinţă şi prea curioasă în privinţa anumitor chestiuni, dar nu e vreo naivă.

Prietena ta,

Charlotte

Madeline era foarte tentată să facă exact cum o îndemnase Anthony. Cât de minunat ar fi fost să aibă un sprijin, să dezvăluie întreaga poveste sordidă şi să-l lase pe el să repare totul. Îşi dădea seama că era ce îşi dorea el. Chiar o apărase în faţa lui Stoneville! Partea aceea din noapte încă era tulbure, dar ea avea ceva străfulgerări de amintiri – expresia feroce de pe chipul lui Anthony când venise în ajutorul ei, felul delicat în care se purtase cu ea, îngrijorarea ce licărise în ochii lui frumoşi. Era atât de dulce, atât de blând!

Iar mai târziu, atât de gelos! Din cauza ei cu Sir Humphry… Dumnezeule! Îşi înăbuşi un suspin. Nimănui nu îi păsase atât de mult de ea încât să fie gelos. Şi să ştie că Anthony simţea asta… Oh, cât şi-ar fi dorit să i se destăinuiască!

Dar nu putea.

Chiar dacă îi spunea totul, să audă că *papa* fusese acuzat că încercase să seducă o femeie folosind oxidul de azot i-ar fi dat de gândit. Anthony ştia cât de uşor putea *un* bărbat să facă un asemenea lucru. Şi doar pentru că unchiul lui demn de dispreţuit era cel care făcea acuzaţiile nu însemna că Anthony avea să presupună că *papa* era nevinovat. Un oraş întreg credea bârfa aceea. De ce să o creadă Anthony pe *ea?*

Şi, chiar dacă era de partea ei şi a lui *papa,* putea să se teamă că Sir Randolph urma să afle că îl ajutase pe *papa.*

Ea nu avea de unde să ştie cum ar fi reacţionat dacă ar fi aflat întreaga poveste. Şi aşa avea să fie destul de greu pentru el să o ducă să-l cunoască pe Sir Humphry – nu putea să rişte ca el să refuze. Sau, mai rău, să-l pună în gardă pe Sir Humphry.

— Hai, scumpo! El apăsă un sărut pe fruntea ei, de parcă i-ar fi simţit nesiguranţa. Ştiu că vrei să mi te destăinui. După tot ce am împărţit, cu siguranţă poţi să ai încredere în mine că nu o să-ţi fac niciun rău.

„După tot ce am împărţit…”

Ea încremeni. Iată unde se afla răspunsul ei! O dorea

în patul lui. Din moment ce nu lua inocenţa neprihănitelor şi credea, în mod greşit, că ea nu mai era castă, putea să aibă o oarecare influenţă asupra lui dacă îi oferea ce îşi dorea. De îndată ce avea să descopere că îi furase inocenţa, avea să se simtă atât de vinovat încât urma să facă tot ce ea îi cerea, chiar să o prezinte lui Sir Humphry. Mai ales dacă îi spunea că nu se aştepta să se însoare cu ea.

Dar acela era un truc josnic, să-i folosească dorinţa în avantajul ei într-un fel atât de obscen!

Oftă. Ce altă opţiune avea? În plus, ce putea să fie greşit dacă îi oferea în schimb ceva ce el îşi dorea?

Oricum, cel mai probabil inocenţa nu avea să-i fie de mare folos – existau puţine şanse să se mărite. Nu avusese niciodată pretendenţi viabili şi era cu atât mai puţin probabil acum, când scandalul bătea la uşa familiei ei.

— Scumpo… îi şopti Anthony la ureche, iar inima ei începu să bată cu putere.

În clipa aceea lui Anthony îi păsa de ea, dar cât timp avea să dureze totul dacă îi spunea întreaga poveste sordidă despre *papa?*

Acela era motivul real pentru care tot trăgea de timp şi nu îi povestea totul, nu-i aşa? Anthony conta pentru ea. Pentru că era înnebunită, îi plăcea să ştie că lui îi păsa de ea. Îi plăcea să ştie că era gelos şi dispus să o apere. Nu suporta gândul că spunându-i adevărul avea să distrugă totul.

Merita să aibă o parte din el, chiar dacă numai pentru o noapte. A doua zi, avea să se ocupe de restul lucrurilor, dar în seara aceea…

Ridicând privirea spre el, ignoră speranţa evidentă din ochii lui că ea avea încredere în el şi urma să îi destăinuie adevărul. Încă nu putea să o facă, dar avea încredere în el în altă privinţă. Şi poate că pentru el era de ajuns momentan.

— Nu vreau să vorbesc despre *papa,* şopti ea. Sau despre Sir Humphry ori despre ce putem face. Permise dorinţei să se vadă în ochii ei, în timp ce începu să-i descheie vesta. Nu vreau să vorbesc despre nimic. Sărută-

mă, Anthony!

El gemu.

— Madeline, pentru numele lui Dumnezeu, nu…

— Sărută-mă! îi ceru ea. Acum câteva zile, mi-ai spus că amorul te poate face să-ţi pierzi controlul. Îi desfăcu lavaliera şi o aruncă deoparte, apoi îşi trecu uşor nasul de-a lungul maxilarului lui. Am nevoie să-mi pierd controlul în seara asta. Şi tu eşti singurul care poate să o facă.

— La naiba, scumpo, spuse el pe nerăsuflate, deşi degetele i se prinseră de talia ei. Asta nu o să schimbe nimic.

Ba da, avea să schimbe. Dar, slavă Cerului, el nu ştia.

— Nu-mi pasă.

— Atunci hai să ne întoarcem la mine acasă, unde o să avem intimitate.

Ca să o poată ţine prinsă în capcană până ce scotea tot adevărul de la ea? Nici în ruptul capului! Dacă se ducea la el acasă, avea nevoie de ajutorul lui să se întoarcă în Richmond. Măcar aici putea să-şi urmeze planul iniţial şi să ia o birjă.

— Ai spus că ai încuiat uşa. Şi ai mai spus că Lord Stoneville nu ştie că suntem aici. Îi descheie nasturii de la cămaşă. De ce să mai aşteptăm?

— Ştii de ce, la naiba! Privirea lui, în albastrul fumuriu al furtunilor şi al nopţii, se fixă într-a ei. Întotdeauna încerci să mă faci să uit totul oferindu-mi lucrul căruia crezi că nu pot să-i rezist.

— M-ai înţeles greşit… eu sunt cea care vrea să uite. Vocea ei tremură cu un suspin. Te rog, Anthony! Doar în seara asta, pur şi simplu, ajută-mă să uit!

El îşi puse mâinile pe umerii ei, iar ea se temu că avea să o respingă. Dar apoi îi prinse capul între mâini şi îşi apropie la un milimetru gura de a ei.

— Eşti o vrăjitoare, ştii asta? spuse el răguşit. O vrăjitoare care se ascunde sub straie de intelectuală.

— Atunci sunt o parteneră potrivită pentru o bestie care se comportă ca un gentleman.

Flăcările pasiunii se aprinseră în ochii lui. Anthony

scoase un râset înăbuşit.

— Să mă ajute Dumnezeu, dar o să regret asta mâine-dimineaţă.

— Mai este mult până mâine-dimineaţă, şopti ea.

Apoi îl sărută.

El încremeni, iar ea crezu că poate o refuza. Apoi un zgomot nearticulat din gâtul lui, jumătate mormăit, jumătate geamăt, iar buzele lui le capturară pe ale ei.

Sărutul lui era sălbatic şi plin de nevoie – tot ceea ce ar fi putut ea să-şi dorească. Sau mai mult decât atât. Îi răvăşi gura cu dezmierdările apăsate ale limbii lui şi, când acele mişcări nu-l mai mulţumiră, îşi lăsă mâinile să alunece peste gâtul ei ca să-i tragă rochia peste umeri şi să se poată avânta asupra pielii ei înfiorate cu mângâieri şi sărutări înflăcărate.

Madeline era aproape la fel de aprigă. Trase de haina lui până ce el şi-o scoase cu mişcări grăbite, apoi îi scoase vesta, în timp ce el îi îndepărta corsajul. Gura lui îi revendică sânul şi îl supse atât de fierbinte prin cămăşuţă încât căldura pe care o simţise în timp ce inhalase oxidul reveni, aprinzând focul pasiunii înăuntrul ei, vibrând de-a lungul fiecărei nervuri.

Apoi totul începu să se mişte cu mai mult rapiditate. Prea multă. HI trase de panglici şi de nasturi, eliberând-o din rochie şi corset cu o viteză uimitoare, apoi îşi scoase pantofii şi se descotorosi de pantaloni.

Când dădu să apuce panglicile cămăşuţei, ea îi prinse mâna.

— Aşteaptă, aşteaptă, aşteaptă! strigă ea.

O mânie bruscă îi traversă trăsături.

— Acum vrei să ne oprim?

— Nu! Nu vreau să spun asta.

El credea că ea avea experienţă, dar Madeline nu putea să-i spună că situaţia stătea altfel fiindcă nu mai accepta să facă dragoste cu ea. Dar nici nu putea să se arunce cu capul înainte ca şi cum ar fi ştiut totul. Trebuia să-l mai încetinească fără să-şi dezvăluie lipsa de experienţă.

Apoi îi veni brusc o idee.

— Vreau să mă uit bine la tine. Făcu un semn din cap spre cămaşă şi lenjerie. Vreau să te privesc când te dezbraci.

Ceea ce, cu siguranţă, era adevărat.

Judecând după zâmbetul lui dezinvolt, găsise un motiv care lui îi plăcea.

— Tot ce vrei tu, spuse el. Atât timp cât o să fac şi eu acelaşi lucru când ai terminat tu de privit.

— Desigur.

În timp ce ea se dădu înapoi ca să îl vadă mai bine, el îşi scoase cămaşa, apoi se opri ca să o lase să studieze în voie, respiraţia rapidă făcând ca pieptul lui splendid să se ridice şi să coboare precum cel al unui cerb ajuns la capătul unei curse dificile. O linie de păr se desena la intersecţia muşchilor şi cobora până la buric şi dincolo de el, dispărând în lenjerie.

El vru să deschidă nasturii.

— Să merg mai departe? întrebă nerăbdător.

Când ea încuviinţă din cap, el îşi scoase lenjeria dintr-o singură mişcare rapidă, descotorosindu-se în acelaşi timp şi de ciorapi.

Când se îndreptă, ea înghiţi în sec.

— *Asta* este cu siguranţă interesant.

— Interesant? În vocea lui se simţi o urmă întunecată de amuzament. Dacă nu eram sigur, scumpo, aş fi crezut că nu mi-ai mai văzut părţile intime până acum. Dar chiar te-ai bucurat de priveliştea excelentă în pavilionul din grădină.

Dar nu atât de direct afişate. El se îndreptă spre Madeline, care se uita fascinată cum testiculele lui se legănau în mers, o parte integrantă a bogăţiei de muşchi şi oase care era corpul lui.

Atunci fu cuprinsă de o nelinişte feciorelnică. Nu pentru că poate carnea lui tare ar fi părut mai intimidantă ca înainte şi nu pentru că se temea că nu s-ar fi potrivit cu ea. Natura făcea ca mădularul unui bărbat să se potrivească în interiorul unei femei… Ştia că era aşa.

Dar logica nu îi spunea *cum* se potrivea sau cum să facă să-l simtă confortabil, ca să nu mai vorbim de plăcere. Nici afurisita aceea de carte despre harem nu îi spusese cum.

El vru să-i apuce din nou cămăşuţa, dar ea zise încurcată:

— Nu este acelaşi lucru.

Un zâmbet atinse buzele lui, în timp ce îi dezlegă cămăşuţa.

— Ce nu este?

— Să te uiţi la părţile intime ale unui bărbat şi să-l vezi complet dezbrăcat. Cu excepţia picturilor şi a statuilor realizate de artişti, n-am văzut mai niciodată un bărbat complet gol.

Degetele lui încremeniră pe panglici.

— Nu?

La naiba, se presupunea că trebuia să fie experimentată. Dar nu putea să inventeze detalii despre vreun iubit imaginar, nu acum, nu cu Anthony.

— Este greu să te dezbraci de tot într-o trăsură, spuse ea pieziş. Aceea era simpla afirmare a unei stări de fapt. Dacă el o interpreta altfel, măcar nu îl minţea.

Chipul lui se lumină.

— Trebuia să-mi dau seama că iubitul ăla nepriceput te-a avut într-o trăsură. Este exact ce ar face un netrebnic.

Anthony părea atât de… atât de *moral,* încât ea izbucni în râs.

— De ce crezi că era un netrebnic?

— Te-a sedus şi te-a abandonat, nu-i aşa?

Vinovăţia o sufoci.

— Iar tu… n-ai făcut niciodată aşa ceva.

— În niciun caz. Vocea lui deveni groasă. Dar nu vreau să vorbim despre el. Îi scoase cămăşuţa, apoi o lăsă fără pantalonaşi. Seara asta este pentru noi.

În tăcere, ea era de acord. A doua zi avea să facă tot ce trebuia, dar seara aceea era a lor. Iar felul înflăcărat în care el îi studie goliciunea o făcu să se simtă dintr-odată de parcă ar fi fost cu adevărat a lui.

— Eşti o vrăjitoare, ascultă ce-ţi spun! Îşi ridică degetele ca să-i mângâie linia mijlocului, apoi umflătura unui sân, înainte să-şi înfăşoare mâna într-o buclă lungă din părul ei. Ducând-o la buze, apăsă un sărut plin de reverenţă pe firele de mătase. Cea mai exotică vrăjitoare din câte am întâlnit vreodată.

Complimentul extravagant o făcu să se simtă stânjenită.

— Vorbeşti ca Stoneville.

— Nu spune asta, răspunse el, cu ochi dintr-odată solemni. N-am fost niciodată mai sincer. O trase în braţele lui. Eşti o minune, Madeline Prescott! Oricine ţi-a spus altceva este un mincinos şi un prost.

Apoi o sărută, într-o întâlnire mistuitoare a gurilor, care o făcu să-şi dorească din toată inima să-l creadă. Dar cum să poată? Ea nu era o minune – îi spusese aşa doar pentru că o credea frumoasă –, ci uşor de sedus. De îndată ce avea să îşi dea seama că gusturile lui erau mai sofisticate decât ale ei, urma să îşi piardă interesul. Pentru moment, lui i se părea amuzantă, dar nu putea să fie vreodată mai mult decât atât.

Şi totuşi…

Alţi bărbaţi cărora li se păruse destul de frumoasă în Telford bătuseră în retragere când descoperiseră că faţa ei drăguţă ascundea o femeie neobişnuită şi deşteaptă, cu o fascinaţie pentru lucruri foarte nefeminine. Anthony nu. Asta nu însemna ceva?

Se agăţă de ideea aceea, în timp ce el o îndemnă să vină spre pat. Iar când o coborî şi îi acoperi corpul cu al lui, apoi o sărută din nou încet, senzual, îşi permise să creadă că el chiar o considera o minune.

Pentru că îşi dorea cu disperare să se piardă în el în seara aceea şi ar fi fost mai uşor dacă putea să creadă că lui îi păsa de ea. Că simţea măcar o mică parte din ce începuse să simtă ea pentru el.

Aşa că îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui şi se lăsă pradă senzaţiilor delicioase ale limbii care îi tachina sfârcul, încântărilor splendide ale mâinii care o mângâia mai jos. În

câteva clipe, el o făcu să răsufle întretăiat, să se arcuiască spre el, să-şi dorească mai mult.

— Încep să cred că zvonurile despre faptul că oxidul de azot este un afrodiziac sunt adevărate, mormăi el pe sânul ei. Te vreau, scumpo! Acum.

— Da, şopti ea. Acum.

El îi desfăcu coapsele cu un genunchi, apoi se opri, ridicându-şi capul cu o expresie îndureratăă pe chip.

— Ce este? întrebă ea.

— La naiba, am uitat ceva!

Împingându-se de lângă ea, el coborî din pat.

Simţindu-se teribil de conştientă că stătea întinsă dezbrăcată pe cuvertură, ea se strecură între cearşafuri, apoi se sprijini într-un cot şi privi nedumerită, în timp el căută prin buzunarele de la haină.

— Am promis să te protejez de boală şi de altele asemenea, îi explică, şi vreau să mă ţin de promisiune. Mai căută o clipă, apoi schiţă un zâmbet. Ah! Scrisorile franceze[5]. Prezervativele. Ştiam că le-am luat cu mine.

Înainte să apuce să întrebe de ce Dumnezeu îşi dorea să citească scrisori într-o limbă străină într-un moment precum acela, el desfăcu un tub care părea făcut din mătase şi care avea nişte panglici atârnate de el.

— Ce Dumnezeu este ăsta? întrebă ea.

— Un prezervativ. El schiţă un zâmbet viclean. Este singura modalitate de a fi siguri că nu o să rămâi însărcinată. Nu este foarte simplu de manevrat, dar e destul de sigur.

Ea privi complet fascinată, în timp ce îl trase peste mădularul lui excitat. Dar când chiar legă panglicile aproape de bază, de parcă îşi îmbrăca mădularul, ea nu putu să-şi înăbuşe un râset.

El se încruntă, erecţia lui tremurând uşor.

— Nu mă ajuţi, scumpo!

Asta o făcu să râdă mai tare.

---

5 *French letters,* în engleză, în original, înseamnă prezervative. Denumirea a fost dată de un colonel care a inventat prezervativul, în secolul al XVII-lea, pentru a proteja trupele britanice în Franţa, (n.red.)

— Îmi pare rău, doar că este… ciudat.

— Spune asta femeia care vorbeşte despre amor ca despre împerechere, zise el pe nerăsuflate.

În timp ce ea se străduia să-şi ţină amuzamentul în frâu, el se îndreptă spre pat, părând enervat.

— Vrei să previi concepţia sau nu? Pentru că eu aş renunţa numaidecât la toată chestia asta, crede-mă!

Ea încercă să-şi înăbuşe râsul care îi stătea pe buze.

— Nu, nu… prevenirea concepţiei este bună. Cu siguranţă îmi doresc asta. Probabil că nu era momentul potrivit să-l întrebe cum erau făcute prezervativele şi alte detalii asemănătoare. Chinuindu-se să afişeze o expresie serioasă, adăugă: Iartă-mă, sunt doar efectele prelungite ale oxidului.

— Ale oxidului, pe naiba, murmură el când trase la o parte cearşafurile, apoi se întinse pe spate lângă ea. Au încetat să te afecteze acum o jumătate de oră, recunoaşte!

Excitaţia lui se liniştea cu rapiditate, graţie ei, iar acela era ultimul lucru pe care şi-l dorea. În special acum, cu el întins atât de glorios de gol lângă ea.

— Nu este chiar adevărat… îşi apăsă mâna pe pieptul lui, uimită de felul în care muşchii i se încordară sub degetele ei. Încă simt furnicăturile pe care mi le-a trezit.

Cu o încurcătură a sprâncenelor, el îi aruncă o privire.

— Furnicături?

— Ştii tu, spuse ea cu voioşie. Aici.

Îşi puse mâna pe feminitatea ei, unde visase să fie atinsă din nou încă din acea zi petrecută la domnul Godwin.

Fu singurul lucru de care el avu nevoie ca înflăcărarea să revină în privirea lui, iar mădularul să i se trezească din nou la viaţă.

— Ah, zise el brusc, în timp ce dezmierda cu mişcări abile, furnicăturile *acelea.*

— Da, răspunse ea cu răsuflarea întretăiată. Oh, Anthony…

Gura lui o căută pe a ei, lacomă, dornică, în timp ce pătrunse înăuntrul ei mai întâi cu un deget, apoi cu două, fiecare mângâiere înnebunind-o tot mai mult. În numai

câteva clipe, reveniră de unde plecaseră – el îngenuncheat între picioarele ei, desfăcându-i coapsele şi înlocuindu-şi degetele cu ceva mai mare şi mai gros.

Dumnezeule, avea să îi ia fecioria!

În timp ce pătrunse uşor înăuntrul ei, ea se luptă cu nevoia de a rezista, ştiind din instinct că altfel nu avea decât să complice totul.

Măcar el avu grijă cu ea. Şi nu era atât groaznic, simţind doar o apăsare într-un loc neaşteptat.

Totuşi, să-i simtă mădularul în interiorul ei era mai intens, mai intim decât atunci când o mângâiase cu degetele. Iar când el o penetră, îngropându-se adânc înăuntrul ei, se simţi recunoscătoare că ochii lui erau închişi, astfel că nu îi văzu grimasa bruscă provocată de durerea ascuţită ce trăda pierderea virginităţii.

El nu păru să observe, slavă Cerului. Într-adevăr, nu fusese aşa de rău cum se temuse. Nu era chiar aşa de stranie împreunarea cu el.

— Dumnezeule, eşti atât de strâmtă, şopti el, cuvintele simţindu-se fierbinţi pe fruntea ei. Este incredibil înăuntrul tău, scumpo!

— Şi eu te simt la fel… reuşi ea să spună.

Incredibil de gros şi de incomod. Ce dezamăgire! Ar fi trebuit să ştie că toate discuţiile lui despre plăcere aveau să se dovedească a fi nimic.

Apoi el începu să se mişte, înăuntru şi în afară, cu mişcări prelungi, lente. La început, i se păru tot incomod… Până când apăsarea repetată pe feminitatea ei trezi o dorinţă ciudată de a se zvârcoli sub el. Când o făcu, fu cuprinsă de o senzaţie vag plăcută, care fu atât de delicioasă încât o încercă din nou. Şi din nou.

Cu fiecare mişcare, senzaţia devenea puţin mai intensă. Ce fascinant!

— Uite, scumpo, spuse el pe nerăsuflate la urechea ei, în timp ce îi ridică genunchiul ca să-i schimbe poziţia. Eşti mult mai mică decât cu ce… sunt eu obişnuit. Înfăşoară-ţi picioarele în jurul meu. Da, aşa!

Dumnezeule! *Aşa* era mult mai bine.

Acum el se lovea chiar de locul acela pe care îl dezmierdase mai înainte, iar exaltarea îi luă cu asalt toate simţurile, deschizând-o mai mult pentru el. Ceva se dezlănţui înăuntrul ei, ridicându-se la suprafaţă asemenea primului balon care se elibera de pe fundul unui vas cu apă ce stătea să clocotească.

— Asta este, scumpa mea desfrânată, spuse el răguşit, în timp ce o pătrunse mai tare, mai adânc. Eşti… atât de strâmtă, atât de fierbinte… Chiar eşti… o vrăjitoare.

— Nu există… vrăjitoare, sublinie ea.

El scăpă un râset răguşit, în timp ce o privi, cu buclele lui negre lipite de frunte din pricina efortului.

— Niciodată… nu încetezi să mă uimeşti.

— Bun.

Ea nu îşi dorea nimic mai mult decât să-l uimească, să-l ţină alături de ea şi după ce se încheia noaptea aceea. Voia asta. Cu el. Pentru totdeauna.

Atunci simţi cum lacrimile îi înţepară ochii. Un viconte libertin să se însoare cu o profesoară pătată de scandal? Niciodată. Aşa că voia să ia tot ce putea de la el acum, să ţină minte totul ca să se protejeze de foamea pe care urma să o simtă când el nu avea să mai fie al ei.

El închise ochii şi o pătrunse cu mişcări fulgerătoare, care treziră şi mai multe baloane înăuntrul ei, ce o luară pe sus în iureşul lor, îndreptându-se spre lumină, aer şi soare, până ce el se mai avântă încă o dată într-o penetrare puternică, făcând-o să se desprindă de suprafaţă şi să explodeze în aer.

Cu strigătul lui înăbuşit de plăcere răsunându-i în urechi, împreunându-se cu al ei, se arcui spre el, simţindu-se uşoară şi, încă o dată, liberă.

Înfăşurându-şi braţele în jurul lui, se agăţă de senzaţia aceea, fără să-şi permită altceva în afară de bucurie.

Dar, pe măsură ce minutele se scurseră, iar ea coborî din al nouălea cer, atrasă la fel de mult de greutatea lui caldă peste corpul ei, cât şi de atenuarea plăcerii, realitatea începu să se întrezărească.

Acum era momentul să îi spună că fusese fecioară. Că

îi luase virginitatea. Că îi datora ceva la schimb.

Şi nu reuşi. Pur şi simplu nu reuşi.

— Ah, scumpo, murmură la urechea ei, cu mare bucurie mă ofer să te ajut să-ţi pierzi controlul oricând. Sunt la ordinele tale.

Cuvintele erau atât de dulci, încât îl lipi de ea, afurisindu-se pentru propria slăbiciune.

— O să-mi amintesc asta, spuse ea pe nerăsuflate, lăsând să treacă momentul de confruntare.

Acum mai avea un secret de păstrat. Niciodată nu avea să-i spună că o dezvirginase fiindcă ar fi fost nevoită să-i explice de ce îl lăsase, iar gândul de a păta noaptea aceea minunată prin dezvăluirea planului ei meschin era prea groaznic de suportat.

Dar nici nu putea să rămână acolo şi să rişte ca el să încerce din nou să primească răspunsuri. Refuza să o ajute dacă ea nu îi povestea totul, dar asta însemna ca el să-l pună în gardă pe Sir Humphry, aşa că nu putea să o facă.

Nici nu putea să permită ca el să afle unde locuia şi să încerce să afle răspunsuri de la *papa.* Era timpul să revină la planul ei iniţial şi să plece cu o birjă. Nu era sigură cum avea să se descurce, dar se putea ca ora întârziată să fie în avantajul ei. Da, intenţiona să lase natura să-şi urmeze cursul şi să aştepte până ce el adormea.

Atunci ce urma să facă în privinţa întâlnirii cu Sir Humphry?

Voia să acorde o şansă inimii bune a lui Anthony. Acum că aflase că avea una, ştia că putea să aibă încredere în el. Luni, intenţiona să insiste pe lângă doamna Harris să o înscrie la şcoală pe nepoata lui Anthony. De îndată ce el avea să afle, urma să accepte să o prezinte domnului Humphry fără nicio întrebare.

Dar, dacă el nu o ajuta, Madeline voia să găsească altă cale. Pentru că, dacă Şi spunea adevărul, asta putea să-l îndepărteze cu totul pe Sir Humphry şi nu îndrăznea să îşi asume un asemenea risc.

Capitolul 19

Dragă Charlotte,

Mă înclin în faţa faptului că o cunoşti mai bine pe tânăra domnişoară Prescott. Iartă-mă pentru că sunt atât de arogant încât am pus la îndoială judecata ta în această privinţă, dar numai îngrijorarea mea legată de prezenţa lui Lord Norcourt la şcoală m-a făcut să deschid acest subiect.

Ruda ta etern neliniştită,

Michael

Puţin mai târziu, Anthony stătea întins pe o parte, cu Madeline ghemuită aproape de corpul lui satisfăcut, cu spatele la el. Ar fi trebuit să-i pună din nou întrebări. Ar fi trebuit să folosească intimitatea momentului ca să afle ce ascundea. Dar, după tot ce împărtăşiseră, nu voia asta, nu încă.

Poate chiar era nebunul îndrăgostit despre care vorbise Stoneville. În clipa aceea, nu-i păsa. Uitându-se la părul ei auriu vâlvoi, simţi o tandreţe deopotrivă dulce şi îngrijorătoare. Îşi dădea ea seama cât de mult îl tulbura? Sau cât de uluitoare fusese uniunea dintre ei? Fusese tot ce îşi imaginase, chiar mai mult decât atât – o minune atât de glorioasă, încât încă era ameţit. Nu se mai simţise niciodată aşa cu nicio altă femeie – parcă îşi întâlnise perechea.

Desigur, nicio altă femeie nu îndrăznise să râdă de el în timp ce îşi punea prezervativul. El chicoti. Numai Madeline ar fi putut să vadă prezervativele – deşi necesare – foarte ciudate.

— Ce ţi se pare atât de amuzant, domnule? Întoarse ea capul ca să întrebe. Sper că nu ceea ce am făcut împreună.

Tonul ei cochet trăda o urmă de nesiguranţă pe care el îşi dori să o alunge.

— Nu, nicidecum. El îşi trecu uşor nasul peste umărul

ei, delectându-se cu parfumul unic de migdale şi citrice. M-ai vrăjit cu totul, după cum sunt sigur că ştii.

Cu un zâmbet şovăitor, ea se mişcă şi se întoarse pe spate. În timp ce îi mângâia braţul în sus şi în jos, îl privi pe sub genele coborâte timid.

— Atunci ce ţi se pare aşa de amuzant?

— Reacţia ta la prezervative.

— Oh, am uitat de ele! Ochii i se aprinseră curioşi. Voiam să întreb… din ce sunt făcute?

El clătină neputincios din cap.

— Numai *tu* ai vrea să ştii un asemenea lucru.

Zâmbetul ei dispăru, iar privirea îi coborî spre locul în care mâna ei continua să-i mângâie braţul.

— Şi te deranjează asta?

— Nu. Îi îndepărtă o şuviţă de pe frunte. Asta îmi place cel mai mult la tine. Şi, ca să răspund la întrebarea ta, sunt făcute din intestine de miel întoarse pe dos, macerate, răzuite, spălate, conservate, umflate şi uscate, apoi tăiate la un capăt pe o lungime potrivită şi convenabilă.

— Şi prevăzute cu panglici, îl tachină ea. Dar ce substanţă chimică folosesc ca să le macereze? Cum se conservă? Cât durează ca să se usuce?

El izbucni în râs.

— Trebuia să-mi dau seama că o să vrei să-ţi fie descris procesul cu lux de amănunte. Cu curiozitatea ta nestăpânită de a şti cum funcţionează lucrurile, eşti la fel de rea ca mine. El apăsă un sărut delicat pe nasul ei. Lasă-mă să mă duc să scot chestia asta şi poţi să o studiezi în voie.

— Nu, este în regulă. O neliniște ciudată îi invadă chipul. Când el îşi înfăşură braţul în jurul taliei ei, Madeline se întoarse în poziţia anterioară şi se ghemui în braţele lui. Nu te duce nicăieri încă. Mai rămâi aici cu mine.

— Cum vrei tu.

Prinzându-i capul sub bărbie, o ţinu aproape, savurând momentul.

Ea îi luă mâna într-a ei, apoi se uită lung la

încheietura lui.

— Ai o cicatrice urâtă aici. Cum te-ai pricopsit cu ea?

Încântarea momentului lor intim se nărui numaidecât. Trebuia să-i spună întreaga lui poveste îngrozitoare? Nu, nu putea. Se înfiora numai când se gândea cum putea reacţiona în faţa unor asemenea dovezi ale caracterului lui desfrânat. Dar putea să-i povestească faptele exacte ale incidentului, dar nu de ce şi cum se întâmplase.

— Când eram băiat… am fost prins în ceva şi am încercat să mă eliberez cu briceagul. În schimb, m-am tăiat.

— Pare să fi fost o tăietură foarte gravă, spuse ea încet. Ai avut noroc că n-ai murit.

Slavă Cerului că nu îl întrebase din ce anume încercase să se elibereze.

— Aşa mi-a spus şi doctorul care m-a cusut. Chiar înainte să mă abandoneze.

Ea fu cuprinsă de o tăcere stranie.

— Te-a abandonat? Ce vrei să spui?

Nu trebuia să fi dezvăluit nici măcar atât.

— Nimic. S-a întâmplat acum multă vreme.

Dar ea nu avea de gând să renunţe.

— S-a întâmplat în Chertsey?

Ah, deci de aceea îşi dorea să ştie.

— Nu, în Telford, pe vremea când locuiam cu mătuşa şi cu unchiul meu. El îşi trecu obrazul peste umărul ei. Nu a fost tatăl tău cel care m-a cusut, dacă de asta te temi.

— Bineînţeles că nu a fost el, spuse ea în grabă. Deci… hm… cum te-a abandonat doctorul ăsta?

— Nu are importanţă, nici nu merită menţionat. Uită ce am spus.

Numai simplul gând ca ea să afle episodul acela îl îngrozi. Cu siguranţă, îl va vedea ca pe o dovadă a caracterului lui păcătos în sine, iar el nu îşi dorea să întărească acea impresie.

Alese să nu se gândească prea mult la motivele pentru care îi păsa atât de mult de părerea ei.

— Bine. Ea îl surprinse când îi apăsă un sărut pe încheietura mâinii, înainte să o strângă la piept. Mă bucur

foarte mult că n-ai murit.

— Şi eu, spuse el cu o uşurare pe care, de fapt, nu o simţea. Vorbele ei tandre răsunară prin el până în adâncurile inimii lui goale.

O trase mai aproape, chiar dacă ştia ci ar fi trebuit şi o duci înapoi în Richmond. Madeline nu îi spusese ce îi povestise tatălui ei despre locul în care plecase şi de ce.

El scoase un oftat. În loc să-şi dezvăluie cele mai întunecate secrete, ar fi trebuit să o întrebe pe ea despre ale ei. Dar nu era prea dornic să facă acest lucru. Să stea încolăcit alături de ea era cea mai sublimă experienţă din viaţa lui. Nu suporta gândul că avea să se termine.

Aşa că savură momentul, în timp ce focul trosnea în spatele lor, iar ceasul din bronz de deasupra unei mese de scris aflate în apropiere marca trecerea timpului. După o vreme, când se surprinse că începe să aţipească, aruncă o privire ca să vadă cât era ceasul.

— Scumpo, murmură el, este trecut de miezul nopţii. Tatăl tău nu o să-şi facă griji?

Niciun răspuns. Respiraţia ei adâncă şi liniştită îi spuse că adormise. Deloc surprinzător. După oxidul de azot, eforturile lor intime şi ora târzie, era uimit că rămăsese trează atâta vreme.

Ar fi trebuit să o trezească, dar detesta ideea. De ce să nu o lase să se odihnească puţin mai mult timp înainte să o ducă acasă? De îndată ce urcau în trăsură, avea destul timp să obţină răspunsurile la celelalte întrebări despre situaţia tatălui ei.

„Inventezi scuze ca să amâni o discuţie incomodă”.

Poate. Dar cine putea să-l condamne că nu voia să plece din patul ei? La urma urmei, îi luase destul de mult timp ca să ajungă acolo.

Totuşi, era surprins cât de aprig îşi dorea să rămână alături de ea toată noaptea. Aşa ceva nu i se mai întâmplase niciodată cu altă femeie. Îşi îngropă faţa în părul ei. Ce păr moale! Care mirosea atât de frumos! El trase adânc aer în piept.

Se întrebă ce făcea ca părul ei să miroasă atât de

bine…

Părea că doar după câteva momente deschise din nou ochii, dar era evident că trecuse mai mult timp. Focul se stinsese, la fel lumânările. Era întuneric beznă. Numai întuneric în jurul lui.

Pentru o secundă, îl cuprinse o neliniște cunoscută. Singur. În întuneric. Prins în capcană.

Nu, *nu* era singur, nu-i așa? O căută pe Madeline lângă el, dar nu găsi nimic. Dumnezeule, *chiar* era singur!

Dar măcar nu era prins în capcană… Putea să-și miște brațele și picioarele cu ușurință și o făcu doar ca să se asigure că era așa. Degetele lui simțiră ceva umed și rece, lucru care îl făcu să tresară violent… Dar își dădu seama că era doar prezervativul, care alunecase cât el dormise.

Cât *ei* dormiseră.

— Scumpo, spuse el, Luptându-se cu vechea senzație de neajutorare care îl copleși. Unde ești?

Ea se ridicase din pat, atâta tot. Probabil în clipa aceea căuta o cremene ca să aprindă o lumânare. El aștepta o secundă, apoi spuse mai ascuțit: Madeline, la naiba, răspunde-mi!

Ecoul tăcerii îl înfioră.

Lumină. Avea nevoie de lumină ca să vadă. Acasă, rareori era o problemă. Se ducea la culcare atât de târziu încât focul nu avea niciodată șanse să se stingă. Dar ațipise devreme, suficient de devreme ca focul să nu reziste până la finalul nopții. Așa că trebuia să se descurce în întuneric.

Încercând să nu se gândească la întuneric, Anthony se ridică din pat ca să se apropie atent de șemineu, aproape împiedicându-se de fotoliul din fața acestuia. Ceea ce îl ajută să se orienteze suficient ca să găsească poliță și o cremene. Când le găsi, neliniștea i se atenuă ușor, dar mâinile îi tremurau atât de tare încât avu nevoie de câteva momente ca să obțină o scânteie. Imediat după aceea, reuși destul de repede să aprindă un foc puternic.

Cufundându-se în fotoliu, se chinui să-și recapete controlul. Detesta asta. După douăzeci de ani, trebuia să fie în stare să se descurce în întuneric fără să simtă cum era

asaltat de asemenea valuri de furie şi confuzie. Nu mai era un copil, la naiba! Şi unde Dumnezeu era Madeline?

Trăgând adânc aer în piept, îşi potoli nervii, apoi se ridică şi aprinse toate lumânările. O privire aruncată spre ceas îi arătă că era trecut de cinci dimineaţa. Dormise în tot acel timp? Nu era de mirare că focul se stinsese. De ce ea nu îl trezise?

Studie iute încăperea. Hainele şi pantofii ei dispăruseră. Ori coborâse la parter, ceea ce i se părea puţin probabil, dată fiind reacţia ei la Stoneville, ori plecase.

Furia se dezlănţui înăuntrul lui. Se furişase ca o hoaţă? După ce împărţiseră cea mai glorioasă noapte din viaţa lui? Cum să facă aşa ceva?

„Calmează-te! Se poate să fie încă aici. N-ai de unde să ştii până ce nu vorbeşti cu slujitorii”.

Şi, chiar dacă plecase, încă avea timp să o prindă din urmă. Se putea să nu fi plecat de mult. Se putea chiar să descopere locul în care locuia dacă îi ceruse lacheului să dea instrucţiuni vizitiului.

După ce îşi puse lenjeria, se aşeză pe pat ca să-şi tragă ciorapii în picioare. Nu reuşi să-şi găsească jartierele şi, în timp ce dădu la o parte cearşafurile ca să le caute, încremeni.

Ceva întunecat şi, fără îndoială, roşu pătase mijlocul cearşafului. Sânge. Era sânge pe cearşaf.

Pentru o clipă, fu în stare doar să privească lung şi confuz. O rănise? De aceea fugise, pentru că el fusese cumva prea dur cu ea? Nu, n-avea niciun sens dacă se gândea la felul în care reacţionase după ce…

Oh, Dumnezeule! Adevărul îl izbi cu o brutalitate. Madeline era - în orice caz, *fusese* virgină. Până ce el o dezvirginase cu toată grija unui taur furios.

— La naiba!

Fusese inocentă?

Dădu cearşafurile dintr-o parte în alta până când îşi găsi prezervativul, apoi îl studie la lumina lumânărilor. Şi acela era pătat de sânge. Cu siguranţă, fusese inocentă.

Ar fi trebuit să-şi dea seama imediat. Fusese incredibil

de strâmtă. El pusese totul pe seama întâlnirilor ei limitate, dar ar fi trebuit să ştie ce însemna asta.

Acum începu să se gândească şi la alte lucruri – reacţia la goliciunea lui, surprinderea trezită de explorările lor senzuale. El înjură mânios. De ce nu îi spusese? Ar fi fost mai atent cu ea, mai blând. Şi cum îndrăznise să-l mintă în tot acel timp, susţinând că îşi pierduse nevinovăţia cu vreun iubit inept?

Rămase pe gânduri şi reluă în minte fiecare conversaţie avută. Oftă. Ea nu susţinuse niciodată asta. Nu fusese nevoită să o facă. *El* inventase pentru ea un iubit inept.

Desigur, Madeline ştiuse exact ce anume crezuse el şi nu îl corectase niciodată, dar nici nu-i spusese că avusese realmente un iubit. Chiar luase în râs ideea unui domn Humphry în rolul acela. Şi când el fusese surprins că ea nu mai văzuse niciodată un bărbat gol, răspunsul ei fusese evaziv.

Pentru numele lui Dumnezeu, posedase o fecioară respectabilă!

Uşa camerei se deschise brusc, iar un ţipăt de femeie îl luă prin surprindere. O servitoare rămase acolo, clipind spre el.

— Oh, domnule, nu ştiam că este cineva aici! Excelenţa Sa nu ne-a spus că rămâne cineva peste noapte.

— Nu e nimeni aici. Când ea dădu să plece, el strigă: Stai!

— Domnule? întrebă ea fără să îi privească trupul lui pe jumătate dezgolit.

Îşi îmbrăcă iute pantalonii, apoi cămaşa.

— Au plecat toţi oaspeţii?

Ea încuviinţă din cap.

— Ultimul a plecat acum mai bine de o oră. Am auzit că a căzut ceva aici în timp ce făceam curat jos şi m-au trimis să văd ce s-a întâmplat.

Probabil când se împiedicase el de fotoliu.

— Ai observat cumva dacă doamna Brayham a plecat? Este blondă, foarte frumoasă, purta o rochie din

satin auriu. Când femeia rămase nemişcată, el adăugă: Sau o pelerină neagră.

— Da, a plecat, spuse altă voce.

Anthony înjură în barbă, în timp ce Stoneville intră în cameră, încă îmbrăcat în hainele de seară. Era ultima persoană pe care îşi dorea să o vadă în clipa aceea. Dar se părea că pe Stoneville îl durea în cot pentru că, după ce îi spuse slujitoarei să plece, închise uşa.

— De ce eşti încă treaz? mormăi Anthony în timp ce se încheie la cămaşă. Ar fi trebuit să dormi dus până acum.

Ridicând din umeri, Stoneville se lipi cu spatele de uşă.

— Nu-mi era somn. Apoi slujitorii mi-au spus că au auzit ceva aici, aşa că am venit să văd ce e.

La naiba! Se părea că Anthony nu avea de ales decât să-l implice pe Stoneville.

— Chiar ai văzut-o plecând?

— Pe cine? Pe mica ta verişoară?

Anthony se uită încruntat la el.

— Ah, corect, nu este o verişoară. Ci o femeie frumoasă pe care o cheamă Madeline. Când Anthony tresări, Stoneville îl privi pieziş. Am auzit când ai strigat-o azi-noapte în bibliotecă. Care este numele ei complet?

— Nu o să-ţi spun. Şi aş prefera să păstrezi pentru tine tot ce are legătură cu ea.

— Chiar şi după ce te-a abandonat? La auzul înjurăturii brutale a lui Anthony, Stoneville adăugă: Da, am văzut-o plecând. M-am gândit că aţi plecat împreună. M-am întâlnit cu ea când se îndrepta spre uşa din faţă, dar mi-a spus că tu ai luat-o înainte ca să-i aduci birja pentru că nu voiai să-i deranjez pe slujitori. Ar fi trebuit să-mi dau seama că era o minciună.

Privind stânjenit în jurul lui, Anthony îşi trecu degetele prin păr.

— Cât era ceasul?

— Unu. Sau pe acolo.

Era deja plecată de patru ore. Până acum, era băgată în patul ei undeva în Richmond.

Stoneville aruncă o privire prin încăpere, observând cearşafurile mototolite.

— Nu-mi pot închipui de ce a vrut să părăsească un cuibuşor al dragostei.

Nu avea niciun rost să nege. Starea hainelor lui şi a încăperii lăsau limpede de înţeles ce făcuseră el şi Madeline.

Punându-şi lavaliera, Anthony se duse la oglindă ca să facă nodul. Prea târziu îl văzu pe Stoneville cum se îndrepta spre pat. La naiba!

Anthony se întoarse şi îl găsi pe Stoneville uitându-se lung la pat cu o expresie înmărmurită pe chip, un lucru care se întâmpla cu adevărat foarte rar.

— Era virgină, zise Anthony ferm.

— Îmi dau seama. Apoi expresia lui Stoneville deveni calculată. Sau a adus nişte sânge de porc ca să te facă să crezi că este.

Cinismul omului îl înfurie pe Anthony.

— Apoi a reuşit cumva să-mi mânjească şi mădularul fără să mă trezească, pentru că este şi pe prezervativ.

Cu un geamăt însufleţit, Stoneville se cufundă într-un fotoliu.

— Cum poţi fi sigur că nu a făcut-o? Iisuse, ştii cum funcţionează jocul ăla străvechi. Ea susţine că ai necinstit-o, sperând să te determine să te însori cu ea ca să devină vicontesă.

Ideea că Madeline aspira să fie vicontesă era atât de ridicolă încât Anthony pufni.

— Unele femei ar putea încerca un asemenea truc, dar nu ea. Îşi ridică vesta. În primul rând, îmi ştia reputaţia de la bun început. Nu avea niciun motiv să creadă că o să mă însor cu ea doar pentru că am necinstit-o. Dacă ăsta a fost jocul ei, şi-a asumat riscuri foarte mari. Mai ales dată fiind situaţia tatălui ei. Iar ea nu este o femeie care să se comporte nesăbuit. Clătină din cap. Nu, a avut un motiv logic ca să facă asta.

— Vrei să spui că a avut alt motiv decât cel evident? Farmecul tău irezistibil?

— A rezistat destul de bine până acum. Ar fi trebuit să o auzi cum îmi ţinea o prelegere despre comportamentul nesăbuit al libertinilor. Mă îndoiesc că ar fi atrasă de ideea de a se mărita cu unul. În plus, de ce nu a dezvăluit că i-am furat inocenţa atunci când s-a întâmplat? De ce nu este aici ca să ceară să i se facă dreptate?

— Poate că s-a dus acasă să-şi aducă tatăl, ca *el* să spună ce s-a întâmplat şi să te facă să te însori cu ea.

— Nu fi idiot! Anthony se încheie la vestă. Nu avea de unde să ştie că o să dorm tot timpul. În plus, nu locuieşte departe de aici... Putea să se ducă acasă şi să se întoarcă de trei ori până acum. Ca să nu mai vorbim că tatăl ei nu pare a fi în stare să oblige pe cineva să facă vreun lucru anume.

Anthony se aplecă să-şi ridice haina. Se putea ca problemele tatălui ei să fi determinat un comportament neobişnuit de nesăbuit? Acum că se gândea mai bine, numai după ce el se transformase în Marele Inchizitor, jurând să afle adevărul cu orice preţ, Madeline se transformase în Lady Seducătoarea.

Dar sigur nu şi-ar fi pierdut nevinovăţia doar ca să-i distragă lui atenţia. Trebuia să fi ştiut că, în cele din urmă, avea să o bată din nou la cap ca să afle răspunsurile. Altfel, nu reuşea să-l întâlnească pe Sir Humphry. Or, acela părea să fie scopul ei.

Anthony încremeni în timp ce îşi trăgea haina pe el. Oh, Doamne, acela fusese planul ei? Să-l lase să o dezvirgineze, apoi să ţină păcatul acela deasupra capului lui până ce o prezenta domnului Humphry? Dar de ce nu era acolo ca să-şi ducă planul la bun sfârşit?

— Nimic din toate astea nu are vreun sens, îi spuse el lui Stoneville. Dacă ar fi vrut să se folosească de comportamentul meu nesăbuit, trebuia să rămână în preajmă. Nu o ajută cu nimic să fugă.

— Dacă spui tu. Stoneville îl privi cu atenţie. Ce o să faci?

— O să vorbesc cu ea. Chiar dacă trebuia să aştepte până luni ca să o vadă la şcoală. Nu ştia unde locuia, iar

Richmond era prea mare ca să caute o zi întreagă. În plus, poate că era timpul să caute în altă parte informaţii despre ea, din moment ce Madeline nu voia să aibă încredere în el. Azi vreau să mă duc la Chertsey.

— Chertsey! Nu văd ce rost are să te duci la moşie.

— Ştiu. Şi prefer ca lucrurile să rămână aşa. Îşi încălţă pantofii. Cu cât ştii mai puţine, cu atât mai bine.

Cel puţin până când reuşea să afle adevărul.

— Eu ce trebuie să fac dacă ea se întoarce cu tatăl ei ca să ceară socoteală?

— Nu o să vină.

Nu ştia de ce, dar era sigur de asta.

— În orice caz… Stoneville se ridică, strânse cearşaful cu prezervativul în el, apoi se îndreptă spre şemineu şi îndesă grămada în foc.

— Ce Dumnezeu…

— Nu are rost să laşi în urmă nicio dovadă, bătrâne.

Anthony nu ştia cum să reacţioneze.

— Ce-ţi pasă?

Stoneville ridică din umeri.

— Poate că nu crezi asta, dar eu sunt prietenul tiu. Şi nu vreau să te văd ajungând precum Kirkwood.

— Aş putea să ajung ca Foxmoor.

— Tu? Însurat şi fericit? Asta o să se întâmple când o să zboare porcii, iar cerul o să se prăbuşească peste noi.

— Mulţumesc pentru părerea ta, spuse el mândru, îndreptându-se spre uşă. Chiar trebuie să mă consideri o cauză matrimonială pierdută dacă ai nevoie doar de două clişee ca să spui asta.

— Norcourt! strigă Stoneville după el. Toate birjele au plecat.

El se opri.

— La naiba!

Strângând din dinţi, se întoarse din nou spre Stoneville.

Dar înainte să apuce să vorbească, prietenul lui spuse:

— Da, poţi să împrumuţi faetonul.

— Mulţumesc.

Anthony îl privi pe bărbatul care îl însoţise la nenumărate orgii dominate de exces. Erau prieteni de ani întregi, dar nu simţise niciodată că l-ar fi cunoscut cu adevărat, astfel că părea ciudat şi se bucure de ajutorul lui în povestea aceea delicată. Erau şi alte lucruri despre prietenul lui pe care Stoneville le ascundea?

— Mulţumesc pentru tot, adăugă el. Nu doar pentru faeton, ci şi pentru petrecere şi amestecul tău de azi-noapte. Chiar dacă nu mi-au plăcut metodele tale de a obţine informaţii, s-au dovedit a fi mai utile decât ţi-ai putea închipui.

— Mă bucur să-ţi fiu de folos. Simte-te liber să-ţi aduci oricând *verişoara* în vizită. Numai să-mi dai de veste înainte ca să pregătesc camera şi balonul de oxid.

— Nu este deloc amuzant, replică Anthony, şi tu o ştii. În plus, n-am de gând să mai fac aşa ceva.

— Necinstirea? Sau petrecerea cu oxid de azot?

— Ambele, răspunse el, vorbind serios.

Mult mai târziu, în timp ce pornea în faetonul lui Stoneville spre Chertsey, comentariul cinic al prietenului său despre el şi căsnicie reveni ca să-l bântuie.

Avea Stoneville dreptate? Ani întregi, Anthony fusese convins că o căsnicie era un lucru imposibil pentru el. Că intensitatea impulsurilor lui sexuale avea să alarmeze orice femeie respectabilă şi că urma să ajungă într-o căsnicie nefericită precum cea a lui Kirkwood. Femeile respectabile pe care le întâlnise erau fragile, îşi doreau soţi pe jumătate poeţi, pe jumătate sfinţi. El nu era capabil de niciuna.

Dar Madeline era femeia cel mai puţin fragilă pe care o cunoscuse vreodată. Chiar îl lăsase să îi ia inocenţa fără să se plângă. Chiar dacă o făcuse dintr-o încercare disperată de a-şi salva tatăl, credea cu adevărat că momentul însemnase mai mult pentru ea.

Nu că ar fi contat. El o compromisese; exista o singură cale de a îndrepta lucrurile, chiar dacă îl atrăsese în povestea aceea când îi ascunsese experienţa ei anterioară. El trăgea linie când venea vorba de necinstirea inocentelor

şi apoi abandonarea lor în destinul pe care societatea îl numea deseori *decăzut.* El nu voia să fie genul acela de bărbat. Nu putea.

În realitate, nu voia să renunţe la ea din niciun motiv. Pentru prima dată, chiar putea să se închipuie cum se culca cu aceeaşi femeie în fiecare seară, cum îşi petrece serile lângă foc alături de ea, având căsnicia de invidiat pe care o trăiseră părinţii lui.

Poate că, în cele din urmă, avea să găsească o femeie care putea să-l tolereze pe el cu nevoile lui feroce, care să fie fericită să i le împărtăşească. La urma urmei, ea era singura persoană care nu îi spusese niciodată că era un desfrânat. Nesăbuit, da, dar nu desfrânat. Era singura care văzuse bărbatul ascuns în spatele reputaţiei lui.

Dar se gândea prea departe luând în calcul căsătoria. În primul rând, trebuia să-şi dea seama care era situaţia ei ca să ştie exact cum putea să o ajute. O zi în Chertsey trebuia să fie de ajuns ca să afle. Apoi, cu orice risc, ei doi *chiar* aveau să discute despre căsătorie.

*

Madeline se plimbă prin casă, în timp ce tatăl ei dormea, întrebându-se dacă putea să-l trezească pur şi simplu şi să termine odată totul. Nu mai pusese capul pe pernă de când se întorsese pe ascuns la două dimineaţa. Doamna Jenkins se trezise ca să o ajute să se dezbrace şi, dacă observase ceva diferit la Madeline, cu siguranţă nu menţionase.

Dar Madeline o simţise înăuntrul ei. Acum era femeie. Se simţea glorios, triumfător femeie. Era la fel de rea ca Anthony cu nesăbuinţa ei, dar nu reuşea să se simtă nicicum vinovată pentru că se compromisese.

Cu excepţia felului în care lăsase lucrurile între ei.

Oftă. Detesta gândul că îl lăsase dormind. Era un lucru urât, mai ales că el se înfăşurase atât de strâns în aşternuturi încât ea nu reuşise să verifice cearşafurile ca să vadă dacă existau dovezi ale virginităţii.

Dar se îndoia că avea să le observe dacă existau; de aceea stinsese lumânările. Când avea să se trezească şi să vadă că plecase, focul aproape stins nu avea să ofere suficientă lumină ca el să examineze atent cearşafurile. În plus, bărbaţii nu observau aşa ceva, nu-i aşa? Nu când nu le căutau.

Şi dacă le căuta?

Apoi urma să se considere norocos că scăpase de capcana căsătoriei.

„Nu prea crezi asta. El nu este atât de nesăbuit pe cât pretinzi tu."

Poate. Poate că nu. Nu conta… Nu se putea să se însoare cu ea nici dacă îşi dorea. Orice asociere cu familia ei scandaloasă îi zădărnicea planul de a obţine tutela Tessei.

O mică parte din ea dorea ca el să o aleagă pe ea în defavoarea nepoatei lui, dacă ar fi avut cum. Dar era un gând egoist. În plus, nici nu avea deplină încredere în ea. Iar ea îi era atât de inferioară…

Nu, căsătoria era imposibilă. Anthony avea să decidă întocmai în momentul în care avea să-i afle trecutul.

Pe care ea nu intenţiona să i-l spună. Acum, mai mult ca niciodată, trebuia să fie precaută. O îngrijora faptul că menţionase un doctor care îl tratase. *Trebuie* să fi fost *papa.*

Dar ce voise să spună prin faptul că doctorul îl abandonase? Nu părea ceva ce ar fi făcut *papa.* Totuşi, când calculase ultimul an posibil în care Anthony rămăsese cu familia Bickham, înainte de a pleca la Eton, era cel în care ea împlinise şase ani. Şi, având în vedere ce îşi amintea, chiar era neliniştită. Trebuia să afle întreaga poveste înainte de a se gândi măcar să-l implice mai departe pe Anthony în planurile ei.

— Te-ai trezit devreme, spuse vocea tatălui ei din capătul salonului.

În sfârşit, se trezise.

— Nu puteam să dorm.

Când se întoarse şi o privi ciudat, o cuprinse teama că

el şi-ar fi dat seama că nu mai era casta, că era ceva cumva marcat pe fruntea ei. Apoi el se îndreptă spre locul obişnuit din faţa focului şi se cufundă în gândurile lui.

Slavă Cerului. Deşi acum urma partea dificilă.

— *Papa,* trebuie să te întreb ceva important.

El nu răspunse.

Detesta faptul că trebuia să facă presiuni asupra lui, dar numai el putea să-i spună ce avea nevoie să afle.

— Îţi aminteşti când m-ai dus la Chertsey cu ani în urmă?

— Chertsey? Îţi aminteşti de asta?

— Puţin, da. Ne-am dus într-o casă foarte mare, iar menajera m-a lăsat să mă joc cu căţelul ei cât am aşteptat să-ţi termini tu treburile.

O umbră trecu peste trăsăturile lui.

— Te-aş fi lăsat cu mama ta, dar ea îşi revenea de pe urma scarlatinei, iar slujitoarea avea grijă de ea.

Chiar că trebuia să fi fost o chestiune foarte importantă dacă o lăsase pe mama ei încă bolnavă şi plecase la Chertsey! Ceea ce nu făcu decât să întărească bănuiala care începuse să se contureze noaptea trecută.

— Despre ce fel de treburi a fost vorba atunci?

El îi aruncă o privire uluită.

— De ce Dumnezeu te gândeşti la Chertsey?

— Trebuie să ştiu ce anume te-a trimis acolo. Nu pot să-ţi explic de ce.

Faptul că el nu îi ceruse o explicaţie arăta cât de mult se schimbase tatăl ei în ultima vreme.

— Nu ştiu dacă ar trebui să spun. Fostul viconte m-a pus să jur că o să păstrez secretul… Nu voia să se işte vreun scandal.

— Dar acum este mort, *papa,* deci ce mai contează?

— Da. Presupun că nătângul de Wallace este noul viconte.

— Şi Wallace a murit, spuse ea cu nerăbdare. Când el se uită la ea ciudat, Madeline adăugă: Sau aşa am auzit. Fratele lui, Anthony, este acum viconte.

— Ah, da, sărmanul Anthony! *Papa* căzu pe gânduri.

Atunci au început problemele dintre mine şi Sir Randolph. N-am mai suportat să fiu medicul lui după tot ce s-a întâmplat. Tatăl băiatului a promis că nu o să spună nimănui că i-am descoperit, dar Sir Randolph nu era prost. Ştia că vorbise cineva cu vicontele. De atunci m-a bănuit.

— Ce poveste?

Tatăl ei clipi.

— Păi, despre ce-i făceau sărmanului Anthony, bineînţeles.

Inima ei se opri în piept.

— Şi ce-i făceau?

— Nu ştiu dacă ar trebui să spun.

Madeline îşi ţinu respiraţia.

— Dar bănuiesc că acum nu mai contează. El privi lung în foc. Lady Bickham îl punea pe băiat să îngenuncheze ore întregi în rugăciune şi îi făcea băi reci ca să-şi înfrângă purtarea *trivială.* Dar asta nu era partea cea mai rea. Nu, cel mai rău era că îl legau noaptea de pat, de mâini şi de picioare, fără să-i facă măcar un foc ca să aibă lumină.

Groaza puse stăpânire pe ea la gândul că sărmanul Anthony fusese ţinut legat în întuneric ca vreo creatură periculoasă.

Vocea lui deveni distantă.

— În noaptea în care m-au chemat, fusese atât de disperat, încât ascunsese un briceag în spatele tăbliei de la pat înainte să-l lege. Mai târziu, pe întuneric, aproape că s-a sinucis încercând să taie frânghiile, în timp ce era legat. În clipa în care am ajuns eu la el, leşinase din cauză că pierduse mult sânge. Mi-a spus că voia să se întoarcă acasă, că ei îl urau. Mi-a povestit tot ce îi făcuseră.

Ea fu cutremurată de un fior.

— De cât timp se petreceau toate astea?

— Din câte mi-am dat eu seama, de aproape patru ani. El nu a spus de ce, dar Sir Randolph a zis că făceau asta ca să-l împiedice să fugă. Simţea atât de mult lipsa răposatei lui mame, încât încerca să se întoarcă acasă.

„Cine nu ar fi încercat? Cum au îndrăznit să se poarte

aşa cu el? Ce fel de monstru făcea aşa ceva?" se întrebă ea furioasă.

Şi dacă ei erau atât de îngrozitori, de ce Anthony nu povestise pur şi simplu totul în faţa instanţei ca să-şi câştige nepoata? Sau de ce nu îi spusese *ei,* ca să arate de ce trebuia să o ajute pe Tessa? Probabil se gândise că avea şanse mai mici… Dar de ce?

— Aşa că te-ai dus la Chertsey ca să-i spui tatălui lui ce se întâmpla, rosti ea.

— Da, de îndată ce mama ta şi-a revenit. Nu puteam să o las până ce nu se făcea bine. Prima dată, am trimis o scrisoare, dar cum nu am primit niciun răspuns, m-am hotărât să mă duc eu. Am aflat că Excelenţa Sa nu fusese acasă timp o lună şi nimeni nu-i dăduse scrisoarea. Încă era undeva pe acolo când am ajuns eu să vorbesc cu el.

De aceea Anthony crezuse că *papa* îl abandonase. Pentru că durase o lună ca *papa* să vorbească cu tatăl lui.

Madeline se întoarse cu spatele ca să-şi ascundă lacrimile. Sărmanul şi scumpul Anthony! Gândul că el suferise aşa de tare îi rupea inima. Nu era de mirare că ura familia Bickham. Nu era de mirare că voia să-şi salveze nepoata.

Deşi sigur nu aveau să fie atât de cruzi cu o fată, nu-i aşa? Ea se gândi la Jane şi îşi schimbă părerea. Cine ştia ce se întâmplase în casa aceea în toţi acei ani? Ce se mai putea întâmpla?

„Trebuie să o iau pe Tessa din locul acela îngrozitor. Niciunul dintre cei doi nu este în stare să crească un copil, cu atât mai puţin mătuşa mea".

Lucrul acela schimba totul… şi nu neapărat în bine. Ea nu putea, cu bună ştiinţă, să rişte viitorul sărmanei copile. Trebuia să găsească o altă cale prin care să-l salveze pe *papa.*

Dar ce cale?

Capitolul 20

Dragul meu văr,

Mi se pare ciudată antipatia ta insistentă faţă de Lord Norcourt, din moment ce pretinzi că nu îl cunoşti personal L-am observat cu fetele mele săptămâna aceasta, adesea fără ca el să-şi dea seama, şi s-a purtat întotdeauna ca un gentleman. Lecţiile lui chiar le-au ajutat pe fete. Ceea ce mă face să mă întreb dacă dispreţul tău faţă de el ar putea fi provocat de altceva decât o simplă îngrijorare pentru reputaţia şcolii.

Ruda ta nedumerită,

Charlotte

Anthony mână caii trăsurii din ce în ce mai iute, hotărât să ajungă la şcoală la timp ca să o prindă pe Madeline singură. Pentru că aflase un lucru în Chertsey cu o zi înainte. Acolo nu exista niciun medic cu numele Prescott. Nu existase niciodată vreun medic cu numele Prescott nicăieri în apropiere. Nici nu auzise cineva despre vreun scandal prin regiune legat de oxidul de azot.

Înainte de sâmbătă seara, ar fi presupus că povestea lui Madeline despre tatăl ei era o minciună, altă intrigă.

Dar, după ceea ce se întâmplase între ei, nu-i venea să creadă. În primul rând, se gândise suficient la comentariile ei legate de Chertsey ca să-şi dea seama că nu pretinsese niciodată a fi de acolo. Ca în cazul lipsei de experienţă în dormitor, îl lăsase să creadă ce îşi dorise, dar făcuse mari eforturi să nu-l mintă.

Mai era virginitatea ei. Renunţase la inocenţă ca să-şi protejeze secretele, apoi fugise. Acelea nu erau faptele unei femei intrigante. Ci ale unei femei disperate.

Simplul gând că ea era atât de disperată îl făcu să cadă pradă unei frici îngrozitoare. Încercase să-l protejeze păstrând adevărul – era aproape sigur de asta. Ceea ce însemna că ea şi tatăl ei trebuiau într-adevăr să se confrunte cu o problemă gravă, atât de gravă încât

renunţase la orice speranţă că el avea să o ajute.

Duşmanii tatălui ei erau prieteni de-ai lui? Astfel se putea explica de ce ştia lucruri din copilăria lui şi de ce nu-şi dorea să i se destăinuie. El trebuia să afle, să o facă să înţeleagă că putea s-o ajute fără a înrăutăţi situaţia vreunuia dintre ei.

Se opri puţin înainte de intra în şcoală ca să se strecoare neobservat. Furişându-se pe intrarea din spate, urcă scările slujitorilor până la etajul superior. Acum nu putea decât să se roage ca ea să vină devreme.

Nesigur de reacţia ei, intră iute în sala de clasă ca ea să nu-l poată evita. Spre uşurarea lui, era acolo. Dar la fel, doamna Harris.

I se înecară toate corăbiile. Ce făcea *ea* acolo?

— Bună dimineaţa, Lord Norcourt, spuse directoarea cu o expresie severă pe chip. Ai ajuns destul de devreme, nu-i aşa?

— La fel şi voi.

Aruncă o privire spre Madeline, dar faţa ei purta o nelinişte care o oglindea pe a lui. Se părea că şi ea fusese luată prin surprindere. Ce naiba se petrecea acolo?

Doamna Harris îi privea pe amândoi cu interes, cu o expresie indescifrabilă.

— Presupun că sperai să vorbeşti cu domnişoara Prescott între patru ochi.

— Bineînţeles, zise el, lansându-se în ofensivă. Trebuie să revedem împreună lecţiile mele de săptămâna aceasta. Nu prea putem să facem asta când suntem cu fetele. Abordând stilul arogant al tatălui său, îi aruncă doamnei Harris o privire nimicitoare. Presupun că este permis.

Doamna Harris îi ignoră remarca.

— Am o chestiune privată, foarte serioasă, pe care trebuie să o discut cu amândoi. Dacă aveţi bunătatea de a mă urma, o să ne îndreptăm spre biroul meu.

Domnul să îi aibă în pază, căci femeia ştia ceva! Deveni tot mai limpede când îi conduse afară din încăpere, cu Madeline înaintea ei, astfel că el fu nevoit să rămână în

spate.

Când ajunseră în birou, frustrarea lui crescu. Avea nevoie să vorbească cu Madeline, nu să fie prins la cotitură ca un şcolar neascultător.

— Vă rog. Doamna Harris făcu un semn spre cele două scaune din faţa biroului ei. Luaţi loc.

În timp ce făcură întocmai, Madeline îi aruncă o privire plină de subînţeles, dar el nu fu în stare să o descifreze, la naiba! În legătură cu ce anume încerca ea să-l avertizeze?

— Despre ce este vorba? întrebă el, obosit de atitudinea misterioasă a directoarei.

— Direct ca întotdeauna. În timp ce doamna Harris se aşeza în spatele biroului, îl cercetă cu un aplomb rece. Cu excepţia anumitor chestiuni. Ai putea la fel de bine să recunoşti adevărul, Lord Norcourt. Sosirea ta atât de devreme nu are nimic de-a face cu lecţiile şi totul e legat de petrecerea cu oxid de azot pe care prietenul tău a organizat-o sâmbătă seară. Şi la care a participat Madeline.

Când sângele începu să i se urce în urechi, Madeline se aplecă înainte.

— Doamnă Harris, ţi-am spus că nu…

— Păstrează tăcerea, Madeline, îi ordonă doamna Harris. Vreau să aud partea lui de poveste fără să intervii tu. Dacă este necesar, te pot elimina complet din discuţia asta.

Din fericire, Madeline spusese suficient încât să-l avertizeze că nu ea îi dezvăluise secretul.

El îşi imprimă în trăsături expresia cuiva care afla veşti şocante pentru prima dată. Ani de viaţă desfrânată îl învăţaseră cum să se eschiveze, iar o simplă directoare de şcoală nu avea să-l facă să mărturisească totul.

Dar cum aflase de petrecere? Ce auzise?

Nu putea fi vorba despre prea multe lucruri, pentru că, dacă ar fi ştiut într-adevăr ceva, ar fi dat-o deja afară pe Madeline, iar un lacheu l-ar fi însoţit ca să părăsească proprietatea.

— Habar nu am despre ce vorbeşti, spuse el cu un

glas uimitor de calm.

— Chiar aşa?

— Nu. Ce prieten a organizat o petrecere cu oxid de azot? De ce Dumnezeu să fi mers domnişoara Prescott? Este teribil de nepotrivit pentru o domnişoară aflată în situaţia ei.

— Exact. Ea îi studie faţa. Deci nu ştii nimic despre asta.

— Nimic.

Detesta faptul că minţea o femeie pe care ajunsese să o respecte, dar ce altă opţiune avea? Nu putea să rişte înscrierea Tessei. Sau reputaţia lui Madeline.

Ea lovi uşor într-o o foaie de hârtie aflata pe birou.

— Deci ar trebui să nu iau în seamă această scrisoare care mi-a fost adusă noaptea trecută de un mesager special de la cea mai bună sursă de bârfe pe care o am?

Drăcia dracului, *sursa* ei misterioasă. După o săptămână petrecută la şcoală, ştia exact la cine se referea – la vărul Michael, binefăcătorul ei anonim, în legătură cu a cărui identitate fetele speculau la nesfârşit.

— Nu ştiu dacă ar trebui să o iei sau nu în seamă. Ce zice?

— Că marchizul din Stoneville, prietenul tău apropiat, a găzduit o petrecere cu oxid de azot în acest final de săptămână la proprietatea lui. Ea se uită la Madeline. Că a însoţit o tânără care a fost prezentată drept doamna Brayham, dar care, din descrierea ei, seamănă foarte mult cu domnişoara Prescott. Ce ai de spus în legătură cu asta?

El nu luă în seamă agitaţia pe care o simţi în stomac.

— Aş spune că ar trebui să-ţi întrebi sursa pentru a afla mai multe detalii, din moment ce, în mod evident, a fost chiar el oaspete acolo.

Ea se îmbujoră.

— Nu a fost oaspete… a fost foarte limpede în privinţa asta. Dar i-a auzit pe alţi invitaţi vorbind despre asta.

— Ah! El o fixă cu cea mai rece dintre privirile de care era în stare. Asta cred că este ceea ce avocaţii mei numesc zvonuri. Nici măcar nu sunt acceptate în faţa unei instanţe

de judecată.

— Aici nu suntem în faţa unei instanţe de judecată, domnule, spuse ea, şi numaidecât îşi îndreptă spatele cu severitate. Eu fac legile în această şcoală şi vreau să ştiu adevărul.

Cu coada ochiului, reuşi să vadă cum mâinile lui Madeline îi tremurau în poală. Frustrarea lui se transformă în furie.

— Atunci mă tem că nu te pot ajuta. Dacă prietenul meu a organizat o asemenea petrecere, eu nu am fost la curent. Şi mi se pare foarte puţin probabil ca domnişoara Prescott să-şi fi riscat poziţia şi reputaţia ca să participe la un astfel de eveniment. După cum sunt sigur că ţi-ar spune dacă ai întreba-o pe *ea.*

— Chiar am întrebat-o, răspunse doamna Harris. Şi ea neagă.

— Atunci, iată!

— Nu e chiar aşa. Se ridică în spatele biroului. Înainte de a continua această discuţie, vreau să clarific un lucru. Purtarea ta la şcoală de până acum a fost mai bună decât m-am aşteptat. Chiar aş merge până într-acolo încât să spun că mi-ai ajutat foarte mult fetele. Aşa că sunt tentată să cred în nevinovăţia ta în această chestiune.

Faţa ei se întunecă.

— Cu excepţia unui mic detaliu. Înţeleg că Brayham este numele de familie al bunicii tale din partea mamei, ceea ce lasă de înţeles că se poate ca femeia de la petrecere să aibă o legătură cu *tine*. Ea se uită la Madeline, apoi reveni cu privirea spre el. Deci, fie doamna este ruda ta, fie domnişoara Prescott a decis că, dacă împrumută numele de la familia ta, reuşeşte să distragă bănuielile dinspre ea spre tine.

Sângele lui îngheţă în vene. De unde naiba ştia sursa ei numele de fată al bunicii lui? Familia din partea mamei nici măcar nu apărea în Debrett's[6]. Fireşte, cineva care avea acces la arhivele publice putea să afle asemenea lucruri. Poate vreun ziarist. Precum Godwin. Dar sigur nu în

6 Anuarul nobiliar britanic (n.tr.)

decurs de o zi.

Indiferent despre cine era vorba, acest Michael merita o mamă de bătaie pentru că încerca să o distrugă pe Madeline din cauza unei petreceri cu oxid de azot.

— Deci iată care este situaţia, domnule, continuă doamna Harris cu o expresie impasibilă. Sau îmi spui exact ce ştii, inclusiv identitatea doamnei Brayham, legătura ei cu tine şi cum a ajuns la petrecerea prietenului tău, caz în care o să mă gândesc dacă aleg să te ajut în privinţa tutelei nepoatei tale…

El înghiţi apăsat în sec.

— Sau?

— Sau continui să negi că ştiai despre petrecere, ceea ce m-ar face să presupun că nu ai nimic de-a face cu apariţia domnişoarei Prescott acolo, probabil cu excepţia faptului că ţi-a scăpat numele de familie al bunicii tale, un lucru pentru care cu greu pot să te condamn. Dacă despre asta este vorba, o s-o înscriu pe nepoata ta.

— Şi ce o să faci cu domnişoara Prescott?

— O să pun punct contractului nostru de colaborare, firește.

Suspinele discrete şi demne de milă ale lui Madeline îi îngheţară sângele în vene. El sări în picioare.

— Să pui punct contractului de colaborare! Pe baza unor dovezi superficiale, care sunt de-a dreptul ridicole?

— Am alte dovezi. Prietenul meu mi-a spus că un oaspete l-a auzit pe marchiz cum o striga pe doamna Brayham Madeline în timp ce ea pleca. Iar Madeline este un nume destul de neobişnuit, nu-i aşa?

La naiba, la naiba, la naiba! Era foarte probabil ca Stoneville să fi făcut asta, având în vedere ce spusese în timpul discuţiei pe care o avuseseră după ce ea plecase.

Ce Dumnezeu se presupunea că trebuia să facă? Anthony îşi băgă mâna în haină ca să-şi înfăşoare degetele peste tabachera primită de la Tessa. Nu putea să inventeze nicio poveste despre „doamna Brayham” fără să recunoască faptul că ştia despre petrecere. Şi, deşi doamna Harris nu spusese limpede că nu avea să o înscrie pe Tessa

într-o asemenea situaţie, sugerase asta.

Dar nici nu putea să stea cu mâinile în sân şi să vadă că Madeline îşi pierdea postul, în timp ce el obţinea tot ce îşi dorea. La urma urmei, încă nu-i cunoştea situaţia. Părea să creadă că el nu putea să-i ajute pe ea şi tatăl ei. Dacă era adevărat? Dacă Sir Humphry era într-adevăr singura persoană în măsură să-l salveze pe doctorul Prescott? Fără să cunoască faptele în sine, nu ştia nici dacă o cerere în căsătorie putea să o ajute.

Dacă era să creadă ce îi spusese cu o noapte înainte, se afla în joc chiar viaţa tatălui ei. Trebuia să fie ceva foarte grav. Altfel, de ce ar fi vrut să-şi sacrifice virginitatea ca să-l ţină pe el la distanţă de toată povestea? Chiar şi acum tremura de frică în legătură cu ce avea el să decidă.

Ştia cum funcţionau acele concedieri – era nevoie ca foarte puţine informaţii să apară prin ziare, mai ales dacă era vorba de un scandal. Dacă ea îşi pierdea funcţia, informaţia putea să ajungă la urechile duşmanilor tatălui ei. El nu putea să se facă responsabil de faptul că ajutase nişte nebuni ignoranţi să bage un om mormânt. Mai ales dacă omul acela era tatăl *ei.*

În comparaţie cu asta, până şi situaţia Tessei părea. Ceea ce îi lăsa o singură alternativă.

Strânse cutia. „Iartă-mă, scumpă fată! Dacă doamna Harris nu te înscrie, o să găsesc altă cale să te eliberez, jur”.

— Deci? insistă doamna Harris.

— Aşa cum se întâmplă, spuse el, domnişoara Prescott nu a avut absolut nicio legătură cu toate astea. Doamna Brayham este o verişoară îndepărtată de-a mea din partea mamei. Este o simplă coincidenţă faptul că numele ei de botez este tot Madeline.

— Ah, rosti doamna Harris, cu o expresie ciudată pe chip. Şi verişoara ta… cum a ajuns să fie prezentă la petrecerea prietenului tău?

El scrâşni din dinţi.

— A vrut să experimenteze cele mai exotice delicii ale oraşului, aşa că am aranjat cu Lord Stoneville ca ea să

participe.

— Înţeleg.

— Nu, nu înţelegi. Este măritată cu un preot. Am vrut să-i protejez reputaţia. De aceea am minţit în legătură cu petrecerea.

Madeline se ridică de pe scaun.

— Doamnă Harris, trebuie să mă laşi să vorbesc!

— Poţi să pleci acum, Madeline, spuse scurt directoarea. Sunt sigură că elevele tale te aşteaptă.

— Dar el min…

— Du-te! spuse el brusc înainte ca ea să distrugă totul. Puse în privirea lui cât putu de mult din ceea ce simţea. Este în regulă, domnişoară Prescott. Nu inventa cine ştie ce complicitate doar pentru a mă scuti de ruşine. Sunt dispus să-mi asum responsabilitatea pentru acţiunile mele, indiferent cât de nebuneşti au fost. Sunt sigur că pot să o fac pe doamna Harris să înţeleagă situaţia.

Madeline clătină din cap.

— Te rog, domnule…

— Dacă nu te duci acum, Madeline, spuse doamna Harris, o să presupun că eşti vinovată de ceva şi vă dau afară pe amândoi.

Acela fu singurul lucru care o făcu să plece.

Imediat ce ea se făcu nevăzută, doamna Harris închise uşa.

— Deci crezi că mă poţi face să înţeleg situaţia, nu-i aşa? Se plimbă prin faţa lui cu o strălucire calculată în ochi. Ţi-ai ajutat verişoara măritată, o doamnă respectabilă, să se ducă la o petrecere scandaloasă, organizată de prietenii tăi. Ai făcut asta fără să ţii cont de riscul pe care ea şi-l asuma în legătură cu reputaţia sau căsnicia ei.

— Da, răspunse el, simţindu-se deznădăjduit de duritatea tonului femeii.

— Şi nici măcar nu ai însoţit-o ca să te asiguri că niciunul dintre invitaţii aflaţi în stare de ebrietate – sau prietenul tău, aş putea să adaug – nu profită de ea.

El cumpăni, dar hotărî să spună adevărul.

— Am însoţit-o. Dar din cauza îngrijorării mele faţă de

obţinerea tutelei nepoatei mele, n-am participat activ. Când ea se încruntă, el adăugă: Ştiu că a fost o nebunie din partea mea să dau ascultare rugăminţii ei, dar când Madeline îşi doreşte ceva, este foarte greu de descurajat.

Ea îşi arcui o sprânceană.

— Şi totuşi, crezi că poţi să fii un tutore ferm pentru o fată tânără.

Deşi ştia că probabil ea se îndrepta spre distrugerea totală a speranţelor lui, nu putut să nu facă un ultim apel de dragul nepoatei lui.

— N-am nici cea mai vagă idee dacă pot să fiu ferm sau chiar un bun tutore. N-am avut niciodată copii, n-am fost niciodată responsabil pentru viitorul cuiva, cu excepţia propriului meu viitor. Vocea lui deveni groasă. Dar pot să promit că o să pun întotdeauna interesele Tessei pe primul loc, că o să fac tot ce-mi stă în putere ca ea să aibă un cămin sigur şi fericit. După ce am văzut cât de bine este condusă şcoala asta şi cât este de adecvată educaţia, aş considera o mare onoare dacă ai trece cu vederea caracterul meu defectuos şi dacă ai accepta să o înscrii pe nepoata mea oricum. La urma urmei, singurul ei păcat a fost să-şi piardă părinţii la o vârstă prea fragedă.

Doamna Harris îl privi scrutător, apoi îi întinse mâna.

— Foarte bine. Poate să înceapă de îndată ce instanţa dă verdictul asupra tutelei. O să scriu o scrisoare prin care să-ţi susţin cererea şi să o trimită la tine acasă.

El se uită uluit la mâna întinsă, nefiind sigur dacă auzise bine. Câştigase? Şi fără să o distrugă pe Madeline?

— *Asta* este ce vrei, nu-i aşa? spuse ea cu o notă de amuzament în glas.

— Da! Apucând mâna, o tot flutură în sus şi în jos. Mulţumesc că mi-ai acordat o şansă. Că i-ai acordat Tessei o şansă. Nu o să fii dezamăgită!

— Sper că nu. Întorcându-se cu spatele la el, ea reveni la birou. Există totuşi un favor pe care îmi doresc să-l faci.

Mai multe favoruri?

— Absolut orice.

Ea îşi arcui o sprânceană la auzul cuvintelor lui.

— Din moment ce am acceptat cererea ta, nu mai este nevoie să continui lecţiile de libertinaj. Aşa că vreau să părăseşti şcoala.

— Bineînţeles, spuse el.

— În dimineaţa asta. Acum. Fără să discuţi cu domnişoara Prescott. De fapt, vreau să-mi promiţi că nu o să te mai apropii niciodată de ea, nici aici, nici în altă parte.

Nu era o promisiune pe care să o poată respecta.

— De ce? spuse el răguşit.

Ea se întoarse spre el cu o privire neînduplecată.

— Pentru că, domnule, amândoi ştim că domnişoara Prescott a fost cea prezentă la petrecere.

Câştigase o luptă doar ca să o piardă pe cealaltă?

— Îţi jur…

— Nu trebuie să continui să minţi în privinţa asta, pentru numele lui Dumnezeu! Împreunându-şi mâinile, ea se aplecă spre birou. Am propriile mele legături în înalta societate şi, de îndată ce vărul meu m-a informat despre prezenţa ei la petrecere, am vorbit cu cineva care chiar a participat. Relatarea lui mi-a confirmat că este într-adevăr vorba despre ea. La privirea lui neliniştită, ea adăugă: Nu am de gând să fac nimic în legătura cu asta, te asigur, mai ales după ce tu ai făcut un nobil sacrificiu pentru ea. Tonul ei deveni uşor supărat. Îmi pot închipui cu uşurinţă ce fel de curiozitate ştiinţifică a determinat-o să-ţi ceară un asemenea lucru – încearcă mereu să înveţe. Iar dorinţa ta de a o proteja de consecinţele unei asemenea curiozităţi îţi face cinste.

— Atunci de ce ai ameninţat…

— Pentru că ştiam că ai ajutat-o. Ea oftă. Pentru că am crezut, în mod greşit, se pare – că doar o foloseşti ca să obţii ce vrei. De aceea v-am adus pe amândoi aici. Am vrut ca şi ea să-şi dea seama. Am vrut să vadă cum o arunci în gura lupului, ca să ştie că nu trebuie să aibă încredere în tine. Ea scoase un râs autoironic. Dar m-ai surprins, domnule. Ai minţit pentru ea, cu riscul propriilor scopuri. Expresia de pe chipul ei deveni serioasă. Deci trebuie să

accept că probabil îţi pasă de ea măcar puţin. Iar dacă îţi pasă, trebuie să o laşi în pace.

El trase tulburat aer în piept.

— Nu pot. Nu o să fac asta.

Mânia ei îi aprinse trăsăturile.

— Ea nu este precum celelalte femei pe care le-ai avut, nu înţelege cât de uşor este să aluneci de pe o poziţie respectabilă într-un hău îngrozitor numai cu un sărut sau două.

— De fapt, înţelege mai mult decât ai dumneata impresia, spuse el înflăcărat. În orice caz, intenţiile mele faţă de ea sunt onorabile.

— Onorabile! Se uită la el de parcă i-ar mai fi crescut un cap. Dar tu eşti un viconte, iar ea este doar o profesoară, cu un tată bolnav şi lipsită de legături în lumea bună.

— Asta nu contează pentru mine.

Ochii ei se îngustară.

— Ai de gând să o tragi pe sfoară cu responsabilitatea pe care o ai faţă de nepoata ta?

— În niciun caz! El se ridică în picioare. Mă insulţi spunând aşa ceva şi o insulţi şi mai tare pe ea sugerând că nu este vrednică de atenţiile unui domn cu titlu.

Pentru prima dată în toată dimineaţa, doamna Harris păru complet stânjenită.

— Nu sugeram nimic de genul acesta. Într-adevăr, de când a început să predea aici, a fost o adevărată comoară. A ajuns aici cu toate recomandările de la şcoala din Shrewsbury, unde a lucrat înainte, şi s-a ridicat la înălţimea aşteptărilor în toate…

— Shrewsbury? El se agăţă de frântura acea de informaţie. A venit de la Shrewsbury?

Nu, nu se putea, pentru că Telford era la doar douăzeci şi cinci de kilometri…

La naiba! *Acela era.* Oraşul din care venea. Telford. Nu Chertsey, nu Shrewsbury. Telford. *De aceea* refuzase să-şi dezvăluie secretele.

— Nu ştiai că este din Shropshire? întrebă doamna

Harris, cu suspiciune în voce. Nu ţi-a dezvăluit *asta?*

El clătină din cap mut de uimire, încă încercând să-şi dea seama care fusese viaţa în Telford.

— Ea este măcar la curent de intenţiile tale onorabile? L-ai abordat pe tatăl ei ca să-i ceri permisiunea de a o curta?

— Nu, răspunse el cu voce distantă.

Tatăl *ei,* medicul. Oh, Dumnezeule, cu siguranţă nu era… nu se putea şi fie vorba despre unchiul lui…

Dar trebuia şi fie aşa. Din ce alt motiv ar fi fost atât de secretoasă, atât de misterioasă? Tatăl ei trebuia să fi fost cel care îl tratase în urmă cu atâţia ani.

Oh, bineînţeles, se gândi cinic. Mai întâi, tatăl ei îl abandonase „minunatelor" tratamente ale mătuşii şi unchiului lui. Apoi Madeline fugise în toiul nopţii. Trebuie să fi fost o trăsătură de familie.

Se gândi la ceva chiar mai rău. Cu siguranţă, nu era o coincidenţă faptul că fiica medicului unchiului Randolph îi propusese să o ducă la o petrecere cu oxid de azot. Sau că îl ispitise să se culce cu ea. Să îi ia inocenţa.

Doamne Dumnezeule, dacă Madeline plănuise…

— Atunci poate că ar trebui să te gândeşti mai întâi la asta.

El se chinui să se concentreze asupra cuvintelor directoarei.

— Ce să fac mai întâi?

— Să ceri permisiunea tatălui Madeline. Pentru că nu o să mai ai voie să te vezi cu ea aici. Nu pot să-ţi permit să-i faci curte în incinta şcolii. Asta ar provoca tot felul de bârfe şi de speculaţii.

— Înţeleg.

Oh, da, începea să înţeleagă foarte multe lucruri! Şi ceea ce înţelegea schimba tot ce gândise despre înşelătoarea domnişoară Prescott. Se simţea de parcă ea se strecurase înăuntru şi îi scosese inima din rădăcini. Ce idei fanteziste avusese în legătură cu căsătoria după ce avea să se ocupe ca un galant de situaţia tatălui ei!

Prefera să-şi smulgă mâinile înainte să o mai curteze.

Într-adevăr, avu nevoie de fiecare dram de stăpânire de sine ca să nu întrebe unde locuia, să se ducă direct acolo şi să-i prindă la cotitură pe ea şi pe mizerabilul ei tată. Dar, dacă doamna Harris devenise bănuitoare pentru că el nici măcar nu ştia de unde era Madeline, cu siguranţă avea să fie şi mai bănuitoare dacă o întreba unde locuia domnişoara Prescott.

Nu conta. Pur şi simplu intenţiona să o ia la întrebări pe Madeline când avea să plece în ziua aceea de la şcoală. Exista un singur drum care ducea spre oraş şi sigur trebuia să o ia pe acolo.

Reuşi cumva să ajungă până la finalul discuţiei cu doamna Harris. Se despărţiră în condiţii bune, după cum era de aşteptat, dat fiind că încă era precaută cu el, iar el îşi revenea de pe urma loviturii pe care o primise părerea lui despre Madeline.

Pentru că singura explicaţie a comportamentului ei de sâmbătă noapte – singura care avea sens – era prea dezgustătoare ca să fie suportată. Dacă bănuielile lui erau corecte, îşi păstrase secretele nu din dorinţa de a-l proteja, ci din cauza unui plan cu adevărat josnic.

Cum îi permisese să se strecoare atât de adânc pe sub pielea lui ca să pună la punct o asemenea intrigă?

Ştia cum. Toată discuţia aceea despre schimbarea stilului de viaţă pentru Tessa îl făcuse să creadă că putea să trăiască asemenea altor bărbaţi, că putea să aibă o soţie căreia chiar să-i pese de el, care să nu-l vadă ca pe demonul desfrânat care pretindea că era, ci ca pe un bărbat încă înspăimântat să rămână singur după atâţia ani.

Ei bine, nu mai avea să se lase prostit. Atitudinea lui nepăsătoare îi slujise admirabil scopul în toţi acei ani. Nu ar fi trebuit să renunţe niciodată la ea. Dar avea să o îmbrace de acum pentru a se răzbuna.

Şi se ruga să nu fi aşteptat prea mult ca să prevină cele mai crunte dintre planurile ei… şi ale unchiul lui.

Capitolul 21

Dragă Charlotte,

Deci îţi poţi da seama din încercările obscene ale lui Lord Norcourt de a o conduce pe sărmana domnişoară Prescott pe calea pierzaniei că îngrijorarea mea faţă de implicarea lui în şcoală nu are nimic de-a face cu sentimentele mele personale faţă de acest om. Întotdeauna grija pentru tine şi pentru profesoarele tale, ca să nu mai vorbim despre elevele tale, este cea care mă determină să intervin.

Vărul tău dezinteresat,

Michael

Madeline se grăbi să se întoarcă de la şcoală după-amiază, strângându-şi pelerina în jurul ei, în vreme ce o rafală bruscă a vântului de martie ameninţă să o smulgă de pe ea. Slavă Cerului că doamna Harris îi permisese să plece devreme. Chiar şi după ce auzise explicaţia directoarei pentru cuvintele dure şi comportamentul aspru din dimineaţa aceea, Madeline era profund zguduită.

Anthony minţise pentru ea. Ştiind ce risca pentru nepoata lui, minţise ca să o salveze. Şi reacţionase aşa fără ca ea să-i fi mărturisit totul, fără ca ea să fi avut încredere în el. Ei bine, acum avea încredere în el. Dar nu ştia cum să-l găsească pentru a-i spune, mai ales că doamna Harris îl alungase de la şcoală.

Măcar obţinuse acordul doamnei Harris de a o ajuta pe Tessa. Madeline ar fi fost îngrozită dacă minciuna lui menită să o protejeze ar fi afectat şansele nepoatei lui. De când *papa* îi povestise ce îndurase Anthony din cauza familiei Bickham, nu mai reuşise să se gândească la altceva. Era de-a dreptul groaznic ca un copil să sufere în asemenea măsură. Nu era de mirare că el dispreţuia orice afirmaţie despre moralitate. Dată fiind percepţia deformată a cuplului Bickham despre etică, cum să nu o facă?

Sunetul copitelor venind încet de-a lungul drumului în spatele ei o făcu să se oprească. Absorbită de gânduri, abia observă că trăsura se oprise când o voce aspră de bărbat îi spuse:

— Urcă!

Se întoarse şi îl văzu pe Anthony ţinând deschisă portiera unei trăsuri, în timp ce întinse treptele, îi oferi o mână înmănuşată, dar faţa îi era rigidă, iar ochii imprimaţi cu o asemenea răceală, încât ea nu o acceptă iniţial.

— Urcă! îi porunci el. Înainte să ne vadă cineva.

Cuvintele o scoaseră din uimirea care o încerca. Luându-l de mână, îl lăsă să o tragă în trăsură. Se aşeză în faţa lui, dar nu-l recunoscu pe Anthony, cel pe care îl cunoştea. Expresia distantă şi cinică de pe chipul lui îi aminti de aceea a lui Lord Stoneville, copleşind-o un fior de teamă ce o zgudui până în adâncul fiinţei.

— Deci eşti din Telford, spuse acest nou şi ciudat Anthony.

Afirmaţia directă o luă atât de tare prin surprindere încât nu reuşi decât să se uite lung la el.

Când ea nu răspunse, el continuă pe tonul acela îngrozitor şi glacial, care i se implântă direct în suflet.

— Doamna Harris mi-a dat de înţeles că ai fost recomandată de o şcoală din Shrewsbury. Se pare că nu avea nici cea mai vagă că minţeai în legătură cu locul din care vii.

— Nu am minţit niciodată, nici pe ea, nici pe tine, protestă Madeline, tot mai neliniştită de atitudinea lui.

El se aplecă înainte, cu ochi reci ca marmura.

— Ştiai foarte bine ce credeam. Şi m-ai lăsat să cred.

— Da.

— A fost ideea unchiului meu?

Ea se uită uimită la el.

— De ce naiba ar fi ideea *unchiului* tău?

— Pentru că tatăl tău este medicul lui.

— Nu mai este!

— Nu, bineînţeles că nu. După moartea scandaloasă a femeii despre care mi-ai povestit, sunt sigur că Sir

Randolph a încheiat legătura. Ochii lui se îngustară. Asta dacă nu cumva şi povestea despre felul în care tatăl tău a căzut în dizgraţie nu este tot o minciună.

— În niciun caz! Rafala lui de acuzaţii o tulbură. Nimic din povestea despre *papa* şi scandal nu a fost o minciună… Dar Sir Randolph…

— Unchiul meu este motivul pentru care mi-ai cerut să te ajut, nu-i aşa?

— Doar pentru că…

— Eu mi-am făcut apariţia la şcoală, iar tu ai văzut o şansă prin care să recâştigi poziţia tatălui tău în faţa unchiul meu.

— Nu!

— Ştiai despre situaţia nepoatei mele şi probabil ai bănuit că unchiul meu o să-ţi dea orice în schimbul unor dovezi care să arate ce ticălos irecuperabil sunt. Tot ce trebuia să faci era să mă determini să mă întorc la vechiul comportament, care mi-ar fi distrus pentru totdeauna şansele de a o câştiga pe Tessa.

Madeline răsuflă întretăiat. *Asta* era ce credea el? Că încercase să-l ajute pe *unchiul* lui?

— Ascultă-mă, spuse ea, îngrozită de ipotezele lui, eu nu te-am determinat să faci nimic. Am avut o înţelegere.

— O înţelegere stabilită de *tine.* Eu m-am împotrivit de la bun început, dar mi-ai spus că o să susţii înscrierea Tessei…

— Şi am susţinut-o! Asta am făcut. Am fost la doamna Harris de dimineaţă ca s-o îndemn să o înscrie pe nepoata ta, dar, înainte să apuc să abordez subiectul, m-a surprins cu scrisoarea aceea.

Răceala privirii lui îi arătă că nu o credea.

— Ah, da, doamna Harris. Trebuia să o includeţi şi pe ea în uneltirile voastre dacă voiaţi să vă iasă bine.

— *Chiar* au ieşit bine. Având în vedere ce îi spusese *papa,* înţelegea de ce el trăsese acele concluzii, dar de ce nu putea să-i dea o şansă? Ai înţeles greşit totul.

— Serios? Ochii lui o scrutară cu o insolenţă pe care nu i-o mai arătase niciodată. Presupun că acum o să-mi

spui că împreunarea noastră a însemnat ceva pentru tine, că ai făcut dragoste pentru că ţi-a păsat de mine.

— Da.

— De aceea ai fugit de îndată ce am adormit.

Ea oftă.

— Nu... Adică... Nu poţi să crezi, după ce tot am împărtăşit acasă la Lord Stoneville, că te-am păcălit doar...

— Mi-ai dat nevinovăţia ta! murmură el.

Ea rămase cu gura căscată. În mod evident, bărbaţii erau mai atenţi decât lăsau să se creadă. Probabil *acela* era motivul pentru care se purta atât de groaznic. Îşi închipuise motivele greşite.

— Credeai că nu o să observ până ce nu era prea târziu? răbufni el. Până ce nu ajungeai la unchiul meu cu povestea ta amăgitoare despre cum te-am compromis, oferindu-te să mă târăşti într-un scandal ca să restabileşti poziţia tatălui tău?

— Opreşte-te! Ţi-ai făcut o idee greşită, complet falsă!

Ea îl apucă de mâini, dar el şi le retrase cu un aer de groază înainte să-şi recapete expresia distantă.

Chinuindu-se din răsputeri să nu intre în panică, ea spuse:

— Nu are rost ce spui. N-ai observat în dimineaţa asta cât de îngrozită am fost la gândul că mi-aş pierde postul din cauza unei petreceri stupide? Nu poţi să crezi că aş destăinui *cuiva* că m-am oferit unui bărbat doar pentru posibilitatea unei şanse ca Sir Randolph să-l ajute pe tatăl meu.

— De ce nu? Cuvintele lui aspre picurară acid peste inima ei. Tot ce ai făcut a fost pentru tatăl tău. M-ai lăsat să cred că eşti femeie de lume, m-ai convins să organizez cumva acea petrecere, ca să-l poţi întâlni pe Sir Humphry, ai împărţit patul cu mine...

— N-am făcut asta pentru tatăl meu, şopti ea. Vreau să spun... Aşa a început, dar nu pentru motivele pe care le crezi.

Când se uită la ea, cu o privire încă înfiorător de distantă, Madeline îşi dădu seama că trebuia să-i spună

adevărul, chiar urâtul adevăr despre ea însăşi.

— Ştiam că, dacă o să-mi iei inocenţa, o să te simţi vinovat şi…

— O să te cer de soţie. *Apoi* puteai să te foloseşti de influenţa mea ca să-ţi salvezi tatăl în orice mod îţi doreai. Nu conta că mi-ai fi afectat în mod semnificativ şansele de a o obţine pe Tessa. Nu conta că…

— Poţi, te rog, să mă asculţi? îl întrerupse ea, obosită de decizia lui de a crede tot ce era mai rău. Nu m-am gândit că o să mă ceri de soţie. Îţi sunt mult prea inferioară pentru asta. Dar m-am gândit că o să te simţi suficient de vinovat pentru că mi-ai luat inocenţa ca să mă prezinţi domnului Humphry fără să-ţi dezvălui că sunt din Telford.

— Adică fără să fii nevoită să dezvălui cine este tatăl tău, în cazul în care ghiceam legătura lui cu unchiul meu şi astfel ghiceam legătura ta…

— Nu am nicio legătură cu diavolul ăla îngrozitor, asta dacă nu cumva pui la socoteală ura mea absolută faţă de el. El este cel care l-a adus pe *papa* în situaţia în care se află, la naiba cu tine!

El clipi.

— Da, unchiul tău. Cu siguranţă îl cunoşti destul de bine ca să-ţi dai seama ce crede despre ştiinţă. El este cel care încearcă să-l convingă pe vicarul Crosby să-l dea în judecată. El este cel care e hotărât să-mi distrugă tatăl cu orice preţ. Nu m-aş alia cu el împotriva ta mai mult decât m-aş alia cu Lady Tarley împotriva doamnei Harris.

Se părea că vorbele acelea, în sfârşit, îi zdruncinară ipotezele, căci gheaţa din ochii lui se topi suficient ca ea să-l vadă pe Anthony, cel pe care îl cunoştea şi îl iubea.

Îl iubea? Da, cândva, în ultima săptămână, se îndrăgostise de el. Nu era sigură cum se întâmplase, cu excepţia faptului că sămânţa dragostei fusese plantată în momentul în care el se luptase în numele nepoatei lui şi înflorise cu o zi înainte şi după ce auzise cum un băiat căruia îi lipsise teribil mama fusese dat pe mâna unei mătuşi pe jumătate nebune. Cum el dusese, pentru o perioadă scurtă, o viaţă formată dintr-un lung şir de

pedepse.

El se uita lung la ea, Anthony cel rece şi logic luptându-se, evident, cu cel care făcuse dragoste cu ea.

— De ce ar încerca unchiul meu să-ţi distrugă tatăl?

— De ce face tot ce face? De ce o vrea pe Tessa?

— Pentru bani, fără îndoială. Fratele meu a lăsat o alocaţie frumoasă pentru tutorele ei. De aceea m-au vrut şi pe mine când eram băiat – pentru că aduceam mai mulţi bani în casă.

Şi pentru că doamna Bickham avusese nevoie să mai chinuiască pe cineva. Sau aşa părea după tot ce îi povestise *papa.*

— Ei bine, în cazul lui *papa,* este mult mai complicat… Sir Randolph şi *papa* au fost în conflict ani întregi. Asta am încercat să-ţi spun… *Papa* nu a mai lucrat pentru Sir Randolph de când eram o fetiţă.

„De când erai tu un băieţel”.

Cât de mult îşi dorea să-i povestească şi despre asta, dar, date fiind felul în care se grăbise să se îndepărteze de subiectul acela cu două nopţi înainte şi sentimentele pe care le nutrea în clipa aceea pentru ea, cel mai sigur mod de a pune capăt acelei conversaţii era să smulgă răul de la rădăcină. Mai întâi, trebuia să-l facă să vadă ci ea nu era duşmanul.

Ceea ce putea fi greu având în vedere felul în care se încrunta la ea.

— De ce aş crede ce-mi spui? i-o întoarse el. Puteai să vii la mine de la bun început pentru a-mi cere ajutorul în lupta cu unchiul meu, dar nu ai făcut-o.

— Şi dacă aş fi făcut asta? Fără să mă cunoşti, m-ai fi evitat ca pe oricare altă profitoare din societate. Am vrut doar să-l cunosc pe Sir Humphry. Mi-era teamă că, dacă aflai acuzaţiile pe care Sir Randolph i le aduce lui *papa*, ai fi refuzat să mă ajuţi pentru că implicarea ta ar fi putut să afecteze cazul nepoatei tale. La urma urmei, nu aveai niciun motiv pentru care să mă crezi, niciun motiv ca să-i iei partea lui *papa.*

Privirea lui aspră o tulbură.

— Ce motiv am acum?

— Niciunul. Cu excepţia faptului că mă cunoşti. Ştii că nu o să-ţi fac niciun rău. Până acum, am făcut tot ce am putut ca să vă ţin pe tine şi pe nepoata ta departe de situaţia mea.

O urmă de emoţie pâlpâi în adâncul ochilor lui înainte ca el să o ascundă.

— Ah, da, *situaţia* ta. El se sprijini încordat de speteaza banchetei. Este timpul să dezvălui exact care este situaţia ta. Adevărul.

Ea încuviinţă din cap. Fără să ocolească nimic, îi povesti despre moartea doamnei Crosby. Chiar menţionă şi afirmaţiile urâte ale lui Sir Randolph. În clipa aceea, situaţia nu putea să se înrăutăţească mai tare.

Când termină de povestit, el o privea ca un magistrat care urmărea un hoţ în boxa inculpaţilor.

— Recunosc că unchiul meu nu are inimă, dar el nu acţionează fără motiv. Te aştepţi să cred că, din cauza unei altercaţii avute cu tatăl tău cu ani în urmă, o să inventeze brusc un hăţiş de minciuni ca să distrugă un medic respectabil? Poate chiar să-i provoace moartea?

— Nu mă aştept să o faci. De ce crezi că nu ţi-am spus? În ciuda faptului că Sir Randolph se mândreşte cu principiile lui morale, mie continuă să mi se pară foarte fanteziste. Dar este adevărat.

Referirea la moralitatea lui Sir Randolph părea să-l scuture din temelii. Apoi, privirea lui îngheţă încă o dată.

— Şi, bineînţeles, am doar cuvântul tău că acesta este adevărul. Pentru că, în timpul în care aş putea să mă duc la Telford ca să-mi dau seama cât din ce spui este adevărat, tu ai putea cu uşurinţă să vorbeşti aici în faţa instanţei, în numele unchiului meu.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Anthony, de ce aş face una asta?

— Nu ştiu… Ca el să nu-l mai persecute pe tatăl tău?

— Ştii că nu e aşa, spuse ea încet. M-ai văzut cu fetele mele… ştii că nu i-aş face niciun rău nepoatei tale. Cum ai putea să crezi vreodată una ca asta?

Mormăind în şoaptă o înjurătură, el îşi trecu febril degetele prin păr, dar măcar nu mai era distant.

— Nu ştiu ce versiune a poveştii tale să cred, spuse el răguşit. Nu ştiu cum să înţeleg o femeie care îşi oferă inocenţa unui bărbat dintr-un simplu calcul…

— Ţi-am spus aşa a început, dar nu s-a terminat aşa… Ştii prea bine că nu a fost aşa. De aceea am plecat. Pentru că tot ce am împărţit noi doi era prea frumos ca să fie distrus. Când el îşi îngropă faţa în mâini, evident cumpănind cât de mult să aibă încredere în ea, Madeline adăugă încet: De aceea am încercat să te împiedic să minţi pentru mine azi-dimineaţă. N-am vrut să renunţi la viitorul nepoatei tale. Nu când nu ştiai totul.

Ea îi puse mâna pe umăr, iar el tresări, apoi îi aruncă o privire chinuită.

— Ce vrei de la mine? Nu este de-ajuns că aproape ai pus capăt şanselor mele de a o câştiga pe Tessa?

— Vreau doar să mă crezi, şopti ea. Să nu te gândeşti la lucrurile astea îngrozitoare despre mine şi unchiul tău. Nu vreau nimic altceva de la tine.

— Nu? Cu un pufnit, el se aruncă înapoi pe banchetă. Deci ai renunţat la încercarea de a-l întâlni pe Sir Humphry? Sau şi ăsta a fost un şiretlic?

Faptul că încă era suspicios îi frânse inima, chiar dacă ştia care era motivul.

— Dacă ar fi fost un şiretlic, atunci l-am plănuit îngrozitor de bine, din moment ce i-am scris scrisori cu mult înainte să apari tu. Cât de inteligent din partea mea să presupun că o să vii la şcoală ca să-mi duci planul diabolic la bun sfârşit!

El o privi atent.

— I-ai scris.

— Ţi-am *spus* că i-am scris.

Ce legătură avea asta cu lipsa lui de încredere?

Luând-o prin surprindere, el ciocăni în tavan. Când vizitiul deschise panoul, el îi dictă o adresă.

— Unde mergem? întrebă ea.

El închise panoul la loc, cu o expresie sumbră pe chip.

— Ai vrut să-l întâlneşti pe Sir Humphry, deci acolo ne ducem.

Ceva din atitudinea lui o făcea să se îngrijoreze.

— De ce acum?

— Pentru că, dacă spui adevărul, atunci el are o dovadă pentru tot ce mi-ai spus. Dar dacă minţi…

Fu cutremurată de un fior. Vizita aceea putea să meargă prost în multe privinţe.

— Tu presupui că el a văzut scrisorile. Că soţia lui nu le-a rupt înainte să ajungă la el. Că le-a păstrat. Sau că o să-şi amintească de ele dacă nu le-a păstrat.

— Mai bine ai spera că îşi aminteşte de ele.

Suspiciunea se imprimă în liniile figurii lui.

— Sau dacă nu se întâmplă? întrebă ea. Ce o să faci dacă nu ajungem la nicio concluzie?

Întrebarea păru să-l tulbure, pentru că îşi întoarse privirea spre fereastră.

— Gândeşte-te că ai vrut să-l întâlneşti, iar acum o să-l cunoşti.

Era adevărat. Şi, din moment ce mai avea puţine opţiuni la dispoziţie, trebuia să profite cât mai bine de ele.

— Foarte bine. Ea se aşează mai dreaptă pe banchetă. Hai să mergem să-l întâlnim pe Sir Humphry!

Capitolul 22

Dragul meu văr,

Cred că protestezi prea mult, domnule. Bănuiesc că nu-ţi place vicontele, dar nu din vreun motiv nobil, ci pentru că nu-ţi place că-mi distrage atenţia de la tine, mai ales că are reputaţia de a seduce văduve. Dar nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu asta… Lord Norcourt a lăsat foarte clar de înţeles că are ochi doar pentru o singură domnişoară. Astfel, tu rămâi cel mai important sfătuitor al meu în rândul bărbaţilor. Pentru moment.

Ruda ta onestă,

Charlotte

Când ajunseră la Sir Humphry, Anthony îşi dădu seama că pierdea deja acel duel al voinţelor. Începuse să-l piardă din momentul în care Madeline îi contrazisese prima acuzaţie cu sabia raţiunii şi a logicii.

Ea avea dreptate – ipotezele lui despre ea nu aveau niciun sens. Dacă ea *chiar* alesese să-l trădeze printr-o înţelegere diabolică încheiată cu unchiul lui, atunci de ce să-l mai implice pe Sir Humphry? Şi de ce voise toată povestea cu petrecerea cu oxid de azot? Dacă ar fi vrut să o folosească pentru a-l expune pe Anthony ca pe un risipitor, atunci îşi alesese tactica greşit – el spusese clar de la bun început că nu avea să participe la petrecere.

Tocmai de aceea, de ce să aştepte atât de mult înainte să împartă patul cu el, când ar fi putut să-l seducă într-un mod mai sigur ca să-l expună? Ar fi putut să aranjeze să fie prinşi de doamna Harris, nu ar fi trebuit să-şi piardă nevinovăţia pentru asta. Dintr-o singură lovitură, i-ar fi distrus şansa de a o câştiga pe Tessa.

Făcu o grimasă. Momentul lor de intimitate de sâmbătă noapte era motivul real pentru care avea acea atitudine. Încă suferea pentru că îl abandonase după aceea. Nicio femeie nu-i mai părăsise vreodată patul. Întotdeauna el fusese cel care plecase.

Şi nu ştia cum să facă faţă unei asemenea situaţii. Dumnezeule, ea îl băga în tot felul de lucruri cărora nu ştia să le facă faţă!

Anthony o privi pe furiş, în timp ce aşteptară în hol ca majordomul să ducă stăpânului cartea de vizită a lui Anthony. Ca o coţofană, ea trecea de la un obiect strălucitor la altul – o expoziţie interesantă de cristale, o imagine imprimată de la Ştrand încadrată într-o placă de cupru gravat, o vază sculptată din agat. Pentru oricine altcineva Madeline ar fi părut un observator normal, dar el o cunoştea prea bine. Era ciudat cum o săptămână de

interacţiune cu ea într-o sală de clasa îl învăţase să-şi dea seama când era nervoasă.

De exemplu acum, când mâinile tremurânde o trădau. Nu era atât de încrezătoare pe cât pretindea în ce se putea întâmpla. Şi totuşi

În adâncul lui, ştia că spusese adevărul în trăsură. Fiecare nuanţă a vocii îi trădase dispreţul pe care îl nutrea pentru unchiul lui. În mod clar, ideea de a-şi vinde sufletul ca să recâştige poziţia tatălui ei în Telford o dezgusta.

— Lord Norcourt, ce amabil din partea ta să vii în vizită la soţul meu!

Vocea melodioasă a doamnei Davy îl făcu pe Anthony să ofteze. Ridică privirea spre ea şi o urmări coborând pe scări, dezaprobarea fiind imprimată pe trăsăturile ei ascuţite.

— Bună ziua, doamnă. Schiţă spre ea zâmbetul lui cel mai fermecător. Sper că prietenul meu primeşte vizite.

Privirea ei se aţinti spre Madeline, iar Anthony ştiu ce vedea soţia geloasă a chimistului – o rivală foarte frumoasă şi foarte tânără pentru afecţiunea soţului ei.

— Aceasta este domnişoara Prescott, spuse el când Madeline se grăbi să i se alăture. Când numele păru să se înregistreze în mintea lui Lady Davy, o luă de mână pe Madeline, o aşeză în scobitura braţului lui şi adăugă: Este logodnica mea.

Madeline îşi înfipse degetele în braţul, dar Lady Davy se îmblânzi.

— Logodnică?

— Am vrut să o prezint domnului Humphry. Este aici?

Femeia încuviinţă din cap.

— Este în laboratorul lui în spate, dar nu cred că ar vrea să-l chem…

— Nu vrem să-l întrerupem din lucrul lui. Eu ştiu drumul. Dacă nu te deranjează, ne putem duce singuri în spate.

Lady Davy se încruntă.

— A fost destul de bolnav în ultima vreme, nu sunt sigură că o vizită…

— Promit să nu-l reţinem mult timp. Avem şi alte vizite de făcut. El se uită la Madeline cu o privire cât putu de tandră în condiţiile acelea încordate. Mă laud cu scumpa mea Madeline prin tot oraşul.

Expresia uluită a lui Madeline se transformă imediat într-una de dor, care îl făcu să-şi simtă tandreţea ca fiind foarte reală.

Părea că fusese suficient să o convingă pe Lady Davy să i se facă milă de cuplu, căci le spuse:

— Presupun că o să fie în regulă. Dacă nu rămâneţi mult timp.

Aruncându-i femeii încă un zâmbet linguşitor, o conduse pe Madeline printr-un hol, uşurat că Lady Davy alesese să nu-i însoţească. Era mai bine ca discuţia să aibă loc între patru ochi.

Totuşi, ea îşi ţinu respiraţia până când înaintară destul pe hol ca femeia să nu-i mai audă. Doar atunci se relaxă.

— De ce i-ai spus că suntem logodiţi? şopti Madeline.

— A fost singura modalitate de a trece de ea. Părea să-şi amintească numele tău. În plus, sosirea unui libertin însoţit de o femeie nemăritată era menită să-i trezească suspiciunile. Nu acceptă nici măcar slujnice în casă.

— De ce?

— Pentru că se teme că el o să se încurce cu ele.

Madeline pufni.

— Atunci n-ar fi trebuit să se mărite cu el. Ce rost are să te măriţi cu un bărbat în care nu poţi avea încredere?

O durere ascuţită i se implântă în piept.

— Sunt de acord.

Putea Madeline să aibă încredere că *el* voia să aibă grijă de ea? Cu siguranţă, nu avea încredere în el în momentul acela. Altfel, i-ar fi dezvăluit mai devreme situaţia ei reală.

Îl găsiră pe Sir Humphry aplecat deasupra unei mese acoperite cu o foaie de cupru şi mai multe recipiente. Deşi avea aproape 45 de ani, încă avea o siluetă subţire, fruntea netedă şi capul plin de bucle castanii, care îi atrăsese numele de crai în tinereţe. Dar acum părea copleşit de griji,

iar paloarea lui nu era un semn prea bun.

Nu că l-ar fi împiedicat să lucreze. Fără să le sesizeze intrarea, Sir Humphry turnă o substanţă chimică peste cupru, apoi clătină din cap când se înălţă un nor de fum. Când începu să noteze pe o foaie de hârtie, Anthony îşi drese glasul, căci învăţase cu mult timp în urmă că nu era niciodată bine să sperii un chimist când era la lucru.

Sir Humphry ridică privirea.

— Norcourt! strigă el şi puse deoparte recipientul.

Dădu să se ridice, apoi se prăbuşi pe scaun când fu cuprins de o criză de tuse.

Fiică de doctor, Madeline, se grăbi să se ducă la el.

— Eşti bine, domnule? Pot să-ţi aduc nişte apă?

Ea vru să împingă foaia de cupru fumegândă, dar el îi opri mâna.

— Nu, draga mea, spuse el tuşind, este… substanţa chimică. Mai tuşi puţin. Tuse afurisită! Mă apucă în cele mai proaste momente. El o privi cu interes pe Madeline. Cine ai putea să fii tu? Cea mai nouă prietenă a lui Norcourt?

— Aceasta este domnişoara Madeline Prescott, spuse Anthony, urmărind să vadă cum reacţionează bărbatul. Nu voia să verifice veridicitatea spuselor ei, ci mai degrabă ce ştia Sir Humphry despre acea situaţie. Mai era o şansă ca soţia lui să-i fi ascuns scrisorile.

Sprânceana domnului Humphry se arcui.

— De ce numele îmi sună cunoscut?

— Pentru că ţi-am scris, domnule, rosti Madeline în grabă. Despre tatăl meu, un medic din Telford.

Sir Humphry avu nevoie de o secundă ca să arunce spre Anthony o privire acuzatoare.

— Şi tu ce legătură ai cu toată povestea asta?

— Să înţeleg că ştii la ce se referă? i-o întoarse Anthony.

— Răspunde la întrebarea mea, Norcourt!

El încremeni.

— Mă aflu aici pentru că sunt prietenul ei.

O expresie cinică înăspri trăsăturile lui Sir Humphry, în vreme ce privirea lui îi studie cu impertinenţă corpul.

— O prietenie recentă, pun pariu.

Când Madeline încremeni, ceva înăuntrul lui Anthony cedă. Era obosit de prietenii lui care îşi tot dădeau cu presupusul despre caracterul ei. Nu conta că el făcuse aceleaşi lucruri cu o oră înainte – acela fusese un moment de nebunie.

Prietenii lui o făceau doar pentru că ea era cu *el* cu siguranţă, Madeline îşi alesese prost cavalerul, nu-i aşa? Un bărbat în care nu putea să aibă încredere, un bărbat care până acum nu fusese decât un pierde-vară şi o ruşine pentru numele lui, care nu putea nici măcar să-i asigure o întrevedere cu prietenul lui fără a-şi risca nepoata la care ţinea nespus. Iar acea nepoată nu ar fi stat cu doi nenorociţi, mătuşa şi unchiul lui, dacă el nu şi-ar fi petrecut toată viaţa umblând aiurea de colo-colo.

Gata!

— De fapt, spuse el cu demnitatea unui viconte, am trăit în acelaşi oraş câţiva ani, aşa că aş spune că prietenia este una de lungă durată. Când Sir Humphry deveni mai atent, Anthony îşi prezentă cauza. Aş aprecia foarte mult dacă ai putea să faci ceva pentru a-i ajuta pe ea şi pe tatăl ei.

Chimistul se încruntă spre Madeline.

— De ce nu mi-ai spus de la bun început că Lord Norcourt era prietenul tău, doamnă?

— Nu cred că trebuia să îndrăznesc. Îşi împinse bărbia înainte. Ca să fiu sinceră, domnule, am crezut că o să vrei să-ţi aperi în ochii lumii descoperirile despre oxidul de azot.

— Să le apăr! strigă Sir Humphry. Eşti nebună? Acum că azotul a devenit distracţia preferată la petrecerile de un anumit fel, orice discuţie despre proprietăţile lui medicale este ridicolă.

— Oamenii din Telford nu ar fi avut de unde să ştie asta, ei nu sunt familiarizaţi cu obiceiurile înaltei societăţi. Sunt încă agăţaţi de superstiţiile vecinilor lor galezi. Aşa că, dacă ar veni marele Sir Humphry Davy şi ar explica modul cum a acţionat tata după presupuneri medicale sănătoase privind efectele gazului, probabil că l-ar asculta.

El se aşeză pe scaun.

— Sau ar spune că declaraţia mea e prostească şi efectele lui de atenuare a durerii au fost cele care au provocat moartea acelei femei – cea despre care mi-ai scris. Atunci *eu* aş fi defăimat în presă.

— Nu cred că s-ar întâmpla una ca asta, domnule…

El clătina deja din cap.

— Nu-mi asum un asemenea risc. Am o reputaţie de apărat. Nu pot să mă duc într-un oraş de provincie pentru cuvântul unui prieten al altui prieten. El făcu semn din cap spre Norcourt. Fără supărare, domnule.

— O să-ţi plătesc eu cheltuielile, insistă Anthony, şi o să aranjez să rămâi într-un han confortabil. Ar dura cel mult câteva zile.

— Nu asta este ideea! strigă Sir Humphry, apoi îl apucă o criză de tuse care îl scutură din toate încheieturile. Când putu să vorbească din nou, îi privi pe amândoi. Nu înţelegi? Abia dacă pot să mă mai ridic din pat în fiecare dimineaţă şi rareori trece mai mult de o oră fără să am o criză de tuse. O asemenea călătorie prin sălbăticia din Shropshire m-ar ucide.

Madeline făcu un pas înainte.

— Dar, domnule, în ziar scrie că ai de gând să faci o călătorie în Penzance săptămâna aceasta.

— În ziar se minte. Soţia mea a inventat povestea asta ca să-i împiedice pe oameni să-mi dea bătăi de cap. Mama este bolnavă, dar încă nu am văzut-o. Crizele astea mă împiedică.

— Humphry, este o situaţie gravă, spuse Anthony.

— La fel este şi a mea, rosti chimistul. Iartă-mă, dar nu pot să o fac.

— Atunci, poate dacă ai scrie o scrisoare… începu Anthony.

— Fără a vorbi mai întâi cu persoanele implicate? Sir Humphry îi privi sceptic pe cei doi. De unde ştiu că n-ai fost atras de femeia asta ca să iei parte la o chestiune care ar trebui lăsată în grija autorităţilor oraşului?

Anthony îşi înăbuşi o înjurătură.

— Un bărbat care cere de soţie o femeie care îl înşală?

Sir Humphry clipi.

— Ea o să fie soţia mea, continuă Anthony. Sigur a-i ajuta soţia unui prieten.

— Dacă te însori cu ea, atunci poţi să-ţi foloseşti propria influenţă ca să-l salvezi pe tatăl ei, zise chimistul. În ceea ce mă priveşte, nici nu vreau să aud.

— La naiba, Humphry…

— Anthony, spuse Madeline cu o voce scăzută şi cu mâna pe braţul lui. Am încercat tot ce se putea, este timpul să-l lăsăm pe Sir Humphry cu conştiinţa lui.

Cuvintele ei făcură ca faţa chimistului să se întunece într-o încruntare.

— Conştiinţa mea este curată, doamnă. Aşa că îţi sugerez să-mi duci prietenul de aici înainte de a-mi pierde complet răbdarea.

Propria răbdare a lui Anthony stătea să explodeze, dar încă avea suficientă minte ca să o lase pe Madeline să-l scoată din cameră. Trecură prin casă şi se îndreptară spre trăsură în tăcere, dar, de îndată ce ajunseră, iar el se întoarse, expresia de înfrângere de pe chipul ei îl zdruncină din temelii.

— Acum încotro, scumpo? întrebă el răguşit. Te-ai mai gândit la vreo alternativă dacă Sir Humphry nu ne ajută?

Ea clătină din cap, cu ochi trist de distanţi.

— Nu ştiu… nu m-am gândit mai departe…

— O să am eu grijă de asta.

El îi dădu vizitiului o adresă, apoi o ajută să urce în trăsură, alarmat de expresia ei uluită. Singurul moment în care o mai văzuse aşa fusese când Stoneville o forţase să inhaleze oxidul de azot.

Merseră puţin timp în tăcere. Apoi, ea păru să se adune, când îi aruncă o privire atât de jalnică încât lui i se strânse inima.

— Unde mergem?

— Fostele mele apartamente de burlac sunt prin apropiere. Intrarea este discretă, astfel că nimeni nu o să te

vadă şi nimeni nu o să ne deranjeze în timp ce vorbim.

Trăsura lui se opri pe o alee care bloca intrarea din afară, mai puţin pentru trăsură. El sări, apoi o ajută şi pe ea să coboare. Momentan recunoscător femeilor care ceruseră discreţie în relaţiile cu el, Anthony o grăbi de-a lungul celor câţiva metri până la uşa privată, o descuie, apoi o trase înăuntru înainte să facă semn trăsurii să plece. Vizitiul lui ştia unde să aştepte ca să fie chemat.

În timp ce închise uşa, aflaţi pe o scară cu lumină difuză, luminată doar pragul de deasupra capului, Madeline îl privi cu o confuzie evidentă.

— Ţi-ai păstrat apartamentele? Cu siguranţă, familia ta are o reşedinţă în oraş.

Cumpănind dacă să-i spună adevărul sau nu, o conduse iute pe scări spre camerele lui modeste de la etajul următor. În timp ce o invita să intre şi încuia uşa în urma lor, privirea ei se aţinti spre tablourile licenţioase atârnate de pereţii.

Când îi aruncă o privire întrebătoare, el oftă. Acum nu mai avea rost să-i ascundă nimic.

— Iniţial, mi-am păstrat apartamentele cu intenţia de a le folosi de îndată ce câştigam tutela Tessei. Dar n-am mai fost aici de când a început procesul, de teamă că unchiul meu a pus să fiu urmărit.

O nelinişte pâlpâi în ochii ei.

— Şi dacă te urmăreşte? Acum, că m-a văzut pe *mine…*

— Nu mai contează.

— Bineînţeles că mai contează! Nu vreau să-ţi îngreunez situaţia cu nepoata ta. Ai făcut deja prea multe pentru mine, acum că m-ai prezentat prietenului tău.

— Ceea ce nu a dus la nimic bun, sublinie el, încă supărat pe Sir Humphry.

— Nu este adevărat. Ai crezut în mine chiar înainte ca el să recunoască faptul că mi-a primit scrisorile, iar asta mă emoţionează mai mult decât îţi poţi închipui. Îmi pare atât de rău că ai fost forţat să minţi pentru mine de două ori azi, inventând o logodnă şi…

— Nu a fost o minciună. Cuvintele îi zburară de pe buze înainte să apuce să le gândească prea bine, dar nu mai putea să le ia înapoi. Sir Humphry are dreptate, să ştii, cea mai bună metodă de a-mi confrunta unchiul este să te măriţi cu mine.

Ea păli.

— Nu ţi-aş permite să faci un asemenea sacrificiu, Anthony.

— Nu este un sacrificiu, la naiba! Îndreptându-se spre ea, o apucă de mâini. Dacă cineva ar face un sacrificiu, aceea ai fi tu, fiind nevoită să mă suporţi.

Un zâmbet autoironic i se desenă pe buze.

— Este foarte dulce ce spui, dar amândoi ştim că poţi găsi o partidă mai bună.

— Eu nu ştiu deloc asta. Tu eşti o femeie uimitoare, Madeline. Am ştiut asta încă din clipa în care te-am întâlnit. Aşa că, te rog, nu mă pedepsi pentru că în după-amiază asta m-am pierdut pentru scurt timp în nebunia mea.

— Să te pedepsesc! Împiedicându-te să te uneşti cu o femeie a cărei familie este copleşită de scandal?

— Nu-mi pasă.

— Nepoatei tale o să-i pese, spuse ea încet. Dacă te însori cu mine, cu siguranţă o să pierzi tutela. Comentariile lui Sir Humphry despre cum te-am amăgit sunt doar jumătate din ceea ce o să spună unchiul tău lumii întregi, o să pretindă că ajuţi un om diabolic, că eu m-am vândut ca să-ţi câştig influenţa pentru tatăl meu... O să te facă să apari ca un desfrânat păcătos care se aliază cu un alt desfrânat păcătos.

Faptul că avea dreptate nu schimbă cu nimic intenţia lui.

— Atunci o să luptăm împreună cu unchiul meu. O să continuăm să luptăm până când o luăm înapoi, chiar dacă ar fi să dureze ani întregi.

Vocea ei deveni o şoaptă.

— Ca ea să sufere aceleaşi lucruri pe care le-ai suferit cu atâţia ani în urmă? Ai vrea să o vezi legată şi pe *ea* de pat noaptea?

Lui i se strânse inima.

— Ştii despre asta?

— L-am întrebat ieri pe *papa* după ce ai spus că te-a abandonat. Nu a ştiut, să ştii.

Ea îi povesti ce aflase, lucruri care îl absolveau pe tatăl ei de vină, dar el nu o ascultă cu prea mare atenţie.

Nu era de mirare că şovăia să se mărite cu el. Secretul lui ieşise la iveală.

Capitolul 23

Dragă Charlotte,

Dacă te referi la domnişoara Prescott, atunci ar trebui să te avertizez că, în ciuda faptului că Excelenţa Sa îşi exprimă interesul pentru căsătorie, ar trebui să o sfătuieşti contrariul. Libertinii sunt rareori fideli unei singure femei. Cât despre faptul că aş fi supărat întrucât el ţi-a distras atenţia de la mine, nici nu a fost cazul de aşa ceva, dar poţi crede ce îţi doreşti dacă asta îţi alină mândria.

Etern îngrijoratul tău văr,

Michael

— Anthony, strigă Madeline când el se prăbuşi pe divanul care, evident, fusese conceput pentru seducţie, cu chipul copleşit de un aer brusc de disperare.

Ea se grăbi să se aşeze lângă el.

— Anthony, ce s-a întâmplat?

El se uită lung la şemineul gol. Lumina generoasă care pătrundea prin ferestrele ce dădeau spre stradă transformă piesele de mobilier maroniu şi pereţii galbeni într-un amestec tihnit de chihlimbar şi de bronz. Contrasta puternic cu devastarea din ochii lui.

— Cum ai aflat că am fost legat?

De ce era atât de supărat? Tocmai o ceruse de soţie,

pentru numele lui Dumnezeu! Acel lucru era mai uluitor decât orice altceva ar fi aflat despre copilăria lui. Desigur, căsătoria era imposibilă, dar faptul că o întrebase o impresionase până în adâncul sufletului.

— Tata mi-a spuse ce făcea cuplul Bickham, continuă ea. Tocmai ţi-am explicat asta.

— Deci el ştia de ce mă legau?

— Pentru că tot încercai să fugi. Sir Randolph i-a spus că îţi era dor de mama ta.

O uşurare stranie îi traversă trăsăturile.

— Ah. Este adevărat, chiar îmi era dor de mama. El coborî privirea spre locul în care mâinile îi erau încleştate pe genunchi. Deci… hm… asta nu are legătură cu motivul pentru care nu o să te măriţi cu mine.

— Ba totul are legătură. Gândul că ei o leagă pe nepoata ta de un pat este revoltător! Trebuie să o salvezi.

— Intenţionez să o salvez. Îşi întoarse iute privirea spre ea. Şi intenţionez să te salvez şi pe tine. Ţi-am răpit inocenţa. Nu o să te las să suferi consecinţele actului meu. O să ne căsătorim, şi cu asta, basta!

Deci de aceea îşi dorea să se însoare cu ea. Simţi lacrimi în ochi, dar le înăbuşi fără milă. La ce se gândise? Fireşte că acela era motivul lui. Era un bărbat onorabil – un lucru care îi făcea cinste. Madeline nu trebuie să se simtă rănită de asta. Pur şi simplu avea să ignore partea aceea din ea care spera că el putea să simtă mai mult.

— Gândul de a-mi trăi viaţa fără un soţ nu mă sperie. Nu prea mult, în orice caz. Aşa că nu permite ca pierderea inocenţei mele să te împingă să mă ceri de soţie.

— Nu permit, spuse el cu înverşunare.

Răspunsul lui o ului.

— Dacă eşti îngrijorat de faptul că aş putea să port un copil, nu ar trebui să fii. Am folosit mijloacele tale, aşa că totul este în regulă.

— Nici ăsta nu este motivul pentru care te cer de soţie. Îşi strecură braţul pe după umerii ei. Nu-ţi dai seama, scumpa mea? Te doresc. Eşti singura femeie cu care îmi închipui că mă pot însura. Vocea lui deveni aspră. Cu

siguranţă, pentru tine avantajele sunt suficiente pentru a depăşi scrupulele legate de căsătoria cu un bărbat atât de desfrânat ca mine.

Ea îşi lipi un deget de buzele lui, cu inima frântă.

— Nu spune asta.

Lui chiar îi păsa. Poate că încă nu îi spusese că o iubea – poate că nu avea să îi spună niciodată –, dar măcar nu o cerea de soţie doar din simpla dorinţă de a se purta onorabil

— Nu eşti destrăbălat. Nu-mi pasă ce ai făcut înainte. În ultima săptămână, ai dovedit că eşti un om bun şi, da, moral. Şi dacă nu era nepoata ta…

El o întrerupse cu un sărut lung, care o înflăcără din cap până în picioare. Trecură câteva momente în care el îi posedă cu atâta hotărâre gura, încât ea uită să mai respire. Îşi uită până şi obiecţiile.

Până ce se trase înapoi şi o eliberă de sub vraja lui.

— Mărită-te cu mine, o îndemnă el

— Oh, Anthony, dacă ai şti numai cât de tare îmi doresc să fiu soţia ta! Dar avem destul timp pentru asta mai târziu. Tessa nu are.

— Timp? Cât o să mai dureze înainte ca unchiul meu să reuşească a-l acuza pe tatăl tău de crimă? De îndată ce se întâmplă asta, salvarea lui o să fie şi mai grea. Îi mângâie obrazul cu blândeţe. Cel mai probabil, dorinţa unchiului Randolph de a-l distruge pe tatăl tău vine din nevoia de a se răzbuna pe ajutorul pe care tatăl tău mi l-a oferit cu ani în urmă.

— Atunci plăteşte un avocat pentru *papa* dacă trebuie angajat unul. Dar să te însori cu mine…

— Este ceva ce nu ar putea face un avocat. Vicarul poate aduce acuzaţii împotriva unui medic lipsit de apărare, care are o fiică nemăritată, dar mă îndoiesc că o s-o facă împotriva socrului unui viconte.

Era adevărat, iar dorinţa lui Anthony de a-şi pune la bătaie rangul pentru a-l apăra pe *papa* o impresionă până în adâncul inimii. O făcu să vrea să cedeze. Cu excepţia unui singur lucru.

— Dacă te implici, asta înseamnă aproape sigur sfârşitul şanselor tale de a o câştiga pe Tessa. Unchiul tău o să atragă atenţia asupra legăturii tale scandaloase, ca dovadă că nu eşti potrivit să devii tutorele unui copil.

— Da, aşa o să facă. Iar eu o să susţin că a fi un bărbat însurat şi respectabil contează. La urma urmei, nu eşti tu cea acuzată de purtare scandaloasă, ci tatăl tău. Şi o am pe doamna Harris de partea mea. O prinse de braţe. Pot să-i ajut şi pe tatăl tău, şi pe Tessa. Este mai bine decât să le punem viaţa în pericol, nu-i aşa?

— Dacă se ajunge la asta, o să te poţi ocupa de situaţie cum doreşti. Dar până se întâmplă aşa ceva, mai întâi concentrează-te să obţii tutela nepoatei tale. Nu mă pot gândi la ce ar putea să îndure chiar acum. Gândul ca ei să o lege de pat în fiecare noapte…

— Nu o s-o lege.

— Cum poţi să fii sigur?

— Pur şi simplu pot. El se ridică şi merse câţiva paşi pe podeaua din lemn. O să ţină predici, o s-o pună în genunchi pe marmura rece şi alte asemenea pedepse, dar nu o s-o lege. Nu au legat-o pe Jane şi nu o s-o lege nici pe Tessa.

— Şi fiica lor a suferit asemenea pedepse? Nu este de mirare că s-a măritat cu primul bărbat care a cerut-o de soţie, chiar dacă era doar un director de şcoală. Să ştii că părinţii ei au fost foarte supăraţi din cauza asta.

El nu ştia. Spre ruşinea lui, nu ţinuse legătura cu Jane de când plecase de la cuplul Bickham.

— Acum mai ţine legătura cu părinţii ei?

— Abia dacă îşi vorbesc. Nu avea de gând să îl lase să schimbe subiectul. Dar, când trăia cu ei, nu aveau niciun motiv să o lege – ea nu avea unde să plece dacă fugea. Nepoata ta, pe de altă parte, te are pe tine dacă ar fi să fugă, aşa că…

— Nu mă legau din cauza asta, Madeline, spuse el cu o voce atât de afectată încât ea abia reuşi să-i înţeleagă cuvintele.

— Poftim?

— Nu mă legau ca să mă împiedice să fug. El scoase o înjurătură frustrată. Mă legau pentru… felul în care sunt. Pentru ce sunt eu.

Ruşinea de pe chipul lui o umplu de o groază necunoscută.

— Ce vrei să spui?

Refuzând să se uite la ea, se aplecă spre poliţă şi îşi întinse braţul.

— Ştii ce este păcatul onanismului?

Ea clipi.

— Masturbarea, vrei să spui?

Privirea lui uimită se întoarse brusc spre ea.

— Da, acesta ar fi termenul folosit de un naturalist. În orice caz, ce ştii despre asta?

O îmbujorare îi coloră obrajii.

— Unul dintre pacienţii lui *papa* i-a dat o copie din *Onania sau Odiosul păcat al propriei întinări.* I-am auzit pe mama şi pe tata discutând despre ea, aşa că… am citit-o în secret.

El scoase un râs amar. Îşi îndreptă privirea spre mâna care se strânse într-un pumn.

— Ei bine, atunci ştii despre ce vorbesc, din moment ce unchiul meu avea aceeaşi carte. Eu am comis păcatul onanismului de mai multe ori pe zi, începând de la nouă ani, şi m-am mai liniştit doar când am reuşit să-mi satisfac dorinţele în alte feluri.

Cuplul Bickham îl legase de pat că-l împiedice să se satisfacă? Oh, sărmanul ei drag!

Cum putuseră să îl umilească într-un mod atât de crud? Ea citise şi cealaltă carte pe care o menţionase *papa*, una scrisă de un doctor care dezbătea ce spunea primul autor. Nu părea să existe niciun acord asupra subiectului.

În plus, el fusese doar un copil! Când se ridică, Madeline îşi alese cu grijă cuvintele.

— Probabil ai fost un copil precoce.

— Precoce? Privirea lui se întoarse brusc spre ea, întunecată de furie şi de ruşine. Aşa se numeşte un copil care poate să citească în latină şi să recite din Shakespeare

la trei ani, nu unul atât de consumat de dorinţele lui încât să nu-şi poată ţine mâinile departe de propriul mădular.

— Anthony, spuse ea cu o voce blândă, apropiindu-se de el cu grija pe care ar fi putut să o arate unei vulpi rănite şi prinse într-o capcană, şi alţi copii o fac…

— La nouă ani? Atât de insistent încât nici predicile, băile reci şi nopţile petrecute în rugăciuni inutile să nu îi poată împiedica să se atingă? Câţi copii sunt atât de dornici de asta încât trebuie să fie legaţi de un pat ca să nu…

El scoase o înjurătură, dar când vru să treacă pe lângă ea, Madeline îl prinse de mână şi îl trase aproape.

— Ascultă-mă… Toată lumea îşi explorează trupul, nu-i aşa? Nu văd ce este în neregulă cu asta, indiferent ce ar fi spus cuplul Bickham.

— În neregulă sunt frecvenţa şi intensitatea nevoilor mele. Îi întâlni privirea, cu ochi umbriţi de nesiguranţă. Încă am dorinţe foarte puternice, Madeline. Uneori, mă tem că nu o să fiu în stare să le stăpânesc dacă le pierd complet de sub control.

Strângându-i mâna într-un gest convulsiv, el privi dincolo de ea prin fereastră.

— Aproape că-mi doresc ca autorul cărţii ăleia blestemate să fi avut dreptate când spunea că propria satisfacere îţi slăbeşte nevoile sănătoase de îndată ce devii bărbat.

— Nu spune asta! Nu este nimic în neregulă cu nevoile tale. *Papa* a spus că volumul acesta este o impostură şi are dreptate. Numai rudele tale ignorante ar fi citit-o unui copil. Îşi împleti degetele cu ale lui. În plus, dacă să te satisfaci singur este un păcat, atunci animalele de ce o fac? Caii, de exemplu. Am auzit despre asta de la rândaşi.

— Sunt caii atât de disperaţi să facă asta încât aproape că se sinucid în încercarea de a scăpa?

— Erai disperat să o faci pentru că te legau. Iar asta te făcea să te concentrezi şi mai mult pe acest lucru. Nu este acesta motivul pentru care încercai să te eliberezi. Oricine ar fi făcut asta. Îi sărută mâna, inima strângând-o la piept pentru tot ceea ce suferise. Erai doar un băiat, dragul

meu. Ce băiat vrea să-şi petreacă nopţile legat de un pat?

Lacrimile se prelingeau pe obrajii ei. Şi le şterse cu un gest furios.

— Am detestat asta atât de mult, şopti el. În unele nopţi… îmi doream doar să mor.

— Bineînţeles că îţi doreai.

Lacrimile ei curgeau nestingherite.

— Stăteam acolo singur în întuneric, întrebându-mă ce creaturi puteau să se urce pe piciorul meu. Vorbea de parcă era undeva departe, fiecare cuvânt trezind înăuntrul ei o reacţie dureroasă. Ca să-mi distrag atenţia, mă gândeam la ultima slujnică drăguţă pe care o văzusem, iar mădularul meu se întărea şi nu puteam să mă opresc şi îmi doream din tot sufletul să nu fiu atât de pervers…

— Nu erai pervers! Îl cuprinse în braţe. Erai un copil într-o casă ciudată, un copil care nu înţelegea de ce trupul lui îl trăda, care îşi dorea doar să aibă pe cineva căruia să îi pese de el. Casa aia era cumplită. Nu ar fi trebuit să fii trimis acolo niciodată.

El îşi îngropă faţa în gâtul ei, corpul lui tremurând atât de violent încât Madeline fu nevoită să-l mângâie pentru a-i linişti emoţiile.

— Tatăl meu nu a ştiut niciodată ce îmi făceau.

— Dar a aflat că erai legat noaptea după ce i-a spus *papa*.

El ridică din umeri.

— Asta ar explica de ce tata m-a adus acasă. Ridicându-şi faţa spre ea, el spuse înăbuşit: Dar s-a purtat atât de ciudat la întoarcerea mea, de parcă nu putea să suporte să mă vadă.

— Probabil era prea ros de vină ca să dea ochii cu tine. Ea îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe fruntea încordată. Te trimisese undeva unde crezuse că o să fii în siguranţă, apoi a aflat că era cel mai nesigur loc. Probabil că s-a învinuit. Ţi-a vorbit despre asta?

— Doar o dată. Imediat după ce am venit acasă, m-a întrebat dacă vreau să-i spun ceva despre perioada în care am locuit la unchiul meu. Nu i-am spus nimic… Mi-a fost

frică. El îşi coborî privirea. Mi-era teamă să afle cât de josnic era fiul lui.

— Nu eşti josnic! Aveai o dorinţă firească pe care oameni ignoranţi au încercat să o înăbuşe… asta este tot. Un gând se ivi în mintea ei. De aceea nu ai spus instanţei ce ţi s-a întâmplat cât timp ai locuit la ei? Pentru că îţi este ruşine?

— Pentru că ştiam că instanţa o s-o considere doar o dovadă în plus a caracterului meu urât. Vocea îi era plină de sarcasm. Mătuşa şi unchiul meu ar fi pretins că încercau doar să-mi salveze sufletul şi că felul în care au eşuat arată doar cât de desfrânat sunt. Îndrăznesc să spun că instanţa i-ar crede pe ei.

— Nu ar trebui!

Felul lui cinic de a fi începu să revină la suprafaţă.

— Tu eşti cea care a subliniat că mi-am irosit viaţa în căutarea nesăbuită a plăcerii, îţi aminteşti? Şi aveai dreptate.

Ea se înroşi la auzul propriilor cuvinte.

— Pur şi simplu nu am înţeles de ce ai ales calea asta. Încă nu ştiu. Tu spui că ai nevoi puternice, dar cu siguranţă acum, că eşti adult, le poţi controla…

— Uite cum le controlez! Îşi flutură mâna ca să cuprindă apartamentele lui de burlac, îndepărtându-se de poliţă ca să se aşeze în faţa unei uşi închise, ce probabil dădea într-un dormitor. Cu întâlniri scurte, cu femei diferite, legături scurte, dar frecvente. Apoi adăugă, mai mult pentru sine: Orice ca să-mi ofer eliberare şi să ţin la distanţă nopţile întunecate.

— De ce să nu faci asta cu o soţie?

El clătină din cap.

— Femeile din lumea bună nu sunt pregătite pentru cei ca mine, draga mea. Dintotdeauna mi-a fost frică să nu suprasolicit o femeie, încă îmi este frică de faptul că, în lungi ani de căsnicie, nu aş putea să-mi păstrez controlul.

În mod evident, îşi rostise cuvintele ca pe un avertisment. Ei i se tăie răsuflarea, luptându-se din răsputeri să vorbească pe un ton nepăsător.

— Vrei să spui că ai putea fi tentat să îţi iei o amantă, aşa cum fac ceilalţi bărbaţi însuraţi care au rangul tău?

— Nu, nu mă refer la asta, spuse el cu toată înverşunarea pe care ea ar fi putut să i-o ceară. Părinţii mei au fost fideli unul altuia, au avut o căsnicie minunată. Nu îmi doresc mai puţin pentru mine. Dar asta înseamnă să-mi impun nevoile nestăpânite unei soţii şi nici o femeie nu ar trebui să sufere aşa ceva doar pentru că eu nu pot să-mi înfrunt singur nopţile întunecate... Dacă nu ţi-aş fi luat nevinovăţia, niciodată nu aş fi...

Când el îşi lăsă cuvintele să plutească în aer, ea înţelese brusc. Anthony îşi îngropase fricile copilăriei în carnea moale a femeilor, dar numai în anumite circumstanţe, îngrozit că, dacă nu se controla, putea să dezlănţuie monstrul din el, aşa cum îl convinsese mătuşa lui. Iar el ştia că o căsnicie nu era un mediu potrivit în care cineva să se controleze în permanenţă.

El continuă pe un ton supus.

— Tocmai de aceea nu trebuie să te gândeşti că fac un sacrificiu însurându-mă cu tine. Tu o să fii cea care o să suporte poftele mele nesăbuite.

— La naiba, nu eşti bestia pe jumătate nebună care îţi închipui că ai fii. Gândeşte-te numai cât de uşor ţi-ai controlat poftele în ziua aceea, la domnul Godwin. Dacă erai incapabil să le ţii în frâu, ai fi sărit pe Lady Tarley chiar în clipa în care ea şi-a împins sânii la înaintare!

Ochii lui se întunecară.

— Aproape că mi-am pierdut controlul cu tine în clasă.

— Dar nu ai făcut-o. Ea îi aruncă un zâmbet tandru în timp ce se apropie de el. Iar mie nu mi-a fost niciodată cu adevărat frică de tine. Niciodată.

O dorinţă bruscă îi inundă trăsăturile.

— Atunci mărită-te cu mine! Îi cuprinse faţa în mâini. Am nevoie de tine. Nu am avut niciodată atâta nevoie de cineva. Mărită-te cu mine!

Ea îşi simţi gâtul strâns şi uscat.

— O să s-o fac, îţi jur! De îndată ce o îndepărtezi pe Tessa de rudele tale îngrozitoare.

El înjură în barbă.

— Asta ar putea să dureze luni întregi, iar tatălui tău i s-ar putea întâmpla orice în timpul ăsta. Pot să mă descurc cu ambele lucruri.

— Nu o să-mi asum riscul.

Nu după ce auzise câte îndurase Anthony. El putea să creadă că familia Bickham fusese crudă doar cu el din cauza caracterului lui josnic, dar ea nu era atât de sigură. Şi cum putea să fie fericită într-o căsnicie construită pe suferinţa nepoatei lui?

Dându-i drumul, el se lipi de uşă şi îşi înfăşură braţele la piept.

— Vrei să spui că nu ai încredere că o să mă descurc cu ceva atât de grav precum viitorul nepoatei mele şi viaţa tatălui tău. Ochii lui transmiteau o emoţie de nepătruns. De aceea mi-ai ascuns atâtea lucruri de când ne-am întâlnit, de aceea a trebuit să scot de la tine adevărul cu cleştele – sau să dau peste el din întâmplare. Pentru că ştiai că nu poţi avea încredere în mine.

— Nu e adevărat! Ţi-am oferit inocenţa mea, nu-i aşa?

El scoase un râs aspru.

— Nu, nu mi-ai oferit-o – ai sacrificat-o pentru mine, încercând să mă ţii la distanţă. Nu că te-aş învinovăţi pentru asta… Dumnezeu ştie că n-am făcut prea multe în viaţa mea ca să inspir încredere. Dar măcar acum să fim sinceri unul cu celălalt. Tessa este doar o scuză pentru a nu te lega pe viaţă de un bărbat ca mine, fiindcă nu eşti sigură că aş putea să-mi ţin mădularul în pantaloni.

Acuzaţia dezolantă o copleşi. El chiar părea să creadă ce spunea, că ea îl considera nevrednic să-i devină soţ. Şi probabil credea că era aşa. Îşi petrecuse viaţa întreagă revoltându-se împotriva cuplului Bickham, convins că ei aveau dreptate în privinţa lui, că era un monstru pe dinăuntru.

De aceea îşi pusese faţada de demon fără frică de Dumnezeu – pentru a-şi ascunde „josnicia” din interior. Atât timp cât ea refuza să se mărite cu el, Anthony credea asta în continuare.

Nu şi dacă ea putea să schimbe asta. Din moment ce nu-l lăsase să rişte viitorul nepoatei lui, trebuia să-i arate prin alte mijloace că se înşela. Chiar dacă însemna să îşi rişte propria inimă.

— Te înşeli în privinţa mea, spuse Madeline încet. Vreau să amânăm căsătoria până când se rezolvă situaţia nepoatei tale, dar până atunci am de gând să fiu a ta cu trup şi suflet, indiferent cât de nesăbuit ar fi acest lucru. În timp ce el o privi cu o dorinţă atât de intensă încât îi strânse inima în piept, ea adăugă: Am încredere în tine, Anthony. Cum să nu am încredere în bărbatul pe care-l iubesc?

El clipi iute, apoi îşi întoarse privirea.

— Nu trebuie să spui asta. Că… mă iubeşti.

Inima ei i se opri.

— De ce nu?

— Pentru că îmi este destul de greu să mă controlez când sunt în preajma ta. Dacă m-aş gândi că mă iubeşti cu adevărat…

— Oh, dar te iubesc! Ignorând postura lui defensivă, se apropie suficient încât să-i prindă capul în mâini şi să-l oblige să-şi întoarcă privirea spre ea. Şi nu îmi este frică de tine. Nu eşti o bestie, aşa cum crezi.

Luând-o prin surprindere, el o apucă de braţe, apoi se întoarse şi o lipi cu spatele de uşă cu atâta putere încât ea rămase fără suflare.

— Tu nu ştii ce sunt eu, mârâi el în timp ce se aplecă peste ea. Nu m-ai văzut niciodată scăpat de sub control, nu m-ai văzut niciodată aşa cum mă văd eu. Chiar şi atunci când ţi-am luat inocenţa, am dat dovadă de o stăpânire de sine pentru care mi-am consumat fiecare dram de voinţă. Dar dacă o să tot spui că…

— Că te iubesc? Nu mă pot abţine, să ştii. Se simţea mică şi neajutorată cu corpul lui uriaş lipit de al ei, dar orice urmă de frică pe care i-ar fi inspirat-o se risipi. Chiar te iubesc. Poţi să mă avertizezi cât vrei, dar asta nu o să schimbe nimic.

— Nu înţelegi. În timp ce privirea lui înflăcărată o

studia, degetele i se înfipseră în umerii ei, trimiţându-i fiori incandescenţi. Cu alte femei, este uşor să am grijă… ele îmi trezesc doar corpul. Dar cu tine… Vocea lui deveni răguşită. Tu îmi trezeşti mintea, simţurile, sufletul. Îmi petrec nopţile visând la tine şi zilele tânjind să fiu cu tine. Când suntem împreună, este prea greu de suportat, iar când nu suntem, este singurul lucru pe care mi-l doresc.

— Asta este iubire, dragul meu… nu bestia, şopti ea, recunoscând lucrurile pe care le simţea şi ea. Pentru că şi eu îmi pierd controlul de fiecare dată când suntem împreună. Cred că am demonstrat asta sâmbătă seară.

— Nu ţi-ai pierdut controlul, ai făcut exact ce aveai de gând să faci.

— Nu aveam de gând să mă pierd în tine. Sau să-mi uit scopul. Înfăşurându-şi braţele pe după gâtul lui, îşi apropie faţa de a lui. Îţi garantez că nu mi-am propus să mă îndrăgostesc. Dar, dacă ai impresia că un lucru neînsemnat, cum ar fi presupusa violenţă a nevoilor tale, o să mă sperie şi nu o să te mai iubesc, atunci nu mă cunoşti.

Îl sărută, disperată să-l facă să vadă că ea îi aparţinea, în ciuda tuturor lucrurilor. În numai câteva secunde, el preluă controlul asupra sărutului, cuprinzându-i capul între mâini ca să o ţină nemişcată, în vreme ce gura lui o revendică, o devastă şi o devoră pe a ei.

Dinţii lui se înfipseră uşor în buzele ei, barba lui aspră îi zgârie pielea, iar mâinile lui îi rupseră nasturii şi panglicile, la fel ca în noaptea aceea la Stoneville. Dar de astă dată, ea nu încercă să-l încetinească ori să facă vreun gest pentru a-i domoli dorinţa.

El fu cel care o făcu. Se opri brusc, ţintuindu-i mâinile pe lavalieră, în timp ce ea încerca să o dezlege. Respiraţia lui fierbinte era întretăiată şi apăsată, iar tăvălugul de nevoie din ochii lui o făcu să se cutremure sub rochie.

— Nu o să… nu trebuie să fac dragoste cu tine aici, spuse el indignat şi cu o demnitate şi absolut contrară presupusului lui caracter josnic, în ciuda mădularului erect care se apăsa pe corpul ei. Nu în locul ăsta unde… Tu nu eşti precum celelalte. Refuz să te văd pângărită!

Într-o fracţiune de clipă, ea înţelese, iar reticenţa lui o înfurie.

— Ei bine, refuz să te las să mă aşezi pe un raft frumos aranjat, cu eticheta „soţie” pe el, unde trebuie să te abţii când eşti de mine. Nu sunt vreuna dintre femeile tale fragile din lumea bună.

— Nu ai nici cea mai vagă idee cât de...

— Cât de feroce poţi să fii când te dezlănţui? De fapt, am idee. Dacă îţi aminteşti, nu m-am topit sub efectul avansurilor tale brutale în ziua aceea la şcoală. Ea pufni. Tu şi ideile tale despre ce poate să suporte o femeie... Tu eşti cel care nu are nici cea mai vagă idee despre cum sunt eu. Pot să fiu la fel de neîngrădită ca tine.

Focul pasiunii se aprinse pe chipul lui.

— Nu ştii ce înseamnă cuvântul ăsta.

Urma de provocare din tonul lui era de netăgăduit.

— Mai vedem noi.

Ea se lăsă în genunchi pe podea.

— Pregăteşte-te, dragostea mea! Sunt pe cale să-mi demonstrez partea desfrânată. Pentru că ai în faţa ta o femeie pentru care nu o să fii nevoit să-ţi faci griji că este prea solicitată în dormitor.

Capitolul 24

Dragul meu văr,

Îţi împărtăşesc scepticismul în privinţa libertinilor care s-au îndreptat, dar Lord Norcourt nu este asemenea altor bărbaţi de genul lui. Dacă poate cineva să îl ţină în frâu, aceea este Madeline. Are un fel de a se comporta cu el care nu seamănă cu nimic din ce am mai văzut. Cred că se potrivesc.

Prietena ta în simţire,

Charlotte

Anthony privi uluit cum intelectuala lui micuţă îi descheie pantalonii cu o intenţie evidentă. Nu se putea să… Nu avea cum să ştie să…

— Ce naiba crezi că faci? mormăi el.

Zâmbetul ei deveni de-a dreptul fermecător, în timp ce îi descheia pantalonii.

— Îţi dovedesc că suntem făcuţi unul pentru celălalt. Susţii că ai pofte de nepotolit. Ei bine, *eu* am o curiozitate de nepotolit. De când am citit în cartea aceea cu poveşti din harem cum se satisface un bărbat cu gura, m-am întrebat cum funcţionează. Şi am de gând să aflu.

Mădularul lui pe jumătate încordat se întări insuportabil.

— Nu este ceva… adică, numai târf… femeile de un anumit gen…

— Fac asta? Eşti sigur? Ochii ei străluciră într-un auriu înflăcărat şi întrebător, care îi făcu sângele să i învolbureze în vene. Nu ştii ce fac în intimitatea dormitorului lor un bărbat şi o femeie. O soţie nu poate să-şi satisfacă soţul în felul ăsta?

— Ei bine, da, dar… de obicei eu nu… Adică, am aflat că…

Cu rochia ei din muselină de culoarea cireşii răsfirată pe podea, Madeline îi aruncă un zâmbet confuz.

— Nu-mi spune că libertinul blazat nu a încercat tocmai acest lucru.

În mod pervers, culoarea i se ridică în obraji.

— Am încercat. Dar… prefer să nu…

— Oh? Ea îi trase în jos pantalonii şi lenjeria, iar băiatul lui rău se împinse înainte, făcând aproape un dans în faţa lui Madeline. Ochii ei se ridicară spre el sclipitori şi obraznici. Corpul tău spune altceva.

— Corpul meu este un nebun afurisit. Ignoră cu nonşalanţă încercările mele de a mă reţine.

O conştientizare bruscă îi atinse trăsăturile.

— De *aceea* nu îţi place genul ăsta de plăcere. Pentru că înseamnă să renunţi pe deplin la controlul actului în sine.

Oh, ea îl citea mult prea bine! Dar nu era vorba doar despre asta. Primele dăţi când o femeie îi supsese mădularul fuseseră ca şi cum ar fi stat întins în patul acela blestemat de la familia Bickham, incapabil să-l oprească pe băiatul cel rău. Detestase să fie incapabil să-şi stăpânească impulsurile şi evitase să o mai facă după aceea.

Tocmai din acest motiv gândul ca *ea* să îl poarte în acea direcţie, în rochia ei de zi de profesoară respectabilă, îl ispiti peste măsură. Era singura femeie care îl ispitise vreodată să se piardă înăuntrul ei. Singura care îl iubise vreodată.

Să îl iubească pe *el?* Trebuia să fie nebună. Sau măcar inconştientă de situaţia în care să băga. Dar, dacă îl lua în gura ei, avea să afle exact cât putea el să fie de nestăpânit. Atunci nu avea să se mai mărite niciodată cu el.

— Nu are legătură cu controlul, minţi el. Nu vrea ca tu să… nu este bine pentru tine să…

Ea îi aruncă o privire arzătoare.

— Nu este mai rău pentru mine decât pentru oricare altă femeie, mai ales dacă ai de gând să mă iei de soţie.

În timp ce ea se lăsa pe spate ca să se uite lung la el, părul i se desprinse într-un tăvălug delicios în jurul umerilor, făcându-l să rămână fără suflare. Încercă să ignore aceea imaginea ademenitoare, dar era al naibii de greu să o facă.

— Ai idei ciudate despre căsnicie, continuă ea. Nu trebuie să fie limitată – tu să fii obligat să-ţi ţii în frâu cele mai puternice impulsuri, iar eu să leşin la vederea exceselor bărbăteşti. Suntem diferiţi de alţi oameni, aşa că de ce să nu avem o căsnicie diferită? Putem să facem din ea orice ne dorim.

El scoase un râset înfundat.

— Abia ţi-ai pierdut inocenţa acum două zile, scumpo, nu ai nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.

— Tocmai de aceea vreau să încerc asta. Cum altfel aş putea să învăţ? Ea se aplecă înainte ca să îl lingă şi îi înfierbântă sângele în vene. În plus, cred că a venit vremea să descoperi că pot să mă descurc perfect cu lipsa ta de

reţinere.

— Madeline… spuse el, pe jumătate cerere, pe jumătate rugăminte.

Dar gura ei deja îi cuprinse mădularul. El scoase un geamăt din capul pieptului. Se luptă cu nevoia de a o prinde de cap şi de a o forţa să se mişte apăsat în sus şi în jos pe carnea lui nerăbdătoare. Mângâierile ei erau prea uşoare, prea blânde. Şi totuşi, el scoase un geamăt evident când ea se retrase.

— Trebuie să-mi spui ce să fac, zise ea, în vreme ce cu degetul îi încercui vârful umezit al mădularului, înnebunindu-l. Cartea nu a fost foarte explicită în sensul ăsta. O îmbujorare îi atinse obrajii. Şi nu cred că pot să te cuprind în gură cu totul.

— Nu trebuie să faci asta, spuse el întretăiat, renunţând să se mai împotrivească. Strânge mâna la bază şi suge restul. Când ea îl apucă aşa cum o instrui, el adăugă: Numai nu fi delicată, te implor! Mai tare este mai bine.

Ea zâmbi larg.

— Mi-aş fi închipuit că tare este mereu mai bine.

El scoase un râs neclar, care deveni un oftat de pură plăcere când gura ei îl cuprinse, apăsându-se pe el atât de tare încât i se tăie răsuflarea.

Dumnezeule! Tocmai îi permisese să îl sfărâme în bucăţi… Nu că nesăbuita ar mai fi avut nevoie de permisiune. Oricum făcea cu el tot ce poftea.

Jumătatea lucidă din el îşi dori să protesteze pentru că ea se comporta ca femeia lui uşoară. Jumătatea nebună, condusă de mădularul lui îndărătnic, se rugă să îl sugă până ce îl înnebunea.

Jumătatea nebună obţinu exact ce îşi dori, căci ea făcu o mişcare care îl determină să se lipească de perete. În numai câteva clipe, o prinse de cap şi se înfigea în gura ei, incapabil să îşi controleze impulsul. Ea rezistă admirabil, iar câteva secunde mai târziu, el putu să simtă cum se începea să se elibereze.

Era prea devreme, mult prea repede. Încercă disperat

să o oprească, dar imaginea ei oferindu-i plăcere îi zădărnici intenţia, iar când încercă să se elibereze, ea îl prinse de şoldurile goale ca să-l ţină captiv. Înainte să mai ştie ceva, explodă în gura ei asemenea ticălosului scandalos care era.

Blestemându-şi lipsa de control, îşi căută în haină o batistă ca Madeline să scuipe în ea, dar ea îi înghiţea deja sămânţa. El o privi uluit, întrucât văzuse numai femei uşoare făcând asta.

— Nu trebuia să faci asta…

— Poftim? Ea luă batista şi îşi şterse gura cu un aer de pură inocenţă. Aşa o descriau în cartea cu haremul. O încruntare nesigură i se creionă pe frunte. Am făcut-o greşit?

— Dumnezeule, nu! spuse el, în timp ce alunecă slăbit pe perete. Nu o sărutase, nu îi dezmierdase sânii… nimic. Nici măcar nu îi scosese hainele! Iar ea îşi făcea griji dacă o făcuse greşit.

Trăgând-o în îmbrăţişarea lui, se chinui să răsufle. Ea chiar nu îşi dădea seama ce efect avea asupra lui? Nu îşi dădea seama cât de îngrozit era el de faptul că nu o satisfăcuse măcar o dată?

— Ţi-am spus că pot să mă descurc cu tine, murmură ea, zâmbetul cochet trezindu-i din nou mădularul la viaţă.

El începu să clocotească. Madeline credea că îşi demonstrase punctul de vedere cu micul ei spectacol de desfrânare, de parcă o singură posedare dovedea totul.

— Nu ai nici cea mai vagă idee cum să te descurci cu mine, o avertiză el.

Când ea se trase în spate, evident şocată de tonul lui, o obligă să ducă mâna spre erecţia lui în creştere.

— Nu am minţit când am spus că sunt nesătul. Deja te vreau din nou.

— Bun. Sprâncenele ei se arcuiră în semn de provocare. Sunt mai mult decât fericită să mă supun.

El o lipi de perete, ţintuindu-i mâinile de o parte şi de alta ca să o ţină captivă.

— Să nu te joci cu mine, Madeline! O să o regreţi.

Împingându-şi intenţionat sânii în pieptul lui, îi spuse:

— Mă îndoiesc de asta. Îşi apropie gura de a lui, apoi şopti: Arată-mi bestia, dragoste, încât vreau să văd bestia dezlănţuită.

Băiatul lui rău o luă razna la ideea de a face ce îşi dorea. Totuşi, el şovăi. Şi dacă îi arăta? Şi dacă fugea ţipând?

Era mai bine acum decât după ce se căsătoreau. Dacă îl dorea aşa cum era, atunci avea să primească exact ce îşi dorea.

Renunţând la grija lui obişnuită, îi scoase hainele cu gesturi frenetice, fără să se mai gândească la ce rupea. Îi rupse numaidecât cămăşuţa, în parte din dorinţa de a o vedea goală, în parte din nevoia de a o şoca. Putea să se descurce cu el, nu? Ştia ce anume însemna asta?

Se părea că ştia, căci ochii ei se aprinseră cu entuziasm în tot acest timp. Apoi, chiar îi întoarse favoarea, dezbrăcându-l de haine, descheind nasturii, rupând capetele panglicilor. Chiar preluă iniţiativa când începu să îl sărute, iar când totul explodă rapid în ceva fierbinte, sălbatic şi brutal, amândoi luptându-se pentru stăpânire, el îşi dori să-şi arunce capul pe spate şi să urle.

Nu îşi permitea niciodată să fie aşa cu o femeie. Iar faptul că era cu o femeie care pretindea că îl iubea – îl *iubea* pe el, ce nebunie! – era la fel de ameţitor pe cât se temea. Senzaţia pielii ei goale pe pielea lui îl înflăcără şi mai tare şi, chiar dacă ştia că trebuia să o mângâie şi să îi susure complimente liniştitoare, să facă toate acele lucruri pe care le făcea ca să menţină un control ferm asupra poftelor lui sălbatice, nu reuşi să gândească dincolo de dorinţa de a fi înăuntrul ei.

Apoi, ea rosti printre dinţi:

— Ia-mă, Anthony! Ia-mă acum!

Era singurul lucru de care avea nevoie ca să-i ridice picioarele, încă acoperite de ciorapi, şi să o penetreze brusc, tare şi repede, izbind-o de uşă ca un animal. Totuşi, era peste măsură de umedă când el se avântă înăuntrul ei şi îl întâlni la fiecare pătrundere, învăluindu-l cu înflăcărare

în catifeaua caldă a mierii ei.

— Dumnezeule, chiar eşti o vrăjitoare, murmură el, în timp ce o pătrunse cu o nevoie oarbă. Mă înnebuneşti… cu totul… de fiecare… dată.

— Fac tot ce pot, spuse ea, sărutându-i maxilarul, gâtul, peste tot unde putea să ajungă, apoi îşi înfăşură picioarele în jurul mijlocului lui ca o fiinţă ispititoare, până ce amândoi ajunseră să se zvârcolească asemenea a doi şerpi de mare lipiţi de uşă.

Apoi el atinse din nou punctul culminant prea devreme. Şi totuşi, în timp ce îşi eliberă sămânţa înăuntrul ei, cu un strigăt gutural, ea îşi urlă propria plăcerea aproape în aceeaşi clipă.

Se prăbuşi peste ea, cu inima plină. Deja îl lăsase să îşi elibereze sămânţa de două ori înăuntrul ei, fără nicio urmă de regret. Dacă avea dreptate în privinţa amândurora? Dacă găsise femeia cu care se potrivea ca dorinţă *şi* inteligenţă? Femeia cu care putea să-şi împartă toată viaţa? Care îl înţelegea?

Dulcea posibilitate se dezlănţui înăuntrul lui asemenea unui vers care răsuna multă vreme după terminarea melodiei.

— Scumpa mea, murmură el, în timp ce ea se lăsa pe spate cu răsuflarea întretăiată. Eşti bine?

Cu un suspin delicat de mulţumire, ea se întinse şi îl muşcă uşor de ureche.

— Eram pe punctul să te întreb acelaşi lucru.

Simpla senzaţie a răsuflării ei fierbinţi în ureche îi întări din nou membrul.

— Încă te vreau, spuse el, curios să îi vadă reacţia.

Râsetul ei răsună înăuntrul lui.

— Aşa sper şi eu sau ar trebui să te cert pentru definiţia pe care o dai ideii de nesătul. Se trase mai în spate ca să schiţeze spre el un zâmbet încântător. Dacă bestia îşi doreşte mai mult, cu orice preţ…

Cu un mormăit, o ridică în braţe şi deschise uşa, apoi o purtă în dormitorul de alături, unde o întinse pe pat, hotărât să se înfrupte din ea cât timp avea să i-o permită.

Dar, odată ce primele convulsii ascuţite ale dorinţei se atenuară, frenezia lui începu să scadă. Acum voia să se bucure de ea într-un ritm mai liniştit. Delectându-se cu gemetele ei de încurajare, îşi îngădui fiecare dorinţă pe care o avusese din clipa în care o întâlnise, îi scoase ciorapii, apoi gustă fiecare parte din ea, dezmierdă fiecare colţişor… îi linse posteriorul perfect, îi tachină sânii până ce ajunseră să fie ca două pietricele tari, imprimându-şi mirosul peste tot corpul ei, exact ca bestia posesivă ce devenise.

Iar ea îl exploră cu o curiozitate atât de înduioşătoare, încât îl făcu să râdă de mai multe ori. Părea să fie fascinată de testiculele lui, punându-i întrebări pe care doar un naturalist s-ar fi gândit să le pună. Asta îi plăcea cel mai mult la ea – setea de cunoaştere.

Apoi se întoarse să o satisfacă cu gura. Nu se grăbi, nu din nevoia de a-şi menţine controlul, ci din pura bucurie de a o privi cum ajunge la extaz sub mângâierile lui. Bucurându-se de reacţia ei, o mângâie, supse şi tachină până când ea ţipă în timpul orgasmului. Numai atunci o penetră din nou, de astă dată cu mai puţină disperare şi mai multe senzaţii.

Şi, în timp ce se îngropa în carnea ei caldă, fu cuprins de o mulţumire pe care nu o cunoscuse niciodată. Era acasă… *ea* era acasă. Pentru prima dată, îşi dorea să rămână înăuntrul unei femei pentru totdeauna, să fie cu ea pentru totdeauna. Acela era adevăratul motiv pentru care nu se căsătorise niciodată – pentru că nu existase nicio Madeline pe care să o iubească.

„Iubire?”

Alungă gândul acela. În direcţia aceea se afla nebunia. Ea devenise rapid tot ce era bun în viaţa lui, tot ce era pur şi, deşi frenezia unei după-amiezi de amor îl înduioşă, nu era gata să-şi ofere inima pe deplin. Pentru că, dacă făcea acel pas doar ca să afle că o speriase, nu ştia cum avea să suporte.

Cu toate acestea, când începu să o ia din nou, alunecând înăuntrul ei cu penetrări lungi şi lente, ştiu că

eşua cu rapiditate. Acolo îşi dorea să fie, pentru tot restul vieţii lui.

Se abţinu din propria eliberare până când ea se avântă spre a ei. Apoi se lăsă purtat de val aşa cum nu o făcuse niciodată. Iar când îşi eliberă sămânţa înăuntrul ei, se rugă să-i fi dat un copil. Copilul lor. Atunci ea nu avea de ales decât să se mărite cu el. În orice caz, acum era a lui, în trup *şi* spirit. Dacă avea impresia că urma să o lase să plece cu inima uşoară după cele întâmplate, era nebună.

Amândoi avură nevoie de ceva timp ca să revină pe pământ, dar el era foarte fericit să stea acolo cu ea înfăşurată în braţele lui. Ar fi rămas acolo toată noaptea, dacă nu ar fi fost atât de târziu.

— Eşti mulţumit, în sfârşit? şopti după ce îşi reveniseră.

Cu un râset uşor, făcu iute un semn din cap spre mădularul lui flasc.

— Chiar trebuie să întrebi?

— Nu este vorba de asta, prostuţule, spuse ea, deşi îşi îmblânzi insulta printr-un zâmbet tandru. Eşti mulţumit că pot să mă descurc cu tine şi cu dorinţele *tale* nesătule?

— Scumpo, rosti el cu toată sinceritatea, încep să-mi fac griji că nu o să fiu în stare să mă descurc *eu* cu dorinţele *tale* nesătule. Ca să nu mai vorbim despre curiozitatea ta nesătulă.

Ea scoase un suspin batjocoritor.

— Oh, Doamne, de asta îmi era teamă! Ochii îi străluciră când îşi trecu mâna peste braţul lui. De aceea nu m-am măritat niciodată, să ştii… nu am vrut să-mi impun curiozitatea nestăpânită asupra unui soţ.

— Ai grijă, cocheto, o avertiză el, deşi nu reuşi să-şi înăbuşe zâmbetul la aluzia cu privire la afirmaţia lui de mai devreme. Când o să ne căsătorim, o să mă aştept la mai puţină imprudenţă şi la mai mult respect din partea ta.

— Oh, chiar aşa? îl tachină. Milord, poţi să te aştepţi la tot ce vrei tu… o să obţii exact ce vreau eu să-ţi ofer.

El scoase un râs triumfător. Ea nu contrazise aluzia la căsătorie, ceea ce însemna că avea de gând să-l accepte.

Se putea să îi aducă o viaţă cu necazuri, dar nu îi păsa. Dar abia aştepta să o înceapă.

Cu o privire aruncată spre fereastră, el se retrase de lângă ea.

— Tatăl tău o să te aştepte în curând, dacă nu te aşteaptă deja.

Expresia de pe chipul ei se închise.

— Da, ar trebui să plec acasă.

— Te duc eu.

— Nu, nu trebuie.

Când ea se strecură din pat şi se duse în cealaltă cameră ca să se îmbrace, inima lui se opri în piept. O urmă neliniştit, privind-o în timp ce îşi îmbrăca pantalonaşii şi cămăşuţa sfâşiată.

— De ce nu?

— Pentru că o să vrei să îi ceri lui *papa* mâna mea. Încă nu pot să te las să faci asta.

La naiba cu ea şi cu încăpăţânarea ei!

— Nu ai de ales, spuse el, şi începu să se îmbrace. Nu mai aştept nici măcar o zi ca să te fac soţia mea.

— Pentru un bărbat care se opune moralităţii, poţi fi ciudat de rigid, mormăi ea. Dar nu o să te las să distrugi viitorul Tessei însurându-te cu mine în grabă.

Ea se strecură în corsetul lărgit, apoi se întoarse spre el cu o rugăminte nerostită.

El apucă panglicile, dar, în loc să le strângă, le folosi ca să o tragă mai aproape de el.

— Trebuie să ai încredere în mine, scumpo, murmură el în părul ei. Pot să am grijă de amândouă. Trebuie să laşi problema asta în seama mea.

— Şi dacă eşuezi? Dacă te însori cu mine şi din cauza asta o pierzi pe ea definitiv?

El şovăi o fracţiune de secundă, dar fu de ajuns pentru ea.

— Ştii că este înţelept să fii prudent, continuă ea. Ar trebui să rămânem departe unul de altul până când câştigi tutela. Eu şi *papa* o să fim bine. Iar între timp, noi doi avem locul ăsta… Pot veni aici şi…

— Să te necinsteşti pentru mine? întrebă el aspru.

Când ea tăcu şi se îndepărtă, încercând să-şi strângă singură panglicile, el scoase o înjurătură şi îi dădu mâinile la o parte ca să o încheie.

— Iartă-mă, spuse el în timp ce strânse panglicile, dar gândul ca tu să trăieşti într-o asemenea nesiguranţă este greu de suportat.

Madeline se întoarse spre el cu o încruntare.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Pentru început, să vorbesc cu tatăl tău. Ştiu că este disperat, dar nu ar fi trebuit să se bazeze atât de mult pe tine ca să-l salvezi, lăsându-te să te duci la petrecerea aceea şi…

— El nu a ştiut despre asta. A fost doar opera mea.

— Poftim? spuse el fără să îi vină să creadă.

— Eu am fost cea care spera ca Sir Humphry să ne ajute. Vocea ei deveni amară. *Papa* nu avea de gând să acţioneze, indiferent cât de mult l-am implorat. De fiecare dată când am menţionat o modalitate de a rezolva problema, el s-a adâncit şi mai mult în melancolie. Ea îşi împinse sfidător bărbia în faţă. Aşa că am fost nevoită să mă bazez pe mine însămi.

El simţi un gol în stomac când se gândi la tot ce riscase ea în încercarea de a-şi proteja tatăl. Dar aşa era Madeline, hotărâtă să-i protejeze pe cei nevinovaţi.

— Ei bine, situaţia asta o să înceteze. În cel mai rău caz, tatăl tău trebuie să înţeleagă că nu mai poate să se scalde în durerea lui în timp ce tu îţi asumi asemenea riscuri. Am de gând să-i spun chiar eu asta.

— Nu poţi! strigă ea. Nu ştiu ce ar fi în stare să facă! Trebuie să mă laşi pe mine să-l conving încetul cu încetul. Am nevoie de timp…

— Dumnezeule, spuse el cu o voce goală, *de aceea* nu mă laşi să te cer de soţie, din cauza tatălui tău! Povestea asta nu are nimic de-a face cu Tessa. Încă încerci să-l protejezi.

— Nu este adevărat. Strecurându-se în rochie, Madeline o încheie cu puţin ajutor din partea lui. Nu ar

trebui să ne căsătorim până când nu se rezolvă situaţia Tessei, şi tu ştii asta. Când el arcui o sprânceană, ea adăugă: Nu înţelegi. În urmă cu două zile, *papa* spunea cum să-şi pună capăt zilelor pentru a face lucrurile mai uşoare pentru mine. Şi nu o să-şi dorească să o vadă afectată şi pe nepoata ta. Iar dacă el crede că situaţia lui ar ajuta familia Bickham să câştige tutela, ar putea să…

— Să se sinucidă din cauza asta? întrebă Anthony sceptic. Deci o să-ţi asumi responsabilitatea de a-l împiedica să facă asta? Se uită încruntat la ea. Nu are niciun drept să vorbească despre sinucidere, la naiba, nu după tot ce ai făcut pentru el! Doar te-a făcut să te preocupi în continuare pentru boala lui.

— Nu! *Papa* nu este aşa. Tu nu-l cunoşti!

— Tu nu vrei să mă *laşi* să-l cunosc! Nici măcar nu mă laşi să vorbesc cu el. Eşti mai rea decât mine când vine vorba de renunţarea la control. Totul trebuie să fie făcut conform planului tău şi dezvălui doar lucrurile cărora crezi că le putem face faţă. Îndrăznesc să spun că nici doamna Harris nu-ţi cunoaşte situaţia.

— Doar pentru că nu am vrut ca ea să…

— Să te dea afară? Angajatoarea ta s-a dat peste cap în dimineaţa asta ca să mă împiedice să *profit* de tine. Îi pasă de tine. *Mie* îmi pasă de tine. Uneori, trebuie să renunţi la control şi să le permiţi oamenilor cărora le pasă de tine să te ajute.

Pentru o clipă, ea păru sfidătoare, iar el se gândi că se putea să se împotrivească mai mult. Apoi îşi îmblânzi trăsăturile.

— Bine. Du-mă acasă, dacă trebuie, şi vorbeşte cu *papa.* Nu o să te linişteşti până ce nu faci asta.

— Ai perfectă dreptate, mormăi el, uşurat că, în cele din urmă, ea îşi veni în fire.

El se îmbrăcă, în timp ce ea îşi netezea hainele. Dar, când se duse să-şi pună pantofii, se opri.

— La naiba, unde sunt ciorapii mei?

— Probabil în pat. Acolo i-am scos de pe tine.

— Te duci să mi-i aduci? Eu trebuie să-mi găsesc

mănuşile.

— Desigur, murmură el şi se întoarse în cealaltă cameră.

Când uşa se închise în urma lui, îi luă o fracţiune de secundă ca să îşi dea seama, dar, în clipa în care se grăbi înapoi, ea găsise deja o cheie să-l încuie.

— Madeline! strigă lovind cu pumnii în uşă. Ce naiba crezi că faci?

— Îmi pare rău, Anthony! strigă ea. Nu te pot lăsa să distrugi totul din cauza sentimentului tău exagerat de onoare. Lasă-mă să vorbesc cu *papa* şi să văd cum poate să se descurce. Jur că o să mă întorc aici mâine-seară, indiferent ce o să spună. Până atunci, amândoi o să avem o idee mai clară despre ce avem de făcut.

— Ideea mea despre ce trebuie făcut este în regulă, la naiba!

Lovi în uşă, apoi scoase un urlet când îşi dădu seama că încă nu îşi pusese cizmele.

— Anthony, dragostea mea? spuse ea, de pe partea cealaltă. Eşti bine?

Îngrijorarea ei şi faptul că îi spusese *dragostea mea* nu îl domoli câtuşi de puţin.

— Ce-ţi pasă? mârâi el, în timp ce îşi verifica piciorul. Dai bir cu fugiţii – din nou, aş putea să adaug – pentru că mă consideri un idiot impulsiv, care o să strice totul pentru tine, pentru tatăl tău şi pentru Tessa.

— Nu cred că eşti un idiot, rosti ea prin uşă. Cred că eşti plin de zel. Iar în clipa asta, plin de zel este ultimul lucru de care avem nevoie.

— Aşa zici tu! Îşi înfipse pumnul în uşă, apoi îşi dădu seama că doar întărea argumentul ei. Dumnezeule, ai de gând să mă laşi aici până mâine?

— O să trimit pe cineva să-ţi dea drumul de îndată ce urc în birjă.

O birjă. El se relaxă, lipit de uşă. Slavă Cerului pentru micile favoruri! Mica nebună nu îşi dădea seama că el cunoştea fiecare vizitiu de birjă care lucra în zona aceea din oraş, o altă rămăşiţă a zilelor lui de viaţă sălbatică. De

îndată ce trăsura revenea de la ea de acasă, el pur şi simplu avea să afle unde locuia, apoi intenţiona să se ducă după ea.

Se grăbi spre fereastră ca să privească în zadar în timp ce ea se urca într-o birjă, chemă un băiat, îi dădu o monedă, apoi arătă spre fereastră. Ignorând încruntarea întunecată a lui Anthony, plecă, dar nu înainte ca Anthony să observe cine era vizitiul.

Zece minute mai târziu, ştrengarul ei plătit îl salvă, dar, în timp ce se plimba şi aştepta ca birja să se întoarcă, reluă în minte ultima discuţia dintre ei.

„Plin de zel.” „Sentiment exagerat de onoare.” Vorbea despre el ca şi cum era un prost nesăbuit – şi, evident, chiar credea asta despre el.

Acum, că îi trecea furia, se putea gândi cu mai puţină mânie. Chiar putea să o condamne că era nesigură de capacitatea lui de a avea grijă atât de ea, cât şi de Tessa? Ce făcuse în viaţa lui ca să se dovedească vrednic de respectul ei?

El sfidase lumea întreagă, înfuriat de nedreptăţile pe care le suferise ca băiat. La ce îi folosise atitudinea aceea? Da, strânsese fonduri pentru sine însuşi, dar, în loc să le folosească într-un scop nobil, le cheltuise pe un trai risipitor. Poate că Madeline era reticentă în a le încredinţa oamenilor secretele ei, dar el era şi mai reţinut. Nu îşi arăta adevărata viaţă, în schimb, îşi petrecuse viaţa ascunzându-se în spatele replicilor pline de duh.

Apoi Madeline se strecurase pe sub armura lui. Nu fusese stânjenită de ce văzuse acolo şi nici nu îl condamnase pentru felul lui de a fi; pur şi simplu îi oferise inima ei chiar şi când fusese prea laş ca să i-o dea pe a lui.

Acum, viitorul nepoatei lui atârna de un fir de aţă, iar *Madeline,* nu el, era cea care păstra constant bunăstarea Tessei în gândurile ei, chiar dacă avea propriile probleme de care trebuia să se ocupe.

Se prăbuşi într-un scaun. În loc să accepte să fie prudent, aşa cum îşi dorise ea, încercase cu egoism să o păstreze pentru sine. Da, avusese în gând interesele ei –

precum şi pe cele ale tatălui ei dar ea avea dreptate. Nu îl cunoştea pe tatăl ei. Nu era de datoria lui să dea buzna în viaţa omului, să-şi impună cerinţele până nu ajungea să îl cunoască.

Şi, în ciuda a ceea ce îi spusese, ştia că reticenţa lui Madeline *chiar* se datora în mare parte grijii pe care i-o purta Tessei. Fusese martor la compasiunea de care dăduse dovadă faţă de fetele ei. Avea să fie chinuită de gândul de a se mărita cu el dacă asta însemna să o facă în dezavantajul Tessei.

El afirmase cu înflăcărare că lucrurile nu stăteau aşa, dar ea văzuse dincolo de impetuozitatea lui. Adevărul era că putea să aibă dreptate şi în privinţa aceea. Căsătoria putea să nu îmbunătăţească situaţia lor încurcată. Dacă ea îşi salva tatăl, aproape sigur familia Bickham avea să se răzbune, convingând instanţa să le permită să o păstreze pe Tessa.

Scăpă o înjurătură frustrată. Avea nevoie de detalii legate de situaţia tatălui ei, pe care ea nu putea să i le ofere din moment ce nu cunoştea decât perspectiva tatălui. Dar interogarea bărbatului putea aproape sigur să îl afecteze pe bietul om. Iar Anthony şi-ar fi trădat interesul în acea privinţă, ceea ce ar fi însemnat să-şi declare intenţiile, lucru care avea să o afecteze pe *ea.*

Astfel, rămânea o singură cale prin care să afle totul. Trebuia să pună întrebări vicarului şi oricui altcuiva care putea să-i ofere informaţii. Probabil trebuia să discute şi cu magistratul local. Dar, pentru a face toate acestea, trebuia să se ducă la Telford.

Fu cuprins de un tremur. Telford, un loc pe care îl evitase mai bine de douăzeci de ani. Telford, unde locuia familia Bickham, unde el suferise nenumărate umilinţe, unde învăţase să-şi închidă inima.

Telford deţinea răspunsurile. Iar gândul de a se duce acolo îi trimise fiori pe şira spinării.

Se uită hotărât în faţă. Nu era de mirare că ea nu avea încredere că el putea să aibă grijă de cineva. Simplul nume al unui oraş reuşea să-l transforme din nou într-un

băieţel care tremura din toate încheieturile.

Ei bine, gata, se gândi el, cu o hotărâre sumbră. Obosise să se ascundă de ce se întâmplase, să permită ca tot ce i se întâmplase să-i conducă viaţa. Madeline îl iubea, iar Tessa se baza pe el ca să o salveze. Putea măcar să-şi înfrunte trecutul cu curaj pentru a primi nişte răspunsuri.

Apoi probabil putea să câştige, în cele din urmă, respectul lui Madeline. Şi pe al lui.

Capitolul 25

Dragă Charlotte,

După toţi aceşti ani, poţi fi naivă uneori. Poţi face cum crezi de cuviinţă în privinţa lui Lord Norcourt şi a domnişoarei Prescott. De acum înainte, o să-mi păstrez îngrijorarea pentru mine, deşi mă rog, spre binele tău, să nu iasă nimic îngrozitor din legătura profesoarei tale cu un libertin.

Vărul tău dezinteresat,

Michael

Madeline se gândi tot drumul de întoarcere la Richmond. Cum putea Anthony să dea vina pe *el* pentru toată acea harababură? Credea că ar fi trebuit să se ducă pe nepusă masă la oameni şi să-i implore să-l ajute pe *papa.* Şi să o acuze că întârzia căsătoria lor doar spre binele lui *papa!* Nu înţelegea, la naiba!

„Nu mă laşi.”

Ea făcu o grimasă. Era adevărat. Greşise oare când întârziase încă o dată întâlnirea dintre el şi *papa?* Că nu îl lăsase să se ocupe de problemă aşa cum îşi dorea? Că încercase să ia în considerare nevoile nepoatei lui, dar şi pe ale lor?

În minte îi răsunară cele povestite despre copilăria lui

petrecută la familia Bickham. Ea predase şi în alte locuri în afară de şcoala doamnei Harris, aşa că ştia cât de uşor puteau fi folosite fetele de către tutorii lor. Anthony dădea vina pe firea lui desfrânată pentru felul sever în care fusese tratat, dar ea găsea vinovaţii vina acolo unde erau de fapt în familia Bickham.

Da, ea făcuse ce trebuia. De îndată ce el avea să se gândească mai bine, îşi putea da seama de asta.

„Tu eşti mai rea decât mine când vine vorba de renunţarea la control. Totul trebuie să fie făcut după planul tău”.

Indiferent cât de greu fusese să-i ignore acuzaţia, cuvintele continuau să doară. Pentru că şi în ele răsuna o parte de adevăr. Dar la ce se aştepta el? Lumea ei se năruise chiar dinainte ca *papa* să cadă în dizgraţie. Ea încercase să ţină lucrurile în frâu încă de la moartea mamei, iar lucrul acela necesita un oarecare control, la naiba!

Acum avea altă problemă. Se apropia rapid de casa din Richmond. Fără bani cu care să-l plătească pe vizitiul birjei, singura soluţie era să intre în casă ca să ia bani. Ceea ce însemna să îi spună lui *papa* ce se întâmplase.

Oftă. Sau poate nu. În ultimele zile, o ignorase în asemenea măsură încât se putea nici să nu observe.

Totuşi, speranţa îi fu spulberată de îndată ce ajunse acasă la câteva minute după aceea. Înainte să apuce să coboare, *papa* se grăbi să o întâmpine. Iar doamna Jenkins era chiar în spatele lui.

— Unde Dumnezeu ai fost? mârâi el, în timp ce deschise brusc portiera birjei. Ne-am îmbolnăvit de grijă! Am trimis-o pe doamna Jenkins la şcoală după tine în după-amiaza asta, iar doamna Harris a spus că ai plecat de acolo la prânz. Este aproape şapte!

Oh, Dumnezeule, nu se gândise că avea să o caute cineva!

— Lasă-mă să-l plătesc pe om, *papa,* şi apoi îţi explic.

Cuvintele abia dacă îi zburară de pe buze înainte ca tatăl ei să scoată portofelul pe care nu îl mai purtase de

luni întregi şi să întindă câţiva şilingi spre vizitiu. Când vizitiul birjei arcui o sprânceană, mai adăugase câţiva pentru a se potrivi cu ce conveniseră.

— Doamne sfinte! strigă tatăl ei când văzu suma. Cât de departe ai fost?

— A trebuit să fac o vizită în oraş.

La urma urmei, era întrucâtva adevărat.

Dar, când chipul lui se întunecă, ea îşi dădu seama că nu ar fi trebuit să spună nici măcar atât. Cu o încruntare sumbră, el o grăbi să intre. Intră şi doamna Jenkins, cu un aer de îngrijorare imprimat pe trăsăturile ei îmbătrânite.

De îndată ce închise uşa, tatăl ei se întoarse spre ea.

— Ai fost la Sir Humphry, nu-i aşa?

Şocată că el ştia, aruncă o privire spre doamna Jenkins.

— Îmi pare rău, domnişoară, murmură femeia, dar m-a bătut la cap până când i-am spus totul…

— Şi bine am făcut că am bătut-o la cap, o întrerupse tatăl ei. Ce altceva trebuia să fac când am găsit-o spălându-ţi rochia de seară? Ştiam că nu te-ai dus la nicio întâlnire la sfârşit de săptămână. Şi apoi mi-a spus că ai pus la cale tot felul de prostii în numele meu. Nu aveai niciun drept!

Furia se dezlănţui înăuntrul ei.

— Nu aveai niciun drept să renunţi!

În ciuda tresăririi lui, ea nu putu să împiedice să îi zboare de pe buze cuvintele înăbuşite multă vreme.

— Luni întregi te-am rugat să *faci* ceva pentru a ne schimba situaţia, dar nu ai putut decât să deplângi ce s-a întâmplat cu doamna Crosby. Cum rămâne cu ce mi s-a întâmplat mie, *papa?* Eu mi-am pierdut casa şi viaţa într-o *singură* clipă când femeia aia a murit pe masa ta. Îmi pare rău pentru durerea ta, dar şi eu simt o durere!

Lacrimile i se prelingeau pe obraji, dar abia le luă în seamă. Cum îndrăznea să arate că era un tată autoritar abia acum, după atâtea luni în care nu îi păsase?

Expresia lui afectată se transformă în remuşcare.

— Maddie, fetiţo, te rog… murmură el, în timp ce se apropia de ea.

— Să nu-mi mai spune niciodată aşa! Ea îi dădu mâna la o parte, furia ei fiind aproape să răbufnească. Nu mi-ai mai spus aşa de luni întregi, până în urmă cu două zile, imediat după ce ai ameninţat că-ţi iei viaţa. Şi poţi să vorbeşti despre drepturi? Îşi şterse furioasă lacrimile. Tu eşti cel care nu avea niciun drept, *papa. Tu!*

Ea pur şi simplu repetă cuvintele rostite de Anthony mai devreme, dar numai pentru că recunoscuse adevărul în momentul în care el le rostise. Nu îşi dorise să recunoască adevărul din ele. Şi acum, când o făcea, nu se mai putea opri din plâns.

Tatăl ei îşi puse braţul pe după umărul şi o conduse spre un scaun.

— Gata, gata, spuse el pe un ton liniştitor, vino să stai jos.

În timp ce ea se supuse, încă suspinând şi nefiind în stare să se opună încercărilor lui de a o alina, el aruncă o privire spre doamna Jenkins.

— Poţi să-i aduci fetei un pahar de vin, te rog?

Cu o încuviinţare din cap, doamna Jenkins se strecură în bucătărie, lăsându-i singuri. *Papa* trase un scaun lângă ea şi îi apucă mâinile într-ale lui.

— Îmi pare rău, Madeline.

— T-tu mereu zici asta, spuse ea bâlbâindu-se, şi a apoi… a doua zi…

— Ştiu, mă întorc la deznădejdea mea. Tu crezi că nu îmi dau seama că am fost o povară pentru tine? Dar lucrurile o să fie altfel. De data asta vorbesc serios.

Ea clătină din cap. El susţinuse *asta* şi înainte.

— Nu mă crezi, nu-i aşa? spuse el încet. Nu te învinovăţesc. Dar îţi jur, dacă mi-aş fi dat seama cât de mult ai luat asupra ta…

Când ea nu spuse nimic, el oftă.

— Nu, nici asta nu este adevărat. Mi-am dat seama. Undeva în adâncul tulburării mele, ştiam că tu eşti cea care ne menţine pe linia de plutire. Pur şi simplu nu am putut să mă adun ca să arăt că îmi pasă. Îi strânse mâinile. Ei bine, mă adun acum.

— Oh? Lacrimile ei secară, dar mânia încă i se învolbura în pântec. De ce acum?

Un aer de vinovăţie îi traversă chipul.

— Directoarea ta i-a povestit doamnei Jenkins despre tine şi Lord Norcourt.

Ei i se tăie răsuflarea. Ce spusese doamna Harris? Cât de mult ştia *papa?* Ştia despre petrecere? Dumnezeule, ştia că se dusese acolo cu Anthony?

El continuă sumbru:

— Atunci am aflat că te-ai împrietenit cu omul ăsta. Şi totuşi, nu mi-am dat nicidecum seama de asta. Habar nu aveam ce se întâmplă cu tine. Asta mi s-a părut mai înfiorător decât orice altceva. El clătină din cap. Ai spus adevărul – nu aveam niciun drept să renunţ. La tine. La viitorul tău.

— La tine, insistă ea, ultimele lacrimi uscându-i-se pe obraji.

— Poate şi la asta. Vocea lui deveni neliniştită. Dar, de îndată ce am auzit despre el, mi-am amintit că ai întrebat despre copilăria lui şi nu mi-ai spus de ce ai vrut să ştii. Iar când ai dispărut, am început să-mi fac griji…

Trebuia să-i spună despre Anthony. Dar nu ştia cum.

— Nu prea ţi-am fost tată în ultima vreme, ştiu asta, şopti el, iar mâna lui le strânse pe ale ei aproape dureros, dar vreau să mă schimb. Nu-mi pasă ce s-a întâmplat între tine şi… El înghiţi în sec. Dacă te-ai împrietenit cu Lord Norcourt, nu o să auzi niciun cuvânt de reproş din partea mea. Dumnezeu ştie că ai avut motive întemeiate să cauţi alinare în afara casei. Dar eu nu pot… Rămase fără suflare. Nu pot să stau deoparte, fată dragă. Trebuie să ştiu dacă omul a profitat de tine. Trebuie să-mi spui. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu Sir Randolph. Vreau doar să mă asigur că Lord Norcourt face lucrul potrivit în privinţa ta.

— Vrea să se însoare cu mine, *papa,* spuse ea încet. Vrea să se însoare cu mine şi să te protejeze de Sir Randolph.

Tatăl ei păru uluit, lucru care reflecta ce simţise *ea* când Anthony o ceruse prima dată de soţie.

— Dar este o problemă legată de nepoata lui, continuă ea, aşa că i-am spus că ar trebui să aşteptăm. Iar el nu vrea să aştepte… După întrevederea noastră cu Sir Humphry din după-amiaza asta, a vrut să vină direct aici şi să-ţi ceară mâna mea. N-am vrut să-l las să facă asta. Am vrut ca mai întâi să vorbesc eu cu tine.

Cu o expresie încă uimită, tatăl ei se lăsă pe spate în scaun.

— Înţeleg. El îşi frecă bărbia, apoi o privi. Se pare că s-au întâmplat multe lucruri fără ca eu să ştiu.

Ea încuviinţă din cap, uşor stânjenită. Credea în continuare că avusese dreptate când nu îl împovărase cu planurile ei, dar nu putea să-şi scoată din minte cuvintele lui Anthony. „Dezvălui doar lucrurile cărora crezi că le putem face faţă.”

— Ei bine, spuse *papa,* a venit timpul să-mi spui ce am ratat. Am dreptul să… El se opri brusc. *Trebuie* să ştiu. Ca să o luăm de la capăt, vrei, fată dragă? Şi ia-o încet. Mintea mea a fost în ceaţă o vreme, dar asta nu o să mă împiedice să încerc să înţeleg. Spune-mi totul!

Şi ea îi spuse. În timp ce doamna Jenkins le pregătea cina şi se plimbă tăcută prin casă ca să-şi îndeplinească treburile zilnice, Madeline şi tatăl ei vorbiră. Avu nevoie de vreo două ore – şi de câteva încercări – ca să-i spună totul. Trecuse mult timp de când nu se simţise liberă să-şi împărtăşească problemele cu tatăl ei. Încercă să nu găsească prea multă speranţă în răspunsul lui raţional, mai ales când se cufunda în tăcere, dar măcar o asculta. Nu o mai ignora. Era ceva, nu-i aşa?

Desigur, nu ţi spusese că împărţise patul cu Anthony. El era tatăl ei, la urma urmei. Dar acum ştia restul poveştii. Când termină de povestit, nu erau mai aproape de o soluţie decât fuseseră mai înainte, dar se simţea de parcă menghina care i se strânsese în jurul pieptului luni întregi se slăbi brusc. În sfârşit, putea să respire.

— Am dreptate în privinţa nepoatei lui, nu-i aşa, *papa?* spuse ea în cele din urmă. Este mai bine să aşteptăm, nu?

— Nu ştiu. O încruntare îngrijorată îi brăzdă fruntea. Într-adevăr, este o situaţie dificilă. Nu îi văd pe cei din familia Bickham să aplice asupra ei aceleaşi pedepse, dar ai dreptate când spui că fata nu ar trebui să stea acolo. Iar Sir Randolph cu siguranţă o să folosească orice asociere dintre mine şi Excelenţa Sa ca să câştige ce vrea.

— Nici unul dintre voi nu o să rezolve dilema în seara asta, spuse doamna Jenkins, întrerupându-i prima dată de când începuseră să vorbească. Sunteţi epuizaţi. Aruncă o privire blândă spre Madeline. Oricum nu se poate face nimic până mâine, nu-i aşa? Nu atunci se presupune că trebuie să te întâlneşti cu Excelenţa Sa?

Madeline încuviinţă din cap, fără să fie prea surprinsă de faptul că doamna Jenkins ascultase fiecare cuvinţel. Femeia devenise atât de mult parte din familia lor, încât părea just să cunoască şi cele mai întunecate secrete.

— Bine, continuă doamna Jenkins în stilul ei matern. Atunci ai putea la fel de bine să dormi. Eu spun mereu că totul arată întotdeauna mai strălucitor de dimineaţă.

Papa arcui o sprânceană spre doamna Jenkins.

— Eşti plină de viaţă cu toată lumea, femeie? Sau îţi exersezi predicile doar cu noi?

— Papa… dădu să spună Madeline.

— Oh, le păstrez pe toate pentru tine, doctore Prescott, rosti doamna Jenkins cu un zâmbet vioi. Bărbaţilor ca tine, care stăruie prea mult pe procesele de conştiinţă, le poate fi de folos o predică plini de viaţă din când în când.

— Aiurea, murmură el, dar apoi ascultă sugestia doamnei Jenkins şi o îndemnă pe Madeline să se retragă. Ea se conformă uşurată.

Nu era sigură când se retrăsese *el,* dar pentru prima dată nu mai rămăsese trează ca să asculte.

Şi, pentru prima oară după foarte multă vreme, nu mai fu trezită în toiul nopţii de hoinăreala lui nestingherită.

În schimb, fu trezită a doua zi de dimineaţă de auzul unor voci imperioase venite de afară. Se ridică iute din pat, îşi puse halatul şi se duse să vadă ce se întâmpla.

Papa se certa cu un lacheu îmbrăcat în uniformă.

— Insist să-mi laşi scrisoarea mie, tinere. O să i-o dau de îndată ce se trezeşte.

— Dar Excelenţa Sa a spus că trebuie să fie livrată doar în mâna dumneaei, răspunse agitat bărbatul. Pot să aştept dacă nu doriţi să o treziţi.

— Sunt trează, *papa,* spuse Madeline, recunoscând uniforma. Înaintă. Mi-ai adus ceva?

— Sunteţi domnişoara Prescott? întrebă bărbatul.

Ea încuviinţă din cap.

El îi întinse un plic frumos ornat cu un sigiliu de ceară.

— Stăpânul meu mi-a spus că trebuie să vă dau asta personal.

Ea îl privi curios.

— De unde ai ştiut unde să mă găseşti?

— Cred că Lord Norcourt a aflat adresa de la vizitiul birjei.

Şi totuşi, nu venise acolo. După toată insistenţa lui de a i se permite să-l întâlnească pe tatăl ei, apariţia unei scrisori în locul lui o nelinişti. Mâna îi tremură în timp ce deschise misiva.

Dragă Madeline,

Am plecat la Telford. Voiam să ştii ca să nu mă aştepţi la apartamentele mele în seara asta. Încurcătura noastră poate fi rezolvată numai dacă evaluez cu atenţie situaţia tatălui tău, ceea ce presupune să aflu detalii din procesul deschis împotriva lui şi să văd ce pot face pentru a îmbunătăţi situaţia. Am de gând să vorbesc cu vicarul, dar şi cu magistratul local. S-ar putea să dureze câteva zile înainte să mă întorc, dar nu-ţi face griji.

Poţi avea încredere că voi fi foarte discret.

Cu toată dragostea mea,

Anthony

Cuvintele preţioase „cu toată dragostea mea” fură umbrite de neliniştea ce o cuprinse.

— Discret! strigă ea când strânse scrisoarea la inimă. Cum să fii discret când pui asemenea întrebări acolo? Unchiul lui o să afle despre asta într-o oră de la sosirea lui şi apoi o să se dezlănţuie focurile iadului.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? întrebă *papa.*

Ea îi dădu scrisoarea ca să o citească.

— Trebuie să mă duc după el, *papa.* Trebuie să-l opresc înainte să piardă şansa ca nepoata lui să scape de oamenii aceia îngrozitori!

Tatăl ei ridică ochii din scrisoare şi arcui o sprânceană.

— Îţi spune „Madeline” şi semnează „cu toată dragostea mea”, dar nu văd nicio menţiune despre căsătorie.

— Avem griji mai mari, *papa!* Ea se întoarse spre lacheu. De cât timp a plecat?

— Acum câteva ore, domnişoară. A plecat înainte de zorii zilei.

— Nu este timp de pierdut, îi zise ea lui *papa.* Trebuie să mă duc la Telford.

Papa se încruntă.

— Nu poţi să-l prinzi din urmă.

— Trebuie să încerc!

— Nu avem bani, sublinie el. Ştii cât costă o călătorie la Shropshire? Ca să-l prinzi din urmă, trebuie să călătorim cu poştalionul, iar asta o să însemne mese şi hanuri… Este o călătorie de cel puţin două zile. Dacă nu ai pus la saltea salariul de la şcoală, nu putem să ne permitem asta.

Ea oftă. Avea dreptate.

— Cred că nici măcar doamna Jenkins n-ar putea să o acopere, deşi sunt sigur că ar fi dispusă să te împrumute…

— Un împrumut, da! O să împrumut banii!

— De la doamna Jenkins?

Auzi în gând cuvintele pe care Anthony i le spusese cu o zi înainte. „Angajatoarea ta s-a dat peste cap în dimineaţa asta ca să mă împiedice să *profit* de tine. Îi pasă de tine”.

— Nu. De la doamna Harris.

— Atunci trebuie să-i spui totul: despre scandal şi motivele pentru care te-ai dus la acea petrecere, toată povestea.

— Ştiu. Ea îi strânse mâna. O să fie bine. O să înţeleagă.

El încuviinţă îngândurat din cap, apoi se întoarse spre uşă.

— Ei bine, dacă plecăm în curând, am face bine să ne îmbrăcăm şi să mergem să vorbim cu ea.

— Noi? şopti Madeline.

— Eşti nebună dacă ai impresia că te las să pleci la Shropshire singură, fata mea!

Ei i se tăie răsuflarea.

— Dar nu te-ai mai întors de când…

— Ştiu. El îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe obraz. O să fiu nevoit să mă confrunt cu asta odată şi odată. Acum este un moment la fel de bun ca oricare altul, nu crezi?

De fapt, ea credea că lumea ei luase o turnură ciudată în ultimele zile şi tot căuta să se obişnuiască cu realitatea. Era îngrozită de ideea că recuperarea aparentă a lui *papa* avea să fie afectată de călătoria la Telford sau că intervenţia lui Anthony avea să distrugă viaţa nepoatei lui, lucru ce îl putea face să o deteste toată viaţa.

Doar un lucru o împiedică să se destrame: cuvintele lui Anthony rostite cu o zi înainte.

„Uneori, trebuie să renunţi la control şi să le permiţi oamenilor cărora le pasă de tine să te ajute”.

Era pe punctul să asculte cu sfinţenie de acel sfat. Domnul să o ajute!

Capitolul 26

Dragul meu văr,

Nu o să fii de acord când o să auzi că tocmai le-am împrumutat bani domnişoarei Prescott şi tatălui ei. Şi tu ai fi

făcut acelaşi lucru dacă le-ai fi auzit povestea. Se dovedeşte că nimic nu este ce pare nici în legătură cu ea, nici în legătură cu Lord Norcourt, astfel că am fost bucuroasă să îi ajut. Poţi crede ce vrei, dar consider că noi doi ne-am înşelat în privinţa lor. Reputaţia nu este întotdeauna măsura unui om.

Ruda ta scrântită,

Charlotte

Două zile mai târziu, în timp ce Anthony stătea în faţa uşii albe a elegantei case din cărămidă, palmele începură să îi transpire în mănuşi.

Nu avusese de gând să ajungă în faţa acelei uşi. Dar, după ce sosise la Telford la amiază, i se spusese că vicarul se afla într-un sat din apropiere, unde făcea o slujbă de înmormântare, şi că urma să se întoarcă abia seara, aşa că avea timp la dispoziţie. După ce discutase cu magistratul, apoi vorbise despre situaţia familiei Prescott cu vecinii, se îndreptase spre hanul la care se oprise.

Atunci atenţia îi fusese atrasă de vederea şcolii. Deşi orele din acel semestru se încheiaseră, reuşise să afle de la un funcţionar unde locuia directorul şcolii, iar acum se afla acolo, cu pălăria în mână, nesigur dacă să bată la uşă sau nu.

Îşi dorea Jane să-l vadă? Sau îl detesta? Avea să îi poarte pică pentru că intra nepoftit în noua ei viaţă? Trebuia să aibă ceva resentimente, altfel nu ar fi acceptat să fie martor pentru tatăl ei în cazul privind tutela.

Anthony oftă. Poate că era o greşeală.

Dădu să se întoarcă, dar aproape că fu doborât de doi băieţi care ţineau în mâini un crap mare. Ei se opriră brusc, cel mai mare punându-i aceeaşi întrebare ce i se adresase toată după-amiaza.

— Bună ziua, domnule. Vă putem ajuta cu ceva?

Copiii lui Jane? Era cu putinţă? El aruncă o privire spre peşte.

— Mi se pare că voi doi sunteţi cei care au nevoie de

ajutor.

Peştele părea să aibă cel puţin vreo zece kilograme, destul de greu pentru doi băieţi care nu puteau să aibă mai mult de 8 şi 11 ani.

Băiatul mai mic îşi umflă pieptul.

— L-am prins chiar noi! E ceva, nu credeţi? Mama o să fie aşa de mândră!

Anthony simţi un nod în gât.

— Sunt sigur că o să fie. Lăsaţi-mă să vă ajut.

Îl prinse de coadă în locul celui mic şi toţi trei intrară în casă, în vreme ce mezinul o luă la fugă înainte ca să le anunţe sosirea.

— Mamă! Am prins crapul cel mare! strigă el, în timp ce fratele lui şi Anthony traversară salonul ca să ajungă în bucătărie.

— Dacă iar aţi uitat să vă ştergeţi cizmele de noroi, jur că o să…

Femeia se opri dintr-odată când intră şi îl văzu pe Anthony.

El nu ar fi recunoscut-o niciodată. Nu mai era fiinţa cu obraji traşi şi ochii trişti. Femeia aceea era durdulie şi energică, poate puţin obosită, cu un zâmbet care îi aminti de mama lui şi o aură de bucle atât de neascultătoare încât îi încadrau capul într-un nor negru.

— Jane? întrebă el, gândindu-se dacă nu cumva greşise casa.

Cu o încruntare îngrijorată, ea îşi şterse mâinile pe şorţ.

— Vă cunosc?

— Sper să mă cunoşti, verişoară.

Ea făcu ochii mari.

— Dumnezeule! Anthony?

— Asta dacă nu cumva mai ai vreun văr de care eu nu-mi amintesc.

Spre surprinderea lui, ea se repezi spre el şi îl strânse într-o îmbrăţişare, deloc uşor de vreme ce el încă ţinea coada unui crap. Se trase înapoi cu chipul luminat şi spuse:

— Anthony, nu-mi vine să cred! Oh, Doamne… Jack!

Vino să-l ajuţi pe Christopher cu peştele ăsta, vrei?

Cel mic se grăbi să apuce coada peştelui de la Anthony. De astă dată, când Jane îl îmbrăţişă, el o strânse la rândul lui, având lacrimi în ochi. Ea îl strânse în braţe aşa cum îl îmbrăţişa mama, cu afecţiunea sinceră a unei rude dragi.

Apoi ea se trase înapoi, la o distanţă de braţ, râzând şi plângând în acelaşi timp.

— Doamne, lasă-mă să mă uit la tine! Nu-mi vine să cred că ai crescut! Îşi şterse o lacrimă. Bineînţeles că ai crescut. Ce prostuţă sunt! Şi arăţi minunat.

— Şi tu, spuse el înăbuşindu-şi nodul din gât. El încuviinţă din cap spre băieţi. Sunt ai tăi?

— Da, cei doi băieţi mai mici. Scoase o batistă ca să se şteargă la ochi. Aceştia sunt Jack şi Christopher. Cel mai mare, Nicholas, este în Shrewsbury împreună cu tatăl lui, iar Rachel şi Alexandra sunt sus. Se întoarse spre băieţii ei, care îi priveau cu uimire. Haideţi, băieţi, strângeţi mâna vărului vostru, Anthony!

— Nu putem, spuse micul Jack. Ţinem peştele!

— Este vărul tău Anthony care a călărit o capră? întrebă Christopher.

Anthony râse, simţind cum i se ia o piatră de pe inimă.

— Da, eu sunt *acel* Anthony.

— Christopher, ce lucruri spui! Mergeţi şi lăsaţi peştele în bucătărie şi spălaţi-vă. Şi lăsaţi-vă cizmele afară lângă fântână! Ei dădură să iasă afară, în timp ce ea adăugă: Oh, şi mergeţi să îi spuneţi slujitoarei să ne pregătească nişte ceai!

— Da, mamă! strigară băieţii când ieşiră afară valvârtej.

Ea se întoarse spre el cu un zâmbet melancolic.

— Îmi pare rău, ne-ai prins claie peste grămadă. Ceea ce mă tem că nu este un lucru neobişnuit la noi în casă.

— Nu, nu, este în regulă. Trebuia să-ţi dau de veste din vreme.

— Într-adevăr, ar fi trebuit, spuse ea cu un aer de

tachinare. Puteam să pregătesc o masă aşa cum se cuvine.

— Nu aş fi vrut să-ţi dau bătăi de cap. Mai ales în situaţia dată.

Cuvintele şterseră zâmbetul de pe buzele ei. Luând un loc pe o canapea, ea lovi uşor locul de alături.

— Vino să-mi spui ce te aduce la Telford după atâta vreme.

El se aşeză lângă ea, încă fiindu-i greu să creadă cât de confortabilă era casa ei şi cât de bine arăta ea.

— Mai întâi, trebuie să-mi cer scuze. Ar fi trebuit să fi venit cu mult timp în urmă.

— Este în regulă, spuse ea încet. Am ştiut de ce nu vii.

Vocea ei purta atâta compasiune, încât el ştiu imediat că era iertat. Iar gândul acela îi lovi în plin conştiinţa, pentru că nu o merita.

— Oh, Jane, îmi pare atât de rău că nu ţi-am răspuns niciodată la scrisori sau că nu am încercat să te văd…

— Şşşt, murmură ea, ai vrut să laşi în urmă locul ăsta. Nu pot să te învinovăţesc pentru asta. Ea îl înghionti uşor cu umărul. Pur şi simplu mă bucur că eşti aici acum. Mă bucur că mama şi nebunia ei nu te-au îndepărtat pentru totdeauna.

— Ca întotdeauna, eşti generozitatea în persoană.

Alene, el îşi frecă cicatricea de la încheietură, nefiind conştient că o făcea până când ea îl apucă de mână.

— Lasă-mă să văd, murmură ea, apoi îi examină încheietura.

— Nu este rău, serios. După atâţia ani, abia dacă se mai vede cicatricea.

Ea îşi muşcă buza de jos.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta.

— Nu are de ce să-ţi pară rău. Tu ai fost nespus de bună cu mine. Să nu crezi că nu mi-am dat seama de câte ori te puneai în calea răului ca să distragi mânia mătuşii. Ţi-am fost mereu recunoscător, chiar dacă nu am putut să ţi-o spun. Întotdeauna m-am gândit la tine ca la un suflet pereche.

— În mai multe feluri. Ea îşi ridică privirea spre el.

Presupun că ar trebui să-ţi mulţumesc pentru episodul cu briceagul.

— Oh? De ce?

— Asta a fost ceea ce a făcut-o pe mama să nu mă mai lege nici pe mine de pat noaptea.

El încremeni.

— Pe tine? *Ce* vrei să spui?

— Chiar credeai că erai singurul? rosti ea pe jumătate neîncrezătoare. Apoi clătină din cap. Bineînţeles că aşa ai crezut. Mereu am regretat că nu am putut să vorbim despre asta, din moment ce mama nu ne-a permis niciodată să rămânem singuri. Deşi nu sunt sigură că am fi făcut-o, de vreme ce eram îngroziţi de motivul pentru care ne lega…

Ea se opri cu o îmbujorare.

Tot ce reuşi să mai facă fu să o privească uluit. Mătuşa Eunice o legase pe Jane. Pe dulcea şi nevinovata Jane, care probabil nu avusese niciodată un gând lasciv în minte.

El alungă acel gând. La urma urmei, pe cei cinci copii ai ei nu îi adusese barza.

— Am crezut că mă lega pentru că eram foarte obraznic, recunoscu el.

— Erai obraznic. Un zâmbet îi arcui buzele. Dar pun pariu că nu mai obraznic decât băieţii mei. Din fericire, eu şi tatăl lor credem că obrăznicia asta este combătută mai bine prin muncă grea şi studiu intens decât prin băi reci şi predici. Ea îi lovi uşor mâna. Şi puţin pescuit nu strică niciodată.

Începu să simtă din nou lacrimi în ochi în vreme ce junghiul dispreţului de sine, pe care Madeline îl slăbise cu empatia şi dragostea ei, se domoli şi mai mult. În tot acel timp, crezuse că fusese vina lui în tot acel timp, permisese ca vina să-i stăpânească viaţa şi viitorul… Ce pierdere de vreme!

Se uită prin salonul confortabil, unde o păpuşă stătea pe masa de scris, iar o haină de copil atârna deasupra şemineului – toate erau detalii care vorbeau despre familie, căldură şi acasă. Ar fi putut şi el să aibă toate acelea dacă

nu ar fi ţinut cu dinţii de furia şi de îndoielile lui atât de mult timp.

— Îmi dau seama că eşti fericită cu... iartă-mă, am uitat numele soţului tău.

— Lawrence. Da, sunt foarte fericită cu el. Este un om bun. Apoi ea adăugă, pe tonul sec de care îşi amintea că îl avea încă de când era copilă: Rămân fericită ţinând-o pe mama departe de viaţa mea. Sau cel puţin asta am făcut până când a apărut Tessa.

— Tessa! spuse el, îngrozit că îşi uitase nepoata chiar şi pentru un moment. Dumnezeule, mătuşa Eunice o leagă şi pe ea...

— Nu. Mama şi-a învăţat lecţia cu tine. În plus, ea şi tata ştiu că trebuie să se poarte frumos cu Tessa ca să obţină tutela, deşi o verific pe copilă de fiecare dată când pot.

El se încordă.

— De aceea ai fost de acord să fii martor în dosarul tatălui tău? Te-ai gândit că poţi să te asiguri că nu îi fac rău?

— Despre ce vorbeşti?

— Eşti pe lista de martori ai tatălui tău.

— Sunt pe naiba! Ea se lăsă pe speteaza canapelei cu o încruntare sumbră pe chip. Cum îndrăzneşte? Este tipic pentru tata să facă aşa ceva fără să mă consulte. Ea îi aruncă o privire. N-aş fi fost niciodată de acord, iar el ştie. Fără îndoială, avea de gând să inventeze vreo scuză pentru care m-am retras din proces în ultimul moment, fără să-mi spună vreodată.

Anthony se simţi uşurat.

— Bănuiesc că şi-a închipuit că ar fi suspect dacă fiica lui nu-l susţine.

Ea încuviinţă din cap.

— Cu siguranţă, nu aş fi făcut asta. Vârsta a mai îmblânzit-o puţin pe mama. Continuă să spună tot felul de aiureli de fiecare dată când are ocazia. Îmi pare rău să spun că sărmana Tessa este foarte nefericită. Îl privi fix. De asta ai venit? Să încerci să-i convingi să renunţe la ea? Nu cred

că o să funcţioneze.

— Ştiu. Şi mai este o mare problemă. Adevăratul motiv pentru care mă aflu aici. Aplecându-se înainte ca să-şi pună coatele pe genunchi, privi absent prin încăpere. Mă însor, Jane.

— Vai, ce minunat! exclamă ea, apoi se opri. Oh, te rog să nu-mi spui că logodnica ta nu vrea să o iei pe Tessa!

— Nu este asta problema, te asigur. Dorind să-i vadă reacţia, el se întoarse ca să se uite la ea. Logodnica mea este domnişoara Madeline Prescott.

Jane păru surprinsă.

— Madeline Prescott *a noastră?* Fiica doctorului?

— Da, Ne-am cunoscut în Richmond. Predă la şcoala de fete unde vreau să o înscriu pe Tessa.

Apoi îi povesti cum se întâlniseră şi ce anume descoperise despre tatăl ei.

Când ajunse la punctul în care doctorul Prescott se cufundase într-o melancolie istovitoare ca urmare a celor întâmplate cu doamna Crosby, Jane păli şi îşi coborî privirea în poală.

— Madeline încă nu vrea să se mărite cu mine, mai continuă el. Crede că situaţia tatălui ei o să ne facă rău mie şi Tessei. Iar eu îmi fac griji că situaţia lui este prea gravă ca să fie ignorată. Am venit aici în speranţa de a găsi o cale de ieşire din încurcătura asta.

— Şi ai găsit? întrebă ea, ciudat de reticentă să-i întâlnească privirea.

— Am descoperit că nu este atât de neplăcut aici pe cât crede fiica lui. Oamenii par să-l respecte. El schiţă un zâmbet. Îl respectă cu atât mai mult acum, când nu au un medic de încredere care să se îngrijească de bolile lor.

— Era un doctor bun, recunoscu ea. Mie îmi plăcea foarte mult de el.

— Din păcate, asta nu îl ajută cu nimic. Toată lumea pare să creadă că este doar o chestiune de timp până ce doctorul Prescott o să fie acuzat de crimă. Îi aruncă o privire sumbră. Vreau să-l ajut, dar vreau să o ajut şi pe Tessa. Sincer nu ştiu cum să le fac pe amândouă.

Înghiţind apăsat în sec, Jane îşi frânse nervoasă degetele.

— Eu ştiu.

Pentru o secundă, Anthony nu fu sigur că auzise bine.

— Poftim?

— Cred că te pot să te ajut. Dar asta înseamnă să trădez încrederea cuiva şi… Privirea ei tulburată o întâlni pe a lui. De ce vrei să te însori cu domnişoara Prescott? Nu datorită bunătăţii faţă de ţine de care tatăl ei a dat dovadă când erai băiat, nu-i aşa?

— O iubesc.

Răspunse fără să se gândească, dar, în momentul în care rosti cuvintele, ştiu că erau adevărate. De ce nu o recunoscuse de la bun început? Pentru că fusese un laş şi un nebun.

Dar acum nu mai era.

— O iubesc foarte mult. Aş face orice pentru ea. Este singura persoană care m-a văzut vreodată exact aşa cum sunt. El zâmbi. În afară de tine.

— Oh, Anthony, spuse ea cu un suspin plin de căldură. Sunt fericită pentru tine, dar… asta mă pune într-o situaţie foarte dificilă.

— Cum aşa?

— Trebuie să-ţi spun ceva. Ar fi trebuit să spun cuiva încă de când a început toată încurcătura asta cu tatăl ei, dar… Ei bine… Totuşi, ei sunt părinţii mei, iar eu am jurat să păstrez secretul…

Când, cu o încruntare, îşi lăsă cuvintele să plutească în aer, el întrebă:

— Ce este?

— Speram ca tata să-l lase în pace pe vicar când familia Prescott a plecat din oraş. Jur că nu ştiam cât de rău l-a afectat scandalul pe doctorul Prescott. Am presupus că şi-a deschis vreun cabinet în altă parte.

— La naiba, Jane, ce ştii?

— Ceva despre tata, un lucru pe care nu-l mai ştie nimeni. El nici măcar nu-şi dă seama că eu sunt conştientă de asta. Doamna Crosby este cea care mi-a mărturisit şi m-

a pus să jur că nu o să mai zic niciodată nimănui.

— Dar ea a murit, sublinie el. Şi nu-mi vine să cred că şi-ar dori ca doctorul Prescott să sufere pentru că a încercat să o ajute.

— Ai dreptate. Ea încuviinţă din cap ca pentru sine, de parcă ar fi luat o decizie. Cineva trebuie să pună capăt întregii nebunii. Presupun că trebuie să fim noi aceia.

*

— Încetează să mă priveşti aşa! răbufni tatăl lui Madeline când se lipi din nou de speteaza banchetei şi se uită pe geam la casele din Telford. Sunt bine.

— Îmi pare rău, *papa.*

Ajunseseră la marginea oraşului cu câteva minute în urmă, iar ea încercase să-şi stăpânească reacţia.

— Nu este ca şi cum o să sar din trăsură ca să mă omor, mormăi el îmbufnat. Ar fi trebuit să-ţi dai seama până acum.

Îşi dăduse seama. Într-o oarecare măsură. Îşi petrecură mare parte din lunga călătorie discutând şi înţelesese că disperarea lui profundă nu fusese doar efectul morţii doamnei Crosby. Suferea deja din pricina melancoliei declanşate de moartea mamei. Pe vremea aceea, el îşi îngropase durerea în adâncul sufletului, în parte ca să fie puternic pentru a o alina pe Madeline şi în parte pentru că nu reuşise să facă faţă vinei de a nu fi fost în stare să-şi salveze soţia de la moarte.

Ca doctor, ştia că era imposibil când venea vorba de tuberculoză, dar certitudinea aceea nu îl împiedicase să se simtă neajutorat. Aşa că, atunci când murise doamna Crosby, toate acele sentimente persistente de neajutorare se amestecaseră cu vina provocată de moartea doamnei Crosby, paralizându-l într-o imensitate de durere. Madeline se ruga ca paralizia să se fi încheiat, în sfârşit, dar, după luni întregi în care trăise cu ea, încă îi era frică să spere.

— Unde crezi că o să se ducă mai întâi Lord Norcourt? o întrebă *papa.*

Pragmatismul întrebării o încurajă, pentru că era dovada claritățiiminţii lui.

— Acasă la vicar, presupun. Spunea că vrea să discute şi cu magistratul.

În timp ce poştalionul lor înainta uşor pe strada principală din Telford, o trăsură cu patru cai trecu valvârtej pe lângă ei. Vederea ei o făcu să strige:

— Opriţi trăsura!

— Poftim? exclamă tatăl ei. De ce?

— Trăsura lui Anthony tocmai a trecut pe lângă noi, îndreptându-se înapoi spre oraş. Am recunoscut blazonul Norcourt pe portieră.

Papa porunci poştalionului să oprească, apoi îl instrui pe vizitiu să o ia pe urmele celeilalte trăsuri. Când se lăsă din nou pe spate, îi spuse:

— Aş vrea să ştiu de ce recunoşti blazonul acestui domn. Când ai fost *tu* în trăsura lui şi cum anume…

— Nu acum! Ea îşi scoase capul pe fereastră. Unde se duce? Nu pleacă din oraş. Tocmai a cotit spre… Oh, nu! Se îndreaptă spre reşedinţa familiei Bickham.

— De ce, Dumnezeu?

— Nu ştiu! Dar îmi închipui că o să aflăm cât de curând.

Se opriră chiar pe drum, în spatele trăsurii lui Anthony, la timp ca să îl vadă cum urcă scările. El se întoarse când Madeline sări din trăsură, fără să mai aştepte să fie ajutată de ajutorul vizitiului.

— Ce naiba cauţi aici? întrebă el.

— Ai grijă cum vorbeşti, tinere! *Papa* coborî în urma ei. Ţin să-ţi spun că fiica mea este o doamnă, indiferent ce ai crede *tu* despre ea.

— Doctore Prescott! Anthony se fâstâci. Nu am vrut să fiu nerespectuos, domnule. Am fost pur şi simplu surprins de… El o apucă de mâini pe Madeline, expresia de pe chipul lui devenind îngrijorată. Serios, scumpo, s-a întâmplat ceva? De ce ai venit?

— Ca să te împiedic să faci o greşeală teribilă. Eu şi *papa* suntem de acord că nu trebuie să rişti viitorul

nepoatei tale pentru noi. Sper numai să nu fi ajuns prea târziu ca să te opresc.

— Este în regulă, rosti el şi faţa i se lumină. Am situaţia sub control.

— Dar Anthony…

— Vrei să ai încredere în mine? Te iubesc, Madeline… Prea mult ca să distrug viitorul nostru.

Cuvintele lui îi trimiseră inima în al nouălea cer.

— Tu… tu mă iubeşti?

— Mai mult decât propria viaţă, îi duse mâinile la buze şi i le scrută cu gingăşie. Şi nu sunt atât de nebun încât să risc să te pierd pentru vreun motiv oarecare.

— Dar Tessa?

— O să fie bine. Am de gând să mă asigur de asta. Aşa că a venit timpul să renunţi la control, scumpo, şi să-i laşi pe cei cărora le pasă de tine…

— …să mă ajute. Ea zâmbi printre lacrimi neliniştite. Foarte bine. O să încerc.

Înainte să mai apuce să spună ceva, uşa din capătul treptelor impunătoare de marmură se deschise şi se ivi o siluetă. Sângele lui Madeline îngheţă în vene. Sir Randolph însuşi venise să-i întâmpine.

După ce îi mai strânse o dată mâinile, Anthony se întoarse cu faţa spre duşmanul lui.

— Bună ziua, unchiule, am venit să o iau pe Tessa.

Ochii lui Sir Randolph se îngustară.

— Dacă ai impresia că o să ţi-o dau pur şi simplu…

— Am impresia, spuse Anthony cu răceală, că o să faci exact asta de îndată ce o să auzi ce am de spus. El se uită în jur, spre trăsură şi spre ceilalţi slujitori care le sorbeau fiecare cuvânt. Dar discuţia asta ar trebui să aibă loc într-un spaţiu mai intim. Putem să intrăm?

Sir Randolph şovăi şi îi scrută din priviri pe cei trei. Apoi ridică din umeri.

— Tu poţi să intri, nepoate. Se încruntă spre tatăl lui Madeline. Dar tovarăşul tău ticălos trebuie să rămână acolo unde este, el şi complicea.

— Ai grijă, domnule… începu *papa,* dar se opri atunci

când Anthony îi puse mâna pe braţ.

— Aceştia sunt logodnica şi viitorul meu socru, răspunse Anthony, aşa că mă aştept să te referi la ei cu mai mult respect. Şi, din moment ce discuţia aceasta îi priveşte în mare măsură, cer ca ei să asiste.

În timp ce Madeline oftă, buzele lui Sir Randolph se arcuiră într-un zâmbet viclean.

— Logodnica ta, zici? Avocatul meu o să fie încântat să audă despre… noul tău aranjament domestic. El făcu un pas înapoi şi arătă spre uşa deschisă cu o fluturare afectată a mâinii. Dar, vă rog, intraţi. Putem să rezolvăm problema asta o dată pentru totdeauna.

— Chiar putem, murmură Anthony în barbă, în timp ce îi oferea braţul lui Madeline.

Ea îl apucă de braţ, încă neliniştită în privinţa a ceea ce avea de gând să facă, dar când Anthony îşi puse mâna peste a ei şi îi aruncă în treacăt un zâmbet, se linişti. Măcar erau împreună în toată povestea aceea.

După ce intrară în conacul spaţios al baronetului, Sir Randolph îi îndrumă spre biroul lui, dar nici nu le oferi ceva de băut, nici nu îi invită să se aşeze, în mod evident, credea că întrevederea avea să se termine foarte repede.

Se întoarse spre Anthony cu o privire dispreţuitoare.

— Ei bine, dă-i drumul! Spune ce ai de spus. Nu o să se schimbe nimic.

— Înainte să discut despre Tessa, rosti Anthony, vreau să vorbesc despre problema doctorului Prescott. Amândoi ştim de ce i-ai purtat pică omului în toţi aceşti ani – pentru că a avut curajul să vorbească cu tata despre felul în care v-aţi purtat cu mine tu şi mătuşa mea.

— Aşa a făcut? Nu ştiam asta.

— Mă îndoiesc. Şi la fel cum mă îndoiesc de motivele pentru care l-ai chinuit în povestea asta cu moartea doamnei Crosby.

— Motivele mele sunt legate de căutarea dreptăţii. A ucis-o pe soţia vicarului meu.

— Date fiind rezultatele anchetei, există o anumită diferenţă de opinie în privinţa asta. Şi chiar mi se pare

interesant că soţul femeii nu s-a dus să depună plângere împotriva bunului doctor.

— Ah, dar o s-o facă! Sir Randolph îi aruncă lui *papa* o privire mârşavă. Faptul că un risipitor ca tine îi ia partea o să-l convingă pe vicar de ceea ce eu am ştiut de la bun început – că doctorul Prescott este un seducător de femei viclean, care nu merită să trăiască.

Când Madeline se încordă la auzul ameninţării, Anthony o strânse de mână ca să o îndemne să tacă.

— Nu ai nicio dovadă pentru afirmaţiile tale, nimic altceva în afară de vorbe goale.

— Nu ai cum să înţelegi principiul legii. Unchiul lui se încruntă. N-ai înţeles niciodată principiul moralităţii, nu? Pentru tine, lumea este pur şi simplu un loc de joacă…

— A fost, da. După ce am experimentat versiunea *voastră* de moralitate, am fost mai mult decât dornic să găsesc alte principii după care să-mi trăiesc viaţa. Şi recunosc că am făcut o alegere nu prea strălucită. Braţul lui alunecă spre mijlocul lui Madeline. Din fericire, această femeie bună mi-a arătat că moralitatea are multe faţete. Eu am probleme numai cu cea pe care o arborează ipocriţii ca tine.

— Nu sunt eu cel care a comis o crimă, zise Sir Randolph dispreţuitor. Nu sunt eu cel care i-a dat unei femei un gaz periculos…

— Unei femei? interveni Anthony. Doamna Crosby nu era o simplă femeie pentru tine, nu-i aşa? Altfel, moartea ei nu te-ar fi supărat în asemenea măsură.

Sir Randolph deveni destul de palid.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Privirea dură a lui Anthony era necruţătoare.

— Ce ciudat, din moment ce ai plătit pentru întreţinerea mamei sale în Shrewsbury în toţi aceşti ani!

Pe măsură ce întreaga situaţie începu să se limpezească, Madeline schimbă o privire cu tatăl ei, care părea uluit.

— Dar bănuiesc că nu ar trebui să fiu surprins, continuă Anthony. Numai un ipocrit ar nega existenţa fiicei

lui naturale.

Capitolul 27

Dragă Charlotte,

Nu ai auzit niciodată vorba aceea care spune că nu trebuie să fii nici debitor, nici datornic? Acestea sunt cuvinte înţelepte în ziua de azi. Dar bănuiesc că există momente când un bărbat trebuie să se aventureze dincolo de propriile principii. S-ar putea să fie adevărat şi *în cazul unei femei.*

Prietenul tău filosof,

Michael

Poate că era o dovadă a răutăţii faptul că Anthony simţi o satisfacţie imensă văzând uluirea care se răspândi pe obrajii unchiului său, dar dacă era aşa, nu îi păsa. Uneori, răzbunarea chiar era dulce. Iar faptul că Jane hotărâse să îl ajute ca să dea lovitura o făcea cu atât mai dulce.

— Nu-mi pot închipui... nu ştiu unde puteai să auzi o asemenea poveste, zise unchiul lui.

— De la o sursă sigură. Anthony îi promisese lui Jane să nu mărturisească faptul că ea îi dezvăluise. Jane aflase doar pentru că doamna Crosby, vrând ca ea să îşi cunoască mai bine sora vitregă, îi făcuse destăinuirea. Din câte ştia Jane, nici măcar vicarul nu ştia că fusese un pion în planul unchiului Randolph de a câştiga respectul fiicei lui din flori, făcând-o să treacă drept fiica legitimă a unei văduvei.

— Sursa ta se înşală, spuse unchiul lui.

— Mă îndoiesc de asta. Şi sunt sigur că, dacă aş merge pe urmele poveştii, aş putea găsi pe cineva care să confirme ilegitimitatea doamnei Crosby. Atunci vicarul ar putea să nu mai fie atât de dornic să depună plângere. Într-

adevăr, cred că ar prefera să nu aibă de-a face cu tine. Din câte se pare, omul şi-a iubit soţia. Ar fi mare păcat să pângăreşti dragostea asta târându-l într-un scandal.

— Nu ai îndrăzni! strigă unchiul lui, groaza colorându-i pielea într-un roşu aprins. Să distrugi numele unei făpturi dulci şi inocente…

— Nu aş vrea, răspunse Anthony. Îi promisese lui Jane că nu avea să o facă. Dar asta nu însemna că nu putea să folosească ameninţarea pentru a forţa mâna unchiului lui. Vicarul pare să nu fie la curent cu uneltirile tale. El aruncă o privire spre doctorul Prescott, al cărui chip purta un amestec de furie, remuşcări şi confuzie, apoi se uită înapoi la unchiul lui şi îşi ridică vocea. Dar şi tatăl lui Madeline este nevinovat. Amândoi ştim că doctorii pierd pacienţi în fiecare zi. Este timpul să recunoşti că ai acţionat orbit de furie când ţi-ai pierdut singura fiică suficient de nebună încât să te mai iubească.

— Furie şi ignoranţă, spuse Madeline cu înflăcărare. Întotdeauna l-ai urât pe *papa* că a adus lumina raţiunii peste prostiile răspândite de tine, domnule Randolph! Ai folosit moartea doamnei Crosby ca să scapi de singurul om care îţi ameninţa puterea în Telford.

— Fiica mea a fost cel mai frumos lucru care s-a întâmplat vreodată în locul ăsta, iar tatăl tău…

— A încercat să o salveze, încheie Anthony. Şi o să recunoşti asta faţă de vicar, de îndată ce plecăm. De asemenea, o să ai grijă să împrăştii vestea prin oraş. Dacă este nevoie, o să stai în genunchii tăi afurisiţi şi o să-l implori pe om să te ierte de faţă cu toată lumea, ca el se poate să revină acasă!

Când unchiul lui se încruntă, doctorul Prescott făcu un pas în faţă liniştit şi cu demnitate.

— Nu este nevoie de asta, domnule. Vreau să-mi deschid un cabinet în altă parte. Îmi dau seama că nu mai pot să locuiesc în Telford.

— Cum doriţi, răspunse Anthony. Chiar ne-ar fi de folos un medic bun în Chertsey. Îşi întoarse privirea spre Sir Randolph. Dar am o cerinţă şi mai importantă, unchiule.

Începând de acum, o să-ţi retragi cererea privind tutela pentru Tessa. O să explici instanţei că tu şi mătuşa sunteţi prea bătrâni ca să creşteţi o tânără.

Venele omului se desenară pe fruntea lui chelă.

— Şi dacă refuz?

— O să mă obligi să dezvălui existenţa amantei tale. Cumva, mă îndoiesc că banii pe care îi câştigi din averea nepoatei mele o să-ţi ofere prea multă plăcere de îndată ce reputaţia ta o să fie distrusă.

Mâinile unchiului se încleştară în pumni.

— Tu ai fost mult mai rău decât mine.

— Poate. Dar eu n-am minţit niciodată în privinţa asta. Ce lucru amuzant... Oamenii de la ţară iartă păcatele celor ca mine dacă ne mărturisim greşelile şi ne străduim să ne purtăm mai bine. Îşi coborî glasul într-o şoaptă ameninţătoare. Acum vreau să-mi văd nepoata. Unde este Tessa?

Sir Randolph scoase un geamăt nedesluşit de indignare, dar îşi dădu seama că pierduse lupta. Anthony nu îi lăsase altă alternativă decât să se conformeze.

— O să trimit să fie chemată, spuse el.

Fu de ajuns pentru a trezi suspiciunile lui Anthony.

— Nu. Spune-mi unde este. Când bărbatul doar se uită urât la el, Anthony se îndreptă spre uşă. Foarte bine, o să o găsesc eu.

— Ia fii atent aici, băiete... răbufni Sir Randolph din spatele lui.

Anthony se opri brusc ca să-l fixeze cu o privire întunecată.

— Nu mai sunt băiatul aflat la mila ta, unchiule. O să mi te adresezi cu Lord Norcourt sau deloc. *Unde* este nepoata mea, naiba să te ia?

Ochii unchiului se aprinseră cu ură.

— Este în grădină cu mătuşa ta, meditând asupra frumuseţilor naturii.

Ştiind prea bine ce însemna asta, Anthony se grăbi să iasă pe uşă. Madeline îşi ridică fustele şi o luă la fugă ca să ţină pasul cu el. Spre uşurarea lui, încă îşi amintea cum era

împărţită casa, aşa că reuşi să ajungă în grădină în câteva clipe.

Şi acolo, îngenuncheată pe cărămizi, îmbrăcată într-o rochie de finet aspru, se afla tânăra lui nepoată, cu păr de aur, cu bărbia ridicată şi ochii licărind sfidători, în timp ce mătuşa lui se plimba prin faţa ei, trăncănind despre vreo ofensă oarecare. Pentru o clipă, îşi aminti de Jane la vârsta aceea şi parcă avu din nou 10 ani, când sentimentele de neajutorare erau tovarăşele lui zilnice.

Apoi Madeline apăru lângă el şi îşi strecură mâna în scobitura braţului lui, iar lumea lui se îndreptă din nou.

— Tessa! strigă el, întrerupând predica mătuşii lui. Vino, draga mea! Îi întinse mâna rămasă liberă. Mergem acasă.

— Unchiule Anthony! Chipul Tessei se lumină, în timp ce sări în picioare şi se repezi să-şi înfăşoare braţele în jurul mijlocului lui. Ştiam că o să vii. Ştiam eu!

Când Madeline îşi scoase pelerina de muselină şi o puse peste umerii firavi ai Tessei, mătuşa Eunice se întoarse spre Anthony, cu ochii scânteind de tură.

— Cum îndrăzneşti? Fata este a noastră şi nu mai ai ce să faci în privinţa asta!

— Las-o să plece, spuse vocea încordată a unchiului lui din spatele lor. Am fost de acord să renunţ la tutelă în favoarea lui Ant… lui Lord Norcourt.

Aerul de indignare nebună de pe chipul mătuşii Eunice când se întoarse spre soţul ei era cu adevărat îngrozitor.

— Vierme lipsit de caracter! L-ai lăsat să te intimideze, nu-i aşa? Ei bine, n-am de gând să o las pe fată să plece cu un netrebnic care se însoţeşte cu târfe şi…

— Taci! spuse unchiul lui. O să faci aşa cum îţi spun eu, femeie!

Ea clipi. Mătuşa Eunice fusese singura persoană pe care unchiul Randolph nu încercase niciodată să o facă să-l asculte.

— Cum îndrăzneşti să foloseşti tonul ăsta cu mine?

Cu pumnii încleştaţi, soţul făcu un pas spre ea.

— O să pui pe slujitori să împacheteze lucrurile Teresei şi să le trimită la trăsura lui Lord Norcourt, mă auzi?

— Şi de ce ar trebui să fac asta? răbufni ea.

— Pentru că, dacă nu o faci, o să-i pun pe lachei să te ia pe sus şi să te încuie în dormitorul nostru până ce nepotul nostru şi ceilalţi o să fie plecaţi.

Anthony simţi o plăcere dulce-amăruie când văzu că mătuşa lui se făcu albă la faţă.

— De ce renunţi la ea? şuieră printre dinţi. Măcar asta merit să ştiu.

— Pentru că aşa am hotărât eu, replică unchiul Randolph. Şi cu asta, basta!

Răspunsul nepotrivit îl luă prin surprindere pe Anthony, la fel ca pe mătuşa lui. Dintr-odată, îşi dădu seama de întregul adevăr, făcându-l să se întoarcă spre unchiul lui cu o privire neîncrezătoare.

— Ea nu ştie, nu-i aţa?

Unchiul lui îl străpunse cu o privire ucigătoare, confirmând că mătuşa Eunice nu avea nicio idee că soţul ei avusese o amantă şi o fiică ilegitimă.

Anthony izbucni în râs.

— Doamne sfinte, ea nu ştie! Este prea de tot!

— Să ştiu ce? întrebă mătuşa lui.

— Nepoate… rosti cu vocea sugrumată unchiul lui.

Ignorând rugămintea mută a bărbatului, Anthony se întoarse spre ea, cu adevărul pe limbă. Cât de mult i-ar fi plăcut să-i spună că soţul ei era la fel de desfrânat precum nepotul pe care ea îl dispreţuia! Cât de mult i-ar fi plăcut să facă ţăndări lumea ei dominată de principii stricte, să o năruiască, aşa cum încercase ea să le facă lui, Tessei şi lui Jane.

„Jane”. Numele ei îl opri. Îi promisese să fie prudent cu informaţia primită de la ea. Dacă îi dezvăluia totul mătuşii, Dumnezeu ştia ce putea să se întâmple. În cel mai rău caz, amanta unchiului avea de suferit.

Şi pentru ce? Pentru momentul lui trecător de răzbunare? Cu greu putea să compenseze anii pe care îi pierduse.

Atunci se uită lung la mătuşa lui, la liniile de amărăciune de pe frunte, la strâmbătura urâtă a buzelor, toate fiind semne ale unei femei cu adevărat nefericite. El nu putea să o rănească mai rău decât o făcuseră deja viaţa şi filosofia ei.

Aruncând o privire spre Madeline, văzu cum dragostea străluceşte în ochii ei, iar inima i se opri în piept. El avea deja ce îşi dorea. Tessa avea să vină cu ei, iar medicul se înălţa drept pe lângă trupul prăbuşit al unchiului Randolph. Nu avea niciun rost să lase ca urâciunea familiei Bickham să-i altereze viaţa.

— Ce anume nu ştiu? îl întrebă din nou mătuşa lui. Ce secret te gândeşti să-mi spui?

— Doar asta, mătuşă. Viaţa nu trebuie să fie nefericire. Nu atunci când eşti înconjurat de cei care te iubesc. Îi aruncă o privire plină de milă. Dacă mi-ai fi arătat o urmă de bunătate după ce a murit mama, mi-ai fi câştigat inima pentru totdeauna. Ai fi avut un nepot, precum şi o fiică şi probabil nepoţi care să-ţi lumineze bătrâneţea. Dar mi-ai aruncat inima cu ambele mâini, alături de inima lui Jane. Din câte înţeleg, ea şi-a îndepărtat deja familia de tine. O să-mi îndepărtez şi eu familia şi o să te las în confortul rece al principiilor tale.

— Familia ta! Se uită batjocoritor la Madeline şi la doctorul Prescott. Ăştia doi?

— Da, spuse doctorul Prescott. Nepotul tău se însoară cu fiica mea, vrăjitoare bătrână!

— Asta nu mă surprinde. Dispreţul i se citi în voce, în timp ce îl privi cu aroganţă pe Anthony. Dintotdeauna am ştiut că nu valorezi nimic. Cu cine altcineva să te însori dacă nu cu o femeiuşcă fără rang sau poziţie socială, care îşi petrece zilele examinând creaturi moarte şi, probabil, nopţile în aceeaşi imoralitate ca tine?

Cu ani în urmă, cuvintele ei ipocrite ar fi fost ca un pumnal implântat în inima lui, dar acum le percepea aşa cum erau – fabulaţiile otrăvitoare ale unei femei care nu avea nicio altă întrebuinţare pentru limba ei.

— Imoralitate? *Femeiuşca* asta are mai multă

moralitate în degetul mic decât tine în tot sufletul tău. Ai fi norocoasă să ai o asemenea femeie în preajma ta. Dar, cum eşti prea nebună ca să-ţi dai seama, suntem doar foarte fericiţi să plecăm.

Trecându-şi o mână în jurul taliei lui Madeline şi pe cealaltă în jurul taliei Tessei, le privi chipurile scumpe şi zâmbi.

— Haideţi, draga mea familie, să mergem acasă!

Epilog

Dragul meu văr,

Cu câteva luni în urmă, ţi-ai exprimat părerea în scrisoarea ta cu privire la împrumuturi şi, din cauza entuziasmului provocat de nunta domnişoarei Prescott cu Lord Norcourt, am uitat să-ţi răspund. Azi am primit o înştiinţare de la bancă în care mi s-a amintit despre plata împrumutului pe care l-am dat ei şi tatălui ei cu luni în urmă, Acum subliniez că, dacă ţi-ai fi ascultat cu unsprezece ani în urmă propriul sfat de a nu acorda împrumuturi, chiar aş fi fost strâmtorată. Mulţumesc că ai mers împotriva propriilor tale principii.

Ruda ta recunoscătoare,

Charlotte

— Gata cu chicoteala, fetelor! le dojeni Madeline. Sau o să-i spun soţului meu de ce chicotiţi.

Când Anthony îşi arcui o sprânceană spre ea, Tessa, Lucy şi Elinor se potoliră îmbujorate în scaunele lor din jurul mesei de la cină. Chiar dacă Madeline adora să le aibă la Norcourt Hall pentru sărbătorirea zilei ei de naştere, uitase cum puteau fi fetele de vârsta lor. Subiectul care le ţinea

ocupate cu ocazia *acelei* vizite era recentul bal al recoltei la care participaseră Lucy şi Elinor, din moment ce îşi făcuseră debutul la scurt timp după ce Madeline plecase de la şcoală ca să se mărite cu Anthony.

Tessa se obişnuise repede cu viaţa de la şcoală, iar în al doilea semestru, îi implorase s-o lase să locuiască acolo, ca să fie mai aproape de noua ei prietenă, Elinor, care se mutase în apropiere, la o rudă. În perioada debutului, Madeline fusese nevoită să le lase să se ocupe de ea pe Elinor şi pe Lucy, care terminaseră şcoala, dar continuau să participe la întâlnirile la ceai ale absolventelor. Iar amândouă o luaseră cu atâta drag pe Tessa sub aripa lor, încât fata le devenise ca o soră mai mică.

— Îmi amintesc când obişnuiai tu să chicoteşti la masă, Maddie, fetiţo!

Tatăl lui Madeline le făcu cu ochiul celorlalte fete de pe scaunul lui, aflat lângă doamna Jenkins, cea care avea să devină în curând doamna Prescott.

— Eu nu am chicotit niciodată în viaţa mea! se împotrivi Madeline.

— Mie mi se pare că îmi amintesc de nişte chicoteli când ai inhalat un anumit gaz… o tachină Anthony.

Când afirmaţia atrase întrebări din partea fetelor, Madeline îi aruncă o privire care spunea că avea să îi plătească mai târziu pentru acel mic comentariu. Împielițatul revoltător doar râse. Şi, chiar dacă era măritată cu el de aproape cinci luni, continua să răspundă la râsul acela cu pulsul crescut şi o tresărire în capul pieptului.

— Unchiule Anthony, zise Tessa, Lucy are o întrebare pentru tine.

Sărmanul Anthony, care nu bănuia nimic, spuse:

— Întreabă, domnişoară Setton. Ştii că sunt întotdeauna bucuros să vă ajut pe voi, fetelor!

Lucy părea să dezbată ceva, apoi îşi împinse bărbia înainte.

— Dacă un gentleman îi cere unei domnişoare să se întâlnească cu el, să spunem, într-o grădină, noaptea, ca să-i arate constelaţiile, el este… Ei bine…

— Cine ţi-a cerut să vă întâlniţi în grădină noaptea? mormăi Anthony şi dădu furculiţa deoparte.

— Nimeni în mod spe…

— Domnul Westfield! se oferi să răspundă Elinor. A spus că o să-i arate stelele.

Tessa şi Elinor chicotiră.

— O să-i arăt eu *lui* stelele, mormăi Anthony. Westfield nu este suficient de bun pentru niciuna dintre voi, având în vedere că-şi petrece jumătate dintre după-amiezi la doamna Bea…

— Anthony, dragul meu, interveni Madeline înainte ca el chiar să numească celebrul bordel, sunt convinsă că Lord Westfield nu a vrut să insinueze nimic.

Anthony pufni, apoi le aruncă fetelor o privire de atenţionare.

— Să staţi departe de Lord Westfield, ne-am înţeles? Este fără doar şi poate o bestie îmbrăcată în hainele unui gentleman.

— Dar fratele lui mai mic? întrebă Tessa cu ochii mari şi inocenţi. El i-a spus surorii lui – care este la şcoală cu mine – că abia aşteaptă ca eu să fiu suficient de mare încât să dansez la baluri, pentru că vrea să danseze cu mine.

Anthony rămase cu gura cască; apoi îi aruncă lui Madeline o privire de nelinişte profund paternă.

— Să ne păzească Dumnezeu, deja începe să alinieze partenerii de dans pentru baluri!

— Nu-ţi face griji, asta o să se întâmple peste câţiva ani, rosti Madeline şi îşi înăbuşi un zâmbet. Fetele nu au voie să danseze cu băieţi până la 16 ani.

— Presupun că doamna Harris nu o să mai adauge vreo zece ani la asta, spuse el plin de speranţă.

— Nu fi prostuţ, unchiule Anthony. Tessa schiţă un zâmbet graţios. Atunci aş avea 26 de ani şi aş fi *prea* bătrână.

Când ea îşi rosti cuvintele pe tonul uşor dezgustat al celor mult prea tineri, Madeline izbucni în râs, căci era chiar ziua în care ea împlinea 26 de ani.

— Da, dragul meu, îi spuse ea lui Anthony, iar noi,

oamenii *prea* bătrâni nu dansăm niciodată. Suntem prea ocupaţi cu şlefuitul bastoanelor.

— Şi cu statul în paturile noastre de neputincioşi, zise doamna Jenkins cu un licăr în privire.

— Şi cu sforăitul în biserică, interveni *papa* şi îi strânse mâna doamnei Jenkins.

Cei patru râseră împreună, în vreme ce fetele schimbară între ele priviri uimite. Dar mult mai târziu, după ce toată lumea se retrăsese şi Madeline se îmbrăcase de culcare, ea intră în dormitorul principal şi îşi găsi soţul încruntându-se la reflecţia lui din oglindă.

— Crezi că sunt prea bătrân, scumpo? întrebă el, în vreme ce îşi studia părul.

Venind în spatele lui, ea îşi înfăşură braţele în jurul taliei lui.

— Nu în mod deosebit. De ce?

— Am găsit un fir de păr alb în dimineaţa asta.

Ea râse.

— Îmi retrag cuvintele. Eşti cu un picior în groapă.

— Nu este amuzant, mormăi el şi se întoarse spre ea. Mă simt bătrân de fiecare dată când Tessa şi prietenele ei încep să vorbească despre tinerii domni. El se încruntă. Domni, ha! Sunt o grămadă de derbedei indecenţi, care ar trebui biciuiţi înainte de a li se permite să se apropie de tinerele domnişoare.

Ea mai scăpă un râset.

— Ce s-o fi întâmplat cu libertinul cu care m-am măritat?

— Îşi aminteşte fiecare minut din tinereţea lui nesăbuită şi se teme pentru femeile aflate în preajma bărbaţilor asemenea lui. El oftă. Dumnezeule, ascultă la mine! *Sunt* bătrân. Am devenit un individ plicticos.

— Nicidecum, spuse ea, şi apăsă un sărut pe buzele lui.

Da, devenise un gentleman responsabil, hotărât să clădească o viaţă bună pentru ei în Chertsey, dar era departe de a fi plicticos. Un bărbat plicticos nu se oprea din ce făcea ca să se ducă la un picnic când îl ruga nepoata lui.

Şi nici nu construia un laborator pe proprietate ca soţia lui să îşi continue studiile naturaliste după pofta inimii şi nici nu alerga cu nechibzuinţă după soţia lui în jurul mesei.

— Fetele continuă să-ţi pună întrebări despre crai, fără nici cea mai mică grijă pentru felul tău plicticos de a fi, continuă Madeline. Este limpede că te privesc în continuare ca pe o autoritatea în domeniu.

El scoase un râset mâhnit.

— Ştiam eu că lecţiile alea de libertin o să se dovedească blestemul vieţii mele!

— Probabil pentru mulţi ani de acum încolo. Sau cel puţin până când se mărită Tessa. Ea se retrase spre pat cu un zâmbet larg. Acum *eu* sunt cea care are o întrebare pentru tine, Lord Norcourt

Aerul lui se schimbă dintr-odată în acela al libertinului pe care d cunoştea şi îl iubea.

— Cam despre ce ar fi vorba, cocheta mea?

Ea îşi lăsă halatul să alunece de pe umeri şi să ajungă pe podea.

— Dacă un gentleman îi cere unei doamne să se întâlnească cu el să spunem, în dormitorul lui, noaptea, ca el să-i arate stele, el este… Ei bine…

— Recunoscător doamnei pentru că ea îi suportă firea sălbatică? întrebă el răguşit, în vreme ce o prinse de mijloc şi o trase spre el. Încântat să fie însurat cu o femeie atât de înţeleaptă şi de deşteaptă? El îşi coborî capul. Îndrăgostit nebuneşte, frenetic, până peste cap?

— Voiam să spun că încearcă să o seducă, dar îmi place mai mult versiunea ta.

— Atunci răspunsul este da.

— La ce întrebare? îl tachină ea.

— La toate. Îşi trecu uşor nasul peste obrazul ei înainte să îi şoptească la ureche: Acum, hai, scumpo! Lasă-mă să-ţi arăt stelele!

Şi i le arătă.

Sfârşit